

BİR EHL-İ BEYT ROMANI

SUYA DÜŞEN KAN

HARUN
TOKAK

BİR EHL-İ BEYT ROMANI

SUYA DÜŞEN KAN

HARUN
TOKAK

SUYA DÜŞEN KAN

Harun Tokak

Ufuk Yayınları

Copyright © Ufuk Yayınları, 2014

*Bu eserin tüm yayın hakları Yaran Yayıncılık Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Yaran Yayıncılık Tic. Ltd. Şirketi'nin önceden
yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Hande EKŞİOĞLU

Görsel Tasarım
Ali BIYIKLI

Digital ISBN
-

Yayın Numarası
172

Basım Tarihi
Şubat 2014

UFUK YAYINLARI

Rasim Paşa Mah. Rıhtım Cad. Derya İş Merkezi

A Blok No: 28/39-48, Kadıköy / İSTANBUL

Tel: (0216) 449 49 09 Faks: (0216) 449 49 11

www.ufukyayinlari.com

O Dervif Odası'nda tadılan
kardeşliğin aziz hatırasına özlemlerimle...

Derviş Odası

Bu fani dünyadan gelip geçen nice insanlar yanında benim küçük hayat hikayemin hiçbir değeri olmadığını öğreneli yıllar oldu. Ama “ömür ağacının başında” durup geriye doğru baktığımda anlıyorum ki küçük hayatlarımızın içinde büyük hakikatlerin işaretleri, can yakıcı, hatta can alıcı soruların derin cevaplarına ipucu olabilecek hediyeler var.

1955’te küçük bir Batı Anadolu köyünde doğmuş biri olarak, her on yılda bir ateşten gömlekler giyip çıkaran bir ülkede nice dönemler yaşadım, nice acılara, nice adanmışlıklara ve başarılarla da şahit oldum.

Geçmiş, orada karşılaştığım ve her çocuğun, geleceğe gönderilen bir mektup olduğuna inanan ruhlar sayesinde benim için bir hazine oldu. Ne zaman bir çaresizliğe kapılacak olsam bir el omzuma dokunur gibi beni geçmişe çağırır ve o çocukluk yıllarımda, daha dünyanın hiçbir hilesini bilmeden edindiğim saf tecrübelerin içinden ışıklara sarılmış bir hediye gibi çıkıp gelir bir hatıra.

Seslerini çağılayanlar gibi duyurmak imkanından mahrum ama pes etmeyen, umudunu hiç kaybetmeyen ılık ruhlu ne kadar çok insanın, o çocuğun ruhuna birer emanet gibi yükledikleri hakikatler, o çocuğa ve o çocuk gibi nicelerine hayatın dar ve karanlık geçitlerinde yollarını aydınlatan ılık oldu.

Bilmiyorum kaç insanın çocukluğunun geçtiği köyde benimkisi gibi bir Derviş Odası vardı. Ya da kaç insanın yolu, ona kendi küçük köyündeki Derviş Odalarını yeniden yaşatacak kadar talihli odalara düşmüştür. Evet, ben daha sonra da küçük köyümdeki Derviş Odası’nı hiç unutmayacağım şekilde sürekli o ruhtan beslenme talihine erdim.

Şimdi bunca zaman sonra, Derviş Odası’nı yılların arkasından parlayan ay ışığında hatırlarken her şeyi yeniden ve daha iyi okuyorum.

Yıllar sonra yeniden gördüm onu.

Çatısı çökmüş, duvarları yarılmış, yarıklarından otlar fışkırmış...

Bir zamanlar odanın statüğünü sağlayan düzgün ve kalın düverlerin uçları, yıkılan duvarların kalıntılarından dışarı fırlamış...

Yüksek bir kulenin tepesinden düşüp de kemiklerinin ucu derisinden fırlamış, acılar içinde inleyen bir insan gibiydi.

Mekanlar da tıpkı insanlar gibi; doğuyorlar, belli bir süre yaşıyorlar, sonra ölüyorlar. Ama sadece bazı mekanlar ve bazı insanlar öldükten sonra da yaşamaya devam ediyorlar. Derviş Odası onlardan biridir.

O oda özellikle kış gecelerinde bir köy akademisi gibi çalışırdı. Uzun gecelerde, sobanın tutturduğu alev musikisi eşliğinde; yağan yağmurun şıpıltıları, akan derelerin çağlıltıları, kurbağaların insanlara iştirak etmek istercesine feryatları arasında yapılan sohbetler, ruh ve zihnin ortak şölenine dönerdi.

Kış geceleri, Mızraklı İlmihal, Muhammediye, Ahmediye gibi bir zamanların en revaçta kitapları buralarda okunur, Hazreti Ali'nin kahramanlıklarını anlatan "Hayber Kalesi", "Kan Kalesi", "Hikaye-i Kesikbaş", "Zaloğlu Rüstem" gibi hikayeler buralarda dinlenirdi.

Muharrem ayının matem akşamlarında evlerde kadınlar, odalarda erkekler toplanır, Kerbela mersiyeleri okunur, özellikle İmam Hüseyin'in şehit edilme bölümüne gelince, gözyaşları sel olup akardı.

İlim ve irfanına herkesin saygı duyduğu Mehmet Hoca'nın yaptığı sohbetler hala köylünün dilindedir.

Köyde Alevi aileler vardı ama geneli Sünni idi. Köyde kimse inancından dolayı yadırganmaz, dışlanmazdı. Hemen herkeste hâkim olan duygu Ehl-i Beyt sevgisiydi. Aliler, Hasanlar, Ahmetler, Ömerler, Haticeler, Fatmalar, Ayşeler o kadar iç içe girmişti ki hangi aile Alevi hangisi Sünni belli bile değildi.

Köyün kardeşçe yaşamasında Mehmet Hoca'nın matem akşamlarında yaptığı sohbetlerin tesirinden hep söz edilirdi.

Fakat Derviş Odası'na o derin saygınlığını hazırlayan aslında bitişiğinde

medfun Sarı Dede'ydi.

Sarı Dede ile ilgili dilden dile anlatılanlar, gönülden gönüle bir sevgi seli gibi akıtılanlar çoktu:

Altmışlı yılların bir bahar ayında gece vakti köye bir misafir gelir.

Geldiği yol uzun olduğundan misafir hem yorgundur hem de bir taraftan yağan yağmurla sıırsıklamdır.

Yaşlı misafir Derviş Odası'na sığınır.

Yaşta, yağmurda üstü başı perişan olmuştur. Merkebinin ahıra bağlar ama yedirecek saman yoktur. Kara kara düşünürken yorgunluktan uyuyakalır. Az bir zaman sonra yattığı odanın kapısı açılır. Aksakallı, eli asalı, nur yüzlü bir adam kapıda durarak;

“Ayağa kalk, dediklerimi iyi dinle, burdan dışarı çık, etraftaki hanelerin kapılarını çal, onlar sana bakacaklar; yiyecek aş, giyecek elbise, ısınman için yakacak verecekler.” der ve kaybolur.

Misafir neye uğradığını şaşırır. Hayal mi, gerçek mi, diye düşünürken biraz da umursamaz bir tavır takınır ve denilenleri yapmayarak yeniden uyur.

Aynı adam az sonra tekrar gelerek bu sefer sert bir dille;

“Sen dediklerimi niye yapmadın! Çabuk kalk, git hanelere seslen, azığının, urbanı hazır ettiler.” der.

Adam, çekinerek usulca “Peki sen kimsin?” diye sorar.

“Bize Sarı Dede derler.”

Yaşlı misafir, hemen toparlanıp odadan çıkar, komşu evlere seslenir. Ev sahipleri, çorbalarını kaynatmışlar, yaşlı misafir için hazır etmişlerdir. Adamcağıza yemeğini yedirirler, ıslak üstüne giyecek verirler, ocağını yakarlar. Karnı tok, sırtı pek olan adam uyuyup dinlenir. Sabah olunca yine komşular aşını ekmeğini getirip karnını doyururlar. Böylece köylüler, Sarı Dede'nin sadece yaşarken değil, vefatından sonra da himmetinin köyün üzerinde olduğunu anlarlar.

Sarı Dede'yle ilgili anlatılanlar o kadar çoktur ki...

Evi köyün en ucundaki mezarlığa bitişik olan Molla Mehmetlerin İbrahim, bir

gün Sarı Dede'nin yakınında baltayla odun kıyar. Sarı Dede, Yörük Ali'nin Mehmet'in rüyasına girerek; "İbrahim'e söyle, odunlarını mezarlıkta kıymasın, baltayı bağrımıza indiriyor." der.

Ertesi gün yaşlısı, genci köyde Yörük Mehmet'in rüyasını konuşur.

Sarı Dede'yle ilgili dilden dile dolaşan daha nice rivayetler olsa da matem akşamlarının sonunda Mehmet Hoca onun kim olduğunu anlatıncaya kadar kimse ona neden Sarı Dede dendiğini tam olarak bilmiyordu.

Köyün kuzey batısında, kel tepelerin ortasında gür yeşilliği ile köye tatlı bir şirinlik veren Pazarçamı'nda da köylülerin "yatur" dedikleri bir başka 'dede' daha vardı.

Köylüler, dedelerin taşlarına, ağaçlarına asla dokunmazlardı. "Dedeler, taşını, toprağını, ağacını vermez." diye dilden dile konuşulurdu.

Eh, bu konuşulanlara hak vermemek mümkün değil. Yirmi yıl kadar önce Pazarçamı'ndaki yaturın bulunduğu koruluğu satın alan adamın, daha odunların kesimi bitmeden kamyonun altında kalıp öldüğünü bizim kuşağın hepsi bilir.

Köylüler "Biz demedik mi Dede ağaçlarını vermez." diye, o gün de söylenmişlerdi.

Bu dedeler, etraflarındaki ağaçları manevi silahlarıyla hükümetin kanunlarından ve korucularından daha iyi koruyordu.

Sadece bizim köyümüz değil, civar köylerin hemen her biri, hatıraları hala dün yaşamış gibi canlı olan bu dedelerin, erenlerin manevi bekçiliğindedir.

Ben, bütün bunları hatırlayarak toprak evin balkonundan köyün evlerine, karşı yamaçlara bir radar hassasiyetiyle gözlerimi gezdirirken uzaklardan komşu köyün yatsı ezanı duyulmaya başladı. Biraz sonra da bizim köyün ezanı başladı. Yakın köylerin minarelerinden ezan sesleri, yükseklerde buluşuyor, elele tutuşarak göklere doğru yükseliyorlardı.

Mehtabın ışığında gittikçe tamamlanan bir resim gibi köyde her şey belirginleşiyordu.

Yine bir yatsı ezanı sonrası Derviş Odası aklıma düşmüştü ve bu kadar yakınındaydım bu defa. Ne ben çocuktum ne de Derviş Odası'nın o yıllardaki

yetişkin müdavimleri artık hayattaydı. Ama yine de bu gece sanki babam hayatta ve buradaymış ve yatsı ezanından sonra beni de yanına alıp yola vuracakmış gibi aldım abdestimi. Ve uzun Muharrem gecelerinin hatırasına daldım. Bu defa ben ona hizmet etmeyi umuyorum.

Buyrun Derviş Odası'na...

1. Bölüm

UFUKLARIN ÜVEYKLERİ

Ehl-i Beyt/Ev Halkı

Önce gün döküldü geceye, köye akşam çöktü. Sonra da gecenin üzerine lapa lapa kar yağmaya başladı.

Bağlara, bahçelere, köyü çevreleyen dağlara bir senfoni gibi yayıldı beyazlık.

Mütevekkil ve mütevazı dervişler gibi saniye saniye beyaza büründü toprak evler.

Bacalardan tüten dumanlarla, gökten yağan karların dansı doyumsuzdu.

Koca köyde kar fısıltısından başka ses duyulmuyordu.

Derken yatsı ezanı karıştı karlı geceye. Köylüler, huzur içinde, omuz omuza namazlarını kıldılar. Mihrabın iki yanında yanan petrol lambalarının loş ışıkları, mütevazı mabede ayrı bir ruhaniyet katıyordu.

Namazdan sonra birer ikişer çıktı camiden cemaat ve kar kelebekleri gibi Derviş Odası'nın yolunu tuttular.

Bütün köy sanki Derviş Odası'na sükün ediyordu. Meleklerin ayak izleri gibi ak ak izler oluşuyordu yollarda.

Derviş Odası köye hâkim bir tepedeydi. Bu yüzden ona Tepe Oda diyenler de oluyordu. Karlı buzlu günlerde yamacı tırmanmak kolay değildi. Yaşlılar zorlanırdı. Bizim gibi çocuklar düşe kalka çıkardı.

Karlara, çamurlara bata çıka da olsa ben tırmanmayı seviyordum. Biliyordum ki mutluluğun bayrağı hep tepelerde dalgalanıyordu.

Derviş Odası'nın girişine gelenler önce lapa lapa yağan karın aydınlığında Sarı Dede' ye Fatıha okudular. Sonra tahta merdivenleri tırmanarak odanın üst katına çıktılar.

Faik Dede, Kara Mustafa, Hacı Kadir, Bekir Ağa, Babam Süleyman Efendi, Niyazi Şen, Faiklerin Ali, Tahirlerin Hüseyin, Kadı Hasan, Kadı İbrahim, Kadı

Murat, Deli Mehmet, Seyyid Ahmet, Yörük Mehmet, Emin Şen birer ikişer yerlerini aldılar.

Çok geçmeden oda tıklım tıklım doldu. Soba güröl güröl yanıyordu. Odanın içinde sarı, kahverengi, kehribar tesbihlerin sesi dolaşıyordu.

Seyfi Karagöz, Şaban Çakal, Ferhat Uğur, Halil Akgün, Ercan Tekin, ağabeyim Ali, kardeşim Hasan ve benim gibi çocuklar hemen odanın kapısının yanında yerimizi almıştık.

Odanın adabı böyleydi.

Odalarda gençler ve çocuklar kapının hemen yanına otururdu. Çünkü onların soba yakmak, közleri mangala çıkarmak, isteyenlere hemen kapının arkasında duran kırmızı testiden su doldurup vermek, suyu verdikten sonra sağ elini göğsüne koyup su içeni beklemek, çay dağıtmak, bardakları yıkamak gibi önemli görevleri olurdu.

Derken Mehmet Hoca geldi. Herkes ayağa kalkarak karşıladı onu. Kapının tam karşısındaki köşe minderine oturdu. Muharrem'in ilk gecesi idi. Herkes pür dikkat Mehmet Hoca'nın bir an evvel sohbete başlamasını bekliyordu.

Mehmet Hoca gençti, otuzlu yaşlarındaydı. Güzel bir simaya sahipti. Aydınlık bir çehresi vardı. Ne şişman ne de zayıftı, uzuna yakın orta boyluydu. Sesi tok ve gürdü. Konuşurken bir yücelik ve vakar sezilirdi sözlerinde. Elinden her iş gelirdi. Her derdi olan ona koşardı. İnsanlarda büyük bir saygı uyandırmıştı. Peygamberler tarihini ve sahabelerin hayatını coşkuyla anlatırdı. Edebiyata meraklı idi. Dinleyenler, konuşmalarındaki teşbihlere, temsillere bayılırdı.

Odanın sahiplerinden ve daimi sakinlerinden Deli Mehmet, pencereden dışarı doğru baktı. Gecenin siyah saçlarına lapa lapa düşen karları gördü. “Ne güzel yağıyor canını sevdiğim.” dedi.

Gafleti dağıttığından ve dinleyenleri zinde tuttuğundan kar havası sohbet için birebirdi.

Hacı Kadir, o vakur duruşu ve tok sesiyle; “Tam sohbet demi.” dedi.

Mehmet Hoca'ya biz hazırız demeye getiriyorlardı.

Odadakiler, hayret ve heyecanla bir destan kahramanına bakar gibi Mehmet

Hoca'nın yüzüne bakmaya başladılar.

Sohbet bir saat sürecekti, bunu herkes biliyordu. Bu bir saat süresince odada çıt çıkmazdı.

Su ve çay servisi de yapılmazdı. Bütün işler askıya alınırdı.

Odanın ortasındaki emektar soba bir alev musikisi tutturmuş, gürül gürül yanıyordu.

Mehmet Hoca;

“Bugün Muharrem'in ilk gecesi.” diye başladı sözlerine.

“On gün boyunca dünyanın en temiz, en parlak, en soylu ailesi olan Ehl-i Beyt'i anlatacağım size, onuncu gece Kerbela'yı... On birinci gece Kerbela'ya vedayı ve Kerbela Kıyımlarını... On ikinci gece asırları aydınlatan Kerbela Kandillerini...”

Bugünkü konumuz Peygamberimiz'in Ev Halkı...

Has odanın has sakinleri...

Allah'ın Resulü, Hazreti Ali, Hazreti Fatıma, Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin...”

Mehmet Hoca, iri ela gözleriyle önce dışarda yağın kara baktı, sonra odadakilerin üzerine çevirdi bakışlarını:

“Medine'de Gül Devri bütün ihtişamıyla akıp gidiyordu.

Hazreti Bilal, günde beş vakit Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) mescidinin kerpiç damına çıkarak o yanık sesiyle şehre can katıyor; Allah'ın Peygamberi o ipek sesiyle, hangi makamda okuduğunu bilmediğimiz Ku'ranlarla mabedini dolduran yüreklere kar pınarları gibi akıyordu.

O günlerin birinde, bir sabah vakti Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Ümmü Seleme Annemiz'in evinde iken, “Ey Ehl-i Beyt! Allah, sizden kiri, günahı gidermek ve sizi, tertemiz yapmak ister.” mealindeki âyet nazil oldu.

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) üzerinde Yemen işi bir cübbe vardı. Biraz sonra Hazreti Hasan geldi ve Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) onu Yemen işi cübbenin altına aldı.

Sonra, Hazreti Hüseyin geldi. Onu da, onun yanına aldı. Sonra, can parçası

Fatimatü’z Zehra geldi. Onu da, cübbenin içine aldı. Daha sonra, Hazreti Ali geldi. Onu da, cübbenin içine aldı.

Fatıma Annemiz sağ yanındalar, Hazreti Ali solda, Hazreti Hasan ve Hüseyin kucakta ve hepsi Yemen işi cübbenin altındalardı. Sonraları Âl-i Aba, Pençe-i Âl-i Aba diye de anılan beş kişi...

Rönesans ressamlarının bile resmetmekten aciz kalacakları muhteşem bir tablo...

Allah’ın Resulü ellerini öylece kaldırıp;

“Ya Rab! Bunlar benim Ev Halkım, Sen bunların nefislerini lekeleyici fenalıklardan temizle, uzak tut, koru.” diye dua ettiler.

Ve biraz önce nazil olan;

“Ey Ev Halkı! Allah, sizden kiri, günahı gidermek ve sizi, tertemiz yapmak ister.” ayetini okuduktan sonra;

“Ben, bunlarla sulh olanlarla sulh olurum, çarpışanlarla da, çarpışırım!” buyurdular.

Ümmü Seleme Annemiz sordu;

“Ya Resulullah! Ben de onlarla birlikte miyim?”

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Sen yerindesin ve bana hayırlısın.” dediler.

Böylece has odanın has kadrosunu teşkil eden beş kişi tesbit ve tayin edilmiş oldu:

Peygamberlik ufkunun üveyki Allah’ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), cennet kadınlarının seyyidesi Hazreti Fatıma, bilgeliğin büyük kılavuzu Hazreti Ali, cennet gençlerinin efendileri Hazreti Hasan ve Hüseyin...

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) insanlığın bu timsal ailesine; “Bugün burada bir arada olduğumuz gibi yarın kıyamet gününde de birlikte olacağız.” dediler.

Artık İmam Ali, kıyamete kadar gelecek masum ve mazlum erkeklerin, Hazreti Fatıma annemiz de masum ve mazlum kadınların sahibi olacaktı.

Bazıları, “Resulullah’ın hanımları, İmam Ali’nin ailesi, amcası Abbas’ın ailesi, kardeşleri Akil ve Cafer’in ailesi, yani sadaka almaları caiz olmayanlar da Ehl-i

Beyt’e dâhildir.” diyorlar.

Ama haslardan has kadro bu beş kutlu kişidir.

Bir gün, Necran Hristiyanları bir heyetle Medine’ye geldiler. İçlerinde önderleri, âlimleri ve ileri gelenleri de vardı. Bunlar on dört kişiydiler. Üzerlerinde ipek şal ve atkıları, kenarları ipekle çevrilmiş elbiseleri vardı. Mescitte kendi dinlerince ibadet ettiler. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara bir şey demedi. Yanındakilere; “Onları kendi hallerine bırakın.” dedi.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara Müslüman olmalarını tavsiye etti.

Karşılıklı deliller ileri sürüldü.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Kur’an’dan ayetler okudu. Onlar Kur’an’dan okunan ayetleri inkâr ettiler.

Allah’ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem); “Eğer söylediklerimi inkâr ediyorsanız gelin lanetleşelim.” dedi.

Ertesi gün buluşmak üzere ayrıldılar.

Necranlıların piskoposları onlara şöyle dedi;

“Yarın Muhammed’e bakın, eğer ailesi ve çocukları ile gelirse onunla lanetleşmekten kaçının, ashabıyla gelirse lanetleşin, çünkü o hak dava üzere değildir.”

Ertesi gün Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hazreti Ali, Hazreti Fatıma, Hazreti Hasan ve Hüseyin’le çıkageldi.

Biraz sonra Necranlılar da geldi.

Piskopos, Allah Resulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanındakileri sordu.

“Kızı, damadı ve torunları.” dediler.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ilerledi ve diz çöktü.

Piskopos korktu.

“Vallahi, lanetleşmek için peygamberlerin diz çöktüğü gibi diz çöktü.” dedi.

Lanetleşmekten vazgeçerek cizye vermeye razı oldular.

Allah Resulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) ailesi; Ali’ydi, Fatma’ydı, Hasan’dı, Hüseyin’di.

“Allah ve melekleri Peygamber üzerine salat ve selam ederler, Ey İman

edenler! Siz de salat ve selam ediniz!” ayeti nazil olunca Sahabe efendilerimiz; “Ya Resulullah! Biz size nasıl salavat okuyalım?” diye sordular.

Allah’ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara her namazda okuduğumuz o duayı öğretti:

“Allah’ım! Peygamberimiz Hazreti Muhammed’e ve O’nun Âl’ine (ailesine/ ümmetine) salat-u selam eyle, hayır ve bereketler ver, tıpkı Hazreti İbrahim’e ve Âl’ine salat-u selam eylediğin gibi.”

Yeryüzünün bu en temiz ailesi artık günde beş vakit bütün inananların dualarına dahildi.

Allah’ın Resulü buyurdular:

“Dikkat edin! Sizin aranızda benim Ehl-i Beytimin misali Nuh’un halkına göre Nuh’un gemisi gibidir. Ona binen kurtulur, geride kalan boğulur.”

Bir gün Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Ehl-i Beyt içinde bana en sevgili olan kızım Fatıma’dır” dediğinde; kendisine “Ya erkeklerden?” diye soruldu.

“Fatıma’nın kocası Ali, çünkü o çok oruç tutar, çok namaz kılar.” buyurdu.

Kur’an’daki; “Allah’a teslim olmuş erkek ve kadın, Allah’a iman etmiş erkek ve kadın, ibadete düşkün erkek ve kadın, sadık erkek ve sadık kadın, Allah’tan korkan erkek ve Allah’tan korkan kadın, sadaka veren erkek ve kadın, oruç tutan erkek ve kadın, Allah’ı çokça zikreden erkek ve kadın ... Allah onlara bir mağfiret ve büyük bir ecir hazırladı, ” ayeti sanki Hazreti Ali ve Hazreti Fatıma için inmişti.

Bir gün, Hazreti Ali’nin güç bela bulabildiği bir avuç arpadan ekmek yapmışlardı. İftar edeceklerdi. Bu sırada bir dilenci kapıyı çaldı, onu da ona verdiler. Bu üç gün tekrar etti. Ama o muhtaçlar o kapıdan eli boş dönmedi.

Ertesi gün Hazreti Ali, oğulları Hasan ve Hüseyin’in elinden tutarak Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gitti, halleri perişandı.

Allah’ın Resulü; torunlarına ve İmam Ali’ye bir şeyler ikram ettikten sonra kızının aç olduğunu öğrenince doğruca kızının evine gitti.

Hazreti Fatıma bir köşeye kıvrılmış, yatmaktaydı. Yüzü açlıktan bembeyazdı.

Allah Resulü çok müteessir oldu. Cebrail bir kanat çırpışıyla geldi ve şu müjdeyi verdi:

“Allah, Ehl-i Beyt’inizden dolayı sizi kutluyor.”

Ehl-i Beyt; rüyaları, aşkları, sevdaları, hayalleri, kahramanlıkları, pirleri, erenleri, alperenleri, dedeleri ile muhteşem bir medeniyettir.

Matem akşamları boyunca her biri kendi ulviyet ufkunun üveyki olan has kadronun fertlerini, İslam’ın kurucu ailesi Ehl-i Beyt’i odamızda misafir etmeye çalışacağız.”

Velayet Ufkunun Üveyki: Hazreti Ali

Takvimler miladi 600 yılını gösteriyordu...

O günlerde düşler şehri Mekke cıvıl cıvıldı...

Baharat yolunun konaklama merkezi durumundaki üç bin nüfuslu bu şehre kervanların biri gidiyor, diğeri geliyordu.

Panayırların biri bitiyor, diğeri başlıyordu.

Kentin ortasında Allah'ın evi Kabe vardı.

Hemen yanıbaşında senato binası Darunnedve...

Kabe, evlerle çevriliydi.

Mekke ruhu olan bir şehirdi.

İlkin Adem ile Havva'nın buluşmasına sahne olmuştu ve uygarlıkların yolculuğu buradan başlamıştı.

Düş gören şehirlerdendi Mekke...

Her gece bir başka peygamberi ağırlardı düşünde. Mekke'nin dağları, taşları bile düş görürdü.

Hira Nur, her gece Allah'ın Sevgilisi'ni ağırlardı. Sevr, bir gün nasıl olsa bana uğrayacak, diye hep yollarını gözlerdi.

Haşin ve kurak olan bu vadiye ve bu kente asıl değerini veren Kabe idi.

Kabe olmasaydı Mekke, belki de unutulup giden şehirlerden biri olurdu.

Mekkeliler, konumlarının kendilerine sunduğu bu durumu iyi değerlendiriyor, ticaret malı taşıyan kervanlarla, kışları Yemen'e, Habeşistan'a, yazları Suriye ve Anadolu'ya çıkıyorlar ve şehirlerine zengin olarak dönüyorlardı.

Kentin kuzeydoğusundaki Hira Nur Dağı ve güneybatısındaki Sevr Dağı ufuklardan gelecek muştuyu beklercesine; bütün heybetleri ile başlarını sonsuz maviliklere uzatmış öylece duruyorlardı.

O günlerin biriydi; Mekke’de yalımların ipil ipil oynadığı bir gün...

Kabe’nin etrafını kuşatan evlerin birinde bir kadın: Fatıma Binti Esed...

Ebu Talip’in hanımı...

Allah’ın Sevgilisi’ni, tam 17 yıl şefkat kanatları altında tutan bir melek...

Bir rüya görüyor. Evi nurla taşmış... Etrafındaki dağlar Kabe’ye doğru secdede... Eline dört kılıç veriyorlar. Bunlardan biri gökyüzüne çıkıyor, biri suya, biri toprağa düşüyor, biri de aslan oluveriyor ve heybetinden bütün yaratıklar kaçıyor. Kadın, rüyada korkuyla ellerini uzatıyor, birden bire karşısında Allah’ın Sevgilisi’ni buluyor ve onun ellerine yapışıyor.

İşte bu kadın bu rüyadan dört ay sonra henüz daha otuzlarındaki Allah’ın sevgilisine diyor ki:

“Hamileyim, dua et de çocuğum erkek olsun.”

Allah’ın Sevgilisi: “Doğacak çocuğu bana bağışlaman şartıyla dua ederim.” diyor.

Ve bir gün yengesi Fatıma Binti Esed’in doğum yaptığını duyan Allah’ın Resulü doğruca amcasının evine koşuyor.

Aralanan kapıdan, yeni doğmuş bir bebek sesi yayılıyor sokağa. Asırların yüreğinde yankılanacak olan ve kıyamete kadar hiç susmayacak olan yiğit bir ses...

Ormanları velveleye verecek olan bir ses...

Allah’ın Resulü, yeni doğan bebeği eline alıyor ve adını soruyor.

“Ali” diyorlar.

Allah’ın Resulü: “İkincisi de Haydar (Aslan) olsun.” diyor.

Aslan yavrusu Ali, büyüyordu ama başka çocuklarda görülmeyen bir hali vardı. Çocukluk hafifliklerinden hiçbiri yoktu onda. Nur yüzünden adeta yirmili yaşların vakarı dökülüyordu.

Bakışı, duruşu, yürüyüşü... Her haliyle tam bir aslan yavrusuydu.

Hz. Ali, yedi sekiz yaşlarına geldiğinde son derece cömert olan babası Ebu Talip’in aile bütçesi bozulmuştu. Babası Abdulmuttalib’den kendisine kalan

Rifade (fakir hacılara bakmak ve yardım etmek) ve Sikaye (hacılara su vermek) gibi görevler elde avuçta ne var ne yoksa alıp götürmüştü.

O kimseye bir şey söylememe soyluluğunu gösterse de, kardeşi Abbas her şeyin farkındaydı.

Durumu daha iyi olan Abbas, Mekke fethine kadar tam elli yıl yürütecek olduğu Rifade ve Sikaye görevlerini ağabeyi Ebu Talib’den devraldı.

Amcası Ebu Talib’in bütün bütün dara düştüğünü farkedenden Allah’ın Sevgilisi bir gün amcası Abbas’ın kapısına dayandı.

“Amcacığım! Biliyorsun Amcam Ebu Talip kalabalık bir nüfusa sahip, kıtlık yüzünden zordadır. Seninle gidelim de çocukların birer tanesini evlerimize alalım.”

Abbas ve Allah’ın Sevgilisi, Ebu Talib’in evine giderler; rica, tereddüt, ısrar... Ve nihayet kabul eder Ebu Talip teklifleri.

Allah’ın Resulü’ne düşen, doğmadan önce yengesi Fatıma’dan kendisine bağışlamasını istediği Hazreti Ali’dir.

Allah Resulü’nün on yedi yıl evlerinde kaldığı Ali, artık Allah Resulü’nün evindedir.

Mekke Melikesi Hazreti Hatice Annemiz mutluluktan uçuyordu.

İki dağın arasına sıkışmış gibi duran vadinin içindeki bu kutlu ev, Kasım, Zeyneb, Rukiye ve Ümmü Gülsüm’den sonra şimdi de sevimli bir ay parçası Ali ile yepyeni mutluluklara kanatlanmıştı. Aile mutluydu ama bu kutlu yuvanın içinde yaşadığı Mekke, dünyadaki diğer şehirler gibi buhranlar anaforunda kayınıyordu.

İnsanların üzerine dalga dalga devrilen karanlıklar, kalp gözlerini de kulaklarını da mühürlüyor, bağlıyordu.

Geceleri, kız çocuklarının feryatları çığlıklaşıyordu kızgın çöllerde. Gündüzleri kölelerin gözyaşı ve kanı buharlaşıyordu.

Çıldırıldığı anlardan birini yaşıyordu dünya.

Vahşet, anarşi ve terör bütün cihanı sarmıştı.

İnsanın, lakaydiliğinden perişan olan mahlukatın ürpeticisi sesleri yırtıyordu

karanlıkları.

Her taraf zifiri karanlıktı.

Göz gözü görmüyordu.

Kainatın Efendisi 40 yaşına yaklaşıyordu. İnsanlığın düştüğü duruma çok üzülmüyordu ama çaresizdi.

Ruhu bir sığınak, zihni bir arınma istiyor olmalıydı ki sık sık Hira Nur Dağı'nın doruklarına çıkıyor, başını ufuklara uzatmış dağla birlikte gözlerini göklere diyor, göklerin kapısının açılmasını bekliyordu.

Hoyrat şimal rüzgârlarının çöllerde, tepelerde çığlık çığığa estiği o karanlık gecelerde, en sarp uçurumların başında bir hüzün çiçeği gibi büküyordu boynunu.

İnsanlardan, seslerden uzak bir dağ başında; haşin doruklarına zamanın ıssız dilimlerinin düştüğü Hira'da, günlerce bir başına kalarak bütün insanlık adına af ve inayet diliyor olmalıydı.

Her zerresinden sancılı bir beklentinin titreşimleri yayılan dağın doruklarında bir kutlu inzivadaydı.

Kim görürdü?

Kim duyardı?

Ne yer, ne içerdi?

Kim dinlerdi ızdıraplarını?

Hira-Nur Dağı'nın doruklarından etrafa bakarken neler hissedirdi?

O şehirde işlenen cinayetler, yolculuğa çıkarken geride kalanlara “beni unutmayın” diyecek kadar ince, duygulu ve hüzünlü ruhunu nasıl dalgalandırıyor Allah bilir.

Mekke halkı küfür ve şirk içindeydi. Ebu Cehilleriyle, Ebu Lehepleriyle dalâlet bataklarına dalmış, bâtil içinde yüzüp duruyordu.

Fakat o daha bilmiyordu ki düşler şehri Mekke'nin düşleri, gül esintiliydi.

Karanlıklar ışığa hamileydi.

610 yılı Ramazanın on yedisi Pazartesi gecesi idi.

Allah'ın Resulü, tarihle, hâtıralarla dolu olan Mekke'ye tekrar tekrar baktı,

ölllerden gelen serin havayı teneffüs ettikten sonra mağaraya daldı...

Hira Nur Dağı, derin ve beklenti soluyan bir sessizliğe bürünmüştü.

Kutsal dağın üzerinde konuşulacak olanları tam duyabilmenin eşsiz mazhariyetine erişebilmek için o civarda her şey onunla birlikte sessiz ve sâkindi.

Konuşacak olanla, dinleyecek olana hürmet için...

Gecenin yarısı geçmiş, zaman seher vaktine ayak basmıştı. Bülbüllerin ötmeye başladığı, güllerin bütün güzellikleriyle etrafa koku tebessümleri dağıttıkları ve Allah'ı zikredenlerin coşup sonsuz hazza eriştikleri müstesnâ vakit...

Beklenen an gelmişti.

Muştular vardı ötelerden.

Ansızın açılan gök kapılarından püsküren ışıkların önünde, karanlıklar kaçacak yer aramaya başladı.

Gökleri ve gözleri kamaştıran çiçek çiçek açan bir ışık patlamasının arasından Vahiy meleği Cebrâil (aleyhisselâm) en güzel bir insan suretinde göründü.

Gecenin en karanlık ânında bir gül açmıştı Hira Nur Dağı'nın doruklarında.

Dağlar, taşlar, ağaçlar: “Esselamü Aleyke Yâ Resulullah!” sesleriyle inliyordu.

Mekke'nin kalbi Kabe, nefes alıp vermeye, şafakların çehresi gülmeye başladı.

Hazreti İsa'dan sonra kopan bağ yeniden bağlanmış, evrenin çağlar üstü senfonisi yeniden başlamıştı.

Yeni doğan güneşle bir ışık pınarı haline geldi Mekke.

Cibril öyle ihtişamlıydı ki... Gökemi bütün gökleri tutmuştu. Kainatın Efendisi korktu, kaçmaya başladı.

Göklerdeki meleğin heybetinden evdeki meleğin şefkatine sığındı.

Yeni bir medeniyetin soylu melikesi Hazreti Hatice, kocasını karşısında korkmuş bir halde perişan görünce ilk sözleri; “Korkma! Sen kerim bir insansın.” oldu.

Yeryüzü meleğinin bu çok değerli desteği, Allah Resulü'nün yüreğinde bir vefa bayrağı olarak hep dalgalanacaktı.

Allah'ın Resulü, Mekke fethinde zafer sancağını getirip, “Bu senin en tabii

hakkındır.” diyerek O’nun mütevazı mezarının üzerine dikecekti.

İki Cihan Serveri’ne hayat veren sözleriyle Hazreti Hatice o gün yeniden doğdu.

İlk defa Peygamberimiz’e;

“Korkma! Sen Allah’ın Resulü’sün” dedi. Sadrını, sinesini açtı.

İman etti.

O güne kadar sadece çocuklarının anası idi, o Kadir gecesı kıyamete kadar gelecek bütün inananların annesi oluverdi.

Gökte görünen meleğin; “Sen Allah’ın Resulü’sün” sözü önce onun dupduru gönlünde yankılandı.

Vahyin terlerini tertemiz elleriyle sildi.

Karanlıklar içinde tek bir yürekte ışık vardı. Ve o ışık bir kandil gibi ulandı bir kadın yüreğine.

Ve çifte yürekler, çifte kandiller gibi yanmaya başladılar. Dünyayı yutan karanlıklara ilahi nurun sönmez kandilleri bu bir çift yürekte yıldız yıldız yayılmaya başlayacaktı.”

Derviş Odası’nın emektar sobası sönmişti.

Dışarda kar hala yağıyordu.

Derviş Odası’ndakiler bir başka boyuta geçmiş de geri dönmeye zorlanıyor gibi dalgındılar.

Yavaş yavaş Allah razı olsun sesleri duyulurken Seyfi Karagöz sönmeye yüz tutmuş sobanın kapağını açarak, kül küreği ile içindeki külleri ve közleri mangala boşaltmaya başladı. Etrafa kıvılcım sıçramasın, diye közlerin üzerini küllerle iyice örttü.

Vakit bir hayli ilerlemişti. Önce Mehmet Hoca kalktı.

Ardından yaşlılar. Sonra gençler... Derviş Odası’ndan dağılanlar birer ikişer aydınlık bir karanlığın içinde kayboldular.

Biraz sonra, köyün bembeyaz evlerine bir kartal gibi bakan Derviş Odası’nın ışıkları söndü.

Kadınlık Ufkunun Üveyki Fatımatü’z Zehra

İkinci gün kar yağmura çevirmişti. Gökler, köye boşalıyordu sanki. Bağbozumunu çoktan geride bırakmış üryan bağlar ve bahçeler biteviye ıslanıyordu.

Şimşekler göğü yarıyor, bulutlar şelaleler gibi boşalıyordu.

Hava dünkü kadar soğuk değildi. Poyrazla karışık yağan yağmur, kar ayazını alıp götürmüştü.

Yatsı namazından çıkanlar yine Derviş Odası’na doğru yürümeye başladılar. O kısacık yolda bile insanlar göle girip çıkmış gibi sıırıslık olmuştı.

Göğü birden kıpkızıl müthiş bir şimşek yardı. Sanki kanatları alevden bir melek iniyordu gökten.

Derviş Odası’nın ışığı yanıyordu. Yağmurda ıslanmanın riskini göze alamayan Deli Mehmet Dayı ile Kadı Hasan sobayı yakmışlardı.

Oda’nın cümle kapısına gelenler sundurmanın altından Sarı Dede’ye Fatihalarını okuyarak yukarıya çıktılar.

İnsanlar sobanın başında birikmişken Mehmet Hoca’nın geldiğini görünce herkes saygıyla yerine geçip oturdu.

Mehmet Hoca da her zamanki yerini aldı.

“Bugün bir hayli yol almamız lazım.” dedi.

Deli Mehmet Dayı; “Hocam! Yeter ki sen anlat, biz sabaha kadar dinleriz.” dedi.

Mehmet Hoca, ona ‘sağol’ anlamında tatlı bir tebessüm göndererek başladı:

“Mekke’nin taze kuşluk ışıklarında yıkandığı bir gün... Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yeryüzü yıldızları olan sahabeleri ile sohbet ediyordu. Allah Resulü’nün sohbetlerinde insibağ vardı. Dinleyenler diriliyor, ölü gönüller

kendine geliyordu. Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sözlerinden, gözlerinden, yüz hatlarından öyle bir ruh ve mana akışı hasıl oluyordu ki onunü, muhataplarına kazandırdıklarını başka hiçbir kimsenin ve hiçbir kitabın kazandırması mümkün değildi.

Huzur-u ilahîde iki büklüm oluşu, kalbinin haşyetle çarpışı ve yanaklarının gözyaşlarıyla ıslanışının yaydığı manevi havayı, o mecliste bizzat bulunmadan, o atmosfere girmeden ve onunla diz dize gelmeden teneffüs edebilmek imkânsızdı.

Allah Resulü o gün ne demişti, ne anlatmıştı bilemiyoruz.

Gözlerinin önünde alevler belirmişti de cehennemi mi tasvir etmişti?

Yoksa mahşeri görmüştü de; defterlerin uçuşunu, insanların birbirlerinden kaçışını mı anlatmıştı?

Ya da Kur'andan ayetler mi okumuştı?

*“Güneş dürüldüğü zaman...
Yıldızlar kararıp döküldüğü zaman,
Dağlar yürütüldüğü zaman,
Denizler kaynatıldığı zaman,
Ve diri diri toprağa gömülen kız çocuğuna;
Suçun neydi diye sorulduğu zaman...”*

Neden masum kız çocuklarına soruluyordu? Yoksa onları diri diri gömen günahkârlar muhatap mı alınmıyordu?

Sohbetin tesiriyle, geçmiş günlerinde yaptıklarının vicdan azabında yanan bir sahabi, inler gibi kesik kesik konuşmaya başladı.

Adamın anlattıklarını dinledikçe Allah Resulü'nün yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Adam çökmüş, adam bitmişti.

Kelimeler korlaşıyordu dudaklarında. Sanki ateşleri avuçluyordu.

“Ben yandım siz yanmayın.” der gibiydi.

Gözyaşları sel olmuştu.

“Dur.” dediler adama “Yeter artık anlatma! Allah Resulü'nü perişan ettin.”

Adam da ağlıyordu, adama “dur” diyenler de.

Yetim yürekler gözyaşlarında tutuşuyor, yeni bir dünya gözyaşlarından doğuyordu.

Şefkat peygamberi, “anlat.” dedi, “Bir kere daha anlat.”

İstiyordu ki imanın, insanlığa getirdiği güzellikler iyice anlaşılsın.

Nar olmadan nur olmazdı.

Adamın bir kere daha anlatmaya mecali yoktu ama Allah Resulü, “anlat” demişti bir kere.

“Arkasından tekmeledim, bacaklarıma sarıldı, itekledim, kuyuya ittim...”

Geri döndüm evime doğru giderken karanlıkta hala ‘babacığım, babacığım’ seslerini duyuyordum.”

Adamı kolundan tuttular ve dışarı çıkardılar.

Allah’ın Resulü gün boyunca bu olayı hatırladıkça ağladı, ağladı...

İşte, kız çocuklarıyla ilgili bu acımasız törelerin sürüp gittiği günlerde doğdu Hazreti Fatıma...

O yıl, yangından ve sonrasındaki sellerden zarar gören Kabe, yıkılmış yeniden yapılıyordu.

Oğlu İsmail’le birlikte ilk inşa edilişinde Hazreti İbrahim aleyhisselam’ın;

“Allah’ım! Sana bir beyt inşa ediyoruz, tarafımızdan kabul buyur!” dediği Allah’ın evi, 605 yılında yeniden yapılırken, gelecekte medeniyetler kuracak evin azize annesinin dünyaya gelmesi elbette tesadüf değildi.

Biri Allah’ın evi, diğeri Resulü’nün Ev Halkı’nın göz bebeği idi.

Fatıma, ebedlere kadar açık kalacak olan bir kapıydı. Bir Kevser’di. Bir ırmaktı.

Fatıma bolluktu, bereketti.

Peygamberimiz’in oğulları Kasım ve Abdullah vefat edince Mekke müşriklerinden bazıları ‘soyu kurudu, nesli kesildi, onun neslini devam ettirecek kimse kalmadı’ anlamında, ‘ebter’ demişlerdi Nebiler Nebisine.

Bunun üzerine Kevser Suresi nazil olmuştu:

“Habibim! Asıl sana ‘soyu kurudu’ diyenler ebter’dır.”

Pek çok müfessir buradaki muradın, “Habibim! Senin soyun kesik olamaz,

Çünkü biz sana Kevser'i verdik." manasında olduğunu dŒşŒnŒr. Her ne kadar Kevser, dŒnyada ve ukbada pek çok hayır, bolluk, bereket anlamında ise de; Peygamberimiz'in soyunun Hazreti Fatıma'dan devam etmesi mŒnasebetiyle Kevser'in bir manası, belki de en önemli manalarından birisi Hazreti Fatıma'dır.

Onun içindir ki Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Fatıma'yı bir bağka sevdi.

Fatıma sevgisi, çöldeki çığlıklara bir isyandı.

Vahėete bir isyandı.

Çünkü o yıllarda bir kızları olduğu haberini alan babaların suratları dŒşŒyor, glgeleniyor ve kapkara kesiliyordu.

Baba, utancından gŒnlerce evinden dığarı çıkmıyordu.

Kız çocukları kendi katilleri ile yıllarca aynı çatı altında yağıyordu. Ve sonra bir gŒn "babaları" onları ellerinden tutup "Haydi seni dayına gtŒreceėim." diyordu. Ama kısa sŒre sonra baba eve yalnız dnŒyordu; kŒk kız, çöldeki isimsiz binlerce kuyudan birinin dibinde yatıyordu.

Nice kız çocukları, attıkları adımların son adımları, aldıkları nefeslerin son nefesleri olduğunu bilmeden babalarının nŒnde seke zıplaya koğtularak uzaklağıyorlardı evlerinden. Anneleri yağlı gözlerle bakıp kalıyordu arkalarından.

Geceleri, kız çocuklarının feryatları ığlıklağıyordu kızgın çöllerde.

Halbuki FatımatŒ'z Zehra doğduğunda Allah ResulŒ; "Kızım, benim koklayacağım bir çiçektir, ben kızlar babasıyım." demiğti.

Allahın ResulŒ, "Ben kızlar babasıyım." diyerek bŒtŒn kızları kurtarıyordu.

Ali ve FatımatŒ'z Zehra...

Vahiy evinin bu iki çiçeği aynı evde bŒyŒyordu.

Bir gŒn...

YeryŒzŒnde ığığın ilk yandığı kutlu evde Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ve soylu kadın Hazreti Hatice namaz kılıyorlardı...

On yağına henŒz yeni basmığ olan aslan yavrusu Ali, seslere, ėekillere ve hareketlere hayran bir halde onları seyrediyordu.

Namaz bitince sordu;

“Bu nedir?”

Bu ibadettir: Allah’a ibadet... Allah’ın, Peygamberi vasıtasıyla bildirdiği gerçek dinin ibadeti.

Işıklar bir sönüp bir yanıyor; her şey bir görünüp bir kayboluyordu. Yüzüne bakmalara kıyılamayan o sevimli aslan yavrusu, karanlığa hiç bulaşmadan aydınlıklara dalıveriyor, küfürle hiç tanışmadan doğrudan imanla tanışıyordu.

Hazreti Ali bir gölge gibi hep Allah’ın Resulü’nü takib ediyordu. Hiç ayrılmıyordu Kainatın Efendisi’nin yanından.

Panayırlarda, çarşılarda onun yanında, ondan hiç ayrılmayan bir çocuk görürseniz bilin ki o aslan yavrusu Ali’dir.

Sonraları talihliler arasına girecek olan Afif el-Kindi anlatıyor;

“Çocuklarıma kılık kıyafet almak için bir bayram öncesi Mekke’ye gelmişim.

Peygamberimiz’in amcası Abbas’la birlikte Kabe’nin yanında oturuyorduk.

Güneş bir hayli yükselmişti.

Yüzü güneş gibi parlak, olgun bir delikanlı çıkageldi.

Önce şöyle bir gökyüzüne baktı.

Sonra Kâbe’ye doğru yöneldi.

Sonra, gözlerinde binlerce yıldızın parladığı sevimli mi sevimli gürbüz bir çocuk geldi, sağ yanına durdu.

Az sonra ay yüzlü bir kadın geldi, o da arkalarına durdu.

Olgun genç eğildi, arkadakiler de eğildi. O doğruldu, onlar da doğruldu, o secdeye gitti, onlar da gitti.

Ben, “Abbas! Vallahi ben büyük bir iş, şaşılacak bir şey görüyorum.” dedim.

“Evet doğrusu bu büyük bir iştir.” dedi, “Onların kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“O, olgun insan Hazreti Muhammed, yeğenim olur. Küçük çocuk Ali, kardeşim Ebu Talib’in oğludur. Kadın da Hazreti Hatice. Hüveylid’in kızı... Vallahi ben yeryüzünde bu dinden olan bu üç kişiden başka bilmiyorum.”

Üç kişi...

O günler öyleydi...

Kâbe'nin yalnız yıllarıydı...

Bir gün, kimsenin olmadığı bir saatte Allah'ın Resulü Hazreti Ali ile birlikte Kâbe'ye gittiler.

Allah'ın Resulü eğiliyor, sırtına Ali'yi çıkarıyor ve putların bulunduğu noktaya kadar yükseliyor aslan yavrusu...

Hazreti Ali öyle bir yere çıkmıştır ki kendi tabiriyle sanki ufukları kucaklıyordu. Kabe'nin üstünde bir put... Ali onu dürtüyor, itiyor düşürüyor, put kırılıyor.

Aslan yavrusu paganizmi pençeleriyle deviriyordu.

İslam'ın muhalefetteki ilk mektebi olan Daru-l Erkam, Mekke'ye hakim bir tepede, Safa'nın eteklerindeydi.

Bu kutlu evin bekçisi, bir aslan yavrusu olan Ali'ydi.

Uzaklardan bir karaltı görür görmez hemen koşarak içeri haber veriyordu.

Müşrikler Kabe'de kılınan namazlardan rahatsız oldukları için zaman zaman Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hazreti Ali namazlarını kırlarda kılıyorlardı.

Hazreti Ali diyor ki:

Birgün “Sen, yakın akrabalarını âhiret azabıyla uyar!” âyeti nazil oldu. Resulullâh beni çağırdı:

“Ey Ali! Yüce Allâh en yakın hısımlarımı inzâr etmeyi emretti. Bu bana çok kaygı verdi. Biliyorum ki ben ne zaman kavmime bu işi açmaya kalksam, muhakkak hoşuma gitmeyen şeylerle karşılaşacağım. Bu sebeple bir müddet sustum. Bunun üzerine Cebrail -aleyhisselâm- bana geldi:

‘Yâ Muhammed! Eğer emrettiği şeyi yapmayacak olursan, Rabbin sana azâb edecektir!’ dedi. Yâ Ali! Bize, bir kap yemek hazırla ve üzerine de koyun budundan koy. Bir kap da süt getir. Sonra, Abdulmuttaliboğullarını çağır da onlarla konuşayım ve emrolunduğum şeyi kendilerine tebliğ edeyim.” buyurdu.

Hazreti Ali, Peygamber Efendimiz'in emri ile hazırladığı şeyleri onlara ikrâm

etti. Bir kişinin bile kendi başına yiyebileceği az bir yemeğin kırk kişiyi doyurduğunu gören Ebû Leheb:

“Şaşılacak şey! Bizi büyük bir sihirle büyüledi! Doğrusu biz, bugünkü gibi bir sihir hiç görmedik!” dedi.

Böylece Resulullâh’ın konuşmasına imkân vermedi. Ebû Leheb’in sözü, Resulullâh Efendimiz’in çok ağırına gitmişti.

Sustu ve o mecliste hiç konuşmadı.

Orada bulunan herkes dağılıp gitti.

Ancak o, bu uğurda karşılaştığı sıkıntılara aldırmadan vazifesine devam etti. Ertesi gün akrabalarını tekrar topladı. Yine aynı zorluklarla karşılaştı. Daha sonra şöyle konuştu:

“Hamd Allâh’a mahsustur. O’na hamdeder, yardımı da O’ndan dilerim. O’na inanır ve O’na tevekkül ederim. Şehâdet ederim ki Allâh’tan başka ilâh yoktur. O, birdir, eşi ve ortağı yoktur! Her halde otlak aramaya gönderilen kimse gelip de âilesine yalan söylemez. Vallâhi ben bütün insanlara yalan söylemiş olsam, yine size karşı yalan söylemem! Bütün insanları aldatmış olsam yine sizi aldatmam! Sizi kendisine dâvet ettiğim Allâh öyle bir Allâh’tır ki O’ndan başka hiçbir ilâh yoktur!

Vallâhi sizler uyur gibi öleceksiniz! Uykudan uyanır gibi de dirilecek ve bütün yaptıklarınızdan hesaba çekileceksiniz. İyiliklerinizin mükâfatını göreceksiniz, kötülüklerinizin de cezâsını çekeceksiniz. Bunun sonucu ya temelli cennette ya da ebedî olarak cehenmemde kalmaktır. İnsanlardan ilk uyardığım kimseler sizlersiniz.

Ey Abdülmuttaliboğulları! Vallâhi Araplar içinde dünya ve âhiretiniz için, benim size getirdiğim şeyden daha üstününü ve daha hayırlısını kavmine getirmiş bir yiğit bilmiyorum. Ben sizi dile kolay gelen fakat mîzanda ağır basan iki kelimeye dâvet ediyorum ki o da Allâh’tan başka hiçbir ilâh olmadığına ve benim de Allâh’ın kulu ve Resulü olduğuma şehâdet etmenizdir. Yüce Allâh, sizi buna dâvet etmemi emir buyurdu.

Ey Abdülmuttaliboğulları! Ben özel olarak size, genel olarak da bütün insanlara peygamber gönderildim. Siz bu konuda daha önce görmediğiniz

mucizelerden bazısını da görmüş bulunuyorsunuz. Bu vazîfemde bana yardımcı ve kardeş olmayı, böylece cenneti kazanmayı hanginiz kabul eder? Hanginiz bu yolda kardeşim ve arkadaşım olmak üzere bana bey’at eder?”

Kimseden ses çıkmayınca “Ben Ya Resulullah! Ben senin yardımcın olmak istiyorum.” dedim.

Resulullah beni aldı bağrına bastı.

Server-i Âlem Efendimiz’in bu dâvetine benden başka kimse icâbet etmediği gibi aksine gülüştüler ve alay ettiler. Bir müddet sonra da yine dağılıp gittiler.

Resul-i Ekrem Efendimiz, onların alay ve hakâretlerine aldırmadı.

Birgün Safâ tepesine çıkarak neredeyse tamâmı akrabası olan Kureyş kabilelerini tek tek çağırdı. Onlara kendisini nasıl bildiklerini sordu.

“Biz seni bütün tecrübelerimizde doğru sözlü bulduk. Sen, bizim aramızda herhangi bir suçla ithâm edilmiş de değilsin. Bugüne kadar senin yalan söylediğini duymuş değiliz!” dediler.

Bunun üzerine Allah’ın Resülü; “Yüce Allâh en yakın hısımlarımı azab ile korkutmamı bana emretti. Sizler ‘Lâ ilâhe illallâh!’ demedikçe ben size ne dünyada ne de âhirette bir fayda sağlayabilirim.”

Ebû Leheb her zaman olduğu gibi yine hakârete, bağırıp çağırmaya başladı. Hatta atmak için eline yerden taş bile aldı.

Ancak Resul-i Ekrem Efendimiz ne pahasına olursa olsun Allâh’ın dinini anlatmaya, risâlet vazifesini yerine getirmeye devâm etti. Tek tek kabilelerin ismini sayarak:

“Ey Fihroğulları! Ey Kâ’boğulları! ... Şu dağın eteğindeki bir süvari birliğinin size saldırmak istediğini söylesem bana inanır mısınız?”

Onlar:

“Evet inanırız, sen, daha önce herhangi bir suç ve kötülükle itham edilmiş birisi değilsin, şimdiye kadar senin yalan söylediğini de görmedik.” dediler.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem):

“Ey Kureyş topluluğu! Kendinizi ateşten kurtarınız. Ey Abdul-muttaliboğulları! Kendinizi ateşten kurtarınız. Ey Haşimoğulları! Kendinizi

ateşten kurtarınız.” dedi.

Daha sonra husûsî olarak bazı şahıslara hitâp ederek:

“Ey Abbas bin Abdülmuttalib! Ben seni Allâh’ın azâbından kurtarabilecek hiçbir şeye sâhip değilim. Ey Zübeyr bin Avvâm’ın annesi, Resulullâh’ın halası Safiye! Ey Muhammed’in kızı Fâtıma! Kendinizi Allâh’tan satın alınız! Siz, benim malımdan dilediğinizi isteyiniz. Fakat, ben sizi Allâh’ın azabından kurtarabilecek hiçbir şeye sahip değilim.”

Allah Resulü’nün anlattıklarına karşı Mekke ileri gelenleri uzun bir süre ilgisiz kaldıysa da sonraları sırasıyla alay, işkence ve boykot birbirini takip etti.

Hazreti Hatice, Allah Resulü yolunda servetini eritiyordu...

Zaten cömert bir insandı...

O cahiliye döneminde de cömertti.

Kendini bir başka kadının yoksulluğunda görebilen bir kadındı.

Hazreti Bilal diyor ki:

“Cahiliye döneminde; köle olan annem bir gün ağzıma ballı bir ekmek korken ‘Oğlum bunu Hatice göndermiş’ demişti. Hatice adını ilk defa o zaman duydum.”

O en zorlu yıllarda Allah Resulü’nü maddi manevi bütün varlığıyla destekliyordu.

Dünyada hiçbir kadın, servetini onun kadar kutlu bir yolda harcamadı. O doğrudan doğruya en sıkıntılı yıllarda, kimsenin olmadığı zamanlarda; kalbini de, kendini de, kervanlarını da Güllerin Efendisi yolunda eritmişti.

Her geçen gün yeni dine girenlerin sayısı artmaya başlayınca Mekkeliler sessizliklerini bozdular.

Ebu Talib’e gelerek yeğenini bu davadan vazgeçirmesini istediler:

“Yeğenin putlarımıza sövüp sayıyor, inançlarımızı kötülüyor, akılsız olduğumuzu, babalarımızın, dedelerimizin yanlış yolda olduklarını söylüyor, ya onu bunları yapmaktan alıkoy ya da aradan çekil.” dediler.

Ebu Talip, oğlu Akil’i göndererek Allah’ın Resulü’nü çağırttı. Akil, Allah’ın Resulü’nü çok yorgun ve bitkin bir halde buldu. Koluna girdi ve birlikte Ebu

Talib'in yanına geldiler.

Ebu Talip;

“Yeğenim! Bak Mekke'nin ileri gelenleri burada, senden davandan vazgeçmeni istiyorlar.” dedi.

Allah'ın Resulü onlara dönerek;

“Benim sizden istediğim, bir kelimedir. Eğer bunu söylerseniz bütün Araplara hâkim olursunuz.”

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu sözlerle Araplara cihan hâkimiyetinin yollarını açıyordu.

Mekke'nin ileri gelenleri; “Neymiş o bir kelime?” dediler.

“La ilahe illallah” deyiniz ve putları kırınız.

Mekke'nin ileri gelenleri küplere bindiler.

Ebu Talib;

“Yeğenim! Gel bu davandan vazgeç, kendine ve ailene müthiş bir bela getirmemen için sana ricada bulunuyorum. Bana kaldırabileceğimden fazla yük yükleme. Kureyş büyükleri, ‘Neşrettiği dinden vazgeçmediği takdirde aramızda kanlı bir boğuşma kaçınılmaz,’ diyorlar.”

Mekkelilerin tavrından ziyade, amcasının bu sözleri yaralamıştı Allah Resulü'nü.

“Amca! Şunu bil ki güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler ben yine de bu davadan vazgeçmem; ya Allah bu dini hâkim kılar, ya ben bu uğurda ölür giderim.” dedi. Sonra, uzun kirpikleri ıslak, derin gözleri nemli bir halde kapıya doğru yürüdü.

Allah Resulü'nün kararlılığını ve kalbinin kırıldığını gören amcası;

“Yeğenim! Git işine devam et, istediğini yap! Vallahi seni asla herhangi bir şeyden dolayı kimseye teslim etmeyeceğim.” dedi.

Ebu Talib, karanlıkta durup aydınlığı savunan adamdı.

Ve Mekke'de işkence devri başladı.

Her bir vadide bir veya birkaç müslümanın işkence feryatları duyuluyordu.

Kızgın kumlarda kırbaçlananlar, hasıra sarılıp yakılanlar, gözleri oyulanlar,

hapse atılanlar...

Hazreti Fatıma, inanan kadınların sırtlarında ısıklanan kamçıların sesleri arasında, develere bağlanarak çölde parçalanan kadınların feryatları altında büyüyordu.

O, annesinin söylediği sınırsız ninniler arasında değil, geceleri çölde yükselen kız çocuklarının çığlıkları arasında büyüyordu.

Zayıf durumdaki Müslümanların, kızgın kuma yatırılarak çıplak karınlarına kızgın kayalar konulmasını, boğazlarına ip dolayıp vahşi hayvanlar gibi sokaklarda gezdirilişini, kırbaçların siyah bedenlere inip kalkışını görüyordu.

Zinnure kimsesiz bir cariye idi.

Kızgın güneşin bağrında, “Putlara geri dön.” diye kırbaçlanıyordu. O, “Allah bir!” diyerek dişli bir kaplan gibi kükrüyordu.

İşkenceden gözleri kör olmuştu.

“Gördün mü putlar gözlerini kör etti.” dediler.

Zinnure; “Hayır gözlerimi perdeleyen Allah’tır.” dedi.

Resulullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’in duasıyla Zinnure’nin gözleri açılınca müşrikler ne yapacaklarını şaşırıldılar.

Bütün bunlar ince ve zarif Fatıma’nın gözleri önünde oluyordu.

Acılar onu olgunlaştırıyordu.

İşkencecilerin elinden bir şekilde kurtulan yaralılar, Hazreti Hatice’nin konağına getiriliyor ve orada bakım ve tedavileri yapıyordu.

Yeryüzünün en kutlu evi, ilk yardım hastanesi gibi çalışıyordu. Hazreti Fatıma minik bir hemşire gibi dolaşıp duruyordu yaralıların arasında.

Soylu kadının konağı, önce vahyin ateşiyle, sonra vahye düşman olanların ateşiyle yananların sığınağı idi.

Mekke Melikesinin evi vahyin otağı idi. Meleklerin biri gelip diğeri gidiyordu.

Hazreti Ali ve Fatıma o kutlu yuvada yetişiyorlardı.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) davetini sürdürdükçe Mekkeliler zulümlerini artırıyorlardı.

Zayıf insanlar korumasızdı. Ebu Talib’in himayesinde olmasına rağmen zaman

zaman Allah'ın Resulü de acı hakaretler ve eziyetlere maruz kalıyordu.

Ardı arkası kesilmeyen işkencelerden sonra kırbaçlardan daha soğukkanlı yeni bir işkence İslam'ın üzerine çökmüştü: Boykot...

Müslümanlar, güneşin alevli oklarında yanmış kara taşlarla kaplı bir mahallede ikamete zorlandılar.

Ebu Talib Mahallesi'ydi burası...

Kabenin doğu cenahında boydan boya uzayarak gittikçe daralan, çorak bir vadi...

Bu mahalleye insan giriş çıkışı ve gıda girişi yasaklanmıştı.

Kabe'nin duvarına asılan metin tam bir tecrit ve iktisadi ambargo idi:

“Müslümanlara yardım etmek, kız alıp vermek, konuşmak, alış veriş yapmak yasaktır.”

Kureyş'in yöneticileri mühür basıp altını imzalamışlardı bu metnin.

Bu kararlar, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Kureyşlilere teslim edilinceye kadar geçerli olacaktı.

Haşimoğullarının inanmayanları bile, Ebu Leheb hariç, Ebu Talib Mahallesi'nde yerlerini aldılar.

Tam bir dayanışma içindeydiler.

Ebu Talib, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bir suikasta kurban gitmemesi için Onu ya yanına alıyor ya da geceleri başında nöbet tutuyordu.

Peygamberimiz'in kabilesi Beni Haşim'in tamamı yasaklıydı.

Kimse onlara yardım edemiyor, bir çimdik tuz, bir tutam şeker bile veremiyordu.

Yalnızca sırtlarının taşıyabildiklerini taşımışlardı çöldeki çadırlarına; o kadar...

Ambargo uzadıkça, Müslümanların yanlarında getirdikleri yiyecekler tükendi. Müslümanlar, ağaç yapraklarını, otları, kuru deri parçalarını bile yemeye başladılar.

Bazı geceler Allah Resulü'nün akrabalarından Hişam, erzak yüklü deveyi Ebu Talip Mahallesi'nin ağzına kadar getiriyor ve başından yularını çözüp, böğrüne vurarak çadırlara doğru sürüyordu.

Mekkeliler onu farkettiler ve ağır tehditlerde bulundular.

Bir gün onu iyice sıkıştırdıklarını gören Ebu Süfyan'ın sözleri cennet esintiliydi;

“Bırakın onu! Adam ailesine ve akrabalarına iyilik etmiş, ben, Allah’a yemin ediyorum ki keşke biz de onun yaptığı gibi yapsaydık, ne güzel olurdu.” dedi.

Soylu kadın Hazreti Hatice, varını yoğunu harcasa da açlığın önüne geçmek mümkün olmuyordu.

Hazreti Hatice'nin elindeki bütün servet boykotun korkunç değirmeninde eriyip gitmişti.

Çocuklar gündüzün sıcağında, gecenin soğukunda ölüyorlardı.

Bu bir nevi yok etme ve soykırımdı.

Güllerin Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), geceleri çölde namaza durduğunda; çocukların ağlaşmaları, annelerin yürek yakan hıçkırıkları gelip sinesine çarpıyordu.

Her an mızrak ucundaymış gibi kanayan yüreğine birer inilti halinde vurup duruyordu.

Hastalıklar bir salgın halini almış, kırıp geçiriyordu.

Hazreti Ali'nin babası Ebu Talib de bu furyadan nasibini aldı ve sürgün günlerinde vefat etti. Son anlarında Hidayet Güneşi Efendimiz, onun imana gelmesi için çok gayret sarf etti. Ama o ‘ölümünden korktu da Müslüman oldu’ deneceğini düşündü ve atalarının inancında kaldı.

Çocukluktan, evliliğe kadar 17 yıl, nübüvvetten sonra da 10 yıl olmak üzere tam 27 yıl Allah Resulü'ne sahip çıkmıştı.

Bu az bir zaman değildi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), amcasının son nefeste imansız gitmesinden derin bir teessür duydu. Onun bu üzüntüsünü yakından bilen Hazreti Ebu Bekir, kendi babası Ebu Kuhafe Mekke fethinde Müslüman olunca Allah Resulü'nün sevindiğini görerek şöyle diyecekti;

“Ey Allah'ın Resulü! Keşke şu anda burada babam yerine, amcan Ebu Talip müslüman olsaydı.”

Onun vefasının bir yansıması olan bu üzüntüsü Ebu Talib için nazil olan ayete de sebep olmuştu:

“Gerçek şu ki sen, sevdiğini hidayete erdiremezsin, ancak Allah, dilediğini hidayete erdirir; O, hidayete erecek olanları daha iyi bilendir.” Ulvi delikanlı Hazreti Ali’nin ıstırabı sonsuzdu. Fakat üzüntüsü sadece babasıyla sınırlı kalmayacaktı. Büyük kadın Hazreti Hatice de kalkan veda kervanına katılacaklardandı.

Sürgün günleri bir tırpan gibi kesip biçiyor, yok ediyordu.

Bir zamanlar Mekke’nin yarısını satın alabilecek kadar servete sahip olan güzel ve soylu kadın, bir çadırın içerisinde ağır hastalıklarla boğuşuyordu.

Sürgün hayatının tüketen şartlarıyla boğuşarak geride kalanlara vedaya hazırlanıyordu.

Gözlerinde yaş vardı. Kızları Ümmü Gulsüm’ün ve incelerden ince Fatıma’nın gözünden kaçmadı o gözyaşları.

“Niye ağlıyorsun anneciğim?”

“Ah yavrularım! Yıllar benden çok şey alıp götürdü, takdir edilen ecelin yakında gelip çatması muhakkaktır.”

Hüzün çökmüştü çadırın içine.

Güllerin Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) çölde bir alev topu haline gelmiş olan çadırın kapısını araladığında, büyük kadın ateşler içinde yanıyordu.

Durumu yürek yakıcıydı.

Ayrılığın çığlıkları gibiydi iniltileri.

Bütün zamanların en büyük kadını Hazreti Hatice...

Mekke’nin o soylu ve zengin kadını yoklukların ağında iki büklümdü.

Üstelik daha birkaç gün önce Güllerin Efendisi’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası Ebu Talip, bir avuç inanan insana uygulanan boykotun ağır şartlarına dayanamayarak aralarından ayrılmıştı.

Şimdi musibet meteorlarını bağrında eriten atmosfer de parçalanmak üzereydi.

Çöl sıcağının bağrındaki çadırın içerisinde bir mum gibi son damlaları akıtıyordu alnından.

Yüzünde derin bir hüznü vardı...

Bir ana, bir eş için ne zor bir andı.

Hüznü dolu bakışlarında sanki Allah'ın Sevgilisi'yle ilk karşılaştıkları günün buruk mutluluğu vardı.

Ne çabuk geçmişti o güzel günler!

Oysa daha dün gibiydi her şey.

Allah Resulü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) kızlarıyla ve henüz daha çocuk yaşta olan Hazreti Ali'yle yalnız bırakacak olmanın endişesi gizliydi hüznünde.

Gidiyordu ama gönlü himayesiz kalacak olan Efendisinde tutsaktı.

Erken doğmuş, Hakk'a en erken uyanmıştı. İlk abdesti o almış, Allah Resulü'nün arkasında ilk namaza o durmuştu. Şimdi kendi elleriyle önden gönderdiği iki evladına kavuşmak için gidiyordu. Ötelerde "annem" diye karşılanırken burada "annem" diye çığlıklanacaktı feryatlar.

Birden, yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. Belli ki cennetin hazansız baharlarına dalmıştı gözleri.

Sonra tekrar Güllerin Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) dokundu o güzel gözler, birden acılaştı yüzü, bir hüznü bulutu çöktü yüzüne.

İlk sevgisini Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) üzerinde gezen bir buluta yazmıştı. Şimdi bir hüznü bulutuna hicranını yazıyordu.

Kızları Hazreti Fatıma ve Hazreti Zeyneb baş ucunda ağlıyordu.

Şefkat Pınarı'nın gözlerinden dökülen yaşlar yanaklarını ıslatıyordu.

Hıçkırıklar düğümleliyordu boğazında.

Bir minnet duygusuyla yaklaştı yanına...

Dudakları titriyordu.

"Ey Hatice! Benden dolayı sen de bu sıkıntılara katlanmak zorunda kaldın ve kametine göre bir hayattan mahrum yaşadın. Aslında sen bu hallere düşer olacak bir kadın değildin, keremine karşılık keremle karşılık bulmak varken sen çile üstüne çile gördün. Bütün servetini bu uğurda erittin." demek istiyordu.

"Ancak unutma ki Allah her sıkıntı ve zorluğun ardından büyük hayırlar murat etmiştir."

Büyük kadın Haticetü'l Kübra'nın cevabı yürek yakıcıydı.

“Sen kederlenme Ya Resulullah! Kureyş'in hiçbir kadını benim kadar mutlu olmamıştır. Dünyadaki hiçbir kadın, benim karşılaştığım cömertliği görmemiştir. Bu hayattaki kaderimde, Allah'ın seçtiği bir insanın sevgili eşi olmam da benim için yeterlidir. Allah'ım! Bana verdiğin mutlulukları ve gösterdiğin merhameti sayamam. Kalbim daralmıyor, çünkü sana geliyorum, bana verdiğin nimetlere layık olmak isterim.”

Bunlar onun dünya adına son sözleriydi.

Böylelikle O, Hira'da bir Kadir gecesinde doğan güneşin ardından başladığı yeni hayatını, yine bir Ramazan da ve yine bir Kadir gecesinde tamamladı.

Sürgün günlerinde, Gül devrini göremeden gitti.

Onu kabrine bizzat Allah Resulü indirdi, toprağını elleriyle düzeltti.

Musibet meteorlarının, atmosferine çarparak parçalandığı kadın yoktu artık.

“Elveda ey İslam'ın annesi! Elveda ey sevgili eş! Elveda ey müminlerin annesi! Sen İslam'ı körpe zamanında görüp gözettin! Sen İslamı sadakat sütüyle emzirdin, cömertlik ihsan ve sevgi ile ona şefkat gösterdin.

Ah! Keşke şimdi içinde yaşadığın cennet bahçesinden baksan da beşikte bıraktığın İslam'ın nasıl serpilip büyüdüğünü görsen.”

Allah Resulü, Hazreti Hatice validemizi hiç unutamadı.

Mehmet Hoca sohbetin burasında oldukça duygulandı. Kelimeler boğazında düğüm düğümdü.

Dışarda yağmurun sesi duyuluyordu. Odanın camlarından süzülüyordu bulutların gözyaşları.

Odanın içinde Alevisi, Sünnisi herkes ağlıyordu.

Göklerden boşalan yağmur sesi odanın içine doluyordu.

Şimşekler göğü yarıyor, bulutlar şelaleler gibi boşalıyordu. Karanlıkları yaran şimşeklerin aydınlığı odanın duvarlarında yansıyor.

Mehmet Hoca; “Yağmurun dineceği yok ben kalkayım.” dedi.

Onu uğurlamak için herkes ayağa kalktı.

Dervif Odaş'ndan birer ikişer çıkanlar yağmurun altında gecenin karanlığına karıştılar.

Biraz sonra Dervif Odaş'nın ışığı söndü.

Sürgün Sonrası

Geceden beri yağan yağmur, karları eritmiş; sokaklar çamur deryasına dönmüştü. Gök yatışmış, toprak önce kara, sonra yağmura doymuştu. Köyün toprak yollarında oluşan dereciklerden sular sevinçle akıyordu.

Köyün, kuzeyden güneye doğru akıp giden deresi neşe içindeydi.

Koca köyde su şırıltısından başka bir şey duyulmuyordu.

Yatsı namazını kılanlar yine Derviş Odası'na doğru yöneldiler.

Karanlığın içinde el fenerlerini yaka söndüre yürürken yıldız böceklerini andırıyorlardı.

Hafiften bir lodos esiyordu. Herkes odadaki yerini almış Mehmet Hoca'nın gelmesini bekliyordu.

Petrol lambasının loş ışığı altında beyaz duvarlara yansıyan ışık ve gölge oyunları odaya gizemli bir hava vermişti.

Yine genç yaşlı herkes Mehmet Hoca'yı ayağa kalkarak karşıladı.

Önce Hacı Kadir, o tok sesiyle “Merhaba Hocaefendi!” dedi.

“Merhaba!” dedi Mehmet Hoca.

Sonra diğerleri...

Oda'ya yeni giren herkese “merhaba merasimi” mutlaka yapılırdı.

Her zamanki gibi Mehmet Hoca, iki dizinin üzerine çöktü, sohbete hiç ara vermemiş gibi kaldığı yerden devam etti:

“Tam bin gün bin gece süren boykot günleri, Hazreti Hatice Annemiz'in Sonsuzluğun Sahibi'ne kanatlanışından bir müddet sonra son buldu. Kabe'nin duvarında asılı olan kağıdı bir böcek yemiş, kağıdın gösterdiği kararlar da kendiliğinden hükümsüz hale gelmişti. İlahi kader Kâbe'deki kağıdın hükmüne son vermişti.

Sürgüne maruz kalanlar, kuru ot yemiş, aç kalmış, susuz kalmış; çocuklar ve yaşlılardan sürgünün kahredici hayatına dayanamayıp ölenler olmuştu ama imanından vazgeçen olmamıştı.

İmanın baharındaki bu insanlar, kıyamete kadar gelecek nesillere ışık olacak bir vefa ve sadakat sergilemişlerdi.

Can da dahil olmak üzere Allah Resulü'nün hiçbir şeye değişilmeyeceğini asırlara topyekun haykırmışlardı.

Sürgün yıllarında manevi açıdan kaybeden olmadıysa da, Allah'ın Resulü, her sıkıntıda semtlerine sığınıp sükun bulduğu iki destekten mahrum kalmıştı.

Müşfik bir baba, güvenli bir koruma ve gönlü zengin bir amcadan sonra; sadık bir yar, müşfik ve cömert bir zevce de hayata veda etmişti.

Geceleri geldiğinde ev buz gibiydi. Yetimleriyle baş başaydı. Hazreti Hatice'nin yer yatağı bomboştu.

Hazreti Fatıma'yı kendisinden daha çok babasının yalnızlığı kahrediyordu.

Annesinin hatıralarını paylaştığı kız arkadaşlarına; “Babam bazı geceler üzüntüden uyuyamıyor.” diye dert yanıyordu.

Güllerin Efendisi için artık sadece can parçası kızları vardı.

Hep babalarının hizmetinde, hep yanındaydılar.

Hazreti Fatımatü'z Zehra anasızlığı çocuk ruhuyla çok derin hissediyordu. Her gün “Anne ben geldim.” dediği şefkat pınarını kaybetmişti. Geceleri sırtı açıldığında örten müşfik el yoktu artık. Yetimliğin açtığı yaraları babasının şefkatiyle sarmaya çalışıyordu.

Annesinden sonra Hazreti Fatıma ile babası arasında bambaşka bir bağ oluşmuştu. Sürekli babasının yanında ve sürekli hizmetindeydi.

O, babası için bir teselli pınarı idi. Allah'ın Resulü, canparçasının gözlerine baktığında bütün dertlerini unutuyordu adeta.

Amcası Ebu Talib ve Hazreti Hatice hayatta iken Mekkeliler Peygamberimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) dokunmaktan çekiniyorlardı.

Onlardan sonra bendi yıkılmış sel gibi üzerine geldiler.

Kâinatın İftihar Tablosu (sallallahu aleyhi ve sellem), yollardan geçerken üzerine toz

toprak saçıyorlar, geçtiği yollara taş diken dolduruyorlar, Kâbe'nin yanında namaz kılarken alay ediyorlardı. Zaman zaman tartakladıkları, hatta kıyasıya dövdükleri bile oluyordu. Bir keresinde Hazreti Ebu Bekir yetişti, “Rabbim Allah dediği için mi bir insanı öldürüyorsunuz?” diyerek zor aldı ellerinden. Bu kez de öfkelerini Ebu Bekir'den çıkardılar. Komaya sokuncaya kadar dövdüler.

Bir gün Allah'ın Resulü, Kabe'nin yanında namaz kılarken yeni kesilmiş bir deve işkembesini getirip başına koydular. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) başını kaldıramadı. Hiç kimse de O'na yardım etmeye cesaret edemedi. Olanları duyan Hazreti Fatıma evden koşarak geldi ve babasının üzerindeki deve işkembesini alıp attı.

Fatimatü'z Zehra daha körpe bir kızdı.

Babasını öyle üstü başı kir pas içinde, horlanmış bir halde görünce ağladı.

Allah Resulü, tevekkülle; “Ağlama kızcağızım, Allah babanı zayi etmeyecektir.” dedi.

Zalimler güruhu Kâbe'nin merdivenlerine oturmuş gülüşüyorlardı. İşte o anda Hazreti Fatıma'nın zalimlere bir bakışı vardı ki görülmeğe değerdi.

Fatıma bakışıydı o.

Zulme isyan vardı o bakışlarda.

Kuzey Afrika modernleşmesini sağlamakla görevli sömürge valilerinin yerli halkın kızlarına “Fatıma” diye hitab etmeleri boşuna değildi.

Fatıma sütten erken kesilen kız demekti.

Fatıma'nın uykuları da erken kesiliyordu.

Babasına, anne şefkatiyle bağlı olan Fatıma içini kavuran bir şefkat ateşiyle görüyordu, öksüz ve yetim olan Allah Resulü'nün şimdi yetimler babası oluşunu ve onlarla baş başa verip hüznü yudumlayışını.

Annesiz kalmanın ne demek olduğunu en iyi o biliyordu. Onun için kızlarına ayrı bir ihtimam gösteriyordu.

Boycot günleri son bulduktan sonra Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), yine panayırarda ve panayırlara insan akıtan yollarda İslam'ı tebliğ etmeye başladı.

Aslan yavrusu Hazreti Ali, O'nu bir gölge gibi takip ediyordu.

Resulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gölge gibi takip eden biri de amcası Ebu Leheb'ti. Ebu Leheb'in sırtında Yemen işi bir Aden hırkası vardı. Uzun saçlarını geleneğe uyarak, iki örgü halinde sırtına sarkıtan bu kızıl yüzlü adam boylu poslu, iri yapıydı.

Hidayet Güneşi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir topluluğa konuşup da sözünü bitirdiğinde;

“Bu benim yeğenimdir, buna inanmayın, bu sizi atalarınızın dininden döndürmeye çalışıyor, biliyorum çünkü kendisi yeğenim olur.” diyor, Peygamberimiz'e hakaretler ediyordu.

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Mina'da Kinde Kabilesini, Kelb Kabilesini, Hanifeoğullarını, Amr bin Sa'saoğullarını ve daha başka kabileleri tam on yıl boyunca hep İslam'a davet etti. Ama hiçbiri daveti kabul etmedi.

Bu tebliğler esnasında Hazreti Ali ve Ebu Bekir onu hiç yalnız bırakmıyordu. Eve döndüğünde ise Hazreti Fatıma babasının teselli pınarı oluyordu.

Zamanı Başlatan Adımlar

Mekke bir ateş yurduydı...
Yakıyordu...

O günlerde, İslam'a davet için Mekke'nin soylu delikanlısı Mus'ab, Medine'ye gönderilmişti. Müslümanların gözü kulağı, İslam'ın ilk muhacir muallimi Mus'ab'dan gelecek haberdeydi.

Mus'ab, kapı kapı dolaşıyor, ev sohbetleri yapıyordu.

Her geçen gün ışığı yanan evlerin sayısı artıyordu.

Medine'nin kerpiç evleri, genç Mus'ab'ın, iman ışığı ile kandil kandil ulanarak aydınlanıyordu

Bir yıl sonra, ay ışığının bütün çölü aydınlattığı bir gece vakti 72 öğrencisiyle çöl keklikleri gibi Mekke yakınlarındaki Akabe Tepesi'ne kondular.

Allah Resulü'nün huzurundalardı.

Mus'ab'ın mutluluğu yüzünden okunuyordu.

Genç, ihtiyar, çocuk, kadın hepsi birden; 'Gel Ya Resulullah! Bekliyoruz.' dediler.

Ve Medine Müslümanlara hazırды. Büyük dava Mus'ab'la merkezden muhite sıçramıştı.

O kutlu buluşmadan sonra Mekke, kumrularını birer ikişer Medine ufuklarına doğru uçurmaya başladı.

Yollarda göç vardı. Kutlu kervanlar yollardaydı.

Kervanlar, kandil kandil yanan Medine'ye doğru akıyordu.

Bütün zamanların en kutsal göç hareketiydi bu.

Işık süvarileri, ateş böcekleri gibi gündüzleri saklanıp, geceleri yol alıyordu.

Muharrem Ay'ı geldiğinde Mekke'de, Kainatın Efendisi'nin yanında, sadık dost Hazreti Ebu Bekir ve canını Hazreti Peygamberin canına yedek bilmiş Hazreti Ali'den başka kimsecikler kalmamıştı.

Bir telaş sardı Mekkelileri.

Muharremin ilk gecesiydi.

Mekke'nin yöneticileri Darünnedve'de toplanarak bu durumu değerlendirdiler.

“Bölük bölük gittiler... Artık ne pahasına olursa olsun O'nun gidişini engellemeliyiz. O'nun gitmesine izin veremeyiz.” dediler.

Allah'ın Resulü'nü öldürme kararı aldılar.

Plan tamamdı...

Her kabileden bir genç olmak üzere kırk kişilik bir çete Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) evini kuşatacak ve dışarı çıkar çıkmaz üzerine üşüşeceklerdi.

Allah'ın Resulü durumdan haberdar olunca doğruca Hazreti Ebu Bekir'in evine gitti ve birlikte hicret edecekleri haberini verdi.

Hazreti Ebu Bekir ağlamaya başladı.

Kırk kişilik suikast timi, o gece Resulullah'ın evini kuşattı.

Avını kaçırmak istemeyen caniler sarmıştı kutlu evi.

Birbirlerine göstererek; “İşte yeşil hırkasının altında yatıyor” diyorlardı.

Gecenin karanlığını yırtan kılıçlar parlıyordu kutlu evin etrafında.

Allah Resulü, gece sırtını sabaha dayadığında evinden çıkmış, Yasin Suresinin ilk ayetlerini okuyarak canilerin arasından geçmiş ve doğruca Hazreti Ebu Bekir'in evine gitmişti.

Hazreti Ebu Bekir'in hazır ettiği develere binerek Mekke'den ayrılmışlardı.

Nice zaman sonra yoldan geçen birisinin; “O çoktan çıktı, gitti.” demesiyle caniler büyük bir hırsla içeri daldılar. Ama hala yatakta biri vardı ve kılını bile kıpırdatmıyordu.

Yatakta yatanın üzerindeki örtüyü sıyrıp aldıklarında bir aslanla karşılaştılar.

Hiç tereddüt etmeden korkunç bir suikastın kanlı sahnesi olacak ölüm yatağına, gül yatağına uzanır gibi uzanıveren bu genç, Hakk'ın Habibi yolunda canını fedaya and içen Hazreti Ali'den başkası değildi.

Allah'ın Resulü;

“Yatağında bugün sen yatacaksın. Şu yeşil, geniş hırkamı üzerine ört. Korkma, sana bir zarar erişmeyecektir.” demişti.

Ona hem emir hem güven vermişti.

Gençti, yakışıklıydı. 22 yaşındaydı. Henüz daha ömrünün en alımlı günlerindeydi. Hayalleri vardı. Ama hepsini Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yolunda fedaya hazırdı.

Müşrikler, her tarafı didik didik aradılar. Bakmadık delik bırakmadılar.

Yok... Yok...

İki kutlu yolcuyu saklayan mağaranın kapısına kadar geldiler.

Gökleri kucaklayan Sevr Dağı'nın doruklarındaki mağaranın kapısında örümceğin ağ bağlamış, güvercinin yuva yapmış olduğunu gördüler.

Oysa doğrusu şairin dediği gibi; ‘Örümcek, ne havada, ne suda, ne yerdeydi... Örümcek Hakk'ı görmeyen gözlerdeydi!’

İki can dostu üç gün sonra mağaradan çıkıp, Medine'nin yolunu tuttular.

Atlı yaya bütün Mekke peşlerindeydi.

Cihanın en merhametli medeniyetine beşiklik edecek olan Medine ufukları Kainatın Efendisine (sallallahu aleyhi ve sellem) kavuşmaya can atıyordu.

Hazreti Fatıma ve kardeşi Ümmü Gülsüm babaları evden ayrılmadan önce ablaları Zeyneb'in evine yerleşmişlerdi. Birkaç günlüğüne de olsa geçmiş güzel günleri anarak mutlu olmaya çalıştılar. Yola çıkacaklarını öğrendiklerinde doğruca Cennetü'l Mualla'da yatan anneleri Hazreti Hatice'nin kabrine koştular. Gözyaşlarıyla annelerinin toprağını ıslattılar.

Vedalaştılar.

Mekke'deki Müslümanların hemen hepsinin evlerinin kapıları kapanmış, ışığı sönmüştü.

Vahyin ve Mirac'ın yeryüzü istasyonu olan Allah Resulü'nün evi de kapanmıştı.

Geceleri esen çöl rüzgârlarında açılıp kapanan boş evlerin kapılarından yankılanan sesler, gönüllere hüznün veren bir beste gibi inliyordu.

Manzara pek hazindi.

Mekkelilerden bazıları bu manzaraya dayanamıyor, boş evlerin önünde durup gözyaşı döküyorlardı.

Allah'ın Resulü, “Sevr Dağı'nın doruklarında durmuş, doğup büyüdüğü şehri seyrediyordu.

Yüreğindeki hüznün dudaklarından döküldü;

“Ey Mekke! Vallahi seni çok seviyorum, eğer beni senden çıkarmasalardı asla senden ayrılmazdım.”

Hazreti Ali, sahiplerine verilmek üzere Allah Resulü'nün kendisine bıraktığı emanetleri üç gün boyunca dağıttı.

Üçüncü günün sonunda annesi Fatıma Hatun'u, Allah Resulü'nün göz bebekleri Fatımatü'z Zehra ile kardeşi Ümmü Gülsüm'ü, Müminlerin annesi Sevde Binti Zema'yı ve bazı muhacirleri de alarak Medine yollarına düştü.

İmam Ali'nin artçı kafilesi Kuba'da Allah'ın Resulü'ne yetişti.

Günlerce babasından ayrı kalan canparçası yeniden babasına kavuşmuştu.

Ve Allah'ın Resulü, yanındakilerle birlikte, ebedi mekânı olacak olan Medine'ye doğru hareket ettiler.

Veda Tepesi'nden bir dolunay gibi doğuşunu, Medineli çocuklar “bir ay doğdu üzerimize” şarkısıyla ebedileştirdiler.

Başlarını göklere uzatmış olan hurma ağaçlarının incecik dalları çöl rüzgârlarında sağa sola salınarak o şarkıya eşlik ediyordu.

Kadın erkek, genç yaşlı herkes yollara dökülmüştü.

Yuları omzuna bırakılmış olan Kusva, Medine sokaklarında ilerlerken herkes; “Bize, bize gel Ya Resulullah!” diyordu.

Ve Gül devri başlıyordu Medine'de.

Medine Günleri

Hazreti Fatıma daha Medine'ye vardığı gün yapmıştı Medineli kadınlara ilk konuşmasını. O iyi bir hatipti. Onun konuşmalarından Medineli kadınlar çok etkilenmişlerdi. Sonraki günlerde de sık sık bir araya gelmeye başladılar.

Sonbaharda güneşli günleri gri ve hüzünlü olanların izlemesi gibi, Medine'de de sevinçlerin ve acıların birbirini izlediğı bir dönem başlamıştı. Sevinçli olaylardan biri Mescidin yapımıydı. Herkes canla başla çalışıyordu. Çamur karılıyor, kerpiçler kesiliyor, şarkılar söyleniyor, duvarlar yükseliyordu. Bölgenin kutsal coğrafiyasını değıştirecek olan bir mabed taş taş, duvar duvar yükseliyordu.

Hazreti Hamza, sırtıyla kerpiç taşıyor, duvar örüyordu.

Bir ara Resulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) kerpiç taşıırken görünce; “Ya Resulullah sen otur, biz taşırız.” dedi.

Ammar sevincinden çift kerpiç taşıyordu. Bir ara bayıldı. Allah Resulü yanına gelerek;

“Yazık Ammar'a! Onu asi bir kavim katledecek, Ammar onları Allah'a  ağıırır, onlar Ammar'ı ateşe  ağıırırlar.” buyurdular.

Mescit tamamlandığında ilk ezanı Bilal okudu. Ondan sonra da Bilal, İslam'ın sesi oldu.

“Bilal, mescidimi tamamladın.” dedi iki Cihan Serveri.

Müslümanlar memnundu. G l devri bütün g zelliğı ile sürüp gidiyor, her vakit geldiğinde Kainatın Efendisi; “Bilal, bizi ferahlandır!” diyordu.

Günde beş vakit kerpiç damın üzerinden, Bilal'in yanık sesi duyuluyordu.

Bilal ezan okurken adeta gökler yere eğıliyor, yer göge doğı kanatlanıyordu.

Bir gün, İslam'ın ilk muhacir muallimi genç ve güzel Mus'ab Medine

mescidinde bir köşede eski- püskü elbiseler içinde otururken, onun o halinden mahzun olan Güllerin Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) dudaklarından şu sözler döküldü: “Şu Mus'ab'a bakın! Bir zamanlar Mekke'de anne-babasının yanında ondan rahatı yoktu. Mekke'de herkes ona bakar, imrenirdi. Ama o Allah sevgisini tercih etti.’

Muhacirler uzun bir süre Medine'nin havasına, suyuna, çalışma şartlarına alışamadılar.

Mekke, burunlarında tütüyordu.

Fikirleri, hayalleri, hasretleri hala Mekke'deydi. Gönülleri doğdukları topraklara akıyordu. Birbirlerinin evlerinde toplanarak Mekke'ye özlem türküleri söylüyorlardı.

Güllerin Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) duydu olanları.

Ellerini kaldırarak: “Allah'ım! Mekke'yi sevdirdiğin gibi Medine'yi de sevdirdi.” diye dua ettiler.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Ensar ve Muhaciri bir yerde toplayarak onları birbirine kardeş yaptığı sırada Hazreti Ali çıkageldi. Henüz yirmi iki yaşında, hayatının baharında bir delikanlı idi.

“Ey Allah'ın Resülü, arkadaşlarını birbirine kardeş yaptın, beni kimseyle kardeş yapmadın.” dedi.

Resulullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) belli ki onu kendisine bırakmıştı.

Hazreti Ali'nin elini tuttu ve;

“Ali benim kardeşimdir, Ali benim dünya ve ahiret kardeşimdir.” dedi..

Bu hadise “musahiplik” geleneğinin başlangıcıdır.

Musahip, kardeşinin inleyişini duyan insandır, vefalı, yoldaşını ve gönüldaşını yolda bırakmayandır.

Allah'ın Resülü (sallallahu aleyhi ve sellem) her vesile ile onu yanında tutuyordu. Hazreti Ali'nin babası Ebu Talib dara düştüğünde de diğer kardeşleri başka ailelerin yanına dağıtılırken, Allah'ın Resülü onu yanına almıştı.

Kaderin bir cilvesi olarak önce Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onların

evinde, sonra da o, Peygamberimiz'in evinde büyümüşü.

Allah'ın Resulü hicret esnasında da yatağına onu yatırmıştı.

Peygamberin ev halkından biri gibiydi ama onu bekleyen çok daha fazlasıydı.

Bedir

Mekkeliler, Müslümanları Medine’de de rahat bırakmadılar. Yeni yurtlarına geleli daha iki yıl olmamıştı ki çölde savaş rüzgârları esmeye başladı.

Savaş adım adım yaklaşırken, İslam ordusu Bedir’e yakın bir yerde konakladı. İslam ordusunun sancaktarı Hazreti Ali’ydi.

Allah Resulü; “Şu küçük tepe yanındaki kuyu başından bazı bilgiler elde edebileceğimi umuyorum.” deyince, Hazreti Ali, iki arkadaşıyla ay ışığında karargâhtan ayrıldılar.

Özel tim görev başındaydı.

Bedir kuyularının birinde karartılar gördüler. Birden üzerlerine atlayarak kısıkvrak yakalayıp karargâha getirdiler.

İslam Ordusu’nun başkumandanı Allah’ın Resulü onları sorguladı;

“Kureyş kaç kişidir?”

“Pek çok...”

“Peki, sayıları ne kadardır?”

Esirler de tereddüt, şüphe, kararsızlık içindeydi.

“Peki, günde kaç deve kesiyorlar?”

“Dokuz veya on.”

Allah’ın Resulü kararını verdi;

“Onlar 950-1000 arasındadırlar.”

Sabah olduğunda batıdaki kumlu yassı tepeden İslam ordusuna doğru gelen öncü atlı birliği görüldü. Ardından yayalar onları takip ettiler. Kureyş ordusu gelip İslam ordusu önünde saf bağladı.

Kaba kuşluk vaktiydi. Çöl fırına dönmeden Müslümanların işini bitirip dönmek istiyordu Mekkeliler.

Allah'ın Resulü sabaha kadar dua dua yalvarmıştı:

“Allah'ım! Bu ordu İslam'ın son ordusudur. Ya Rabbi, bunları da mahvedersen sana kulluk yapacak kimse kalmayacaktır yeryüzünde...”

Yahya Kemal'in İstiklal kavgamız için yazdığı:

“Şu kopan fırtına Türk ordusudur Ya Rabbi!

Senin uğrunda ölen ordu budur Yarabbi!

Ta ki yükselsin ezanlarla müeyyed namın!

Galip et bu son ordusudur İslam'ın...” şiirini Efendimizin bu duasından esinlenerek kalem aldığını düşünüyorum.

Kureyşli komutanlar savaşı başlatmak için teke tek vuruşma talebinde bulundular.

Bunun üzerine Allah'ın Resulü Ensar'dan üç silahşörü sahneye sürdü.

Kureyşliler bu duruma itiraz ettiler.

Hem Ensar'ı kendilerine denk saymıyorlar hem de “bizim onlarla bir derdimiz yok.” demeye getiriyorlardı.

Bunun üzerine Allah'ın Resulü;

“Kalk Ya Hamza! Kalk ya Ubeyde! Kalk ya Ali!” dediler.

Nebiler Nebisi, yakınlarını sahneye sürerek savaşın yükünü üzerine almış oluyordu.

Hazreti Ali Velid'i, Hazreti Hamza Şeybe'yi birer hamlede yere serdiler.

Ubeyde bin Haris, Utbe bin Rebia ile vuruşuyordu. Hazreti Hamza ile Hazreti Ali, O'nun yardımına koştular. Ve hasmını öldürdüler. Ama Hazreti Ubeyde ayağından yaralanmıştı. Onu kucaklayıp İslam karargâhına taşıdılar.

Ubeyde o acıyla sordu;

“Ey Allah'ın Resulü şehit miyim?”

“Evet.”

Bu olay İslam tarihinde ilk teke tek vuruşmaydı.

Medine fatihi Mus'ab muhacirlerin, kardeşi Aziz ise Kureyş'in bayraktarıydı.

Hazreti Ebu Bekir'in oğlu Abdullah bu tarafta, diğer oğlu Abdurrahman karşıdaydı. Utbe'nin oğullarından Velid kendi yanında diğer oğlu Huzeyfe Müslümanların yanındaıdı. Efendimiz'in amcası Hamza kendi yanında diğer amcası Abbas karşıdaydı.

Hazreti Ali ile ağabeyi Akil karşı karşııaydı. Peygamberimiz'in damadı Ebu'l As ve Hazreti Hatice'nin kardeşi Nevfel müşriklerin yanındaıdı.

Aman Allah'ım, bu ne zor bir kavgaydı! Akrabalar birbirine kılıç çekiyordu.

Bir aralık Hazreti Ebu Bekir'in oğlu Abdurrahman er diledi.

Hazreti Ebu Bekir karşısına çıkmak isteyince Allah'ın Resulü;

“Ya Eba Bekir! Bilmez misin sen benim gören gözüm, işiten kulağımsın, nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki bugün kim düşmandan yüz çevirmez, dayanır ve şehit olarak vefat ederse Allah onu cennetine koyacaktır.”

O gün melek orduları sökün etmişti göklerden. Allah üç bin meleklerle yardım göndermişti. Hazreti Cebrail sağ kanatta, Mikail solda, İsrafil de diğer bir grup meleğin başındaydı.

Kur'an Bedir'e katılan o melekleri 'işaretli melekler' diye tabir ediyor.

Yani “kınalı melekler.” tıpkı yerdeki 'kınalı kuzular' gibi.

Anadolu'da anaların, vatana kurban olduğu belli olsun diye cepheye gönderdikleri yiğitlerinin saçlarına kına ile işaret koymaları boşuna değildir.

Hani kurban olmaya aday koçlar da diğerlerinden ayrılınsın diye kına ile işaretlenir ya!

Kınalı melekler, beyaz, yeşil, kırmızı ve sarı sarıklar sarmış, alaca ve kır atlara binmişler, sarıklarının uçlarını da sırtlarına salıvermişlerdi.

Yerdeki kınalı kuzularla omuz omuza vererek çarpışmaya katıldılar.

Meleklerin böyle bizzat harbe iştirak ettikleri Bedir'den başka bir harp bilmiyoruz.

Yerdeki kınalı kuzularla gökteki kınalı melekler omuz omuza verince zafer gecikmedi. Mekke'den gelenler kısa sürede bozguna uğradılar.

Başta Ebu Cehil olmak üzere Mekke'nin ileri gelenleri öldürüldü.

Bedir, yazılması gereken bir destandı, yazıldı.

Bedir, İslam site devletinin ön sözü, İslam'ın yayılışının kudret çekirdeğı oldu.

Mekkeliler geride pek çok esir ve ganimet bırakarak kaçtılar.

O gün çatal uçlu bir kılıç da alınan ganimetler arasındaydı.

Allah'ın Resulü onu Hazreti Ali'ye verdi.

Artık Zülfikar gerçek sahibindeydi.

Göklerde Kıyılan Nikâh ve İslam'ın Rol Model Ailesi

Medine'de günler akıp gidiyordu.

Ensar, elinde avucunda ne varsa Muhacir kardeşleri ile paylaşıyordu.

Ensar kadınları da fedakârlıkta kocalarından geri kalmıyordu.

Hatta onlarla yarış içindeydiler.

Işığıyla cihanı aydınlatan Can Parçası Fatımatüzhra on sekizini doldurmuştu.

Herkes onun ay gibi güzel yüzünde derin bir huzur buluyordu. Duruşu, yürüyüşü, oturuşu, konuşması her şeyi tıpkı Peygamberimizdi.

Nazeninin bir zambağa benzediğinden babası ona; “Zehra'm/Çiçeğim” diyordu.

Yüzü gökçekti, gülekti. Sureti gibi sireti de güzeldi, tertemizdi. Bu yüzden bazen de babası “Betül'üm” diye çağırıyordu onu.

Betül, yüzünü namahremden sakınırdı. Kimseler, kendisini görsün istemezdi.

Hazreti Fatımatüzhra'nın dudaklarından bir gün şu sözler döküldü:

“Hicret ne kolay, insanın Ensar gibi kardeşleri olduktan sonra.”

Bir Mekkelilerin yaptıklarını düşünüyordu, bir de Medinelilerin. Şehirler ve insanlar ne kadar farklıydı. Biri işkence ederken diğeri yaralarını sarıyordu. Biri elindekini almaya çalışırken diğeri elindekini paylaşıyordu. Biri canına kast ederken diğeri canını veriyordu. Biri kovarken diğeri bağrına basıyordu.

Hazreti Fatıma, Medineli kadınlarla sık sık bir araya geliyor hatta babasının kadınlara mescitte özel sohbet yapmasını sağlıyordu. Bir ilim ve irfan yuvası olan Ashab-ı Suffe'nin kadınlar bölümü onun sorumluluğundaydı.

Hazreti Ali 23'ünü doldurmuştu.

O tıpkı adı gibi yüce bir insandı. Medine’de onun Bedir’deki kahramanlığı konuşuluyordu. Teke tek vuruşmada Mekke’nin devlerinden Velid bin Utbe’yi devirmiş, Ubeyde’nin de yardımına koşarak hasmını yok etmişti.

Yüreğinde mayalanmaya başlayan ilahi sırrın güzelliği ela gözlerinde parlayıp duruyordu. İlahi kaynaktan aldığı ışığı yansıtan ay gibi bir yüzü vardı.

Onun yüzünde yansıyan bir dolunay duruluğu idi. Çok güzel ve çok akıcı konuşuyordu. Ateşli bir hatipti. Sözleri hikmet doluydu.

Allah Resulü onun için; “Ben İlmin hazinesiyim Ali kapısıdır.” demişti.

Gürbüzdü, orta boyluydu, benzi buğday rengindeydi.

Bir gün uzaktan gelirken Allah’ın Resulü; “İşte Arab’ın efendisi geliyor.” dedi.

Yanıdakiler Ya Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Arap’ın efendisi siz değil misiniz?” dediklerinde;

“Hayır! Ben insanlığın efendisiyim.”

Hazreti Ali, altında Düldülüyle, elinde kılıç ve kalkanıyla, sırtında yaz kış giydiği mintanıyla tam bir alperendi.

Hazreti Fatıma’nın taliplileri çoktu. Fakat her giden, Allah Resulü’nün “Ben onun hakkında zuhur edecek ilahi hükmü bekliyorum.” sözleriyle karşılaşıyordu.

Hazreti Ebu Bekir ve Ömer de aynı şekilde mukabele görünce Hazreti Fatıma konusunda Hazreti Ali’yi yüreklendirdiler.

Hazreti Ali, bütün cesaretini toplayarak Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna çıktı.

Yaşı yirmi üçtü.

Utandı, bir şey diyemedi.

Resulullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular:

“Ya Ali! Sen herhalde Fatıma’yı istemeye geldin.”

Genç adam başını önüne eğdi.

Allah’ın Resulü anlamıştı. Zaten onun geleceğini biliyordu. Allah’ın ezelden birbirine bağışladığı ve birini öbürüne yakıştırdığı bir çiftte güzellerdi onlar.

Allah’ın Resulü, Hazreti Ali’nin Fatıma’yı istemesinden memnundu.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), kızı hakkındaki İlahi hükmü bildiği halde

“Ben bir Fatıma ile konuşayım.” diyerek kıyamete kadar gelecek kızlar hakkında çok yüksek bir değer hükmü bıraktı.

“Yuvaların kuruluşunda kızların fikirleri mutlaka alınmalı, onların rızaları esas olmalıydı.”

Konuyu kızına açtığında ince ve zarif Fatıma uçsuz bucaksız bir sükût deryası kesildi ve bir damla billur süzüldü gözlerinden.

Fuzuli; bu gözyaşları için diyor ki:

“Babacığım! Annemden sonra hizmetini ben görüyordum, senin hizmetinden mahrum kalacağım, ona ağlıyorum.”

O gün bugün kızların sükûtu hep “evet” anlamı taşır. Bu hayâ, kızlarımıza Medine’nin beyaz zambağı Fatıma Betül’den mirastır.

Yirmi üçündeki Ali ve on sekizindeki Betül...

Nübüvvet dalının çiçekleri...

Bir alperen olan Hazreti Ali fakirdi. Zırhını mehir olarak verdi. Hazreti Fatıma o zırhı geri vererek düğün eşyaları almasını istedi.

Allah Resul’ünün kızının evi çok sadeydi.

İşte kapılarında sultanların bekçilik etmesi gereken çiftin mütevazı düğün eşyası:

Bir su kabı...

İki ibrik...

Bir el değirmeni...

Bir şilte...

Bir yastık...

Bir de sedir...

Hepsi bu kadar...

Allah Resulü’nün haneleri de bundan farklı değildi.

Belki o kutlu haneler, maddi imkânlar yönünden, dünyanın en fakir haneleriydi. Çünkü aylar geçerdi de bu hanelerde bir çorba bile kaynamazdı. Fakat o evlerde burcu burcu saadet kokardı.

Allah Resulü’nün hanımlarına düşen yer ise sadece başlarını sokabilecekleri

küçük birer oda veya daracık birer kulübeden ibaretti. Bu bahtiyar kadınlar, Allah Resulü'yle haftada ancak bir iki saat beraber olmayı, dünyanın her şeyine tercih ediyorlardı.

Mutluydular, huzurluydular ve son derece mesuttular...

Allah Resulü, hanımlarının gönüllerine ve ruhuna öyle bir girmişti ki artık O'nun ötesinde hiçbir şey düşünemez olmuşlardı. Demek ki O'nda apayrı bir cazibe vardı ve bu cazibe ile âdeta çevresini büyülüyordu. Hiçbir kadın, Allah Resulü'nün hanımlarının, O'nu sevdiği kadar kocasını sevmemiş ve hiçbir koca da hanımları tarafından, Allah Resulü kadar sevilmemiştir. O'nun etrafında teşekkül eden bu en yakın dairedaki sevginin, elbette bir sebebi vardı. Allah Resulü, eli altında bulunanlara uyguladığı terbiye usulüyle onların kalplerinde, sonsuz bir alâka ve bağlılık hâsıl etmişti. Sonra bu bağlılık, bu en küçük daireden başlayarak dalga dalga genişlemiş ve âdeta bütün cihanı kuşatmıştı.

O saadet hanelerinde sürekli bir haşyet tüter dururdu.

Allah Resulü, namaz kılarken içinde bir güveç kaynıyor gibi ses duyulurdu. Daima ağlamalı, kaynamalı bir içle Allah'a teveccüh eder, namazlarını öyle kılardı. Hanımları gece uyandıklarında O'nu Rabbi'sinin huzurunda, başı yerde titreyerek, irkilerek secde eder vaziyette buluyorlardı.

Tabî ki O'nun bu hâli, ev halkına da müspet yönde tesir ediyor ve terbiye adına onlara çok şey kazandırıyor. Allah'tan çok korkan bu Nebiler Sultanı'nın, hanım ve evlâtlarında da aynı haşyet, aynı korku vardı. Çünkü Allah Resulü hep, yaşadığını söylüyordu.

İşte Hazreti Fatıma böyle bir evden gelin gidiyordu.

Allah Resulü ona da müreffeh bir hayat hazırlamış değildi. Fakat O'nun gönül meyvesi kızı, babasını delice seviyor ve her şeyden, herkesten aziz tutuyordu.

Efendimiz, kızını, canparçasını evinden uğurlarken, ince ve zarif gelin Hazreti Fatıma'nın alnından öptü;

“Kızım seni, isteyenlerin arasından ilim bakımından en yüksek, ahlak bakımından en ileri, Müslümanlığa en erken koşan birine verdim.” dedi.

Gözyaşlarını tutamadı.

“Kızcağızım! Sen de benim gibi yetim büyüdün, annen sağ olsaydı da şu gününü görseydi, seni kendi elleriyle gelin etseydi, ağlayışım ondandır.” dedi.

Allah’ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Ali’ye;

“Fatıma iyi bir eştir.”

Sonra canı gibi sevdiği kızı Fatıma’ya dönerek; “Ali, iyi bir kocadır.” dedi.

Hazreti Ali’nin evine gelen Fatımatü’z Zehra, cennet çiçeklerinden damıtılmış bir parfüm esintisi gibiydi.

Cennetin melekleri O’nun gözlerinden bakıyorlardı sanki dünyaya.

O, bir ressamın fırçası veya bir heykeltraşın keski ile şekillendirilmesi ve kopyalanması mümkün olmayan bir vahiy düşü gibiydi.

Onun güzelliği, yüzünden ziyade, yüzünden dökülen asalette, erdemde ve saflıkta; iri, güzel gözlerinden ziyade gözlerinden dışarı yayılan ışıktaydı.

Hazreti Fatıma, Nübüvvet Evinden çıkmış, Velayet Evine gelin gitmişti. Aynı kaynaktan fışkıran iki berrak nehir buluşmuştu. O ev artık coşkun akan bir nehir yatağıydı.

Birbirlerini seven iki insan için evlilik kadar değerli bir şey yoktu.

Allah Resulü, can parçasını Hazreti Ali’ye hem de hiç tereddüt etmeden vermişti. Çünkü onda, Hazreti Fatıma gibi bir Peygamber kızına koca ve bir peygambere damat olma liyakati vardı. Zira o Şah-ı evliya idi. Kıyamete kadar gelecek bütün evliyaya “baba” olabilecek mahiyette yaratılmıştı. Peygamberin “Ev Halkına” direk olacak yürekte bir insandı.

Öyle ki Allah Resulü bir gün şöyle buyuracaktı: “Her peygamberin nesli kendinden devam etmiştir; Benim neslimi ise Ali devam ettirecektir.”

Evlere, şehirlere kapılarından girilir. İmam Ali kapıydı, şehrin kapısı... O kapıya uğramayan şehre giremez, sadece girdiğini zanneder.

Hazreti Fatıma ve Hazreti Ali birbirlerini bütün zamanlara ibret olacak bir sevgi ve saygıyla sevdiler.

“Ali ailesi.” bütün bir insanlık için Güllerin Efendisi’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) bizzat dizayn ettiği “Rol model bir aile” oldu.

Bu aile nur nesli Hasan ve Hüseyin’den o türlü dallanıp budaklanacaktır ki

koca İslam zemini üzerinde en ileri mana kahramanları yetişecek ve hemen her devirde İslam davasının başbuğları onlardan çıkacaktı. Buhara'dan Endülüs'e kadar milyonlarca seyyid, milyonlarca şerif ve nice veli...

Peygamberimiz ciğerpareşi Hazreti Fatıma'yı göremeden duramazdı. Her gün mutlaka uğrardı. Hazreti Fatıma ne zaman huzura gelse Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ayağa kalkar, onu karşılar ve oturduğu mindere oturturdu.

Ne zaman Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) biricik kızının yanına gitse o da ayağa kalkar, babasını karşılar, elini öper ve yerine oturturdu.

Bir keresinde Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hazreti Fatıma'nın boynundaki bir gerdanlığı fark edince: "İster misin ki halk; Peygamber'in kızı elinde cehennemden bir zincir kolye taşıyor, desinler." dedi.

Bir taraftan canı gibi sevdiği kızını aziz tutuyor, diğer taraftan da gönlünü bütünüyle ahirete, Allah'a, ebedî ve uhrevî güzelliklere çeviriyordu.

Hazreti Fatıma, kolyeyi çıkarıp hemen eline aldı, sonra da sattırdı, parasıyla bir köle alıp hürriyetine kavuşturdu. Yaptıklarını gelip babasına anlattığında Şefkat Peygamberi;

"(Kızım) Fatıma'yı Cehennem'den koruyan Allah'a hamdolsun." dedi.

Elbette ki Fatımatü'z Zehra, boynuna taktığı bu kolye ile harama girmiş değildi. Fakat böylece Hazreti Fatıma Annemiz Ehl-i Beyt'in anasına düşen bir titizlik ve hassasiyet örneği göstermişti.

Evet, Hasan'a, Hüseyin'e ve daha sonra gelecek Zeynü'l Abidîn gibi âbidlerin, ıfık kaynağına ana olmak elbette kolay değildi.

Allah Resulü onu önce Ehl-i Beyt'e, sonra da Şah-ı Geylânîlere, Muhammed Bahaüddin Nakşibendlere, Ahmed Rifâîlere, Ahmed Bedevîlere, Şazilîlere ve daha nicelerine ana olmaya hazırlıyordu. Sanki ona: "Kızım senin soyundan ortaya çıkacak dünya kadar altın halkalar var. Bırak boynundaki şu altın kolyeyi, sen onlara ana olmaya bak!" diyordu.

Nakşîlerin, Rifâîlerin, Şazilîlerin ve daha yüzlerce yüce yolcuların altın halkası...

Evet, evliyâ, asfiyâ, ebrâr ve mukarrabîne ana olmak kolay değildi. Onun için

Allah Resulü bu hususta, kendi hanesine karşı daha hassas ve daha sert idi.

İşte bu azize ana, öyle evlat ve torunlar yetiştirmiştir ki onların sulbünden gelen ne kadar altın halkalık insan varsa, hepsi de insanlığın ufkunda, âdetâ asırlara saçılmış güneşler, aylar ve yıldızlar gibidirler.

Bütün zamanlarda bu mazhariyet sadece Allah Resulü'nün tertemiz ailesine has bir keyfiyettir. Cenâb-ı Hak, O'nu bu mazhariyette de tek ve yektâ kılmıştır. İçlerinde tek bir mürted barındırmayan veya başka bir ifadeyle, içlerinden tek bir mürtedin çıkmadığı tek nesil, hem de milyonlara varan sayılarıyla, işte bu Altın Nesil'dir.

Nice Hak dostları vardır ki kendileri çok büyük olmalarına rağmen, evlerinde yetiştirdikleri evlatları itibarıyla fevkalâde fakirdiler. Onların evlatları veya evlatlarının evlâtları, azıp sapmış ve şeytanın ağına takılmışlardır. Günümüzde dahi bunun yüzlerce misalini gösterip anlatmak mümkündür. Ancak Allah Resulü'nün evlat ve torunlarıdır ki hiçbirisi yetiştikleri haneye, o hanenin mana köklerine ihanet etmemişlerdir. Değil ihanet etmek, her fırsatta bu cibillî alâkayı göstermiş ve vefa misali olmuşlardır.

Hazreti Fatıma evlendikten sonra uzak bir yere taşınmıştı.

Bir keresinde Allah Resulü kızının gözlerine hasretle bakarak; “Keşke bana daha yakın olsan.” dedi

“Babacığım! Harise'ye söylesen de evini bizim için boşaltsa?”

“Kızım bir kere istedim bir daha isteyemem.”

Harise bunu duyunca evi boşalttı ve yeni evliler bu eve taşındılar. Allah Resulü, Harise'nin bu alicenaplığından çok memnun oldu.

Harise çok güzel Kur'an okurdu.

Allah'ın Resulü bir gün şöyle buyurdular...

“Cennette bir Kur'an sesi duydum, kimin sesi ola ki dediğimde Harise bin Numan'ın sesi, dediler”

Bir gün Allah Resulü;

“Ya Ali, Allah'ı sever misin?”

“Hiç şüphesiz!”

“Beni sever misin?”

“Elbette.”

“Peki hanımın Fatımayı?”

“Evet.”

“Pekala, ya Hasan’la Hüseyin’i?”

“Severim ya Resulullah!”

Sorduğu sorulara aldığı cevaplardan sonra Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hazreti Ali’ye bu sefer de şunu sordu:

“Peki, bu kadar sevgiyi bir tek kalbe nasıl sığdırıyorsun?”

Hazreti Ali, Allah’ın Peygamberi’nin bu sorusuna hemen cevap vermedi. Evine gidip Fatıma Validemiz’e kendisine sorulan soruyu aktardı ve ondan bir cevap istedi. Hazreti Fatıma ona şöyle bir cevap verdi:

“Allah’ı sevmen imanından ve aklındandır. Peygamberi sevmen, gönlündendir. Beni sevmen nefsindendir. Hasan ve Hüseyin’i sevmen ise babalığının gereğidir.”

Hazreti Ali, Fatıma Validemiz’den aldığı bu cevabı doğruca Resulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) aktardı.

Sorusuna verilen cevaptan memnun olan Resulullah, cevabın kimden geldiğini anlamıştı. Kızı Fatıma Validemiz’i kastederek şöyle buyurdu:

“Bu meyve, peygamberlik ağacından alınmışa benziyor.”

Kâinatın iftihar tablosu (sallallahu aleyhi ve sellem), sefere çıkmadan önce en son kızına uğrar, seferden döndüğünde de, mescidinde namaz kıldıktan sonra hanımlarına bile uğramaksızın önce yine kızına uğrardı.

Yine bir sefer dönüşüydü...

Allah ’ın Resulü, önce mescidine uğradılar, iki rekat namaz kıldılar, dua ettiler. Sonra da Hazreti Fatıma’nın evine yöneldiler.

Çünkü canparçası başkaydı. Aralarında diğer kızlarıyla da olmayan bir bağ vardı.

Fatıma bir evlattan çok öteydi.

Sadık eşi Hazreti Hatice Annemiz vefat edince yemeğini o yapmış, elbiselerini

o yıkamış, yalnız yıllarında hep o yanında olmuştu. Kabe’de namaz kılarken üzerine attıkları toz toprağı, evden koşup gelerek, göz yaşları ile o yıkamıştı.

O, Allah Resulü’nün ifadesiyle “babasının annesiydi.”

O, kıyamete kadar gelecek “altın neslin” annesiydi.

Allah’ın Resulü, kızının kapısına dokunarak, “kızım, Fatıma’m” diye seslendi.

İpeklere yumuşaklık bağışlayan babasının sesiydi bu.

Kapıya koştu.

Geride garip hisler bırakarak dokunduğı her şeyi gurbet renkleriyle giydiren akşam güneşinin zarif ve zengin hissiliğı vardı babasının üzerinde.

Allah Resulü’nün üstü, başı perişandı.

Yorgundu.

Çölde gelmişti.

Yüzü gözü toz toprak içindeydi. Yaşı da bir hayli ilerlemiş, sakalı ve saçları yer yer ağarmıştı.

Babasını o halde görünce hayalinde acılar bir gül gibi yaprak yaprak açılmıştı.

Senelerden beri içinde birikmiş duygular depreşmişti.

Daha fazla dayanamadı. Sarıldı babasının boynuna. Sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

“Babacığım nedir bu senin yaşadıkların?”

Yıllarca içinde biriktirdiğı gözyaşları, ipi kopmuş inci taneleri gibi dökülüyordu gözlerinden.

“Ağlama kızcağızım! Bir gün babanın ışığı gecenin olduğı her yere ulaşacak...”

Mehmet Hoca sohbetin burasında gözünü bir noktaya doğru dikti. Sukunetle konuşuyordu:

“Göreceksiniz, çok yakın bir zamanda Anadolu topraklarından doğacak yine ışık. İnsanlığın umudu, beklentisi Anadolu’da yeşerecek. Atını sonsuz okyanusa sürerek, “Şu uçsuz bucaksız derya önüme çıkmasaydı adını daha ileri götürürdüm, Allah’ım!” diyen Ukbe bin Nafiler yetiyecek. Anadolu’dan kopan

on binlerce genç dünyanın dört bir yanına kandil kandil ılık götürecek.”

Sobanın gürültüsü, odunların  tırtısı, bir de yanan odunların arada bir devrili i, Mehmet Hoca’nın tatlı sohbetiyle birbirine karışıyor, Derviş Odası’nda hu u dolu bir kış gecesi ya anıyordu.

Mehmet Hoca, bir noktaya diktiği gözlerini odadakilerin üzerine çevirdi:

“Bu gece de bu kadar, yeter. Yarın cennet gençlerinin  veykleri Hazreti Hasan ve Hüseyin’le devam edeceğiz.” dedi ve kalktı.

Oda sakinleri saygıyla  gurladılar onu.

Şimdilerde Mehmet Hoca’nın, sezgileri güçlü bir insan olduğunu daha iyi anlıyorum. Sanki bugünleri görmüştü. Bugün, Asya bozkırlarında, Afrika   llerinde, okyanusların sonsuz maviliğinin ortasında; tarihin hiçbir devrinde İslam’ın ışığının gidemediği adalarda; kuzey ışıklarının bir hayal, bir ışık ülkesi gibi aydınlattığı buzullarla kaplı kutuplarda insanımız sesini duyurabiliyorsa, bütün bunlarda Allah Resulü’nün; “Ağlama kızcağızım! Bir gün babanın ışığı, gecenin olduğu her yere ulaşacak.” sözünden bir hisse olduğunu düşünüyorum.

Dı arda yağmur dinmi , hava ayaza kesmi ti. Uzaklardan köpek havlamaları duyuluyordu.

Odanın sakinleri birer ikişer kalkarak karanlığın içinde kayboldular.

Biraz sonra Derviş Odası’nın ışıkları söndü. Tepenin başındaki oda karanlığa gömüldü.

Cennet Gençlerinin Üveyki: Hazreti Hasan

Yatsı namazından çıkanlar, paltolarına iyice sarınmışlar yine Derviş Odası'na doğru yürüyorlardı.

Karayel, yeri göğü yıkıyordu sanki.

Soğğun sillesine daha fazla maruz kalmamak için ihtiyarlar hızlı hızlı yürüyor, gençler koşuyordu.

Her taraf don tutmuştu.

Yapraksız dalların gece dansı ürperti vericiydi.

Çamur deryası yollarda araba tekerlerinin oluşturduğu derin izler, hayvan sürülerinin açtığı derin çukurlarla her taraf delik-deşik olmuştu. Köstebek tarlasına dönen sokaklar yürünmez haldeydi. Gündüz neyse ama gece bu yollardan yürümeyi göze almak zordu. Öyle bir soğuk vardı ki bazıları dua okumak için Sarı Dede'nin önünde duramadılar.

Derviş Odası'nda emektar soba, kendi kalesini koruyan ateşli bir komutan gibi karayele meydan okurcasına gürül gürül yanıyordu.

Her zaman olduğu gibi yine en son Mehmet Hoca girdi içeri. Yüzü soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Ama bu ona ayrı bir güzellik katmıştı. Sanki yüzü kırmızı bir gül bahçesiydi.

Herkes “Merhaba Hocaefendi” diye selamladı onu.

Mehmet Hoca, “Bugün çok soğuk dışarısı.” dedi.

Faik Dede, “Eh yağmurdan sonra bu kuru soğuklar hep olur zaten.” dedi.

Kadıların İbrahim; “Allah yolda yolakta kalanları korusun.” diye ekledi.

“Amin” fısıltısı yayıldı odanın içine.

Mehmet Hoca babama takıldı. “Süleyman Ağa! Sen üşümüyor musun, camide de palto yoktu sırtında?” dedi.

“Ben Erzurum askeriyim, ne soğuklar gördük biz.” dedi babam.

Ben bildim bileli babamın hiç paltosu olmamıştı. Hep üst üste giydiği pantolonlarla, kazaklarla boğuşurdu en sert soğuklarla.

Mehmet Hoca yine bir iki kesik kesik öksürdü. Sohbet başlıyordu. Herkes daha bir dikkat kesildi.

“Hicretin üçüncü yılının Ramazan ayı ortasında, Ali ailesinin bir oğlu oldu.

Ezelde birbirine bağışlanan çiftlerin mutlulukları sonsuzdu. Aile ağacı ilk meyvesini vermişti.

Allah’ın Resulü koşup geldiler, sevgili torununu kucağına aldılar, kulağına ezan ve kamet okuyup, adını Hasan koydular.

Peygamberimiz; “Ben oğluma Harun Peygamberin büyük oğlunun adını verdim.” dedi.

Hazreti Hasan’ın yüzü tıpkı dedesiydi.

Fatıma annemiz onu; ‘Peygambere benzeyen yavrum’ diye seviyordu. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sevimli torununu çok seviyordu. Dilini emiyor, omzuna alıyor, şakalaşıyordu.

Sevimli yavru sadece Ali ailesini değil, bütün Müslümanları sevince boğmuştu. Herkes Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ona olan yakın ilgisini görüyor, böylece kendi çocuklarına nasıl davranmaları gerektiğini anlıyorlardı. Medine’nin sevinci olmuştu Hazreti Hasan.

Allah’ın Resulü daha sık gelmeye başlamıştı kızının evine.

Ebu Hureyre der ki:

“Hasan’ı gördüğümde gözümde yaşlar boşalır. Çünkü o bir gün gelip Resulullah’ın kucağına oturdu. Allah’ın Resulü ağzını açtı, sonra onun ağzını kendi ağzına koydu ve şöyle buyurdu;

“Allah’ım ben onu seviyorum, sen de sev!”

Allah Resulü bu sözü üç kere tekrarlardı.

Uhut: Sarp Yokuş

Ali ailesinin ilk zorlu imtihanı Uhut idi. Başta Ebu Cehil olmak üzere Mekke'nin pek çok ileri geleni Bedir'de can vermişti.

Mekkeliler, Bedir'in intikamı hırsıyla dolup taşıyorlardı. Elllerinde-avuçlarında ne varsa sarfederek tepeden tırnağa donanımlı bir ordu kurup, Ebu Süfyan öncülüğünde Medine'ye doğru yürüdüler.

Miladi 625 yılının bir bahar sabahı, iki ordu Uhut Dağı'nın eteklerinde güneşin ilk ışıkları ile karşı karşıya geldi.

Kureyşli kadınlar sürekli cengâverleri savaşa yüreklendiriyordu.

Kureyşin sancaktarı Talha bin Ebi Talha ortaya atıldı.

“Kim benimle çarpışacak?”

“Ey Muhammed'in arkadaşları! Siz kılıçlarınızla bizi öldürüp Allah'ın bizi cehenneme sokacağını, sizi de cennete sokacağını iddia ediyorsunuz. İçinizde kılıcımla öldürölüp cennete gidecek ya da kılıcıyla öldürüp beni cehenneme gönderecek kahraman yok mu?”

24 yaşını daha yeni doldurmuş olan İmam Ali sabredemedi;

“Varlığım kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki kılıcımla seni cehenneme göndermedikçe veya kılıcımla cennete girmedikçe seni bırakmayacağım; benimle vuruşmaya var mısın?”

“Varım.” dedi Talha.

Mübarizler saflar arasından çıkıp ilerlediler. Ve ortada göründüler. Allah'ın Resulü, o sırada üzerinde iki zırhı, miğferi üzerine sarılı ak sarığıyla İslam sancağının gölgesindeydi.

İki mübariz karşılaştılar.

Çatal uçlu Zülfikar sahnede idi.

Genelde Haşimiler, soyca yapılı, güçlü ve pehlivan yaradılışlı kimselerdi.

İmam Ali de öyleydi.

Teke tek savaşta hayatı boyunca hiç yenilgi tatmayacak olan Allah'ın aslanı, hasmı ile karşı karşıya geldiğinde, Zülfikar havada parlak bir kavis çizdikten sonra hasmının başına indi. Korkunç bir çelik sesi yankılandı Uhut'un yamaçlarında. Bu çok güçlü ve etkili bir vuruştur. Mekkeli silahşör, direnmek istediye de çok geçmeden arka üstü yere düştü. O sırada başına dikilen İmam Ali'ye;

“Allah ve akrabalık hakkı için öldürme.” dedi. Hazreti Ali vazgeçti öldürmekten. Her iki ordu olayı izliyordu. Kureyş bayraktarı yere düşünce İslam Ordusunda bir coşku ve bir sevinç dalgası yayıldı.

Allah'ın Resulü tekbir getirdi. Ve bütün ordu büyük bir uğultu ile tekbir getirdi.

Tekbir sesleri dalga dalga yayıldı. Uhut tekbir sesleri ile inledi.

Ve savaş kızıştı.

Tam zafer rüzgârları Müslümanlardan yana esmeye başlamıştı ki; Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kendi elleriyle yerleştirdiği ve “sakın burayı terk etmeyiniz” dediği, Ayneyen tepesindeki okçular, savaş bitti, diyerek yerlerini terk ettiler.

Onlar yerlerini terk edince Melekler de Uhut'u terk ettiler.

Büyük harb dâhisi Halid bin Velid, emrindeki atlı süvarilerle Müslümanları arkadan çevirdi. Kaçan Mekkeliler de geri dönünce Müslümanlar korkunç bir kışkacın içinde kaldılar.

Uhut çetinleşti...

Uhut, granitten bir kaya oldu.

Eller, kollar, kafalar bir ağaç gibi budanıyordu.

Müslümanların sancağı Medine fatihi Mus'ab'daydı. Sırtında Allah Resulü'nün cübbesi vardı.

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) önünde oluşturulan etten duvar parça

parça oluyor ve kılıçlar O'na kadar erişiyordu.

Bir müşrik, Peygamberimiz sanarak Mus'ab'a saldırmış, bir kılıç darbesiyle sağ kolunu koparmıştı.

Mus'ab, sağ kolu kopunca sancağı sol eline almış, o da bir dal gibi kopunca; kopuk kollarıyla sancağı bağrında tutmaya çalışırken, budanmış bir ağaç gibi yere yıkılmıştı.

Gün guruba doğru koşarken Kainatın Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem); önünde duran sancaktara: "Mus'ab!" diye seslenmiş, sancağı taşıyan geriye dönerek:

"Ben Mus'ab değilim ya Resulullah!" diye cevap vermişti.

Hâlbuki tıpkı Mus'ab'dı.

Mus'ab, daha savaşın ilk saatlerinde düştüğü için bir melek onun suretine girerek sancağı gün boyu taşımıştı.

Sokaklardan geçerken kızların, kadınların kapı ve pencerelere çıkarak "Mus'ab geçiyor!" diye birbirlerine seslendikleri, güzelliği dillere destan, ışık süvarilerinin öncüsü, Medine fatihi Mus'ab, kızgın kumlara başını saklamış öylece yatıyordu.

Şefkat Peygamberi yanına geldi ve: "Müminlerden öyle yiğitler vardır ki Allah'a verdikleri sözü yerine getirip sadakatlerini ispat ettiler..." ayetini okudu.

Mus'ab o gün neden yüzünü sakladı?

Çünkü Müslüman olduğunda Allah Resulü'nü hep koruyacağına söz vermişti.

Şimdi "Gözlerimin önünde ona bir şey olursa dayanmam, Allah bana sorarsa 'Mus'ab! Neden sözünde durmadın?' ben ne cevap veririm." diyerek, başını saklamıştı.

Çok değil daha birkaç yıl önce Mekke sokaklarında ipek elbiselerle yeldire yeldire gezen Hazreti Mus'ab'ın üzerindeki elbise, bir ağaç gövdesi gibi budanmış kanlı bedenini örtmeye kafi gelmemişti. Baş örtülse ayakları açıkta kalıyordu. Şefkat Peygamberinin emriyle, başını örttüler ve açık kalan ayaklarına ızhır otu koydular.

Mekkeliler, dalga dalga geliyordu Müslümanların üzerine.

Kılıçlar Hamza'yı arıyordu.

Öyle bir an ki...

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ile kâfirler arasında sadece Hazreti Hamza vardı.

Hep yanında olmuştu.

İşte Uhut'ta da yine yanındaydı.

İki elinde iki kılıç, yine yeğenini koruyordu.

Göğsünü Güllerin Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) geriordu.

Önüne kattığı sırtlan sürüleri, çil yavrusu gibi dağılıyordu.

Korku ile hiç tanışmamış bu insana sokulmak imkânsızdı.

Ebu Süfyan'ın karısı Hind, Kölesi Vahşi'ye O'nu göstererek, "İşte istikbalin!" dedi.

Özgürlüğüne kavuşması, servete sahip olması Hazreti Hamza'yı öldürmesine bağlıydı.

Vahşi pusuya yattı.

Saatlerce bir kayanın arkasında avını bekledi...

Karşısına çıkmaya cesareti yoktu.

Bir ara Allah'ın Arslanı'nın, kızgın kumlar üzerinde ayağı kayıp sendelediğini gördüğü an mızrağını fırlattı.

Allah'ın Arslanı, mızrağın geldiği yöne döndü, baktı...

O bakışlar, Vahşi'nin kalbini, Vahşi'nin mızrağı, onun bağrını deldi.

Yavaş yavaş bir çınar gibi devrildi kızgın kumların üzerine.

Kâinatın kalbine talihsiz bir mızrak saplanmıştı.

Hamza bir başkaydı...

O Allah'ın Aslanı'ydı...

İnananların hamisiydi...

Nerede dara düşseler, oradaydı. Kabe'de bir gün Müslümanlar kıştırıldıklarında yine o koşmuştu.

Elleriyle mescidin duvarını ören, sırtıyla kerpiç taşıyan Resulullah'ı (sallallahu

aleyhi ve sellem) kerpiç taşırken görünce; “Ya Resulullah sen otur, biz taşırız.” diyen Aslan, şimdi sinesinde mızrak, öylece kızgın kumların üzerinde yatıyordu.

Güneş ağlıyordu.

Gönüller ağlıyordu.

Güller ağlıyordu.

Onun nefes alıp verdiğini görenler yanına yaklaşamıyordu.

Aslanın nefes alıp vermesi bile yetiyordu sırtlanları sindirmeye.

Allah’ın Aslanı, yere yıkılınca bir anda harbin kaderi değişti.

Mekkeliler, bendi yıkılmış azgın seller gibi gelmeye başladı.

Allah’ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem); “Şu gelen gruba kim karşı koyacak?” dediğinde; Hazreti Hamza sinesinde bir mızrakla kızgın kumların üzerinde öylece yatıyordu.

Gökler ağlıyordu,

Yer ağlıyordu,

Uhut ağlıyordu...

Hazreti Hamza’dan sonra yakın koruma görevi Hazreti Ali’deydi.

Bir aralık yine Allah Resulü’nün etrafında çember iyice daralmıştı

Bir müşrik grubu Peygamberimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) doğru geliyordu. Peygamberimiz Hazreti Ali’nin onlara karşı çıkmasını istedi. Hazreti Ali gelenleri dağıttı, biraz sonra gelen bir başka gruba da karşı çıktı, onları da çil yavrusu gibi dağıttı.

Allah’ın Arslanı Ali, Peygamberini siperleyen bir avuç sahabe arasında Zülfikar’ın uzandığı her şeyi kesip biçiyor, koparıp atıyordu.

Cebrail; “Ey Allah’ın Resulü! Bu size karşı yapılan bir yiğitlik ve mertliktir.” dedi.

Bunun üzerine Allah Resulü’nün dudaklarından şu sözler döküldü:

“Ben Ali’denim, Ali bendendir.”

Cebrail, “Ben de ikinizdenim.” dedi.

O an göklerden kopup gelen bir ses duyuldu;

“La feta illa Ali, la seyfe illa Zülfikar / Ali gibi genç, Zülfikar gibi kılıç yoktur.”

Göklerden bir şelale gibi dökülen bu ses, fütüvvet/gençlik, yiğitlik ruhunun Hazreti Ali’nin ruhundan fışkıracağını haykırıyordu.

Musa peygamberin kardeşi Harun (aleyhisselâm), Uhut’ta gömülüydü.

Hazreti Musa’ya göre Harun ne ise Hazreti Muhammed’e (sallallahu aleyhi ve sellem) göre o olan İmam Ali, bu dağda doğacak, Zülfikar burada parlayacaktı.

Bir ok yağmuru sırasında başka çare kalmayınca Hazreti Talha; Allah’ın Resülü’ne giden bir oka elini kaldırdı, okun saplandığı kol çolak kaldı.

Şefkat Peygamberi buyurdular:

“Cennet Talha’ya vacib oldu.”

Etrafında kalan bir avuç insanla Uhut Dağı’nın yamacına çekilen Resulullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), o gün yaralı ve mecalsiz olduğu için öğle namazını oturarak kıldı.

Müşrikler, sarp kayalığın böğründe siperlenmiş olan Müslümanların yanına çıkmaya çalışıyorlardı.

Efendimiz,

“Allah’ım onların yukarıya çıkmasına izin verme.” diye dua ediyor, Sahabiler, taşlar kayalar yuvarlayarak onları engellemeye çalışıyorlardı.

Allah’ın Resülü Sa’d bin Ebi Vakkas’a; “Onları geri çevir.” dedi.

“Tek bir okum var ya Resulullah!”

“At ya Sa’d!”

Sa’d fırlattı bir müşrik yuvarlandı. Oku geri fırlattılar, gelen oku Sa’d yeniden attı, biri daha isabet aldı. Aynı oku yine geri attılar, Hazreti Sa’d yine atınca biri daha yuvarlandı, cesaretleri kırıldı.

Bir aralık İslam ordusu içinde çıkan Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) öldü şayiası Medine’ye kadar ulaşmıştı.

Uhut’a koşan kadınlar arasında Hazreti Fatıma da vardı. Babasının halini görünce boynuna sarıldı, gözyaşları sel oldu.

Hazreti Ali kalkarıyla su getirdi, Hazreti Fatıma babasının yaralarını, kanlarını

yıkadı.

Şefkat Peygamberi'nin yüzüne batan zırh halkasından dolayı kan dinmiyordu. Hazreti Fatımatü'z Zehra'nın yüreği kanıyordu. Babasının yarasına hasır yakarak kül bastı ve kan dindi.

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) savaş sonrası amcası Hazreti Hamza'nın yanına gitti.

Manzara ürperticiydi.

Kurbanlık koyunlar gibi karnı yarılmış, kalbi koparılmış, kulakları doğranmıştı.

Şefkat Peygamberi, iki büklüm oldu.

Yüreğinin cızırtıları duyuluyordu.

Amcası kardeşten öte kardeşiydi; aynı memeden süt emmişlerdi.

O sırada Allah'ın Resulü, kahraman kadın, halası Safiyye'nin geldiğini görünce oğlu Zübeyr'e;

“Annene söyle geri dönsün, kardeşinin cesedini bu halde görmesin.” dedi.

Hazreti Safiye;

“Eğer ona yapılanı göstermemek için beni döndürüyorsanız ben onun kesilip biçildiğini zaten biliyorum. O, bu musibete Allah için uğramıştır. Biz bundan daha beterine de sabrederiz.” dedi.

Allah'ın Resulü, Zübeyr'e seslendi; “Bırak, annen gelsin.”

Büyük kadın, kardeşinin başına oturdu ve sarsıla sarsıla ağladı.

Sahabiler de, “Üzerini örtecek bir örtü bulamadık.” diye ağlıyorlardı.

Allah'ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) gözyaşlarına boğulmuştu.

Hıçkırıklar arasında şu sözler döküldü dudaklarından:

“Melekleri gördüm, onu yıkıyorlardı.”

Harp bitmişti, gaziler Medine'ye dönüyordu. Hem de her eve yetecek acılarla. Veda Tepesi'nde Medineli kadınlar, çocuklar gazileri karşılıyordu. Hazreti Hamza'nın kızı, küçük Fatıma da vardı aralarında.

Öncü birliklerin başında Hazreti Ebu Bekir'i görünce sordu;

“Ebu Bekir Amca! Babam geliyor mu?”

Hazreti Ebu Bekir ne diyeceğini şaşırdı. Hıçkırıklarını zor tuttu. Dudakları titreyerek;

“Arkadan Resulullah geliyor, ona sor.” dedi ve atını bir kenara çekerek beklemeye başladı.

Merak ediyordu, Allah’ın Resülü, ne cevap verecekti.

Biraz sonra Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bineğinin üstünde görüldü.

Hazreti Hamza’nın körpe kızı Fatıma;

“Ya Resulullah! Babam geliyor mu?” dedi.

Şefkat Peygamberi; “Bundan sonra senin baban ben olayım, olur mu?” buyurdular.

“Ama Ya Resulullah! Bu söz kan kokuyor, yoksa babamı kayıp mı ettik?”

“Hayır, baban şehit oldu, cennetin gölgelerinde seyrediyor...”

Her evden feryatlar yükseliyordu ama Hazreti Hamza’nın evi, ıssızdı, kimi kimsesi, ağlayanı yoktu.

Yüreği yaralı Peygamber; “Fakat amcam Hamza’nın ağlayanı yok,. dedi.

Büyük sahabi Sa’d bin Muaz, Ensar kadınlarını toplayarak; önce Hamza’ya, sonra kendi şehitlerine ağlamalarını söyledi.

O günden sonra Medine’nin kadınları önce hep Hazreti Hamza’ya, sonra kendi yakınlarına ağladılar.

Şehadet Ufkunun Kanlı Üveyki: Hazreti Hüseyin

U hut Savaşı sonrası...
Miladi 626 yılının kış mevsimi...

Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası Hazreti Abbas'ın hanımı Ümmülfadl korkmuş bir halde Peygamberimiz'e gelerek; "Ya Resulullah! Ben dün gece çok şiddetli ve sıkıntılı bir rüyâ gördüm! Senin cesedinden bir parça kesilip evime konuluyordu."

"Hayır görmüşsündür. İnşallah, Fatıma, bir oğlan doğuracak, sen de ona, oğlun Kusem'in sütünü emzireceksin!"

Bu rüya Hazreti Hüseyin'i müjdeliyordu.

Bir müddet sonra Hazreti Hüseyin dünyaya geldi.

Aile ağacının cihanı kuşatacak olan diğer dalı uç vermişti.

Büyük şair Fuzûlî, Hadikatüssüeda'sında şöyle bir olay anlatır:

"Hazreti Hüseyin doğduğu zaman Cenâb-ı Hak tarafından Cebrâil, Peygamberimiz'e gönderilir. Doğan çocuktan ötürü Resulullah'ı tebrik eder ve sonra şehitlik için baş sağlığı diler. Peygamberimiz hayretle:

"Ey Cebrâil kardeşim! Kutlamanın sebebini anladım ama hangi şehit için başsağlığı diliyorsun?"

Cebrail cevap verir:

"Bu mazlumu, Hüseyin'i, senden sonra Kerbela çöllerinde cefa kılıcı ile şehit edecekler."

Peygamberimiz bu haberi alınca ağlamaya başlar. Yanında Allah aslanı Ali vardır. Hemen ellerine kapanıp niçin ağladığını sorar. Allah Resulü'nün neden ağladığını öğrenince Hazreti Ali de ağlamaya başlar.

Durumu öğrenen Fatıma anamız gözyaşlarına boğulur.

“Ey babam! Bu iş ne vakit olur?”

Allah’ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) cevap verir:

“Benden, senden, Ali’den ve Hasan’dan sonra.

Hazreti Fâtıma, “Babacığım! Sen yoksun, ben yokum, Ali yok, Hasan yok, bu musîbet vukua geldiğinde benim mazlumum için kim tâziyette bulunur?”

Gaipten şöyle cevap gelir:

“Ey kadınların en güzeli ve en azîzi! Ehl-i beyt sevdalıları senin oğluna, kıyâmete kadar ağlayacaklar.”

Hazreti Hüseyin doğunca, Ümmülfadl, O’nu alıp götürdü ve oğlu Kussem’in sütünden emzirmeye başladı.

Ümmülfadl, bir gün Hüseyin’i alıp Peygamberimiz’e getirdi. Hüseyin, dedesini görünce, üzerine atladı. O da onu kucağına aldı, öptü, sevdi.

Ali ailesinin evi cennet bahçelerinden bir bahçeydi. Güller oynuyor, bülbüllerin âvâzesi duyuluyordu.

Güllerin Efendisi geliyor, Güllerin Efendisi gidiyordu o gül bahçesine. İmam Ali ve Hazreti Fatıma’nın o sade, o mütevazı evleri buhur buhur huzur ve sükûn tütüyordu. O mütevazı ev, içinde hurilerin ve gılmanların gezindiği cennetten dünyaya indirilmiş bir saray gibiydi.

O evde eşin fikirlerine, çocukların fikirlerine değer veriliyor, onlarla dostça, arkadaşça konuşuluyor, danışılıyordu.

Kur’an’da Rabbimiz Hazreti Adem’e hitaben; “Ey Adem! Sen ve zevcen cennette sükûn bulun!” demişti. Ali’nin ve Fatıma’nın evi bu emrin mücessem haliydi.

Onlar gösterdi ki ev, bir mektep, bir okul, bir medrese, bir eğitim yuvasıdır.

Cennette de birlikte olacaklarını bilmenin verdiği sonsuzluk duygusuyla yaşayan insanlardaki vefa ile kurulmuş yuvalar ancak böyle sükunet anlamındaki yuva adına layıktırlar.

Allah için kurulmuş bu yuvada iyi geçinmek, istişare yapmak, birlikte karar vermek ibadetti. Ali ve Fatıma’nın yuvası bu yüzden yüzyıllardır evlatlarımızın

nikâh merasimlerinde: “Allah’ım! Bu çiftlere Hazreti Ali ile Hazreti Fatıma’nın sevgisini ver.” diye dua edilir. Her yeni çiftin o sevgiye ulaşmak için örnek alacağı ilke ve yöntem o yuvadadır.

Hazreti Ali ve Hazreti Fatıma, birbirlerini bütün zamanlara ibret olacak bir sevgiyle, bir hürmetle sevdiler.

Hendek Harbi

Ardı arkası kesilmeyen dalgalar gibi Mekkelilerin baskınları hiç bitmiyordu. Uhut'tan iki yıl sonra bu sefer daha büyük bir ordu ile Medine'ye saldırdılar.

Kureyşlilerin gelişini haber alan Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'nin etrafına derin hendekler kazdırdı. Şehir müdafaası yapılacaktı.

Mekkeliler karşılarında derin hendekleri görünce çok şaşırdılar.

Miladi 627 yılıydı...

Mevsim kıştı ve geceler soğuktu.

Mekkelilerin hazırlığı bir günlük savaş içindi. Karşılıklı ok atışları sürüp gidiyordu. Bununla netice alınamayacağını çok iyi biliyorlardı. Onun için bir an evvel hendeği geçip Medine'yi ele geçirmek istiyorlardı.

Bir ara meşhur savaşçı Amr ibni Abdüved hendeğin dar bir yerinden atını aşırı. Onun 80 kişilik asker gücünde olduğu söylenirdi. Güngörmüş yetenekli biriydi. Çelik çavaktı, kılıcı çok iyi kullanırdı. Zırhlı ve dinçti.

Onu gören birkaç kişi daha hendeği geçmişti.

Amr, atıyla hendeği geçince boğuk ve gür sesiyle Müslümanlardan er diledi.

Hazreti Ali çıkmada ısrar edince Allah'ın Resulü;

“Ya Rab! Amcamın oğlu Ubeyde Bedir'de, amcam Hamza Uhut'ta şehit oldu, yanımda bir tek amcaoğlum Ali kaldı, onu muhafaza et, ona yardımını ihsan et ve onu yalnız bırakma!” diye dua etti. O'na zırhını giydirdi, kılıcı Zülfikarı verdi, sarığını kendi elleriyle sardı ve Amr'a yolladı.

Amr, Hazreti Ali'yi karşısında görünce;

“Henüz genç bir yiğitsin, üstelik baban da dostumdu, benimle vuruşmaktan vazgeç ve dön git, seni öldürmek istemiyorum.”

Hazreti Ali, demirler içindeki Amr’a kükredi.

“Ama ben seni öldürmek istiyorum.”

Hava rüzgârlıydı.

İki taraf da mübarizlere dikkat kesildi. Yer yer savrulan toz ve dumandan onları görmekte zorlanıyorlardı.

Amr, Hazreti Ali’nin meydan okuyuşuna sinirlendi.

“Bu ağızla kimsenin karşıma çıkacağı aklıma gelmezdi, ben de seni öldürmek istiyorum” diye gürledi.

Hazreti Ali, boyun köküne indirdiği şimşek gibi bir kılıç darbesiyle Amr’ın başını uçurdu.

“Allahüekber” sesleri dalga dalga yayıldı. Amr’la birlikte hendeği geçenler irkildiler.

Amr’ın öldürölüşü Kureyşliler için sonun başlangıcı oldu.

Savaşın uzaması, çöl rüzgârlarının çadırları uçurması, yiyecek ve içeceğin azalması Mekkelilerin direncini kırdı. Büyük umutlarla geldikleri Medine’den perişan bir halde başları önde çekip gittiler.

Bedir’de, Uhut’ta ve Hendek’te zafer rüzgârlarının Müslümanlardan yana esmesinde Hazreti Ali’nin ve Zülfikar’ın payı büyüktü.

Peygamberimizin Çifte Güzellere Olan Sevgisi

Hazreti Hasan ve Hüseyin yürüyecek yaşa gelmişlerdi, düşe kalka yürüyorlardı. Bu onların sevimliliklerine sevimlilik katıyordu. Dedelerini çok seviyorlar, her an onu görmek istiyorlardı.

Nur neslinin iki erkek kol başısı Hasan ve Hüseyin...

Allah Resulü, kendisine kadar nebi nebi gelen ve kendisinde temelleşen nuru, kendisinden sonra da nesil nesil kıvılcımlandırmak ve kararan insanlığa saçmakla vazifeli torunlarına büyük sevgi ve şefkat gösteriyordu.

Sık sık Fatıma annemizin evine gidiyor, torunları ile oynuyor, şakalaşıyor, onları sırtına çıkarıyordu.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bir gün minberde sevgili torunu Hazreti Hasan'ı kucağına aldı ve "Bu oğlum seyyiddir. Müslümanlardan iki taifenin arasını Allah'ın bununla düzeltmesi umulur." dedi.

Böylece ilerde ona gelecek haksız ithamların kapısını kapattı.

Bir gün Hazreti Hasan'ın zekât ambarından bir hurma alıp ağzına attığını gören Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hemen onu çıkarttı.

Bunu gören bir Sahabe;

"Ya Resulullah! Bir çocuğun yediği hurmadan ne olacak?" deyince; "Zekât ve sadaka bize haramdır." dediler.

Bir gün yine Allah Resulü mescitte ashabına bir şeyler anlatıyordu. Çifte güzellerin düşe kalka geldiklerini görünce sohbetini kesti, gitti onları alıp getirdi ve kucağına oturttu.

Yine bir başka gün bir yere giderken evin önünde Hazreti Hüseyin'i oynarken gördü. Yanına doğru yaklaşıncı sağa sola kaçmaya başladı, aklı sıra yakalanmak

istemiyordu. Güllerin Efendisi tebessüm ettiler. Hazreti Hüseyin'i yakaladığında, bir elini çenesinin altına bir elini başına koydu ve onu öptü, sevdi, sonra da “Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'den. Allah'ı seven Hüseyin'i sever.” buyurdular.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri diyor ki:

“Resul-u Ekrem'in (sallallahu aleyhi ve sellem), Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin'e gösterdikleri bu fevkalâde şefkat ve verdikleri büyük kıymet, yalnız soyca şefkat ve yakınlık hissinden gelen bir sevgi değil, peygamberlik vazifesinin nuranî bağının bir ucu ve peygamber varisi olacak gayet mühim bir cemaatin başı, temsilcisi ve çekirdeği olmaları yönüyledir.

Evet, Resul-u Ekrem'in (sallallahu aleyhi ve sellem), Hazreti Hasan'ı eşsiz şefkatiyle kucağına alarak onun başını öpmesi, Hazreti Hasan'dan silsile halinde devam eden nuranî ve mübarek nesilden gelecek Gavs-ı Âzam Şâh-ı Geylânî gibi birçok mehdî-misal peygamber varisi ve Resulullah'ın (aleyhisselâm) dininin taşıyıcıları olacak zâtlar adınadır. O zâtların gelecekteki kutsî hizmetlerini peygamberlik nazarıyla görmüş, takdir edip beğenmiş, takdir ve teşvikine işaret olarak Hazreti Hasan'ın başını öpmüştür.

Hem Hazreti Hüseyin'e verdikleri fevkalâde ehemmiyet ve gösterdikleri şefkat, Hazreti Hüseyin'in nuranî silsilesinden gelen Zeynelâbidîn, Câfer-i Sâdık gibi yüksek şan sahibi imamlar ve Hazreti Peygamber'in hakiki varisleri olan pek çok mehdî-misal, nuranî zât adınadır. İslam ve peygamberlik vazifesi hesabına onların boynunu öpmüş, eşsiz şefkatini ve onlara kıymet verdiğini göstermiştir. Evet, Resul-u Ekrem'in (aleyhisselâm) Hazreti Hasan'ın başını öpmesinde, Şâh-ı Geylânî 'nin büyük bir hissesi vardır.”

Şefkat Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sellem) sadece kendi torunlarını değil, hanesinde, hanesine yakın hanelerde ve daha ötede oturan bütün çocukları, şefkat ve samimiyetle bağrına basıyor ve onların gönüllerini sevgiyle fethediyordu.

O'nun sevgi hâlesine dahil olanlar sadece erkek evlât ve torunları değildi. O nasıl Hazreti Hasan ve Hüseyin'i seviyordu, aynı şekilde torunu, Hazreti Zeyneb'in kızı Ümame'yi de seviyordu. O kadar ki bazen sokağa çıkarken

Ümame'nin O'nun omuzlarında olduğu görölüyordu. Hatta bazen kıldığı nafîle namazlarda dahi Ümame'yi sırtında taşıdığı olurdu. Secde yapacağı zaman onu yere kor, secdeden kalkarken de yine omzuna alırdı.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Ümame'ye olan bu sevgisini öyle bir toplum ve cemiyet içinde izhar edip açığa vuruyordu ki bu insanlar daha düne kadar kız çocuklarını diri diri gömüyorlardı.

İşte böyle insanlar arasında, Allah Resulü'nün kız torununa gösterdiği bu ilgi çok değerliydi.

Hudeybiye

Hendek Harbi'nin üzerinden bir yıl geçmişti...

628'in Mart ayında Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bir rüyası üzerine Müslümanlar umre yapmak için Mekke'ye doğru yola çıktılar.

Bin dört yüz kişiydiler...

Hudeybiye'ye geldiklerinde, Mekkeliler tarafından durduruldular.

Hudeybiye, dağlar arasında yüksek bir geçitti.

Müslümanlar burada konakladılar.

Karşılıklı gidip gelen elçilerle iki taraf anlaşmak üzere karara vardılar.

Anlaşma için Mekkeliler Süheyl bin Amr'ı gönderdi.

Anlaşmanın sekreteri Hazreti Ali'ydi.

Allah'ın Resulü; "Yaz ya Ali! Bismillahirrahmanirrahim." der demez, Süheyl, hemen Hazreti Ali'nin kolunu tuttu.

"Biz bunu bilmeyiz."

Allah'ın Resulü, "Peki öyleyse ne yazalım?"

"Bismikallahümme"

"Eh bu da güzel."

Yaz, ya Ali! Bunlar Allah'ın Resulü Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Süheyl bin Amr'la anlaşmaya varıp üzerinde sulh oldukları..." daha cümle bitmemişti ki Süheyl yine Hazreti Ali'nin kolunu tuttu.

"Biz Kureyşliler, senin gerçekten Allah'ın Resulü olduğuna inansaydık Kabe'yi ziyaretine mani olmaz, seninle çarpışmaya da kalkmazdık."

Sahabiler, durumu dikkatle takip ediyor ve kendilerini zor tutuyorlardı. Fakat Allah'ın Resulü halim selimdi. Öteleri görüyor gibi bir hali vardı, olanları sabırla

karşıliyordu. Sükûnetle Süheyl'e sordu.

“O halde ne yazalım?”

“Muhammed bin Abdullah...”

Allah'ın Resulü;

“Bu da güzel.” dedi.

Başından beri sahabeler izinsiz konuşmak istemiyorlardı. Buna edepleri engel oluyordu.

Fakat Süheyl'in son yaptığı karşısında kendilerini tutamadılar;

“Biz Muhammed Resulullah'tan başkasını yazdırmayız!”

Bunca yıl uğruna mallarını, canlarını verdikleri, kanlarını döktükleri davaları bu değil miydi?

Ortalık bir anda karıştı.

Allah Resulü, Allah'ın aslanı Ali'ye;

“Ya Ali, sil onu.” dedi.

Hazreti Ali kararlı ve sevgi dolu bakışlarla Allah'ın Sevgilisine baktı.

“Vallahi! Ben Resulullah sıfatını silemem.”

“Yerini göster o zaman, ben sileyim.”

Sildiler...

Sonra acı bir tebessümle,

“Ya Ali! Bir gün sen de bunun benzeri bir teklifle karşılaşacaksın, o zaman sen de kendi adını sileceksin.”

Anlaşma maddelerine geçildi.

“Müslümanlarla Mekkeliler on yıl savaşmayacaklardı.

Müslümanalar bu yıl geri dönecekler ancak gelecek yıl Kabe'yi tavaf edebileceklerdi...”

Bu anlaşmayla Müslümanların ilk defa bir güç ve devlet oldukları kabul edilmiş oluyordu.

Dönüş yolunda inen ayetler Müslümanlar için tam bir fetihtir.

Mekkelilerle sulh yılları olan bu on yıl Müslümanların çok işine yarayacaktı.

Nitekim, anlaşmanın hemen arkasından Mekkeliler akın akın Müslüman olmaya başlamış; Mekke, başta Halid bin Velid, Amr bin As gibi nice ciğerparelerini Medine'ye atmıştı.

Hudeybiye'den dönüş yolunda inen Fetih suresinin son ayetindeki;

“...Secde eseri olan alametleri yüzlerindedir...” ilahi beyanı özellikle İmamı Ali'yi işaret etmekteydi. Allah'ın Resulü; “Gece namazı çok olanın gündüz, yüzü güzel olur.” sözüyle bu gerçeği dile getirmişti.

Hayber

Medineli Müslümanlar Hudeybiye barışından sonra derin bir nefes aldılar. Tam on yıl Mekke gailisi ortadan kalkmış, yeni fetihlerin kapıları açılmıştı.

Muhacir Müslümanlar Medine'ye geleli tam yedi yıl olmuştu.

Bu yedi yıla o kadar çok şey sığmıştı ki...

Mescit inşa edilmiş, Ensar ve Muhacir kardeş olmuş, oruç farz kılınmış, kible Kudüs'ten Kabe'ye değişmiş, kurban vacip kılınmış, Bedir, Uhut, Hendek gibi İslam tarihinin kaderinde büyük rol oynayan savaşlar gerçekleşmiş, arada irili ufaklı gazveler ve seriyyelerle birlikte Hudeybi'ye anlaşması da yapılmıştı.

Allah'ın Resulü Hayberlilerin, Gatafan ve Farazeli kabilelerle birleşerek Medine'ye yürüyecekleri haberini almıştı.

Gatafan ve Fareze üzerine yürür gibi yaparak Hayber'e yöneldi.

İslam ordusu Veda Tepesi'nden ayrılırken sancak yine Hazreti Ali'nin elinde dalgalanıyordu.

Hayber, Medine'nin kuzeydoğusunda, Medine'ye 170 km uzaklıkta, Suriye yolu üzerinde zengin bir Yahudi yerleşim merkeziydi.

İslam ordusu, uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Hayber'e ulaştı ve her tarafı yüksek kalelerle çevrili Hayber'i kuşattı.

Hayber'in silahşörleri dillere destandı. Demirden kuşaklı, granitten cübbeli muhafızlarla korunuyordu Hayber...

Kale mazgalları ok saçan ve kimseyi yaklaştırmayan efsaneler ülkesi...

Hakkında söylenmedik masal, tüllendirilmedik hayal yok gibiydi.

Gizli mahzenlerinde ejderhaların bekçilik ettiği, çil çil altınlara ait hikâyeler, nesilden nesile herkesin dilindeydi.

Hicretin yedinci yılı 10 Muharrem sabahına gelinceye kadar bu kale, nice maceracılar tarafından ne saldırılara uğramıştı fakat bunların hepsini püskürtmüştü. Gizli mahzenlerin hayali hazinelerine kadar uzanabilen kimse şöyle dursun, kale kapısına yaklaşabilen olmamıştı. Etrafı geniş hendeklerle çevrili burçlar en seçme muhafızlar elinde, en titiz şekilde korunuyordu.

İslam ordusunun Hayberi kuşatmasının üzerinden günler geçmişti ama kale bir türlü düşmüyordu.

Orduda bıkkınlık başlamıştı.

Allah Resulü;

“Yarın sancağı birine vereceğim, Allah ve Resulü onu sever, o da Allah ve Resulünü.” buyurdu.

Gece boyunca herkeste büyük bir heyecan vardı. Kimdi bu kutlu insan...

Ertesi gün Hazreti Ali çağrıldı.

Hazreti Ali geldi. Çok perişan görünüyordu. Gözleri ağrıyordu. Allah'ın Resulü ağzıyla püskürdü gözlerine, gözleri iyileşti.

Gönüllerin Gerçek Tabib'i; “Allah'ım sıcak ve soğğun zahmetini ona gösterme.” buyurdular.

Hazreti Ali'ye ak sancak verildi, Zülfikar kuşatıldı ve Hayber üzerine gönderildi.

Hiçbir cengâvere geçit vermeyen kaleler, kapılar onun kükremesiyle sarsılıyor, titriyor, dizlerinin bağı çözülüyordu.

“Zülfikar'ın sahibi geldi, yol verin!” diye kaleler, burçlar, kapılar birbirine sesleniyordu.

Hazreti Ali'nin, Zülfikar ile ilk hamlesinde kale komutanı Merhab, kalkarıyla korunmak istemiş, kalkan ikiye bölünmüş, tolğası da yarılıp çenesine kadar geçmişti.

Daha ne oluyorum diyemeden Merhab'ın başı uçmuştu.

Bir anda Hayber bir mahşere dönmüştü.

İmam Ali'nin elinde dalgalanan ak sancağın arkasından coşkun bir sel gibi akan yiğitler, surları aşılıyor, kuleler birbiri ardından düşüyor, düşmanın müdafaa

hatları paramparça oluyordu. İki taraf birbirine amansız saldırıyordu.

Bir aralık İmam Ali'nin elinden kalkanı düştü. Eğilip alması mümkün değildi. Hayber'in kapılarından birini söktü ve kalkan olarak kullanmaya başladı. Savaştan sonra onu yere attığında sekiz kişi zor kaldırdı.

Ve Hayber kalesi, Allah'ın aslanı İmam Ali'nin arşı titreten kükremeleri karşısında dize geldi.

İmam Ali, Hayber'de hiçbir kartalın yükselemeyeceği zirve noktasına çıkmış, Arap ve Acem'in en büyük kahramanı olmuştu.

Artık asırlar onun kahramanlığını konuşacak, Zaloğlu Rüstemler, Aşiller, İskenderler ve daha nice efsanevi kahramanlar kapısında kahramanlık dilenecekti.

Allah'ın Resulü Hayber'de çifte sevinç yaşıyordu.

Habeşistan muhacirleri dönmüştü. Bunlar, Mekke'nin bir ateş yurdu olup Müslümanları yaktığı yıllarda, Ebu Cehillerin, Ebu Leheplerin daha fazla zulüm ve işkencelerine dayanamayıp Allah Resulü'nün izniyle Habeşistan'a hicret edenlerdi. Aralarında Hazreti Ali'nin kardeşi Cafer bin Ebi Talib de vardı.

Hazreti Cafer, Mekke'de daha davetin ilk yıllarında, Safa tepesi eteklerindeki Erkam'ın Evi'nde Müslüman olmuştu. Vücut yapısı ve Ahlakça Allah Resulü'ne pek benzeyen Hazreti Cafer, hanımı Umeys ve kızı Esma ile Habeşistan'a hicret etmişti.

Abdullah, Avn ve Muhammed adlarındaki üç oğlu Habeşistan'da, gurbet illerde doğmuştu.

Habeş muhacirleri dönünce Müslümanlar çok sevindi. Hayaller yıllar öncesine gitti. İman kardeşleri işkenceler yüzünden yıllar önce aralarından ayrılmışlardı. O günlerde işkencecilerin başında Ebu Cehil, Ebu Lehep gibi kimseler vardı. Başta Peygamberimiz olmak üzere kimler işkenceye maruz kalmamıştı ki... Yasirler, Bilaller, Sümeyyeler, Habbablar, Ebu Bekirler, Lübeyneler, Zinnureler... Mekke'nin dağları taşları işkence gören Müslümanların feryatları ile inlemişti.

Şimdi durum tamamen farklıydı. Allah, inananlara ne günler göstermişti.

Artık Müslümanlar güçlenmiş; devletlerini, ordularını kurmuşlardı.

Onları görünce Allah Resulü çok sevindi. Hazreti Cafer'in alnından öptü. Kucaklaştı ve şöyle dedi:

“Bilmem ki iki şeyden hangisi ile sevineyim; Cafer'in dönüşüne mi yoksa Hayber'in fethine mi?”

Cafer çok sevinçliydi. Peygambere kavuşmuş, kardeşlerine kavuşmuştu. Hayber'in fethi onların dönüşüne denk gelmişti. Üstelik kale, kardeşi Hazreti Ali'nin eliyle fethedilmişti. Cafer, sevincinden adeta raks etmeye başladı. Öyle ki tasavvuf erbabı onun bu raksını, cezbe halinde dönmelerine bir delil sayarlar.

Habeşistan'a giderken kardeşi Ali on dört yaşındaydı. Şimdi otuzuna yaklaşmış, koca adam olmuş, evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış,;Fütüvvet ruhunu temsil eden bir yiğit, kılıcı kaleler fetheden bir efsane olmuştu.

Hayber'in fethiyle Mekkeliler çok önemli bir müttefiklerini kaybettiler. Suriye-Medine ticaret hattı Müslümanlar için güvenli hale geldi.

İslam'ın muzaffer ordusu, Medine'de büyük bir coşkuyla karşılandı.

Hayber'in efsanevi hazineleri ve alınan esirler Medine'ye getirildi. Kılıcının ışığı kıtaları aydınlatan, kahramanlığı dillere destan Hazreti Ali'nin evinde hala bir hizmetçi bile yoktu. Bütün işleri bizzat Allah Resulü'nün biricik kızı Fatıma annemiz kendi yapıyordu. Zaten bütününü bir tek odadan ibaret olan bir evde kalıyorlardı. O hücrecikte Hazreti Fatıma çok kere ateşi alevlendirmek için eğilip üflerken ateşten çıkan kıvılcımlar benek benek elbisesini yakıyordu. Onun için elbisesi delik deşikti... Değirmen taşını çevirmekten, su taşımaktan eli ve sırtı nasır bağlamıştı.

Hazreti Ali diyor ki;

Bir gün Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı Fatıma'ya dedim; “Medine'ye esirler geldi, git babandan bir hizmetçi iste. Gitti. Biraz sonra geri geldi. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) evde yokmuş. Biraz sonra Allah Resulü kendi geldi. Durumu anlatınca; “Yâ Fatıma! Allah'tan kork ve Allah'a karşı vazifende kusur etme! Allah'ın omzuna yüklediği farzları hakkıyla yerine getir. Kocana da daima sadık ve itaatkâr ol! Onun hakkını da gözet! Sana ayrı bir şey daha söyleyeyim. Yatağına girmek istediğin zaman, otuz üç defa “Sübhanallah”, otuz

 defa “Elhamdülillah”, otuz  defa da “Allah Ekber” de. İşte bu senin için hizmetçiden daha hayırlıdır.” buyurdu.

“Peygamber, kızına bir hizmetçi verdi” dedirtmek istemiyordu. Onun nazarlarını hep ulvi âlemlere, ötelere çeviriyordu. Zaten o evde her daim öteler tlleniyordu.

Yine bir gün Allah’ın Resulü kızı Fatıma’yı ziyarete gitti. Yanında Hazreti Cabir de vardı.

Kızının kapısını çaldı.

“Kızım kavmin seni ziyarete geldi.” dedi. Babasının yanında birilerinin olduğunu anlayan Hazreti Fatıma kapının arkasından seslendi;

“Ama babacığım! rtm ancak bana yetiyor başıımı örtecek bir Őeyim yoktur.”

Babası, hırkasını uzattı kapının arasından, Hazreti Fatıma onu üzerine aldı ve sonra bu aziz misafirlerini içeri buyur etti.

Cabir mescide gelince bunu anlattı, mescittekiler “Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı ne haldedir!” deyip hep birlikte feryat ettiler.

Cebrail'in Sattığı Deve

Hazreti Ali bir gün çarşıya çocuklarına bir şeyler almaya giderken yolda iki adamın kavga ettiğini gördü.

“Niçin kavga ediyorsunuz? Şu âlemde Allah'ı düşüneceğiniz değerli vaktinizi niçin birbirinizle mücadelede harcıyorsunuz?” dedi.

Adamlardan biri, diğerinden altı dirhem alacağını söyledi. Hazreti Ali cebindeki altı dirhemini tamamını onlara verdi.

Eve eli boş döndü.

Fatimatü'z Zehra; “Ya Ali hiçbir şey almadın mı?” dedi.

İmam Ali, “Almadım ama ara düzelttim.”

Hazreti Fatıma'nın yüzünde nurlu bir tebessüm... Memnundu kocasının cömertliğinden.

Hasan'la Hüseyin açlıktan ağlamaya başladılar.

Çifte güzellerin ‘açız, açız’ feryatlarına babalarının yüreği dayanamadı.

Yine yollara vurdu kendini.

Yolunun üstünde elinde besili bir deve ile duran bir adam;

“Ya Ali! Bu deveyi sana satmak isterim.” dedi.

“Param yok.”

“Al sonra ödersin.”

“Ne kadar istiyorsun?”

“150 dirhem.”

“Aldım gitti.”

İmam Ali, deve yedeğinde Medine yollarında yürürken bir başka adam çıktı karşısına.

“Ya Ali, ne güzel bir deve, sat bana.”

“Olur.”

“Ne kadar istiyorsun?”

“Ne verirsin? Nedir pazardaki karşılığı?”

“Ben üç yüze almak istiyorum.”

“Ama ben 150’ye aldım.”

“Olsun.”

Hazreti Ali ilk defa gördüğü bu satıcı ve alıcı karşısında hayretteydi.

Bunlar nasıl insanlardı böyle...

İmam Ali, eve bir sürü yiyeceklerle döndü.

Allah’ın Resulü ile karşılaştı. Allah Resulü;

“Gel bakalım Ya Ali, şu deve hikâyesini bir anlat.” diye tebessüm ettiler.

Hikmet şehrinin kapısı İmam Ali olanları bir bir anlattı...

Allah’ın Resulü; “Sen ki ara düzelttin! Allah Cebrail ile sattı, Mikail ile geri aldı.

Her kim ki ara yapar, birleştirir, düzeltir, ikilikten insanları kurtarırsa o bendendir.”

İslam irfanının, Allah Resulü’nden sonraki pınarı İmam Ali’dir.

Çifte güzeller Hazreti Hasan ve Hüseyin, çağlarının en nezih, en terbiyeli, en aydın iki çocuğu olarak işte böyle bir evde ve böyle bir iklimde yetişiyorlardı.

Bineğiniz Ne Güzel

O günlerin birinde Hazreti Hasan ve Hüseyin oynamak için dışarı çıkmışlardı. Güneş çoktan grup ettiği halde hala ortalıklarda yoklardı. Hazreti Fatıma annemizin içi daralmıştı. Babaları da yoktu ki araması için göndersin. Babasına koştu. Kızı Fatıma'nın yüreğinin bir güvercin yüreği gibi attığını gören Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem);

“Telaşa gerek yok kızım! Onlar Allah'ın koruması altındadır.” diye teselli ettikten sonra, ellerini açıp torunları için dua ettiler.

Dua biter bitmez Cebrail aleyhisselam yanında beliriverdi.

“Ey Allah'ın Resulü! Hasan ve Hüseyin şu anda Neccaroğullarının bahçesinde iki meleğin kanatları altındadır.”

Allah Resulü birkaç sahabesiyle oraya koştular.

Çifte güzeller birbirlerine sarılmış uyuyorlardı.

Dedeleri uyandırdı onları. Toz topraklarını sildi. Öptü, kokladı. “Bunlar benim reyhanlarım.” dedi.

Çifte güzellerin birini kendileri, diğerini bir sahabe sırtına bindirdi.

Dönüş yolunda biri çifte güzellere;

“Bineğiniz güzelmiş.” dedi.

Allah Resulü: “Ama biniciler de güzel, babaları ise onlardan daha üstün.” buyurdular.

Cebrail de Ona Yardım Ediyor

Yine o günlerin birinde Çifte Güzeller güreşiyordu. Güllerin Efendisi, ‘ha Hasan, ha Hasan’ diyerek Hazreti Hasan’a yardım ediyordu. Hazreti Fatıma Annemiz;

“Ya Resulullah! Siz Hüseyin’e yardım etmeli değil misiniz?” diye sordular.

Allah’ın Resulü buyurdular:

“Baksana, Cebrail de ona yardım ediyor.”

Mekke Fethi

Muhacir Müslümanların Medine'ye gelişinin 8. yılıydı... Medine tam bir arı kovanı gibiydi. Aralıksız ok, kılıç, mızrak, gürz, zırh yapıyordu.

Yeni bir sefer vardı ama nereye?

Hiç kimse bilmiyordu.

Allah'ın Resulü bu seferi kendisinden bile saklıyor ve:

“Allah'ım! Gözleri ve haberleri Kureyş'e kapalı tut, böylece beldelerine ansızın ulaşalım.” diye dua ediyordu.

Fakat muhacir Müslümanlardan Hatıb bin Beltea, Mekke'ye yazdığı bir mektupla oradakileri Medine'deki hazırlıklardan haberdar etmek istedi. Yazdığı mektubu Sare adındaki bir kadına verip yola vurarak Mekke'ye haber uçurdu.

Hatıb bin Beltea bunu, Mekke'deki akrabalarını korumak için yapmış olabilirdi, ama elbette yaptığı yanlıştı.

Allah, Resulü'ne durumu haber verdi.

Allah'ın Resulü, Hazreti Ali ve halasının oğlu Zübeyir'i çağırarak kadını yakalamalarını ve mektubu getirmelerini söyledi.

Hazreti Ali başkanlığındaki özel tim yine görev başındaydı.

İki atlı tozu dumana katarak hurma bahçelerinin arasından yıldırım gibi akıp gittiler.

Kadını, Medine'ye 20 km mesafede bulunan Hah Bahçesi'nde yakaladılar.

Kadın mektubu inkâr edince İmam Ali hiddetlendi;

“Ne Allah'ın Resulü yalan söyledi ne de biz; ya mektubu kendiliğinden çıkarır verirsin, ya biz üstünü arar buluruz.”

Kadın İmam Ali'nin gözlerindeki kararlığı görünce, kurtuluşun olmadığını

anladı. Saç örgüleri arasından mektubu çıkarıp uzattı.

Allah'ın Resulü, Hatıb bin Beltea'yı çağırıp mektubu gösterdi.

Hatıb suçunun farkındaydı. Yaptığına pişmandı.

Hazreti Ömer öfkeliydi;

“Ey Allah'ın Resulü, bırak şu münafığın boynunu vurayım”

Allah'ın Resulü;

“O Bedir'de bulunmuştu, ne biliyorsun belki Allah Bedir'de olanlara şahit oldu da, ‘Hadi istediğinizi yapın sizi affettim’ buyurdu.”

Allah Resulü bu sözüyle, Bedir'de bulunmanın ve orada yapılan hizmetin ne kadar değerli olduğunu gösteriyordu.

İslam Ordusu Mekke yolundaydı. Zafer rüzgârları Mekke'den esiyordu. Muhacir Müslümanların yürekleri kıpır kıpırdı.

Fatımatü'z Zehra da kardeşi Ümmü Gülsüm'le birlikte bu sefere katılanlar arasındaydı.

Hatıralar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

Bir babasının davetini herkese ilan ettiği günü, bir de bugünü düşünüyordu. Küçük bir kızken, babasına bir zarar gelmesinden korkarak arkasında dolaştığı günleri hatırladı. Korku dolu sahneler gözünün önüne geldi.

Annesi oradaydı.

Mekke'den ayrılalı tam 8 yıl olmuştu. Evleri, sokakları aynen duruyor muydu? Yoksa her şey değişmiş miydi?

Muhacir Müslümanların hemen hepsi aynı duygular içindeydi.

On binler yürüyordu Mekke'ye doğru.

Marru'z Zahran denilen yere gelindiğinde ordu konakladı.

Rüyaların şehri Mekke çok yakındı.

On bin noktada ateş yakıldı.

Yıllar önce kovularak çıkarıldıkları şehre geri dönmenin mutluluğu vardı yüzlerde.

Mekke'de dehşet... Mekke'de şaşkınlık...

Rüyalarda bile görmedikleri bu ışık ve ses şehrayini neydi?

Yeni bir dünyanın doğum sancıları içindeki Mekke’de kalpten kalbe, evden eve kandil kandil ulanan iman ışığı, sıçradığı Medine ve çevresini bir nur beldesi haline getirdikten sonra ilk doğduğu şehri bütün ihtişamıyla kuşatmıştı.

Ebu Süfyan bir hayli geç kalmış olarak eman dilemek üzere yola çıkmıştı ki henüz Mekke’yi geride bırakmadan kendini bir meşale ormanının içinde buldu.

İleri karakollar Ebu Süfyan’ı tutup Allah’ın Resulü’ne getirdi. O çadıra müşrik olarak giren Ebu Süfyan, mümin olarak çıktı.

Mekke, günün ilk taze ışıklarında yıkanırken İslam Ordusu savaş düzeninde Marru’z Zahran Vadisi’nden ayrılmaya ve akmaya başladı.

Birlikler bayrakları açtılar. Önce Halid bin Velid ve askerleri yürüdü

Bunlar Beni Süleymlerdi.

Halid ve atlı birliği Ebu Süfyan ve arkadaşları hizasına gelince üç kez tekbir getirdiler.

Sonra Zübeyr bin Avvam’ın komuta ettiği birlik yürüdü...

Ebu Süfyan, ordunun Mekke’ye doğru coşkun bir nehir gibi akışını Hazreti Abbas’la birlikte bir tepeden seyrediyordu.

Allah Resulü’nün Hassa alaylarını temsil eden Ensar askerlerinin başında Sa’d bin Ubade vardı.

Sad, Ebu Süfyan’ın önünden geçerken; “Bugün büyük hamle günüdür. Kâbe’nin hariminde bile kan dökmenin helal olduğu gündür.” diye bağırdı.

Ebu Süfyan en ağır hakareti kokladığı bu sözlere karşı;

“Ne güzel helak olunacak bir günmüş öyleyse bugün ya Abbas!” dedi.

Hazreti Sad’ın bu sözü Ensar tarafından kan dökmek istendiği manasına alınmış ve Kâinatın Efendisi’ni (sallallahu aleyhi ve sellem) mahzun etmişti.

Hemen Hazreti Ali’yi çağırdılar.

“Ya Ali koş, Sad’ın elinden bayrağı al ve Mekke’ye ilk sen gir.”

Ali sancağı eline aldı ve çoğu Ensar’dan olan hassa birliklerinin başına geçti.

Büyük fethin en büyük kolu otuz yaşındaki efsanevi aslana teslimdi.

En son Peygamberimiz’in içinde bulunduğu askerler geçmeye başladı.

Ebu Süfyan, muhteşem manzarayı seyrederken, yönetici olmaya alışmış olmanın gururundan kaynaklanan bir duyguyla haykırdı;

“Ey Abbas! Kardeşinin oğlu ne büyük bir saltanata ermiş.”

“Hayır! O saltanat değil nübüvvet.”

Ordu, yavaş yavaş Mekke’ye iniyordu.

İnsanlığın tacı devesinin üzerinde...

Bölükler, alaylar, kabileler...

Her grubun şehre gireceği ve mevzileneceği yerler evvelden planlanmış...

Taarruz gelmedikçe hiçbir kol silaha sarılmayacaktı.

Allah’ın Resulü, miğferinin üzerine siyah bir sarık sarmış, Allah’a şükran hislerinden başları eğik...

On binlerin tekbir sesleri ile dağ taş yankılanıyor, iman güneşinin fışkırdığı Hira Nur Dağı’nın başı göklere değiyor, Sevr sevinçten uçuyordu.

Önden gidenler... Gül devrini görmeden gidenler... Yasirler, Sümeyyeler, Haticeler, Uhut’un bağrında yatan Hamzalar, Mus’ablar o sesleri dinliyor, o seslerle kabirlerinde coşuyorlardı.

Birlikler, ellerinde bayraklarla Kâbe’nin önünden geçerken heyecan doruktaydı.

Mekke on binlerin tekbir sesleri ile inliyordu...

Bir zamanlar Allah Resulü’nün omuzlarına çıkarak gizli gizli putları deviren İmam Ali için, putları aleni devirme devriydi. Tevhit bayrağını dalgalandırma dönemi idi.

Allah’ın Evi, asırlarca bugünü beklemişti.

Bir zamanlar Mekke sokaklarında boynuna ip takılıp gezdirilen Bilal, Kâbe’nin damına tırmandı.

“Allahüekber! Allahüekber! “

Binlerce kuş birden havalandı Mekke’yi çevreleyen tepelerden.

Bu sesler asırlarca süren pagan devrinin bittiğinin ilanıydı.

Bilal göklere uçuyordu. İslam’ın ses bayrağı Kabe’nin damından başını göklere uzatmış, ulvi seslerle dalgalanıyordu.

Allah Resulü İslam sancağını, İslam'ı sadakat sütüyle emziren Hazreti Hatice'nin kabrinin başına dikti.

Asil kadın bunu ziyadesiyle hak etmişti. İslam'ın zaferini kabrinden seyretmek onun hakkıydı.

Allah'ın Resulü çadırını da bu sadık eşinin kabrine yakın bir yere kurdurdu.

Hazreti Fatıma bundan büyük bir mutluluk duydu.

Allah'ın Resulü Kabe'nin yanında toplanan Mekke'nin mahşeri mahcuplarına seslendi:

“Ben size Yusuf'un kardeşlerine dediği gibi diyorum: Bugün size kınama yoktur, gidiniz, hepiniz serbestsiniz.”

Siz Allah'ın Peygamberi ile Dönmek İstemez Misiniz?

Allah'ın Resulü Mekke Fethi'nin hemen arkasından Huneyn'e bir yıldırım hareketi düzenledi. Bu defa İslam ordularının içinde Ebu Süfyan gibi fethin müminleri de vardı. Huneyn'de bir ara İslam Ordusunda bozgun yaşandı. Allah Resulü'nün etrafındaki birkaç kişiden biri yine İmam Ali'ydi.

Allah'ın Resulü; “Ben Allah'ın Peygamberiyim, bunda yalan yoktur.” diyerek atını düşman ordusunun üstüne üstüne sürüyordu.

Nihayet zafer inananların oldu.

Burada elde edilen ganimetleri Allah Resulü, daha ziyade gönüllerini İslâm'a ısındırmak istediği insanlara dağıttı. Bunların çoğu, kavim ve kabileler arasında söz sahibi kimselerdi. Mekke'nin fethinden sonra, insanların gönüllerinin tam oturaklaşmasında fetihlerin devamlılığı açısından da zaruret vardı. Zira bunların birçoğu, istemeyerek Müslüman olmuştu. Zamanla içlerindeki buzlar eritilmezse bunlar, küfür cephesinde bulundukları zamandan daha tehlikeli olabilirlerdi.

“Verilen, deveydi, altındı, gümüştü fakat korunmak istenen, dindi ve fertlerin gönüllerinin İslâm'a ısındırılmasıydı.” Zira Mekke fethi, çok kısa bir zaman önce gerçekleşmiş ve Mekkelilerin bazılarında bir burukluk hâsıl olmuştu. En azından herkesin az da olsa onuru, gururu kırılmıştı. Mekkelinin onuru ise onların nazarında her şey idi. Cenâb-ı Hakk'ın verdiği bu fırsat, Allah Resulü'nce en güzel şekilde değerlendirilmiş ve muhtemel yaralar böylece sarılmıştı. Ancak bu taksim, Ensar'dan bilhassa gençleri biraz rahatsız etmişti.

Hatta bazıları; “Daha onların kanı kılıçlarımızdan damlıyor, hâlbuki en fazla payı da onlar alıyor.” demişlerdi. Bu ise bir fitne başlangıcıydı. Söyleyen insanların az olması mühim değildi. Eğer bu fitne durdurulamazsa, önü alınamaz

bir yangın hâline gelebilirdi. Kaldı ki Allah Resulü'ne karşı yapılacak en küçük bir itiraz, insanı dinden-imandan eder ve ebedî hasarete uğrattırdı.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), hemen Ensar'ın bir yerde toplanmasını ve aralarına başka kimsenin de alınmamasını emretti. Ensar toplandı.

Allah'ın Peygamberi: “Ey Ensar topluluğu! Duydum ki gönlünüzde bana karşı bir kırgınlık hâsıl olmuş...” diye başladı sözlerine.

Böyle bir hitap, kitle psikolojisi açısından müthiş bir başlangıçtı. Çoğunun toplanma sebeplerinin ne olduğundan habersiz olduğu bir topluma, ilk defa böyle bir sözün söylenmesi, aniden vurulan tokat gibi, herkesi kendine getirici mahiyetteydi.

Sahabe, zaten Allah Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) itiraz edemezdi. En fazla, kalplerinde bir burukluk hâsıl olabilirdi ki bu da peygamberane bir tedbirle her zaman giderilebilirdi.

Giderilebileceği hemen bu ilk söz hevengiyle belirmeye başlamıştı bile. Evet, Allah Resulü'nün bu ilk cümlesi, kalplerinde burkuntu hasıl ederek müthiş bir tesir icra etmişti. Derhal herkeste bir toparlanma oldu ve gözler Resulullah'a yöneldi. Bundan sonra söylenecek sözler muhakkak çok mühimdi.

Herkes dikkat kesilmiş, söylenecekleri merakla bekliyordu. Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) bu ilk taarruzu, istenen faydayı temin etmişti ama üst üste birkaç hamle daha yapması gerekmektedir. Eğer yaptığı hamlelerde isabet kaydetmezse, bu hamleler faydadan çok zarar getirebilir ve istenenin aksi bir durum ortaya çıkabilirdi. Bu itibarla buradaki ölçü çok mühimdi.

İşte Allah Resulü'nün söz adına hamleleri:

“Ben geldiğimde, siz dalâlet içinde değil miydiniz? Allah, benimle sizi hidayete erdirmeyi mi?”

“Ben geldiğimde, siz yoksulluk içinde kıvranmıyor muydunuz? Allah, benim vesilemle sizi zenginleştirmeyi mi?”

“Ben geldiğimde siz, birbirinizle düşman değil miydiniz? Allah, benimle sizin kalplerinizi telif etmedi mi?”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), her cümle ve soruyu bitirdikçe Ensar'dan

toplucu şu ses yükseliyordu:

“Evet, evet, minnet Allah’a ve Resulü’nedir!”

Efendimiz, tam zamanında ve yerinde sözün mecrasını çevirdi. Hislerin galeyana geldiğı şu hengâmda, derhal Ensar namına da yine kendisi konuştu. Onların diyebileceğı, en kötü ihtimalle şu sözler olabilirdi ve işte o sözleri Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) söylüyordu. Zaten bir Müslüman, kendi peygamberine karşı bu şekilde hitap etmiş olsaydı mahvolur giderdi.

İki Cihan Serveri (sallallahu aleyhi ve sellem) sözlerini sürdürdü:

“Ey Ensar topluluğı! Dileseydiniz, bana başka türlü de cevap verebilirdiniz. Mekke’den bize tekzip edilmiş olarak geldin ve biz sana inandık; terk edilmiş olarak geldin, biz sana sahip çıktık; yurdundan kovulmuş olarak geldin, biz sana yuvalarımızı açtık; muhtaç olarak geldin, biz senin bütün ihtiyaçlarını karşıladık!

Bana bu şekilde cevap vermiş olsaydınız, doğru söylemiş olacaktınız.

Sizi yalanlayan da olmayacaktı.

Ey Ensar topluluğı! Müslüman olmalarını istediğim bazı kişilere bir miktar dünyalık verdiğim için kalben gücendi iseniz herkes evine deveye, koyunla dönerken, siz evlerinize Resulullah’la dönmek istemez misiniz? Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki insanların hepsi bir vadiye, Ensar da başka bir vadiye gitse, ben hiç tereddüt etmeden Ensar’ın gittiğı tarafa giderim. Eğer hicret meselesi olmasaydı, ben Ensar’dan biri olmayı ne kadar arzu ederdim. Ey Allah’ım! Ensar’ı, çocuklarını ve torunlarını Sen koru!”

Bu sözler karşısında ağlamayan tek fert kalmamıştı. Herkes, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Allah Resulü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) şu kısa ve özlü konuşması, muhtemel bir fitneyi anında bastırmış ve dinleyenlerin kalbini bir kat daha kazanmıştı. Ensar, dediklerine diyeceklerine bin pişman olmuştu.

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Huneyn’den sonra Mekke’ye uğramaksızın kestirme yoldan doğruca Medine’ye döndüler.

Tebük

Allah Resulü'nün gerçekleştirdiği son yıldırım harekâtından birisi de Tebük'tü.

Tebük, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) son seferiydi. Hazreti Ali'yi Medine'de Ev Halkı'nın başında bırakmıştı.

Münafıklar; “Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ondan kurtulmak için Ali'yi Medine'de bıraktı.” dediler.

Hazreti Ali ordunun arkasından koştu, üç mil sonra yetişti, durumu Resulullah'a anlattı

“Ya Ali, yalan söylemişler, seni geride bıraktıklarım için geride bıraktım. Haydi, ehlim ailem ve ehlin ailen için geride kal. Ya Ali! Sen, Musa'ya göre Harun'un yerinde olmaya razı değil misin? Ancak durum şu ki benden sonra peygamber yoktur.”

Hazreti Ali gönlü inşirah dolu bir halde geri döndü.

İslam ordusu Tebük'te 20 gün kadar kaldı.

Bizanslılar ortalıklarda görünmedi. Harp yapılmadı. Ama duyup işitenler üzerinde müthiş tesiri oldu. Düşmana öyle bir gözdağı verildi ki ancak büyük bir meydan muharebesinde aldığı hezimetle düşman bu kadar sinebilirdi.

Allah'ın Resulü Tebük Seferi'nden sonra Hazreti Ali'yi Yemen'e gönderdi. İmam Ali gönüllere girmesini bilen bir gönül sultanıydı. Yemenliler, O'nun gönülleri eriten konuşmaları karşısında oluk oluk İslam'a aktılar. Yahudi hahamlarından Kab bin Ahbar bile gelip iman etti.”

Derviş Odası'nın emektar sobası hala coşkulu bir biçimde yanıyordu. Alevden atlar koşuyordu içinde. Gece bir hayli ilerlemişti. Dışarda Karayel, kapıları

pencereleri dövüyordu.

Mehmet Hoca; “Bu gecelik de bu kadarla iktifa edelim.” dedi.

“Yarın üveyklerin sonsuzluğa uçuşunu anlatacağım.”

Bir köşe de hep sessizce oturan Aziz Amca; “Sağol hocam.” dedi.

“Bu gece anlattıklarınız hem bizim için hem gençlerimiz için çok iyi oldu, Allah Razı olsun.”

Odadakilerin kimisi ‘çok iyi oldu’ diyerek kimisi de başlarını sallayarak Aziz Amca’nın dediklerini tasdik ettiler.

Mehmet Hoca kalktı. Odanın kapısı açılır açılmaz içeriye kuru bir soğuk doldu. Bütün odayı fırdolayı geçti. Odanın içi bir anda buz kesti. Oturanlar birer ikişer kalktı, ayrıldı.

Derviş Odası’nın ışığı, gün ve geceden kubbede baki kalan yüzlerce ses arasında önce kısıldı, sonra da söndü.

2. Bölüm

ÜVEYKLER SONSUZA UÇUYOR

Veda Haccı

Muharrem'in beşinci günü rüzgâr şiddetini iyice artırmıştı. Yatsı namazından çıkanlar yine el fenerlerini yaka söndüre Derviş Odası'na doğru gidiyorlardı.

Dereler, tepeler, ovalar uğulduyordu.

Köyü çevreleyen tepelerden sanki binlerce kurt, başını uzatmış uluyordu.

Köye bitişik koruluktaki yapraksız kavaklar, kefene sarılmış hayaletler gibi duruyorlardı.

Faik Dede, Bekir Ağa, Deli Mehmet, Kadı İbrahim, Kadı Murat, Tahirlerin Hakkı Hüseyin, Ali Yüksel, Hacı Kadir, Âmâ Kara Mustafa, Aziz Amca, Babam, Niyazi Dayı, Emin Şen tam tekmil odadaki yerlerini aldılar.

Baştan beri gelenler hemen hiç fire vermiyorlardı. Üstelik de her geçen gün gelenlerin sayısı artıyor, odada oturacak yer bulunmuyordu. Geç gelenler geri dönmek zorunda kalıyorlardı.

Hacı Kadir, “Dışarda kar soğuğu var, kar geliyor yine.” dedi.

Faik Dede; “E... kış çöktü bi kere gayri, canını sevdiğim geldi mi gitmek bilmez.”

Hakkı Hüseyin söze girdi; “Pılsını pırtısını toplayıp geldi, köye yerleşti, Mart'a kadar burada.”

Yaşlılar arasında kış muhabbeti bu minvalde sürüp giderken odanın cümle kapısı açıldı. Gelen Mehmet Hocaydı.

Dolgun yanakları yine al al olmuştu.

Gençler ayağa kalkarak; yaşlılar oturdukları yerlerde doğrularak karşıladılar Hocayı.

Mehmet Hoca utangaç bir insandı. “Yapmayın böyle, ben çok mahcup

oluyorum.” dedi.

Deli Mehmet sözünü yine esirgemedi:

“Hocam! Bir sohbetinizde siz anlatmıştınız, adını unuttum ama sahabenin büyüklerinden biri, bir gün Peygamberimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) bulunduğu topluluğa geldiğinde;

Peygamberimiz; “Efendinize ayağa kalkınız.” buyurmuş.

“O sahabe, biz kim oluyoruz?” dedi Mehmet Hoca.

Deli Mehmet, itirazını sürdürecek gibi oldu ama vazgeçti.

Kim bilir belki de, “Sahabeler, kendi efendilerinin önünde kalkıyorlarsa, sen de bizim efendimizsin.” diyecekti ama nedense vazgeçti.

Mehmet Hoca, kaldığı yerden devam etti anlatmaya:

“Muhacir Müslümanlar Medine’ye geleli dokuz yıl olmuştu.

Medine’de günler akıp gidiyor, Bilal, günde beş vakit inananları namaza davet ediyor, Allah’ın Resulü mihrabında namaz kıldırıyor, namaz sonrası ashabına konuşuyordu. Meleklerin uğrak yeri idi Medine. Göklerden yere aralıksız vahiy yağmurları iniyor, yerden göklere dua ve niyazlar yükseliyordu.

O yıl hac, farz kılınmıştı.

Hicretin 10. yılına gelindiğinde Medine’de Hac hazırlıkları başladı.

Bu Allah Resulü’nün ilk hacıydı. Ama kimseler bunun aynı zamanda Allah Resulü’nün son hacı olduğunu bilmiyordu. Bütün Hicaz’ı, Allah Resulü ile birlikte hac yapma heyecanı sarmıştı.

Allah’ın Yüce Peygamberi, Muhacir ve Ensar’la Medine’den yola çıktılar.

Etraf kabilelerden duyanlar akın akın bu kutlu kabileye koşuyordu.

Her an yeni kolların katılımıyla suları kabaran aydınlık bir nehir gibi artıyordu kalabalık.

Yıllar önce derin bir hicranla ve hasret duygusu ile ayrılanlara Mekke bu sefer kollarını açıyor, gökleri kucaklayan Hira Nur Dağı, inananların üzerine nurlar saçıyordu.

Meleklerin kuşatıcılığındaki müminler, yüzü bir dolunay gibi parlayan İki Cihan Güneşi’nin arkasından Mekke’ye doğru akıyorlardı.

Kafile gözün alamayacağı kadar kalabalıktı. Aydınlık bir okyanusa boşalan nehirler gibi; inananlar, her bir koldan Mekke'ye doğru akıyordu.

Şehirlerin anası, yıllar önce arkalarından karalar bağladığı evlatlarına, vadinin zambağı gibi yaprak yaprak kollarını açıyordu.

Manzara muhteşemdi.

Tekbirler, telbiyeler Mekke dağlarında yankılanıyordu.

Önden gidenler, gül devrini görmeyenler Yasirler, Sümeyyeler, Lübeyneler, Mus'ablar, Hazreti Haticeler Mekke dağlarında yankılanan bu coşkulu sesleri duyuyorlar mıydı?

“Allahüekber!!! Allahüekber!!!”

Herkes Allah Resulü'ne daha yakın olmak için can atıyor, ateşin etrafında dönen kelekler gibi İki Cihan Serveri'nin civarında pervane oluyorlardı.

Kalpler onun sevgisiyle dolup, taşıyordu.

Allah'ın Peygamberi, parlak tüylü Kusva'nın üzerinde, nurdan bir kalabalığın arasında yüzer gibi, koşar gibi giriyordu Mekke'ye.

Uzaklardan Hira O'nu selamlıyor, Sevr O'nu bağrına basıyordu.

“Lebbeyk! Allahümme Lebbeyk!...”

Davetine geldim Allah'ım! Buyur Allah'ım! İşte özümle, sözümle sana geldim Allah'ım! Ey ortağı olmayan Allah'ım! Hamd senin, nimet senin, mülk de senin, yoktur senin ortağın.” sesleri yeri göğü inletiyordu.

Çöller, dağlar, ufuklar yankılanıyordu bu seslerle. Bir ses ve ışık şölenine dönmüştü Mekke.

Allah'ın Resulü Kabe'yi görünce; “Allah'ım Selam sensin, esenlik sendendir. Ey Rabbimiz! Bizi selam ile karşıla. Allah'ım bu beytinin şerefini, ululuğunu, heybetini artır. Ona tazimde bulunanları da yücelt, iyiliklerini artır.” diye dua ettiler.

Müzdelife'de, Arafat'ta yüz binlerle dua dua yalvardılar.

Sonsuz baharların beyaz kelekleri Kâbe'nin etrafında kanatlandılar. Safa ile Merve arasında gidip geldiler.

Allah'ın Son Peygamberi, Arafat'ta ayrılık kokan sözlerle yüz binlere hitap

ettiler:

“Ey insanlar! Sözümü iyi dinleyiniz! Bilmiyorum, belki bu seneden sonra sizinle burada bir daha buluşamayacağım.

Ashabım! Muhakkak Rabbinize kavuşacaksınız. O da sizi yaptıklarınızdan dolayı sorguya çekecektir. Sakın benden sonra eski sapıklıklara dönmeyiniz ve birbirinizin boynunu vurmayınız! Bu vasiyetimi, burada bulunanlar, bulunmayanlara ulaştırın. Olabilir ki burada bulunan kimse bunları daha iyi anlayan birisine ulaştırmış olur.

Ey müminler! Benden sonra küfre dönmeyin, birbirinin boynunu vuran kafirler haline gelmeyin. Size, sımsıkı sarıldığınız sürece asla hak yoldan uzaklaşmayacağınız, Allah’ın kitabı Kur’ân’ı ve Resulü’nün sünnetini bırakıyorum. Bunlarla amel ediniz, davranışlarınıza Kur’ân ve sünneti yansıtınız. Bir de soyumdan yakınlarımı, Ehl-i Beytimi bırakıyorum.

Müminler! Sözümü iyi dinleyiniz ve iyi belleyiniz! Müslüman Müslüman’ın kardeşidir ve böylece bütün Müslümanlar kardeşirler...

Ey insanlar! Rabbiniz birdir. Babanız da birdir. Hepiniz Adem’in çocuklarısiniz, Adem ise topraktandır. Arapın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap üzerine üstünlüğü olmadığı gibi; kırmızı tenlinin siyah üzerine, siyahın da kırmızı tenli üzerinde bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvada, Allah’tan korkmaktır.

Ey İnsanlar! Yarın beni sizden soracaklar, ne diyeceksiniz?

Yüz binler gözyaşları içinde haykırdı:

“Allah’ın elçiliğini ifa ettiniz, vazifenizi hakkıyla yerine getirdiniz, bize vasiyet ve nasihatte bulundunuz, diye şahadet ederiz!”

Bunun üzerine Kainatın Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) şahadet parmağını kaldırdı, sonra da cemaatin üzerine çevirip indirerek:

“Şahit ol yâ Rab! Şahit ol yâ Rab! Şahit ol yâ Rab!”

Allah Resulü sözlerini tamamlamıştı ki; “Bugün size nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam’dan razı oldum” ayeti indi.

Veda Hutbesini dinleyenlerin arasında İmam Ali ve Hazreti Fatımatü’z Zehra

da vardı.

Bütün insanların bayram ettiği günde Canparçası üzgündü.

İmam Ali; “Ya Fatıma! Seni üzüntülü görüyorum, neyin var?” dedi.

“Ey Amcaoğlu gönlüm daralıyor, babam her vesile ile vedadan söz ediyor. Bir müddet önce Muaz bin Cebel’i Yemen’e uğurlarken, ‘belki beni bir daha göremezsin’ demişti, bugün yine ‘Belki bu seneden sonra sizinle burada bir daha buluşamayacağım.’ dedi. Ey Amcaoğlu! Bu sözler ayrılık kokuyor.”

İmam Ali onu teselli etmeye çalışsa da onun da ruhunda fırtınalar kopuyordu.

Allah Resulü Veda Haccı’nı tamamladıktan sonra yine on binlerle Medine’ye doğru yola koyuldular.

Gadir Hum denilen mevkide konakladılar.

Burada etrafındakilere;

“Ben sadece bir insanım, yakında Allah’ın meleği gelecek, beni davet edecek, ben de gideceğim, size iki şey bırakıyorum: Biri Allah’ın kitabı ki nur ve hidayet onda... Öbürü de Ev Halkım/Ehl-i Beytim... Onları koruyunuz ve her işte daima Allah’ı hatırlayınız!”

Artık her şey veda haykırıyordu.

Sonra İmam Ali’nin elini kaldırarak;

“Ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır/Ben kimin dostu isem Ali de onun dostudur.” buyurdular.

Ve Peygamberlerin Üveyki Sonsuzluğa Kanatlanıyor

Veda Haccı dönüşü, kadın erkek Medine'deki bütün Müslümanlar murakabeye dalmış kumrular gibi düşünceliydi.

Medine mahzundu...

Allah Resulü her vesile ile vedadan söz ediyordu.

Demek, zamanın dudakları veda busesindeydi.

Muhacirler Medine'ye geleli tam on yıl olmuştu.

Bilal, her seher kerpiç damın üzerine çıkmadan önce Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kapısına gelip sesleniyor sonra ezan okuyordu.

632 Haziranı'nın başlarıydı...

Gecenin dudaklarından veda şarkılarının döküldüğü bir seher vakti her zaman olduğu gibi; Bilal yine İki Cihan Serveri'ne seslendi.

Saadet evinden çıktılar...

Başı sarılıydı.

Adımları ağırdı.

“Bilal koluma gir.” dedi.

Ateşten yontulmuş bir âbidenin kordan kolunu tutmuş gibi bir anda irkildi, yandı Bilal.

Birkaç adım yan yana yürüdüler.

Biri, İki Cihanın Güneşi, diğeri azatlı bir köle...

“Sen yanıyorsun Ya Resulullah.” dedi Bilal...

Durdular...

Allah Resulü şefkat dolu hüznü gözlerle, Bilal'in gözlerinin içine baktı.”

“Hatırlıyor musun? Seninle ilk karşılaştığımızda ben senin koluna girmiştım, şimdi sen benim kolumdasın.”

“22 yıl oldu Ya Resulullah.”

Günler ne çabuk geçmişti, bu yirmi iki yıla ne çok şey sığmıştı...

İşte şimdi bu onların son mutlu anlarıydı.

Namazdan sonra Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yanındakilerin yardımıyla evine döndüler.

Yer yatağına uzandılar.

Medine haziran sıcaklarında yanıyordu.

Çölün kızgın kumları, sanki örsle çekiç arasında dövülen kızgın demirden çıkan kıvılcımları sağa sola savuruyor; kumlar sıcaktan kımıl kımıl kaynıyordu.

Kerpiç evler, sokaklar hatta gölgeler bile buhur buhur yanıyordu.

Güllerin Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) ateşe düşmüş bir gül gibi yanıyor, yanıyordu.

Ne soğuk kuyuların suyu, ne de Hazreti Aişe'nin, alnına koyduğu buz gibi ıslak bezler çare oluyordu.

Çöl yanıyor...

Medine yanıyor...

Allah'ın Peygamber'i yanıyordu...

İnsanlığın ızdırabıyla bir ömür boyu içten içe korlaşan ateş, sanki birden harlanmıştı.

Gül dudaklarından sık sık;

“La ilahe illallah! Ölümün akılları başlardan gideren ızdırıp ve sıkıntıları var.” sözleri dökülüyordu.

Ve bir seher vakti...

Bilal'in sesinin, bülbüllerin avazesine karıştığı an...

Aişe Anamız, akli başından uçarcasına feryat etti:

“Koş Bilal! Allah'ın Resulü yanıyor!”

Bilal kovayı kaptığı gibi seherde serin kuyulara doğru koştu.

En serin suyu bulmalıydı.
O sular Peygamber'in ateşiyle savaşıyordu.
Güneş, bağrında uyuduğu geceyi bile yakıyordu.
Bilal buz gibi suyla dolu kovayı kapının önüne koydu. İçerden Allah Resulü'nün iniltileri duyuluyordu.
Ufuklar bir gül gibi kızarmış, gün kapıya dayanmıştı.
Bilal, kerpiç duvarın üzerine tırmanarak sabah ezanıyla göklere kanatlandı.
Bilal biliyordu ki ezanı duymamak, hummanın ateşinden daha ziyade yakardı Allah'ın Peygamber'ini.
Ezan biter bitmez yine kapının önünde belirdi, Bilal.
Aişe Anamız açtı kapıyı;
“Peygamberimiz sana iletmemi istedi ki, bundan önce bu kadar güzelini okumamışsın.”
Çünkü bu, O'nun duyduğu son sabah ezanıydı.
Güneş doludizgin guruba koşuyordu.
Zamanın dudakları gerçekten de veda busesindeydi.
Yüreklerde yangın, yüzlerde hüznün vardı.
Allah'ın Resulü, o yıl Veda Haccı'nı yapmış, Mekke'yi son defa görmüştü.
Bir zamanlar Allah'ın evi Kâbe'de bir başına namaz kıldığı günler...
Tartaklandığı, hakaretlere maruz kaldığı mekânlar...
Geceler boyunca çöllerde kız çocuklarının minik yüreklerinden çığlıklanan feryatlar...
Kölelerin ve zayıfların derilerinde ısıklanan kırbaçlar...
Birbirlerinin boynunu vuran akrabalar...
Kovulduğu, taşlandığı şehirler...
Hepsi geride kalmıştı.
İnsanlar boyutlarını bilmedikleri muazzam bir mucizenin parçası olmuşlardı.
Hazreti Adem'den Nuh'a; Nil'i geçerken Yusuf'un naaşını da taşıyan Hazreti Musa'dan Hazreti İsa'ya kadar binlercesiyle beraber akan kutsal nehir, bir kez

daha bütün dalgalanmaların ve sapmaların sonunda yatağına dönüyordu.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), bir ışık denizini andıran yüz binlere, kıyamete kadar yürekleri titretecek Veda Hutbesi'ni irad ederken, zamana bundan sonra akacağı nehri de işaret etmişti:

Veda Hutbesinden az bir zaman önce Uhut Şehitleri'ne vedaya gitmişti.

Medine'nin ilk muhaciri Mus'ab oradaydı. Sanki elinde sancak öylece Uhut'u bekliyordu.

“Resulullah'a selam söyleyin. Uhut'un verasından Cennet'in kokusunu duyuyorum.” diyerek son nefesini veren Sa'd bin Rebi' orada yatıyordu.

Amcası, Allah'ın Aslanı Hamza, iki elinde iki kılıç yine önüne kattığı küffarı kovalıyordu.

“Yakında yanınıza geliyorum.” diyerek dualar etmiş, onlarla vedalaşmıştı.

Ve yine daha birkaç gün önce...

Cennet'ül Baki kabristanına giderek önden gidenlerle de vedalaşmıştı.

Her şey ayrılıktan dem vuruyordu.

Cibril'le her yıl bir mukabele okudukları halde o yıl iki mukabele okumuşlardı.

Aralıksız 23 yıl boyunca sağanak sağanak yağın vahiy yağmurları da dinmişti.

Her şey yağı tükenen kandiller gibiydi.

Yetim Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) iniltileri sokaklara taşıyordu.

Ateş, avucunda sıkıyordu Allah'ın Resulü'nü.

Serin sular, kovalarla dökölüyordu başından aşağıya.

Bir an kendine gelip gözlerini açtığıında, “Namaz kılındı mı?” diye soruyor ve yine bayılıyordu.

Bir kelimelik takati vardı ve onu namaz için kullanıyordu.

Ayıldığıında yine aynı soru...

Şafaklar ağarıncaaya kadar “ümmetim” diye ağladığı, ayakları şişinceye kadar namaz kıldığı, Allah'a yalvardığı geceler geride kalmıştı.

Yerinden zor kalkıyordu.

Ashabı ise; birlikte inşa ettikleri mescitlerinde O'nu gözlüyordu.

Hep O'nun arkasında namaz kılmışlardı...
O'nun sesine aşına idiler.
Hangi makamda okuyordu?
Nasıl yanık okuyordu?
Bilemiyoruz...
Bildiğimiz bir şey varsa kâinat lâl kesilip O'nu dinliyordu.
Ve son bir akşam namazında, bir kolunda Hazreti Ali diğesinde Fazl bin Abbas'la ayakları yerde sürüklenircesine çok sevdiği mescidine getirdiler.
Görünce güller açtı yıldızların yüzünde.
Onu gören güller gülse de, kan ağlıyordu Güllerin Efendisi.
Namazdan sonra ashabına döndü.
Sanki "Bana güllerimi verin, benim halimden güllerim anlar." der gibiydi.
Ebu Bekirler, Ömerler, Aliler, Osmanlar, Bilaller oradaydı.
Yüzlerine baktı.
Mahzun ve yetim Nebi, hıçkırıklarını tutamadı.
Gözlerinden akan yaşlar gül rengindeydi.
Ashabını çok seviyordu.
"Onlar benim yıldızlarım." diyordu.
Ayrılık vaktiydi...
Birlikte kerpiç taşımışlar, harç karmışlar, aç kalmışlar, bağrılarına taş bağlamışlardı.
Birlikte acı çekmişler, ağlamışlar, kıyasıya dövülmüşler, dayanılmaz işkencelere maruz kalmışlardı.
Birlikte yürümüşlerdi yolları... Birlikte aşmışlardı sarp yokuşları...
Büyük Göç, Bedir, Uhut, Hendek, Hudeybiye, Hayber...
Ve gönül ferahlatıcı rüzgârların Mekke'den estiği zafer günleri...
Yüzlerine baktıkça hıçkırıkları boğazında düğümleniyordu.
Yıldızlar sarsılıyor, sanki koca taşlar yerinden oynuyordu.
Allah'ın Peygamberi'nin yüzü sapsarıydı.

Mecalsizdi.

“Yarın size vazifemi yapıp yapmadığımı soracaklar.”

Yeryüzü yıldızları bir gözyaşı denizine düşmüş gibi dalgalandılar:

“Sen vazifeni hakkıyla yaptın biz buna şahidiz.”

“Bende hakkı olan gelsin alsın.”

Güller zordaydı.

Güller titriyordu.

Güller terliyordu.

Güller ağlıyordu.

Derin bir sükûtun arkasından birden serbest bırakılan hıçkırıklarla sayhalaşan bir haykırış,

“Asıl sen bize hakkını helal et!”

“Mukaddes görev... Kul hakkı... Kur’an ve Ehl-i Beytim... İşte bunlar size emanetim... Bir de kardeşlerime selam söyleyin.”

“Biz Senin kardeşlerin değil miyiz Ya Resulullah?”

“Siz benim ashabımsınız, kardeşlerim Ahirzaman’da gelecek.” sözleri güllerin O’ndan duydukları son sözlerdi.

İmam Ali koştu. Fazl’la birlikte yine kollarına girdiler ve odasına taşıldılar.

Bu, güllerin O’nu son görüşüydü.

Sonraki günlerin birinde odanın mescide açılan penceresinin perdesini sıyırdı ve güllerine bir kez daha baktı.

Başı sarılıydı.

Öylece durdu pencerede.

Bir dolunay gibi doğuvermişti mescide.

Saflar muntazamdı.

Huşu içinde Hakk’a durmuşlardı.

Gönüller imanla doluydu.

Çok memnun oldu.

Sonra perdeyi bir daha hiç açılmamak üzere kapattı.

Genç Üsame'nin Bizans üzerine yürüyecek olan ordusu Medine çıkışında harekete hazırды.

Bir kölenin oğlu olan Üsame'nin ordusunda, Ebu Bekirler, Ömerler, Aliler, Osmanlar vardı.

Orduya katılacaklar bir bir gelip vedalaşıyordu.

En son genç kumandan Üsame geldi. Hareket için izin ve dua istedi.

Ama peygamber konuşamıyordu.

Göklerin avazı ile zemini velveleye veren bülbül artık suskundu.

Vahyin dili lâldi.

Ellerini yukarı kaldırdı. Belli ki genç kumandana dua ediyordu.

Üsame'nin başını ellerinin arasına aldı ve kıyamete kadar asırları aydınlatacak ışık süvarileri adına, genç serdar Üsame'nin alnından öptü.

Genç serdar şehrin dışındaki ordularının başına döndü. Tam sefer emri verecekti ki acı haber ulaştı.

Kızgın şişler girip çıkıyordu Medine'nin yaralı yüreğine.

Kalbi durmuştu Peygamber Şehri'nin.

Genç Üsame, getirdi bayrağı Peygamber'in kapısının önüne dikti.

Bayrak mahzundu...

Bayrak, ateşe düşmüş bir yaprak gibi tutuşmuş yanıyordu.

Hazreti Fatıma'nın gönlünde kocaman yaralar açılmış, Canparçası'nın canı yanıyor, ruhu sızlıyordu...

“Kederim gündüzlere dökülse, gece olur.” diyerek inliyordu.

O asırların ve çağların hafızasını çağrıştıran en üstün evlat yıkılmıştı.

Hazreti Ömer'in aklı başından gitmiş, eline kılıcını alarak “Kim Peygamber öldü derse başını uçururum.” diyerek sağa sola koşturuyordu.

Hazreti Ebu Bekir, acı haberi duyar duymaz Medine dışındaki evinden koşarak geldi.

Güllerin Efendisi'nin üzerindeki örtüyü açıp ay gibi parlayan yüzüne baktı, “Hayatın gibi ölümün de güzel...” dedi.

Peygamberden peygambere, alından alına ulanarak gelen nurun parıldadığı alından öptü...

Bu Gül'ün alına kondurulan son buseydi.

Veda busesi...

Genç kumandan Hazreti Üsame'nin getirip diktiği bayrak Allah Resulü'nün evinin önünde mahzun mahzun dalgalanıyordu.

Hazreti Fatıma kendinden geçmiş;

“Babacığım! Uçma gücünü kim verecek bana!

Ey göz! Gözyaşı yağmurunu yağdır, kanlı gözyaşı dökmekten kaçınma!

Baba, babacığım! Senden sonra gökle bizim irtibatımız kesildi...” diye inliyordu.

Beş yaşından beri hep Allah'ın Resulü ile birlikte olan Hazreti Ali'nin hüznüne nihayet yoktu.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat edince meydanlarda düşmanlarının ödünü koparan bu insanın ödü kopmuş, yıldırım çarpmışa dönmüştü.

Ona ait olan “Biz Onu sudan, havadan, ekmekten öte severdik.” sözü aslında her şeyi anlatıyordu.

Başta İmam Ali, Hazreti Ömer ve Hazreti Ebu Bekir gibi sahabeler olmak üzere Müslümanlar Allah Resulü'nün teçhiz ve tekfin işleri ile uğraşmaya başladılar. Bu sırada bir zat Hazreti Ömer'e gelerek;

“Ensar Ben-i Sa'd Sakifesinde toplandılar, reisin kim olacağını konuşuyorlar.” dedi.

Son derece nazik bir durumdu.

Ensar kendilerinden birine biat ederse bunu bütün Müslümanlara kabul ettirmek mümkün olmazdı. Zira Allah Resulü, “İmamlar Kureyş'tendir.” buyurmuşlardı.

Hazreti Ömer, Hazreti Ebu Bekir'i de yanına alarak Hemen Beni Sakif konağına koştu.

İmam Ali, yakınları ile birlikte Allah Resulü'nün son hizmetindelerdi.

Yolda giderken konuşuyorlar, düşünüyorlar... Allah Resulü'nün ilahi visale

erişmesinden sonra neler olabilirdi?

En feci şeyler...

İmanın henüz kalplerinde oturaklaşmadığı topluluklar başkaldırabilir; dağılmanın, çözülmenin her türlü yaşanabilirdi.

Beni Sakif'e geldiklerinde Ensar'ın, Sa'd bin Ubade'yi halife seçmek üzere olduklarını gördüler. Ensar arasında da bir bütünlüğün olmayışı işi biraz uzatmıştı. İki köklü kabileden biri olan Evs, "Bizden olsun." derken Hazreç de "Bizden olsun." diyordu.

Ensar topluluğu, reisin kendilerinden olması gerektiğini savunuyorlardı.

Onlar kendilerince bir düşünceye varmışlardı, buna göre, Allah Resulü'ne sahip çıkmışlardı ve İslam'ın yayılması, inkişafı onların bağrını açmaları ve yardımları sayesinde olmuştu. Kureyş, kökü itibariyle ne kadar üstün olursa olsun, bizim içimize girmiş, bizden yardım görmüş bir kavimdir, diye düşünüyorlardı.

Bu münakaşalar devam ederken Ensar'dan birisi garipçe bir teklif ileri sürdü.

"İki reis olsun, biri Ensar'dan, diğeri Kureyş'ten..."

Bu teklif İslam toplumunu daha baştan bölmekten başka bir şey değildi.

Hazreti Ömer yerinde duramıyordu. Konuşması ortalığı daha çok alevlendirecekti ki Hazreti Ebu Bekir araya girdi.

"Ey Ensar topluluğu! Allah Resulü'nün vefakar yardımcıları... Siz kendiniz üzerine dile getirdiğiniz bütün hak ve faziletlerle sahipsiniz. Fakat bu nazik anda takdir etmeniz gereken bir hakikat vardır.

İslam toplumunun parçaları arasındaki birliği korumak için, başımıza geçecek olan Kureyş'ten ve onun mümtaz şahsiyetleri arasından olmak zarureti vardır. Allah Resulü'nün; "İmamlar Kureyş'tendir sözünü hatırlayınız."

Hazreti Ömer ve Ebu Ubeyde'yi işaret ederek; "Size bu iki zattan birini halife seçmenizi teklif ediyorum." dedi.

Hazreti Ömer buna karşı çıkarak,

"Resulullah daha hayattayken O'nun mihrabında imamlık yapan bir zat varken, sizin başınıza geçmekten hayâ ederim." dedi.

Hazreti Ebu Bekir'in elini tutarak ilk biatı yaptı.

Sa'd bin Ubade hariç oradakilerin hepsi hemen biat ettiler.

Halife seçimi yapıldığı sırada İmam Ali ve yakınları Allah Resulü'nün teçhiz ve tekfini ile meşguldü.

Peygamberimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) İmam Ali yıkadı. Allah'ın Resulü saadet odalarına defnedildiler.

Hazreti Fatıma Annemiz, kendini güçlkle toplayıp babasının mezarına geldi. Ayakları kendisini zor taşıyordu. Babasının toprağından bir avuç aldı ve ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerine yaklaştırdı. Sonra toprağı koklamaya başladı.

“Ahmed'in toprağıni koklayanın hali, ne mi olur: Ömür boyu bir daha hiçbir koku koklamamak,

Benim üzerime öyle musibetler döküldü ki onlar gündüzlerin üzerine dökülseydi gece olurdu.”

Onun ağlamasına bakarak etraftaki insanlar da ağladılar. Onun parmaklarının arasından toprağıni döküldüğünü, sonra boş ellerine baktığını ve dünyadan tamamen ayrılan bir insan gibi oradan uzaklaştığını görenlerin yürekleri parçalandı.

On yıl boyunca Allah Resulü'nün hizmetinde bulunmuş olan Enes'i görünce, inler gibi konuştu.

“Ey Enes! Söyle, nasıl Resulullah'ın üzerine toprak atabildiniz, nasıl tuttu eliniz, nasıl dayandı yüreğiniz?”

Kadınlık Ufkunun Üveyki Sonsuza Uçuyor

İki Cihan Güneşi'nin gurubunun üzerinden aylar geçmesine rağmen Hazreti Fatıma Annemiz, neredeyse babasının mezarı başından hiç ayrılmıyordu.

Gecesi gündüzü orada geçiyor iniltileri Medine'yi sarsıyor, gözyaşları sel olup akıyordu.

Çifte güzeller Hasan ve Hüseyin'in elinden tutuyor, ağlamak için her gün onlarla beraber babasının kabrine gidiyordu.

Babasından sonra onun güldüğünü kimse görmedi.

Onun ağlayışları ve okuduğu şiirler Medine'yi inletiyordu.

Babasının ardından söylediği son derece içli ve güzel ağıtlar koca bir divan olurdu:

“Kederlerim gündüzlerin üzerine dökülseydi gece olurdu.

Senin varlığınla gölgelenirdim, ne korkum vardı ne tasam.

Senden sonra bana sadece hüznün eş oldu. Ve yalnız gözyaşlarıma sığıdım.

Ahmed'in toprağını koklayanlar için ömrü boyunca başka bir koku duymak artık muhaldir...”

Yas bürümüştü Medine'yi.

Medineliler, Hazreti Ali'ye aracılar yolladılar.

“Efendimizin hatırasıdır Fatıma'mız, ne olur aralıksız ağlamasın, onun iniltileri bizde derman bırakmıyor.” diye yalvardılar.

Medine'nin uzak mahallelerinin bittiği bir yerde bir kulübe kurdu Hazreti Ali.

Hazreti Fatıma çifte güzellerinin ellerinden tutuyor, İmam Ali'nin kendisi için kurduğu bu “Hüzünler Evi”ne çekiliyor, Kuran okuyor, namaz kılıyor, ağlıyordu.

Hazreti Fatıma, kısım kısım hayattan çekiliyordu.

Kendisinin dışında bütün kardeşleri, âlemlere Rahmet olan babalarından önce giderek o acı günden muaf tutulmuşlardı adeta.

Bir tek Hazreti Fatıma geride kaldı ve tattı o acıyı. Her insanın dünyada bir muradının kalması Allah'ın muradıydı. Oysa Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) yaşarken Fatıma ölseydi bu minnetsiz, bu Allah'tan gelen bu tacidar başı egecek hangi murad kalabilirdi ki geride?

Fatıma'nın -babasının annesinin- sahip olduğu devlet nisbetinde ağırdı yükü.

Allah Resulü'nün; "Ol Fatıma'dan cennet kokusunu koklarım." dediği Zehra/Çiçek, perde perde solarak ödüyordu bu bedeli.

26 yaşını yeni doldurmuştu. Daha ömrünün baharındaydı. Ama o, dünyadan ve dünyaya ait her şeyden hüznün ve inkisar içindeydi. Muhammed Mustafa'yı (sallallahu aleyhi ve sellem) artık barındırmayan bir dünyanın renkleri solmuş, sesleri bozulmuş, kokuları uçmuştu.

Fatıma, Allah Resulü'nün sırtlarında taşıdığı biri 7 diğeri 8 yaşındaki çifte güzellerine bakıp bakıp ağlıyor, yemiyor, içmiyor, konuşmuyordu.

Bir vakar içinde gözlerini bir noktaya diyor ve sürekli düşünüyor, düşünüyordu.

Arada bir ayağa kalktığı zaman adeta ayaklarını yere basmadan hüznü bir peri ihtişamı ve zarafetiyle babasının mezarına gidip geliyordu.

Babasından sonra dünyaya karşı hırçın nehirler gibi köpük köpük aktı Hazreti Fatıma.

Ama bu coşkun nehrin köpüren suyu sadece altı ay sürdü. Önce yavaş yavaş çekilmeye, sonra yok olmaya başladı.

Her geçen gün biraz daha solan gül yüzü ve ağlamaktan güzel gözlerinin altında oluşan morluklar, suların çekildiği nehir yataklarındaki ıslak duvarları ve yosun izlerini andırıyordu.

Yüreğinin yatağında ne var ne yoksa yosun güzeli gözler boşaltmış, ardı arkası kesilmez sanılan yağmurlar dinmişti.

O incelerden ince Fatıma bir mum gibi eriye eriye bitmişti.

Hicri 11. yıl... Aylardan Ramazan'dı... Gökteki ay üç günlüktü...

Hilalin kaşları, Hazreti Fatıma'nın kaşları gibi incecikti.

O gün Hazreti Fatıma çocuklarının başını taradı, yeni elbiselerini giydirdi, yemek yaptı, besledi onları.

Gül goncalarını “Haydi dedenizin kabrine gidiniz.” diyerek gönderdi.

Üç yaşındaki Zeyneb'ile, daha bir yaşındaki Ümmü Gülsüm'ü yanındaydı.

Bir güğüm su getirtti, gusül abdesti aldı. Ötelere tertemiz bir gelin gibi gitmek istiyordu. Çünkü o ötelerin geliniydi. Nikâhı ötelerde kıyılmış bir gelindi.

Yeni elbiseler giydi. Cennete gelin gidiyor gibi bir hali vardı.

O sırada eve Hazreti Ali geldi.

“Nedir bu hal Ya Fatıma?” dedi.

Gamlı gözlerle baktı kocasına:

“Ya Ali! Ben gidiyorum, babam gel gayri kızım. dedi.”

Bir sızı çöktü Hazreti Ali'nin yüreğine. Ne diyeceğini şaşırılmıştı.

Çocukluklarından beri vahyin evinde birlikte büyümüşlerdi.

Demek şimdi ayrılık vaktiydi.

“Ya Ali! Şimdi vasiyet zamanı.” dedi.

“Körpe kuzularıma iyi bak! Yetimliklerini hissettirme onlara, benden sonra kardeşim Zeyneb'in kızı Ümame ile evlen, o yavrularıma iyi bakar.

Bir kusurum olmuşsa affet...

Beni gece gömünüz ve adımlarını kabrimden kesme.”

Hazreti Ali, Hazreti Fatıma'nın başını göğsüne koydu. Başlarını hüzünlü kuğular gibi birbirine dayadılar. Bu, İslam'ın asırlara misal çiftinin birlikte son fotoğrafıydı.

Hazreti Ali'nin de arzuları vardı.

“Benden selam söyle ve benden şikayet etme babana... Yaşadıklarımızı bir bir anlat Resulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem).”

Evin içi gamla dolmuştu.

Daha yeni gitmiş olmalarına rağmen Hazreti Hasan'la Hüseyin de koşarak geri geldiler.

Ağlayarak annelerinin üzerine kapandılar.

“Yavrularım, kuzucuklarım, niye ağlıyorsunuz?”

“Anneciğim! Dedemin kabrinde, Fatıma’nın yetimleri geldi, diye bir ses duyduk...”

Hazreti Fatıma saldı kendini... Bastı bağrına ifte güzellerini...

Cihanın  rnek ailesi birbirlerine sarıldılar. Hiçbir ressamın, resmetmeye muktedir olması mümkün olmayan bu resim, Ali ailesinin son resmi, birbirlerine son sarılışlarıydı. Aba’nın altındaki üveyklerin toplu halde son g r nt leriydi.

“Benden sonra kim yıkar, kim tarar saçınızı, kim yemek yapar sizlere...” diye inledi Hazreti Fatıma.

Bağrına bastırđıka bastırdı yavrularını.

Hazreti Fatıma, yavrularını severken can çekilmeye benzer hiçbir hal göstermeden ve en küçük bir ses çıkarmadan uykuya dalan yalnız bir kuğu gibi ötelere geiverdi.

Nergis gözler kapandı...

Annelerinin üzerine kapanan ifte güzellerin ah-u efganı gökleri tuttu.

O anda göklerden bir ses duyuldu...

“Kaldırın yetimleri analarının üzerinden yoksa bu hale arş dayanmayacak, gökteki melekleri ağlattı yetimlerin ahı.”

Medine’ye derin bir melal çökmüştü.

Duyan herkes akın akın Hazreti Ali’nin evine koştu.

Cenaze namazını Hazreti Ali kıldırđı.

Hay sı gereği gece g m lmekti vasiyeti...

Gecenin siyah şalına bürünerek, gün görmediği dünyaya görünmeden gitmekti muradı.

Bir keresinde Esmâ Binti Umey’sle birlikte oturuyorlardı. Hazreti Fatıma ansızın kederlendi.

Esmâ Binti Umey’s bu ani kederin sebebini sorduğunda,

“Cenazeleri  st  açık taşıyorlar. İnsanların bu hali onlar adına beni incitiyor ve ben de  ld ğ mde böyle görülmek istemiyorum.” demişti.

Esma, Hazreti Cafer'in hanımıydı. Kocasıyla birlikte Habeşistan'a hicret etmiş ve Hayber fethi günü dönmüşlerdi.

“Ben, Habeş diyarında ölüleri yanları kapalı tahtalarla taşıdıklarını gördüm, üstlerinde de örtü vardı.” dedi.

“Hayâ hayır getirir.” diyen kadınlık ülkesinin sultanı buna çok sevinmiş ve Esma'ya; “Beni örttüğün gibi Allah da seni örtsün!” demiş, vefat ettiğinde kendisi için böyle bir şey hazırlanmasını istemişti. “Mahşer günü gelince perdeler arkasından birinin; “Ey mahşer halkı! Fatıma Binti Muhammed geçiyor! O geçinceye kadar başlarınızı eğiniz!” diye sesleneceği sessiz sultan, gecenin karanlığında Baki kabristanının tertemiz toprağına tevdi edildi.

Kabre, Hazreti Ali indirdi Onu.

Medine toprağı Fatıma Betül'ün tertemiz bedenini bağrına bastı, tıpkı daha önce ablaları Zeyneb, Rukiyye, Ümmü Gülsüm ve babası Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bedenlerini bastığı gibi.

Cennetten dünyamıza düşen bir huriyi kaybetmenin hüznü içinde olan İmam Ali'nin dudaklarından şu sözler döküldü:

“Ahmed'den sonra Fatıma'yı kaybetmem, hiçbir dostun devamlı olmadığına delildir.”

O gece Ali ailesinin evi doldu taşı. Medine, erkeğiyle kadınıyla koca bir göz olmuş, Fatıma'nın gidişine gözyaşı döküyordu.

Öyle feryat ve figan ediyordu ki insanlar, Medine bu seslerle sarsılıyordu.

İnsanlar akın akın Hazreti Ali'ye ve çifte güzellere başsağlığına geliyordu.

Kıyamete kadar devam edecek olan nur neslinin annesi hazreti Fatıma, hiç sönmeden yanacak bir meşale, dupduru akan ve asırları sulayan bir şelaledir.

Emektar soba sönmüştü. Gözyaşları sel olmuş, odadakilerde daha fazla dinleyecek hal kalmamıştı.

Dışarda kar yeniden atıştırmaya başlamıştı.

“Bu gecelik de bu kadar yeter.” dedi Mehmet Hoca.

Odanın içi sanki taze bir ölü çıkmış gibi ölüler evine dönmüştü. Sobanın

közleri mangala çıkarılsaydı, oda sıcaklığını biraz daha koruyabilirdi ama sohbetin etkisinden közleri mangala çıkarmayı kimse düşünmemişti.

Mehmet Hoca kalktı.

Herkes birer ikişer dağılmaya başladı. Biraz sonra Derviş Odası'nın ışıkları söndü.

Yüreği yorgun odanın üzerine kar yağıyordu.

İki Ulvi Şahsiyetin Kucaklaşması

Muharrem'in altıncı gecesi hava yine kara çevirmişti. Rüzgâr önüne kattığı karları öksüz çocuklar gibi kovalıyordu.

Çatıların saçaklarında uzun ve sivri buz sarkıtları oluşmuştu. Söğütbaşı'ndaki ulu söğütler ve kavaklar kefenlerini giymiş gibi salınıyorlardı. Hava buz kesmişti.

Havanın öfkesi, insanların yüzlerine, toprak evlerin camlarına yapışıyordu. Kadınlar, komşularına gece oturmasına giderken, yatsı namazından çıkan erkekler de yine Derviş Odası'na doğru sökün ediyordu.

Sarı Dede'ye duasını okuyup da yukarı odaya çıkanlar gürül gürül yanan sobayla karşılaştılar. Niyazi Dayı, yatsı namazına gitmeden önce yakmıştı sobayı. Üzerindeki çaydanlık buhar buhar kaynıyordu.

Emektar soba köz gibi kızarmıştı.

Her yeni gelen için tertib edilen merhaba merasimi sürüp gidiyordu ki Mehmet Hoca kapıda görüldü.

Herkes onu saygıyla karşıladı. Seyfi Karagöz, Mehmet Hoca'nın gri paltosunu aldı ve askılığa astı.

“Kar bu defa kalıcı gibi.” dedi Hacı Kadir.

“Öyle görünüyor.” dedi Faik Dede.

“Başlayalım mı?” dedi Mehmet Hoca.

Babam Süleyman Efendi, “Biz hazırız.” dedi, başka bir boyuta geçmeye hazırlanır gibi gayretli, endişeli ve meraklıydı yüzü.

Mehmet Hoca her zamanki gibi yine diz çöktü. Küçük bir ses akordundan sonra başladı gecenin sohbetine.

“Ehl-i Beyt, hilafet seçiminde kendi fikirlerinin alınmamasından dolayı bir

hayli incinmişti.”

Hazreti Ali, Hazreti Fatıma Annemiz ahirete irtihal edinceye kadar Hazreti Ebu Bekir’e biat etmedi. Evine kapandı ve dünyaya karşı inziva perdelerini indirdi.

Bu, Saadet devri arkasından başlayan bir ayrılık, bir ihtilaf, bir isyan değildi.

İmam Ali, Ebu Süfyan gibi pek çok kimselerin “Gel sana biat edelim” sözlerine rağmen hiçbir fitneye meydan vermeden, dünya ile arasına mesafe koymak ve yalnızlığa çekilmek suretiyle kırgınlığını ve iç teessürünü ortaya koymuştu.

Halife olduktan sonra Hazreti Ali’yi ortalıkta göremeyen Hazreti Ebu Bekir, onunla görüşmeyi arzu etmişti.

Hazreti Ömer’in ve Ebu Ubeyde’nin de bulunduğu bir mecliste bir araya geldiklerinde aralarında şöyle bir muhavere geçmişti.

Hazreti Ebu Bekir, “Ya Ali neden biat etmiyorsun?”

Hazreti Ali;

“Siz, Medinelilere, imamlar Kureyş’ten olmalıdır, dediniz ve fikrinizi kabul ettirdiniz, halifeliği elinize aldınız, bunu yaparken Allah Resulü’nün en yakın akrabası kimdir, diye düşündünüz mü?”

Ebu Ubeyde:

“Ya Ali! Senin İslamiyet’teki kıdemin ve Allah’ın Resulü’ne yakınlığın noktasından hilafet makamına en layık olduğun bir hakikattir. Ama liyakatte hiçbir eksiği olmayan Ebu Bekir’e bütün müminler biat etti, o gün orada bu işin tehire tahammülü yoktu, artık sana düşen biat etmektir.”

İmam Ali;

“Ey Ebu Ubeyde! Bu ilahi rütbe ve nimeti, Allah, Beyt Ehli’ne vermiştir. Bu nimet başka tarafa çekilemez.”

Hazreti Ebu Bekir;

“Ya Ali! Sonuç benim tahminimin dışında gelişti. Eğer halifelik makamında dileğin olduğunu ve bu yüzden bana el vermeyeceğini bilseydim, bu işi kabul etmezdim. Fakat şu anda bütün topluluk bana biat etmiş bulunuyor. Eğer sen de biat edersen birliğimizi korumuş ve gönlümü kazanmış olursun. Bu konuda

düşünmeye ve bazı tekliflerde bulunmaya ihtiyacın varsa sana istediğin kadar mühlet...”

Meclistekilerin ihtiramları arasında Hazreti Ali oradan ayrılmış ve bu belirsizlik Hazreti Fatımatü’z Zehra’nın sonsuzluğa yürüyüşüne kadar devam etmişti.

Hazreti Fatıma Annemiz’den sonra Hazreti Ali, Halife Hazreti Ebu Bekir’le baş başa görüşmek istedi. Hem de kendi evinde...

Hazreti Ömer, Halife Ebu Bekir’e; “Git! Fakat yalnız gitme.” dedi.

“Giderim ve yalnız giderim.” dedi Hazreti Ebu Bekir.

Ve Müslümanların halifesi kalkıp İmam Ali’nin evine geldi.

İmam Ali, halifenin yalnız gelmesinden memnun oldu.

“Biz senin faziletini, Allah’ın senin üzerindeki nimetlerini inkâr edenlerden değiliz, bu nimetler yüzünden de seni kıskanmıyoruz; fakat sen bize karşı sert davrandın ve bizi korumadın.” dedi.

Rikkat ve edep abidesi Halifenin gözleri doldu;

“Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki Resulü’nün yakınlarını gözetmek, benim için kendi akrabamı korumaktan daha sevimlidir. Miras malları üzerinde aramızda doğan meseleden ben, yalnız hayır murad ettim. Allah’ın Resulü’nden ne duydum ve ne gördümse onu yaptım.”

Hazreti Ali’nin de gözleri doldu. Kalbindeki ulviyet taşıtı.

“Bugün öğleden sonra sana biat edeceğim Ya Ebu Bekir.” dedi.

Halife bu duruma çok sevindi.

Allah Resulü’nün sağlığında hep en önde olmuş İslam’ın bu iki bahadırının birbirlerine mesafeli durması gönülleri yaralıyordu.

Hazreti Ebu Bekir, şüphe ve tereddütle geldiği Hazreti Ali’nin evinden büyük bir mutlulukla ayrıldı.

Öğle namazı...

Herkes mescitte...

Namazdan sonra Hazreti Ebu Bekir minberde Hazreti Ali’nin biat meselesine değindi. Hazreti Ali’nin bu davada mazeret sahibi olduğunu dile getirdi ve bu

mazereti makul bulduğunu söyledi, minberden indi.

Minbere Hazreti Ali çıktı. Halifeyi doğruladı. Halifenin yüce bir insan olduğunu ve bu saygıya layık olduğunu dile getirdi. Biatte gecikmesinin aralarındaki rekabet hissinden doğmadığını, Allah Resulü'ne yakınlıklarından dolayı bazı hakların takdirinde başta anlaşılmadıklarını ve bu yüzden incindiklerini dile getirdi.

“Allah Resulü'nün Halifesi ve müminlerin emiri Ebu Bekir'e biat ediyorum.” dedi.

Bütün mescit müthiş bir sevinç dalgası ile sarsıldı. Karşılıklı iki ulvi şahsiyetin kucaklaşması ve yekpareleşen İslam birliği önünde bütün mescit sevinç gözyaşı döktü.

Allah şahidimdir ki eğer İmam Ali gönlüne yatmasaydı biat etmezdi ve hiçbir güç de onu biat ettiremezdi.

Hazreti Ömer'in on yıl içinde İslam'ı gelmiş ve geçmiş imparatorlukların en büyüğü halinde; Kızıl Deniz'den Akdeniz kıyılarına, Hazar Denizi'nden Hint Okyanusu'na kadar yayan hamlesi boyunca İmam Ali, bu hak ve adalet devletinin en büyük fetva makamı oldu.

İmam Ali istemeseydi zorla hiç kimse onu bu makamda tutamazdı.

Hazreti Ömer bir gün şöyle dedi;

“Eğer Ali olmasaydı Ömer mahvolurdu.”

Hazreti Ömer öldüğünde İmam Ali ağlar. “Niçin ağlıyorsun” dediklerinde;

“Ömer'in kaybı İslam için öyle bir gediktir ki kıyamete kadar doldurulamaz.” dedi.

Gerçekten de Hazreti Ömer'den sonra fitnenin kapıları kırılmış ve Hazreti Osman'ın şehit edilişiyle bütün bütün zor günler başlamıştı.

Bazı Şiiiler diyorlar ki İmam Ali korktuğu için biat etti, takıyye yaptı.

Bu bir iftiradır... Büyük bir iftira...

Hem de bu, Hicret esnasında bir gül yatağına uzanır gibi ölüm yatağına uzanıveren, Bedir'de hasmını bir hamlede yere seren, Uhut'ta Resulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) doğru gelen her dalgayı Zülfikar'la kesip biçen, Hendek

Savaş'ında Hicaz'ın en büyük silahşörü olan Amr'ı, kılıcıyla bir vuruşta ikiye bölen, Hayber önünde efsaneleşen bir kahraman için söylenebilecek en büyük iftiradır.

Korku, onun kitabına hiç girmemiş bir kelimedir.

Kader onun en zorlu günlerde Halife olmasını istemişti, o kadar.

Ne yazık ki Hilafet meselesi İslam tarihinde sancılı başlamış ve günümüze kadar da bu hep devam etmiştir. Ehl-i Beyt'e sevgi ve hürmet konusunda Sünniler ve Şiiler müttelik olsa da Hilafet konusunda aynı düşüncede değillerdir.

Hilafet konusunda asrımızın fikir mimarlarından Üstad Bediuzzaman Hazretleri diyor ki:

“Hazreti Ali'nin halifelîğe daha sonra geçmesinin bir sırrı da şudur ki; çok farklı kavimlerin birbirine karışmasıyla, Hazreti Peygamber'in (aleyhisselâm) haber verdiği gibi, sonradan ortaya çıkan yetmiş üç fırkanın fikirlerinin esaslarını taşıyan o kavimler içinde fitneye yol açan hadiselerin meydana geldiği zamanda, Hazreti Ali gibi harikulâde bir cesaret ve feraset sahibi, Hâşimî ve Âl-i Beyt'ten, kuvvetli, hürmet gören bir zât lâzımdı ki dayanabilsin... Evet, dayandı... Resul-u Ekrem'in (aleyhisselâm), “Ben Kur'an'ın ayet ayet indirilip tebliğ edilmesi uğrunda savaştım. Sen de mânâsının doğru yorumlanması için savaşacaksın.” buyurarak haber verdiği gibi... Hem Hazreti Ali olmasaydı, dünya saltanatının Emevî hükümdarlarını tamamen yoldan çıkarması muhtemeldi.

Hâlbuki karşılarında Hazreti Ali'yi ve Âl-i Beyt'i gördüklerinden, onlara karşı dengeli, ölçülü olmak ve Müslümanların gözünde mevkilerini muhafaza etmek için Emevî devlet reislerinin hepsi, ister istemez, kendileri olmasa da herhalde teşvik ve uygun görmeleriyle onlara tâbi olanlar ve taraftarları, bütün kuvvetleriyle İslam ve iman hakikatlerini, Kur'an'ın hükümlerini korumaya ve yaymaya çalıştılar. Hakikati araştırıp delilleriyle bilen yüz binlerce müçtehit, kâmil hadis âlimi, evliya ve asfiya

yetiştirdiler. Eğer karşılarında Âl-i Beyt'in çok kuvvetli velâyeti, dindarlığı ve fazileti olmasaydı, Abbasîlerin ve kendi devletlerinin son devirlerindeki gibi, tamamen ığırlarından çıkmaları muhtemeldi. Eğer denilse ki: "Neden halifelik, Resul-u Ekrem'in Âl-i Beyt'inde devamlı kalmadı? Halbuki buna en lâıık olan, halifeliği en çok hak eden onlardı."

Cevap: Dünya saltanatı aldatıcıdır. Âl-i Beyt ise İslam hakikatlerini ve Kur'an'ın hükümlerini muhafaza etmekle vazifeliydi. Halifelik ve saltanat makamına geçen, ya peygamber gibi masum olmalı ya da Raşit Halifeler, Ömer İbni Abdülaziz-i Emevî ve Mehdî-yi Abbâsî gibi kalben dünyayla alâkasını kesmeli, harikulâde bir zühde sahip bulunmalı ki aldanmasın. Halbuki Mısır'da Âl-i Beyt namına kurulan Fâtımî devletinin hilafeti, Afrika'da Muvahhidîn hükümeti ve İran'da Safevîler göstermiştir ki dünya saltanatı Âl-i Beyt'e yaramaz. Asıl vazifeleri olan dini korumayı ve İslamiyet'e hizmeti onlara unutturur. Halbuki saltanatı terk ettikleri zaman, İslamiyet'e ve Kur'an'a parlak ve yüksek bir surette hizmet etmişlerdir. İşte bak! Hazreti Hasan'ın neslinden gelen kutub zâtlar, bilhassa dört büyük kutub ve bilhassa Gavs-ı Âzam Şeyh Abdülkadir Geylânî, hem Hazreti Hüseyin'in neslinden gelen imamlar, bilhassa Zeynelâbidin ve Câfer-i Sâdık; her biri manevî birer mehdî hükmüne geçmiş, manevî zulmü ve karanlığı dağıtıp Kur'an nurlarını ve iman hakikatlerini yaymış, en şerefli cedlerinin birer varisi olduklarını göstermişlerdir.

Seyyid Abdülkadir Geylanî, Seyyid Ahmed-i Bedevî, Seyyid Ahmed-i Rufaî, Seyyid İbrahim Desukî (kaddesallahu esrarahum) genellikle tasavvuf kitaplarında geçen dört kutup zât olarak anılır. Bazen Ebu'l-Hasan eş-Şazelî dördüncü kutup olarak zikredilir.

Şîa-yı Velâyet'in, Hazreti Ali'ye karşı aşırı sevgisi ve tarikatların onu diğer halifelerden üstün tutmaları, kendilerini Şîa-yı Hilafet kadar sorumlu yapmaz. Çünkü tarikat ehli, meslekleri itibarıyla mürşitlerine muhabbetle

bakarlar. Muhabbetin gereği ifrattır. Sevdikleri zâtı makamından daha üstün görmeyi arzu eder ve öyle görürler. Muhabbetin taşkınlıklarında hâl ehli mazur olabilir. Ancak onların bu sevgiden dolayı Hazreti Ali'yi üstün tutması, diğer üç Raşit Halifeyi kınamamak ve onlara düşmanlık beslememek şartıyla, İslam esaslarının dışına çıkmamak kaydıyla mazur görülebilir.

Şîa-yı Hilafet'in, Ehl-i Sünnet ve Cemaat'e karşı mahcubiyetten başka bir hakları yoktur. Çünkü onlar Hazreti Ali'yi fevkalâde sevdiklerini iddia ettikleri halde kusurlu gösteriyorlar. Mezhepleri, Hazreti Ali'nin ahlâk zaafına düşmüş olmasını gerektiriyor. Çünkü diyorlar ki: "Hazreti Sıddık ile Hazreti Ömer (radiyallâhu anhumâ) haksız oldukları halde Hazreti Ali (radiyallâhu anh) onlara göz yummuş, Şîa tabiriyle, 'takiyye' yapmış, yani onlardan korkmuş, riyakârlık etmiş." İslam kahramanı olan, "Allah'ın Arslanı" unvanını kazanan, sıddıkların kumandanı ve rehberi böyle bir zâtı riyakârlık ve korkaklıkla, sevmediği zâtlara yapmacıklı bir şekilde muhabbet göstermekle, yirmi seneden daha fazla korku içinde onlara katılıyormuş gibi görünmekle ve haksız idarecilere tâbi olmayı kabul etmekle vasıflandırmak, onu sevmek değildir. Hazreti Ali, böyle bir sevgiden uzaktır, yücedir.

Hak yolundakilerin mezhebi ise Hazreti Ali'yi hiçbir şekilde kusurlu göstermez, onu ahlâk zaafı ile itham etmez, öyle harika bir cesarete korkaklık yakıştırmaz ve der ki: 'Hazreti Ali, Raşit Halifeleri hak görmeseydi bir dakika tanımaz ve onlara itaat etmezdi. Demek ki onları haklı ve üstün gördüğü için gayret ve cesaretini hakperestlik yolunda sarf etmiştir.'

Hazreti Ali, Hazreti Ebu Bekir hakkında şu sözleri sarf etmiştir: 'Eğer Ebu Bekir'de hilafet işine liyakat görmeseydik, hilafeti ona bırakmazdık. İlimizde hilafete en lâayık olan Ebubekir'dir. O, Efendimiz'le beraber

mağara arkadaşlığı yapmıştır. Yaşı da hilafete müsaittir. Efendimiz kendi sağlığında Ebû Bekir'i namaz kıldırması için görevlendirmiştir.'

Sözün Özü: Hiçbir şeyde ifrat ve tefrit iyi değildir. İstikamet orta yoldur ki Ehl-i Sünnet ve Cemaat onu tercih etmiş. Fakat maalesef, Vehhabîlik ve Hâricîlik fikri kısmen Ehl-i Sünnet ve Cemaat perdesi altına girdiği gibi, siyaset düşkünleri ve bir kısım dinsizler, Hazreti Ali'yi tenkit ediyor. Hâşâ, "Siyaseti bilmediği için hilafete tam lââyık olamamış, ümmeti idare edememiş." diyorlar. İşte onların bu haksız ithamları yüzünden Alevîler, Ehl-i Sünnet'e küsüyor. Hâlbuki Ehl-i Sünnet'in düsturlarında ve esas mezheplerinde bu fikirler bulunmaz, hatta Ehl-i Sünnet bunun aksini ispatlıyor. Hâricîlerin ve dinsizlerin yaydığı böyle fikirler yüzünden Ehl-i Sünnet mahkûm edilemez. Belki onlar, Hazreti Ali'ye Alevîlerden daha çok taraftardır. Bütün hutbelerinde, dualarında Hazreti Ali'yi lââyık olduğu övgü ile anıyorlar. Bilhassa Ehl-i Sünnet ve Cemaat mezhebindeki evliya ve asfiyanın büyük çoğunluğu onu mürşit ve Şâh-ı Velâyet kabul ediyor. Alevîler, hem kendilerinin hem Ehl-i Sünnet'in düşmanlığını hak eden Haricîleri ve dinsizleri bırakıp hak yolundakilere karşı cephe almamalıdır. Hatta bazı Alevîler, Ehl-i Sünnet'e inat sünneti terk ediyor. Her neyse... Bu mesele hakkında fazla söz söyledik, zira bu, ulema arasında çokça bahis konusu olmuştur.

Ey hak yolunda olan Ehl-i Sünnet ve Cemaat! Ve ey Ehl-i Beyt sevgisini yol edinen Alevîler! Çabuk bu mânâsız, haksız, zararlı ve bir hakikate dayanmayan anlaşmazlığı bitiriniz. Yoksa kuvvetli bir şekilde hüküm süren şimdiki dinsizlik cereyanı, birinizi diğerini ezmek için âlet edecek. Ve birinizi mağlup ettikten sonra o âleti de kıracak. Allah'ın birliğine inanan sizlerin, aranızda kardeşliği ve beraberliği emreden yüzlerce esaslı mukaddes bağ varken, ayrılığı gerektiren meseleleri bırakmanız şarttır."

Üstad Bediuzzaman Hazretlerinin bu açıklamaları hepimize ışık tutuyor.

İlk iki halifenin dönemi Saadet asrı günleri gibi geçmiş, Hazreti Osman döneminde ise mülk ve sultanlık kokuları hissedilmeye başlamıştı.

Hazreti Ebu Zer meydanlarda dolaşıyor, Medine’de yükselen binaları, sofraları dolduran nefis yemekleri gördükçe hayıflanıyor, mal ve para hırsına düşenleri açıkça ayıplıyordu.

Ne acıdır ki Hazreti Osman’ın son dönmelerinde fitneler İslam toplumunu kasıp kavurmaya başlamıştı. Şam Valisi Muaviye, Üçüncü Halife’nin mülayemet temelleri üzerine şimdiden saltanat binasını kurmaya başlamış bulunuyordu.

İslam’ın Hilafet merkezi Medine, günlerce Haricilerin işgaline uğramış, Hazreti Osman evinde muhasara altında tutulmuş ve sonra da şehit edilmişti.

Hazreti Ali, kendisi gibi yiğit birer silahşör olarak yetiştirdiği oğulları Hazreti Hasan’la Hüseyin’i, Hazreti Osman’ı korumak için gönderdiyse de; Haricilerin önünde durmak mümkün olmamıştı.

O dönemin Lawrenceleri olan Abdullah bin Sebeler iş başındaydı.

Hazreti Osman’ı şehit eden ihtilalciler, Medinelileri toplayıp;

“Hilafet makamı boş kalmıştır, İslam ülkeleri başsızdır. Bu hal böyle devam edemez, siz şura ehli sayılırsınız, kararınız herkesçe makbuldür. En kısa zamanda halifeyi seçmezseniz Ali, Zübeyir ve Talha’yı da öldürürüz.” dediler.

Medinelilerin ısrarı üzerine Hazreti Ali, ateşten bir gömlek olan hilafeti sırtına almak zorunda kaldı. İşte İmam Ali’nin hilafet yolculuğu böyle zor bir zamanda başladı.

İmam Ali, halife olur olmaz Medine kapılarının birinden hızla çıkan bir süvari hurma bahçelerini geçerek uçsuz bucaksız çölde at koşturmaya başladı.

Terkisine attığı heybenin içinde Hazreti Osman’ın kanlı gömleği ile hanımı Hazreti Naile’nin kesik parmakları vardı.

Kanlı gömlek, Hazreti Osman’ın akrabası Şam Valisi Muaviye’ye ulaştı.

Hazreti Ali’nin ilk icraatı Şam, Mısır, Kufe ve Basra gibi eyaletlerin valilerini değiştirme teşebbüsü oldu. Zaten ihtilali ateşleyen bunların icraatları olmuştu.

Ne yazık ki bu illerin hiçbirinde yeni valiler görevlerine başlayamadılar,

engellendiler.

Şam' a giden yeni vali, Şam yakınlarında durdurularak, geri gönderildi, şehre sokulmadı.

Bunun üzerine İmam Ali, Muaviye'ye bir mektup yazdı.

Muaviye, Hazreti Aliye içi boş bir mektup gönderdi.

Halife Hazreti Ali, mektubu getiren elçiye; “Bu ne demek oluyor?” dedi.

Elçi; “Şam da öyle bir halk bıraktım ki kısıstan, katillere verilecek cezadan başka bir şey düşünmüyorlar. Binlerce insan her an camide Hazreti Osman'ın kanlı gömleği önünde yas tutuyor.” dedi.

Mekke fethinde Müslüman olan Ebû Süfyan'ın oğlu Muaviye'nin, Şam halkı nazarındaki değeri pek büyüktü.

Şam halkı, İslâm'ı onlarla tanımıştı. Bu sebeple, Hazreti Ali ve diğer Sahabelerin İslâm'daki kudemini, büyüklüğünü, Muaviye ile İmam Ali'nin fazilet derecesi konusunda mukayesesini yapacak durumda değillerdi.

Hem valileri hem komutanları olan ve uzun zamandan beri Şam'da bulunan Muaviye'ye çok bağlıydılar.

İslâm onlara, Muaviye aynasında yansımıştı. Onun görüş ve düşünceleri pek önemliydi.

Şam o zamanlar bir serhat şehriydi ve İslâm ordularının önemli bir karargâhı idi.

Sürekli Bizans saldırıları tehlikesi ile karşı karşıya olan stratejik bir konumu vardı.

Bu yüzden Şam orduları daima sefer ve gazaya hazır. Muaviye, bu orduyu uzak görüşlü siyasi bir deha ile yönetiyordu ve onları kendine bağlamıştı.

Muaviye'nin, Halife İmam Ali'ye biati reddetmesinin kendince sebepleri vardı...

Ona göre Hazreti Ali, Hazreti Osman'ın durumuna ve muhafazasına yeterli ilgiyi göstermemişti.

Hazreti Osman'ın katillerini ve isyana karışanları ordusunda barındırıyor, suçluları cezalandırmayı ağırdan alıyordu.

Bunlar, Muaviye bağılıları tarafından haklı bulunuyor ve destekleniyordu.

İmam Ali, Muaviye üzerine yürümeye hazırlanırken; Bizans İmparatoru da bunu fırsat bilerek, İslam topraklarına bir sefer hazırlığına başlamıştı.

Böylece aklı sıra fırsattan istifade İslam'ın yayılmasının önüne geçmiş olacaktı.

Muaviye'nin, Bizans İmparatoruna gönderdiği mektup tam bir şah eserdir;

“Eğer Şam üzerine sefer edecek olursan ben Halife ile aramdaki ihtilafı kaldırır, anlaşır ve İslam ordusunun öncüsü olarak senin üzerine yürürüm. Payitahtın olan o sisli, dumanlı Konstantiniyye'yi yıkar, kara kömür haline getirir, seni de domuz çobanı yaparım.”

Eğer Muaviye ile İmam Ali o günlerde anlaşmaya varsaydı, hem İstanbul o zaman fethedilmiş olur hem de İslam saflarına sokulan fitne dalgalanışı böyle büyük bir sefer sayesinde durulmuş olurdu.

Ne yazık ki bu olmadı.

Kader...

Muaviye'nin yeni valiyi Şam'a sokmayışı, ardından gönderdiği boş mektup, bir iç savaşın habercileriydi. Büyük bir fitne dalga dalga “Ben geliyorum.” diyordu.

Cemel Vakası

İmam Ali, Muaviye üzerine yürüyecekti ki yeni bir gaile baş gösterdi. Hazreti Osman'ın bazı icraatlarına en şiddetli itirazlarda bulunan Hazreti Aişe, Hac için gittiği Mekke'den Medine'ye dönerken; Hazreti Osman'ın öldürüldüğü, ihtilalcilerin Hazreti Ali'yi Halife atadıkları, halifenin eşkıyalarla birlikte hareket ettiği gibi bilgiler ulaştı kendisine.

Müthiş bir teessüre kapıldı.

O kadar ki Hazreti Osman devrinde bir gün, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) gömleğini ve saçlarını göstererek;

“Onun bıraktığı gömlek ve saç kılları eskimedi, lakin şeriat eskidi.” diyen Hazreti Aişe Mekke'ye geri dönerek Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yakını sıfatıyla Hazreti Osman'ın kanını güden ilklerden oldu.

Hazreti Osman döneminde tayin edilen Mekke valisi de Hazreti Aişe'ye katılmıştı.

Hazreti Talha ve Zübeyir gibi ileri gelen sahabeler de işe dâhil olunca Mekke gittikçe kabaran bir ihtilal denizine dönüştü.

Öyle ki Hazreti Talha; “Hazreti Osman'ın kanını gütmek pahasına gerekirse kendi kanımı feda edebilirim.” diyordu.

Şam'a gidip Muaviye ile işbirliği yaparak Medine'ye yürümek istediler.

“Muaviye hâkimdir ve hâkimiyetini kimseyle paylaşmak istemez.” düşüncesiyle bundan vazgeçtiler.

Basra'ya gidip oradan devşirilen güçle Medine'ye yürümeye karar verdiler.

Hazreti Aişe, bin kişilik bir kabileyle Basra'ya doğru yola çıktı.

Hazreti Osman'ın oğulları Eban ve Velid de kendisine katıldı.

Bütün Müslümanlar dehşet içindeydi.

Hazreti Zübeyir ve Talha gibi Bedir ehli ve cennetle müjdelenmişlerden iki büyük sahabenin Medine’de İmam Ali’ye biat etmişken, sonradan Hazreti Aişe ile birlikte hareket etmeleri hayale bile gîran gelecek işlerdendi.

Biri Peygamber’in hanımı, diğeri Peygamber damadı, Nur neslinin babası...

Hazin manzara...

Hazreti Ali kızıl tüylü bir deve üzerinde; yanı sıra kestane dorusu ve alnı kartopu damgalı asil bir at, arkasında dalga dalga bir orduyla Medine’den yola çıktı.

Ordunun sağ cenahında İmam Hasan, sol cenahında İmam Hüseyin... Bir başka oğul Muhammed Hanefi ordunun sancaktarı...

Hazreti Aişe, bir zatın hediye ettiği bir deveye bindiği için bu vakaya tarihte Cemel Vakası dendi.

Hazreti Aişe devesinin üzerinde Hazreti Talha ve Zübeyir de hep yanındalar. Yolculuk sırasında bir ara müthiş bir köpek havlaması duyuldu.

Hazreti Aişe yanındakilere sordu;

“Burası neresi?”

“Haveb” denilince sarsıldı, iliklerine kadar titredi ve ağlamaya başladı.

“Bir gün Allah’ın Resulü ile birlikteydim. Diğer hanımları da vardı.

‘Aranızda hanginize Haveb köpekleri havlayacak?’ dediler.

O zaman bir şey anlamamıştım, meğer Haveb’in köpekleri bana havlayacakmış, artık bir adım bile ilerleyemem! İşte Peygamber mucizesi, beni geri çevirin.”

Ve devesini çökertip gözyaşları içinde düşünceye daldı. Bütün ordugâh yerinde çakıldı kaldı. Bir gün bir gece kımıltısız durdu.

Tereddüt, telaş, dağılma emareleri...

Derken bir ses yankılandı çölde;

“Ali büyük bir kuvvetle üzerimize geliyor.”

Hazreti Ali, Hazreti Aişe’nin ordusu ile karşılaşınca görüşmek için elçi gönderdi. Kan dökülsün istemiyordu.

Hazreti Talha ve Zübeyir’le yüz yüze geldi.

Hazreti Ali;

“Allah huzurunda böyle bir çarpışmaya sebep gösterebilecek misiniz?” dedi.

Hazreti Talha’ya da: “Ey Talha! Kendi harimini evinde bırakarak Allah Resulü’nün haremını buraya getirmeye nasıl gönlün razı oldu? Sen bana biat etmedin mi?”

Bu sözler Hazreti Talha üzerinde bir bomba tesiri yaptı, büyük sahabe sarsıldı, derin düşüncelere daldı.

Sonra Hazreti Zübeyir’e döndü;

“Ya Zübeyir hatırlıyor musun? Bir gün Resulullah sana ‘Ali’yi seviyor musun?’ dedi, sen de, ‘evet severim’ dedin, sonra Resulullah;

“Bir gün sen, Ali ile savaşıacaksın ama unutma o gün sen haksızsın.” dedi, hatırladın mı?

“Evet hatırladım ya Ali!”

Hazreti Zübeyir savaşmaktan vazgeçti. Çadırdan çıkıp giderken İmam Ali’den yana geçinen bir talihsiz tarafından şehit edildi.

Mükâfat bekleme düşüncesiyle huzura çıkmak dileyince İmam Ali;

“Onu Cehennemle müjdeleyin!” dedi.

Abdullah bin Sebe’, Abdurrahman bin Mülcem ve Eşter gibilerin kurmaylığını yaptığı fesat heyeti, her iki tarafın da barışa çok yakın oldukları haberini alınca; arkalarına bir grup Kufeliyi alarak Hazreti Aişe taraftarlarına saldırıya geçtiler.

Nereden geldiği belli olmayan bir fırtına...

Bir toz bulutu...

Kimse ne olduğunu anlamadan iki ordu birbirine girdi.

Zafer İmam Ali’nindi.

İmam Ali: “Kaçanları takip etmeyin, yaralıları öldürmeyin, evlere girmeyin, kimseye dokunmayın.” dedi.

Hazreti Aişe’nin kardeşine de; “Kız kardeşinin yanına git, hemen bir çadır kurulsun, yarası beresi varsa bakılsın.” dedi.

Büyük bir teessür içindeki Hazreti Aişe’nin şu sözler döküldü dudaklarından:

“Keşke bundan yirmi yıl önce ölüp gitseydim!”

Her iki taraftan on binden fazla insan şehit olmuştu, evlerden şehit yakınlarının feryatları yükseliyordu.

Hazreti Ali, şehitler arasında dolaşırken, Hazreti Talha'yı gördü.

Uhut'ta birlikte Resulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) korudukları günleri hatırladı. Allah'ın Resulü'ne doğru gelen bir oka kolunu kaldırdığı için bir kolu kopuktu, yüzü gözü toz toprak içinde kanlara belenmiş yatıyordu.

O merhamet pınarı İmam Ali gözyaşlarını tutamadı;

“Ey Talha! Seni böyle görmek istemezdim.”

İmam Ali birkaç gün Basra'da kaldı. Hazreti Aişe'yi bir katile ile Medine'ye gönderdi.

Kendisi de Abdullah bin Abbas'ı Basra valisi yaptıktan sonra Medine'ye döndü.

Hazreti Aişe, ömrünün sonuna kadar bu olaya gözyaşı döktü.

Halife İmam Ali'nin kafasında ne zamandan beri hilafet merkezini Kufe'ye taşıma fikri vardı.

Cemel Savaşı sonrası Basra'dan Kufe'ye geçti.

İlk İslam devletinin kuruluşuna şahit olan, Allah Resulü'nün hayatıyla, mesaisiyle, tebliğleriyle, müjdeleriyle kutsal bir mekân haline gelen Medine kendine yakışır bir merkez olmalıydı:

İlmi ve dini bir merkez...

Hidayet kaynağı olmak ve bu suretle sahip olduğu vakar ve kutsiyeti devam ettirmek...

Medine siyasetin merkezi oldukça Hazreti Osman zamanında olduğu gibi Ravzay-ı Tahire'nin yanı başında her zaman kanlı olaylar olabilirdi.

Siyasetin her şeyi çiğneyen ihtirasları Medine'yi hedef almıştı. Cemel Savaşı kaybedilseydi hedef yine Medine idi. Yeni isyancıların hedefi yine Medine olacaktı.

Muaviye'nin gözü Medine'deydi.

İmam Ali'nin asıl hedefi Medine'yi siyasi ihtirasların hedefi olmaktan kurtarmak ve orayı bir sulh ve sükûn şehri haline getirmektir.

Üstelik Kufe’de taraftarları çoktu.

Onun için hilafetin ve siyasetin merkezini Kufe’ye taşımaya karar verdi.

Sıffin Savaşı

Hilafet merkezi Kufe'ye taşındıktan sonra, zaman içerisinde Şam dışında bütün vilayetler İmam Ali'ye biat ettiler.

Şam valisi Muaviye direnmeyi sürdürdü.

Muaviye, Hazreti Osman'ın akrabasıydı. Onun kanının dâvâcılığını üstlenmekte kendinin haklı olduğunu düşünüyordu.

Cemel Savaşı sırasında beklemeyi tercih eden Muaviye, Hazreti Ali'nin, galip geldiğini görünce; O'ndan, katilleri kendisine teslim etmesini, halifeliği bırakmasını, şuranın yeni bir halife seçmesini istedi.

Oysa Hazreti Osman'ın katline binlerce kişi karışmıştı. Bunların hepsini öldürmek üzere Muaviye'ye teslim mümkün olmadığı gibi, siyasi olarak doğru da değildi.

Muaviye, Hazreti Osman'ı öldürenleri bulma davasına hız verdi. Şairlerin, bilginlerin, emirlerin, kumandanların, halkın ve ordunun da aynı dâvâyı gütmeleri için her vasıtayı kullanmaya başladı.

Ayrıca büyük sahabilerden kendine taraftar bulmak için Medine'deki Muhammed bin Mesleme'ye, Sa'd bin Ebi Vakkas'a ve Abdullâh bin Ömer'e mektuplar yazdı.

Her biri ona verdikleri cevaplarında kendisine taraftar olmadıklarını bildirdiler.

Artık savaş kaçınılmazdı.

Takvimler 28 Temmuz 657'yi gösteriyordu...

İki ordu Fırat yakınındaki Sıffin Ovası'nda karşı karşıya geldi.

Muaviye ordusu, Fırat'ın kıyısını tutmuştu. Halife'nin ordusuna su vermediler. Kısa süreli çatışmalar oldu. Suyun kontrolü Hazreti Ali tarafına geçti.

İmam Ali, isyancıları sudan mahrum etmedi.

İki ordunun kıyasıya karşı karşıya geldiği ilk gün Hazreti Ali, isyancıları yara yara Muaviye'ye kadar ulaştı ve şöyle dedi.

“Ey Muaviye! Halk bizim için niye birbirini kırsın? Mübareze meydanına çık! Seninle olan davamızı Allâh’a havale edelim! Kim hasmını katlederse iş, hiç tartışmasız ona kalır.”

O sırada Muaviye'nin yanında olan Amr bin As;

“Amcaoğlun Ali insafli konuştu, doğru söylüyor, artık bunun üzerine meydana çıkmamak sana yakışmaz.” diyerek onu tahrik etti.

Muaviye, Arab'ın dahi adamı Amr'a; “Senin muradın benden sonra başa geçmektir.” diyerek teke tek vuruşmayı reddetti.

İmam Ali'nin karşısına çıkmadı. Çünkü şimdiye kadar onun karşısına çıkan hiç kimsenin sağ kurtulmadığını biliyordu.

Ammar bin Yasir İmam Ali tarafındaydı.

Medine'de mescit inşa edilirken, sahabelerden kimi çamur karıyor, kimi kerpiç döküyor, kimi de kerpiç taşıyordu. Herkes birer kerpiç taşırken Ammar, daha çok sevap kazanmak için iki kerpiç taşıyordu.

Bir aralık kerpiç taşırken bayılmıştı. Allah Resulü yanına gelmiş ve başından tozu toprağı silerek şöyle demişti:

“Yazık Ammar'a! Onu asi bir kavim katledecek, Ammar onları Allah'a çağırır, Onlar Ammar'ı ateşe çağırırlar.”

Allah'ın Resulü'nün; “Cennet şu üç kişiye iştiyak duyar.” dediği Ali, Ammar ve Selman'dan hayatta olan ikisinin aynı tarafta olması, Muaviye tarafının haksız olduğuna kuvvetli bir delil oluşturuyor, isyancı askerleri derin endişeye sevk ediyordu.

Ammar, kıyasıya bir kavganın tam ortasındaydı. Allah Resulü'nün; “Ammar'ın katili cehennemdedir.” dediğini bilenler onu öldürmekten kaçınıyorlardı.

Bir aralık çok susadığını fark etti, su istedi. Su yerine süt verdiler. Allah Resulü'nün; ‘Ammar! Senin dünyadaki son rızkın bir bardak süt olacak,’ dediği geldi hatırına.

“Bugün Allah’ın Resulü’ne ve dostlarıma kavuşuyorum. Allah’ın Resulü doğru söyledi!” dedi.

Ammar, bir müddet sonra, çok özlediği şehadet şerbetini içti.

Annesini kıramadığı için, Medine’ye gelemeyen, Allah’ın Resulü’nü görme ve sahabe olma şerefine nail olamayan veliler velisi meşhur Üveys El Kârâni de İmam Ali tarafındaydı. O gün o da şehitler kervanına katıldı.

Şiddetli çarpışmalar neredeyse sabaha kadar devam etti.

Şah-ı Evliya İmam Ali, o gece bile teheccüdünü terk etmedi.

Sabahın erken saatlerinde İmam Ali, yeni bir hücum emri verdi. Sürekli ordusunun sağ ve sol kanatları arasında dolaşıyordu. Merkezde kendisi, sağ kolda efsanevi kumandan Eşter Nehai, sol kolda Abdullah bin Abbas vardı.

Muaviye ordusunun kanatlarında geri çekilmeler başlamıştı. Fakat gece sabaha kadar süren çarpışmalardan dolayı İmam Ali’nin ordusunda da yorgunluk alametleri baş göstermeye başlamıştı.

O sırada sağ kol komutanı Malik Eşter, atına binip: “Ya Allâh’a kavuşmaya, ya zafere!” diye askerlerini şevklendirip yeni hücumu kaldırdı.

Bir ordunun başkomutanı Veliler Şahı’ysa o ordu nereye giderse, hiç kuşkusuz zafer kazanırdı.

Derken Şamlılarda iyice bozgun emareleri belirdi.

İşte bu sırada, Amr bin As, askerinin mağlup olacağını hissetti ve Muaviye’ye şöyle dedi:

“Sana bir tedbir teklif ediyorum. Başka çaremiz kalmadı. Askere emret, Mushafları yukarı kaldırsınlar. Bizimle onlar arasında hakem olması için onları Kitabullâh’a çağıralım.”

Bu bir savaş hilesiydi. Teklif üzerine Muaviye emr etti. Kur’an sayfeleri mızrakların ucuna takıldı. İsyanı askerler bağırmağa başladı:

“Sizi Kitabullâh’a çağırıyoruz. Ey Iraklılar, savaşı bırakalım, Allah’ın kitabı aramızda hakem olsun.”

Hazreti Ali’nin askerlerinden bir kısmı ne yazık ki bu oyunu fark etmedi.

“Mademki Kitabullâh’a çağırıyorlar biz de bu davete uyalım.” dediler.

İmam Ali, askerlerden bir kısmını hileye karşı ayıltmaya muvaffak olsa da bir kısmı ikna olmadı.

Bu kez askerlere şöyle seslendi;

“Ben, onların Kitabullâh’a itaat etmeleri için savaşıyorum! Onlar, İslam’ın halifesine isyanla Allah’ın emrine asi oldular.”

Halife askerlerinin önemli bir kısmı yine ikna olmadı. İşi, Hazreti Ali’yi Şamlılara teslim etmek ve Hazreti Osman’a yaptıklarını kendisine yapmakla tehdide kadar vardırıdılar.

Hazreti Ali, durumu yeniden muhakeme etti. Orduda bir ihtilaf çıkarsa mağlup olabilir, durum daha kötü hale gelebilirdi.

Koca Halife çar na çar tahkime yani hakem tayinine razı oldu.

Hazreti Ali’ye muhalif olanların çoğu kurrâ hafızlarıydı.

Böylece karşı tarafın savaş hilesi ve tedbiri meyvesini vermiş ve maya tutmuştu. Zaten savaş bir hileydi. İmam Ali’yi ordularla yenemeyenler, bir savaş hilesiyle zayıflatmışlar ve ordusunu, tam yenecekleri sırada savaştan vazgeçirmişlerdi.

Böylece kendileri hem yenilmekten, hem de her şeyi bir anda kaybetmekten kurtulmuşlar, hem de Hazreti Ali ordusunda ihtilaf çıkarmışlardı.

Üstelik eşit şartlarda yenişememiş iki ordu olarak hakem tayini imkânına kavuşmuşlardı.

Bu kısa süren savaşta bile her iki taraf büyük kayıplar vermişti. Ölenlerin ve şehit olanların sayısı 70 bin civarındaydı. Bu kadar kişinin bir içtihat ve rey farkından dolayı şehit olması ve öldürülmesi; elbette askeri güç olarak pek büyük bir kayıptı. Şimdiye dek hiçbir savaşta bu kadar çok kayıp verilmemişti.

O günün dünya nüfusuna oranla, yeni bir dinin 70.000 askerinin bir iç savaşta kaybedilmesi azımsanacak bir şey değildi. Hazreti Ömer’in şehadeti ile kırılan fitne kapısı tamir edilemiyor, Hazreti Osman’ın şehadetiyle başlayan fitneler, İslam topraklarını dalga dalga sarıyordu.

Ve kader yavaş yavaş ağını örüyordu.

Şu bir gerçek ki cahil dost, akıllı düşmandan daha çok zarar verir.

Sıffin Savaşı’nda, Muaviye ordusu tam mağlup olmakla karşı karşıya iken; Kur’an sayfalarının mızrakların ucuna takılma fikri, Amr bin As’ın nasıl zeki bir siyasetçi olduğu gerçeğini ortaya çıkarmıştı.

Muaviye tarafı, beklendiği gibi Amr bin As’ı hakem seçti. Hazreti Ali, Abdullâh bin Abbas’ın veya Malik bin Eşter’in hakem olmasını istiyordu.

Savaşın durmasını isteyenler ne yazık ki Ebû Musa el-Eşari’nin hakem olmasında diretiler.

Ebu Musa, zühd ve takva açısından mükemmel biriydi ama bu işin ehli değildi.

Siyasi bir dahi olan Amr bin As, Hazreti Ali’nin huzuruna geldi.

Ebû Musa ile tahkimnâmenin maddelerini yazmaya başladılar.

Ebu Musa, ilk cümleyi yazdı.

“Emiru’l-Müminin Ali ile Muaviye arasında bir kararnamedir.”

Amr bin As buna karşı çıktı.

“O, bizim emirimiz değil.”

Bu kez de askerlerini zorla ikna ederek “Emiru’l Müminin” unvanını sildiren Hazreti Ali, yıllar önce Hudeybiye’de geçen olayı hatırladı.

Gözleri doldu.

Bundan 30 yıl önce Hudeybiye Anlaşması’nın metnini “Allah’ın Resulü ile Süheyl bin Amr arasında...” diye yazmaya başlamıştı. Kureyş elçisi; “Biz senin Allah’ın elçisini kabul etseydik seninle çarpışır mıydık?” diyerek itiraz etmişti. Peygamberimiz; “Ya Ali! Allah’ın Resulü’nü sil.” demişti de İmam Ali silmek istememişti. O zaman Hazreti Âli’nin yüzüne dikkatlice bakan Allah’ın Resulü’nün dudaklarından şu sözler dökülmüştü:

“Ya Ali, bir gün senin de başına bu iş gelecek. Sen de bunun benzerine davet olunacaksın ve onu kabul edeceksin.”

Hazreti Ali, bu olayı hatırladı ve ihbar-ı Nebevinin doğru çıktığına kanaat getirerek dudaklarından şu sözler döküldü:

“Allâhü Ekber, benzeri benzerine.”

Ardından Hudeybiye’de geçenleri anlattı fakat Amr bin As, siyasi manevra yaparak şöyle dedi:

Amr bundan alındı:

“Subhanallâh! Bizi küffara teşbih ediyorsun, biz ise Müslümanız.

Bundan sonra seninle bir mecliste bulunmam.” dedi.

Hazreti Ali;

“Ben Cenab-ı Hakk’tan dua ederim ki meclisimi senden ve senin gibilerden uzak eylesin.” dedi.

İki taraf arasında sert esen rüzgârlar eşliğinde tahkimnamenin ön şartları kaleme alındı.

Tahkimnamenin içine aldığı başlıca konular şunlardı:

O, eşit şartlarda Hazreti Ali ile Muaviye arasındadır.

Hakemler, Allâh’ın Kitabı’na ve sünnete uyacaklardır.

Hakemler, hür iradeleri ile karar verecekler ve İslâm dünyasını birleştirme gayreti içinde olacaklardır.

Hakemlerin kararı açıklanmadan iki taraf arasında savaş olmayacaktır.

Nihai hüküm her iki tarafın onayladığı, adaletin tezahürüne uygun bir mekânda olacaktır.

Hakemler, Ramazan’da yani yaklaşık altı ay sonra, Medine-Şam yolu üzerindeki Ezruh’ta buluşacaktır...

Bu son madde, Muaviye’nin zaman kazanmasına dönüktü.

İki ordu 110 gün Sıffin’de kaldıktan sonra biri Kufe’ye, diğeri Şam’a döndü.

Hazreti Ali, ordusuyla Kufe’ye geldiğinde sokaklardan geçerken, şehit evlerinden kadın ve yetim çocukların feryatları yükseliyordu. Her bir evden duman duman ağıt yükseliyordu. Şehir, şehitlerine ağlıyordu.

Yaklaşık altı ay süren bir çalışmadan sonra hakemler mutabakata vardılar.

Karar: İmam Ali ve Muaviye her ikisi de azledilecek, şura yeni bir halife seçecekti.

Aldıkları nihai kararı açıklamak üzere hakemler kürsüye çıktılar.

Önce İmam Ali’nin hakemi, Ebu Musa El Eşari:

“Ben İmam Ali’yi azlediyorum.” dedi. Ortalık bir anda buz kesti.

Sonra Amr bin As;

“Gördüğünüz gibi Ebu Musa, İmam Ali’yi azletti, ben de buna katılıyorum ve Muaviye’yi halife ilan ediyorum.” dedi.

Amr bin As yine yapacağını yapmıştı.

Hakem olayı İslam tarihinde birkaç önemli netice doğurmuştur:

Birincisi; uzun yıllar İslam toplumunda bir çıbanbaşı olacak olan “Hariciler” denilen bir grup peydahlandı. Yaklaşık 12.000 kişi olan bu asiler grubu Hakem kararını kabul etmeyerek İmam Ali’den ayrılarak Harura denilen bir mevkide toplanmışlar.

Bunlar hem Halife Ali’nin hem de Muaviye’nin amansız düşmanları oldular.

İkincisi: Hazreti Ali önemli bir güç ve nüfuz kaybına uğradı.

Üçüncüsü: Muaviye, büyük bir yenilgiden ve sahneden silinmekten kurtuldu. Bu da ileride Şam’da yeni bir devletin/hanedanın ortaya çıkmasının doğrudan temel sebeplerinden biri oldu.

Özellikle hakemlerin nihai kararından sonra İmam Ali’nin güç ve kuvveti günden güne azalmaya, Muaviye’nin ise kuvvet ve devleti yükselmeye başladı.

Biri hem Hak hem de halk nazarında halife iken vali derecesinde bile devlet elde edemedi, diğeri ise, artık meşru bir vali bile değilken halife kuvvetini kazanma yoluna girdi.

Hakemlerin, bütün bir İslam dünyasını bir bilinmezliğin içine attığı karardan sonra İmam Ali, yarım kalan Sıffin’i tamamlamaktan başka çare olmadığı kanaatine vardı.

Yeni bir ordu hazırladı.

Tam sefere çıkacakken dostları;

“Ardımızda Hariciler denilen vahşileri bırakarak nereye gidiyoruz, çoluk çocuğumuzu evlerimizi onların insafına bırakarak nasıl gidebiliriz?” dediler.

Bu doğru bir düşünceydi.

Çünkü Hariciler tam bir terör örgütüydü...

Gemi azıya almışlar, her tarafta terör estiriyor ve kendinden olmayanları insafsızca öldürüyorlardı.

Sapık tavır ve davranış içindeydiler.

Haricîlerin kabul edilmez durumunu ve terör hareketlerini yakından takip eden Halife Hazreti Ali de savaşa onlardan başlamanın uygun olacağı kanaatine vardı.

İslâm ülkelerinde terör çıkarıcıları gerektiği gibi tesirsiz hale getirmek, bir halife olarak onun göreviydi. Kufeliler de bunu istiyordu.

Kufe'yi bunlara bırakıp Muaviye üzerine yürümek olmazdı.

Hazreti Ali, bu durum üzerine Şam seferini tehir ederek hicri 38 yılının Safer ayında Nehrevan Seferine çıktı.

Bir Harici güruhu Nehrevan'a gelirken, yolda Abdullah bin Habbab ve hanımıyla karşılaştı.

Abdullah bin Habbab'ın hanımı hamileydi ve bir merkebin üzerindeydi.

Onları durdurdular.

Hazreti Abdullah'a sordular:

“Sen kimsin?”

“Resulüllâh'ın Ashabı'ndan Habbab'ın oğlu Abdullâhım.”

Hazreti Abdullâh, onların sert tavırlarından korkmuştu. Onun kendilerinden korkup çekindiğini görünce:

“Korkma! Bize fayda verecek bir hadis rivayet et.” dediler.

O da babasından duyduğu şu hadisi anlattı onlara;

“Büyük bir fitne olacak. Onda kişinin bedeni öldüğü gibi kalbi de ölecek. Kişi mümin olarak akşamlayıp kâfir olarak sabahlayacak. Kâfir olarak sabahlayıp mümin olarak akşamlayacak.”

Sonra kendisine, Hazreti Ebû Bekir ve Hazreti Ömer hakkında ne düşündüğünü sordular. O, her ikisini iyilikle andı. Sonra Osman'ın hilafetinin başlangıcı ve sonunu hakkında fikrini sordular, Hazreti Abdullâh tereddütsüz şöyle dedi:

“Evvel ve ahir hak üzere idi...”

Arkasından Hazreti Ali hakkında, Hakem olayından önce ve sonra ne düşündüğünü sordular.

“İmam Ali, Allâh'ı hepinizden daha iyi bilir ve dininde diğer insanlardan

ziyade takva üzeredir. Ayrıca herkesten ziyade basiret sahibidir.”

Hariciler, bu sözlere kızarak;

“Biz, seni kimseye yapmadığımız şekilde katledeyim de, gör.” dediler.

Abdullâh korktu ve heyecanlandı. Onu ve hanımını bir hurma ağacı altına götürdüler. O sırada ağaçtan bir hurma düştü. Haricilerden biri onu ağzına attı. Bir diğeri: “Hurmayı sahibi helal etmeden yahut parasını vermeden aldın.” diye itiraz edince öbürü hurmayı ağzından çıkartıp attı.

O sırada ehl-i zimmîden birinin domuzu oraya geldi. Haricilerden biri ona bir kılıç vurdu. Diğerleri bunu yeryüzünde fesat olarak yorumladılar. Kılıcı vuran, domuzun sahibini bulup razı etti. Abdullâh bin Habbab bunları görünce sakinleşti ve şöyle dedi:

“Bu gördüğüm hallerde sadıksanız bana zarar gelmez. Zira, ben Müslümanım, katledilmemi gerektiren bir suç da işlemedim.”

Fakat onu Nehrevan suyu kenarına götürüp boğazladılar. Sonra hamile kadının karnını yardılar. Bir yandan tek hurmanın vebalini ve bir Hristiyan hakkına tecavüzü yüklenmezken diğer yandan mümin ve masum bir kişiyi ve hanımını acımasızca katledebiliyorlardı.

İşte bu sapık terör çetesi ile Hazreti Ali’nin ordusu Nehrevan’da karşılaştı.

İmam Ali savaş için askerlerini konuşlandırdı.

Abdullah bin Abbas, Hazreti Ali’ye; “Ya Emirül-Müminin, öğle namazını acele etmeyip de öğle sıcağı geçene kadar tehir etsen. Ben şunlarla bir daha konuşsam.” dedi.

Sonra İbni Abbas çok güzel iki kat elbise giydi. Kendisi son derece güzel bir insandı.

Haricilerin yanına gitti.

Hariciler onu son derece güzel kılık kıyafet içinde görünce;”Merhaba İbni Abbas! Bu elbise ne böyle!” dediler.

Abdullah bin Abbas; “Bu elbise güzel diye mi böyle alaycı şekilde soruyorsunuz. Ben Peygamberin üzerinde elbiselerin en güzelini gördüm.” dedi.

Hariciler;

“Niçin geldin?” dediler.

Abdullah bin Abbas;

“Ben size müminlerin emiri Ali’nin ve Peygamberin arkadaşlarının yanından geliyorum. Onun ashabından aranızda hiç kimse görmüyorum. Geldim ki onların söylediklerini size aktarayım, sizin görüşlerinizi de onlara ulaştırayım. Siz Peygamberin hem amcaoğlu olan hem de damadı olan bir zattan neyin intikamını alıyorsunuz?” dedi.

Hariciler;

“Biz ondan üç özellik sebebiyle intikam alacağız.” dediler. Birincisi: Ali, Allah’ın dininde insanın hakemliğini kabul etti. İnsanların Allah’ın hükmünde ne müdahalesi var ki? İkincisi: Ali, Şamlılarla harp etmeyi helal sayıp çarpıştı, ama onları ne esir alıyor ne de kalan mallarını ganimet sayıyor. Eğer onlarla savaşmak helal ise esir alınıp köle yapılması da helaldir. Yoksa esareti haram olanla harp de olmaz. Üçüncüsü de: Hakem vesikasından “müminlerin emiri” kelimesini sildirdi. Ali müminlerin emiri değilse müşriklerin emiridir.”

Abdullah bin Abbas;

“Peki, ben size Allah’ın kitabı ve Peygamberin sünnetinden bunların cevabını bulup çıkarırsam siz fikrinizden dönüp cemaate katılacakmısınız?” dedi.

“Evet.” dediler

Bunun üzerine Abdullah bin Abbas: “Sizin onun ‘Allah’ın dininde hakem tayin ettiği’ ithamınızdan başlayalım. Ben Allah’ın kitabında Allah’ın “Sizden adaletli iki kişi hüküm verecek.” buyurduğunu görüyorum. Buradaki hüküm; hacda avlanan bir tavşan ve benzeri irilikteki hayvanların kıymeti hakkındadır. Allah bu konuda bile hüküm yetkisini insana bırakıyor. Dilese bu konuda istediği gibi hakem tayin ederdi. Hem Allah, ‘Eğer karıyla koca arasında bir ayrılık olacağından korkuyorsanız bir hakem koca tarafından bir hakem de hanım tarafından gönderin.’ buyuruyor. Ne dersiniz bu konuda Kuran’dan delilinizi çıkarttım mı?” dedi.

“Evet.” dediler.

“Siz, ‘Ali hem savaştı hem de esir almadı ve köle yapmadı.’ diyorsunuz. Evet almadı, zira sizin Anneniz olan Hazreti Aişe’yle savaştı. Allah (cc) Kuran’da

‘Peygamberin hanımları onların analarıdır.’ buyuruyor. Şimdi siz ‘Aişe Anamız değil’ diyorsanız kesin kafir oldunuz. Eğer o anamızdır diyorsanız onu esir almanız size asla helal olmaz. Şimdi siz bu konuda iki ayrı sapıklık içerisindesiniz. Nasıl, buna da delil getirdim mi?” deyince;

“Evet.” dediler.

“Adından müminlerin emiri kısmını sildirmesi iddianıza gelelim. Siz bilmiyorsunuz ki aynısı, Hudeybiyede sulh yapıldığı gün Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile Süheyl b. Amr arasında geçmişti. Resulullah: ‘Ya Ali, şu vesika Muhammed Resulullah’ın üzerinde anlaşmaya vardığı vesikadır, diye yaz!’ Buyurunca Mekkeliler, ‘Biz senin peygamber olduğunu bilsek seninle harp etmezdik. Yazacaksan seninle babanın adını yaz!’ diye itiraz edince Nebi: “Allah’ım sen biliyorsun ki ben senin Resulünüm!” buyurup sonra antlaşma yapılan sayfayı aldı ve ‘Resulullah!’ kelimesini bizzat eliyle sildi. Vallahi bu olay Peygamberi peygamberlikten çıkartmamış idi. Bu da tamam mı?” dedi.

“Evet.” dediler.

Abdullah b. Abbas ordugaha döndü. Olanları Hz. Ali’ye anlattı. Sonra Eba Eyyüb El Ensari elinde hilafet sancağı olduğu halde Haricilere doğru ilerledi ve onlara seslendi:

“Kim bu sancağın altına gelirse emindir, kim savaşmazsa emindir. Ayrıca içinizden kim Kufe’ye veya Medine’ye giderse emindir, kim yolculuk için çıkarsa emindir.”

Bu konuşmalar Hariciler üzerinde son derece etkili oldu. Harici reislerinden Ferve bin Nevfel beş yüz atlıyla ayrıldı ve çekip gitti. Bir kısmı da İmam Ali’nin tarafına geçti.

Abdullah bin Vehb’in yanında 2800 kişi kaldı.

Hilafet ordusu bunların üzerine hücum etti ve çok kısa sürede hepsi kılıçtan geçirildi.

Hazreti Ali, Nehrevan’dan sonra hemen Şam üzerine yürümek istediysen de ordusu Kufe’ye dönüp dinlenmeyi tercih etti.

O da buna mecbur oldu.

Hariciler denilen terör çetesi çökertilmiş ve Şam dışında İslam birliği bütünüyle sağlanmıştı.

Muaviye bu durumun kendisi için büyük bir tehlike olduğunu biliyordu.

Kufe ve Mısır orduları birleşerek Şam'a yürüyecek olurlarsa durum kendi adına vahim olurdu.

Onun için İmam Ali Harici belasıyla meşgul olurken Amr bin As'ı büyük bir ordu ile Mısır'a gönderdi.

İki taraf arasında şiddetli bir savaş oldu. Mısır valisi Muhammed bin Ebû Bekir'in komuta ettiği ordu yenildi. Şehri istila eden Amr, vali olarak atandı.

Muhammed bin Ebu Bekir saklandığı yerde bulunup hunharca şehit edildi.

Mısır'ın düşmesiyle ikbal ibresi birden Muviye'ye doğru döndü.

İslam birliği büyük bir yara aldı.

Hakem olayından sonra bir belirsizlik karanlığına gömülen İslam toplumu, Mısır'ın, Muaviye'nin eline geçmesiyle içinden çıkılmaz bir hale düştü.

İslam dünyası tam anlamıyla sosyal bir fırtınanın içindeydi, göz gözü görmüyordu. Belirsizlik can yakıcı bir azab olmuş her samimi yüreği yakıyordu.

Kerbela'ya giden yolların taşları bir bir döşeniyordu. Nahrevan Savaşı'nda toplanan 4000 Harici'den 2800'ü ile savaşılmış, bunlardan pek çoğu savaş sırasında öldürülüp dört yüz kadarı da yaralanmıştı. Hazreti Ali, savaş sırasında yaralıların aşiretlerine verilmesini emretmiş ve şöyle talimat vermişti:

“Onları beraberinizde taşıyın, tedavi edin, iyileştiklerinde sizinle birlikte Kufe'ye götürün.”

Nahrevan Savaşı'ndan sonra çok önemli bir güç olmasalar da Hariciler, faaliyetlerini sürdürdüler. Hazreti Ali, Nehrevan sonrası Deksere, Mâsebezân ve Cuhâ taraflarında bulunan Hariciler üzerine askeri birlikler sevk etti. Bunlar başarı ile Haricileri dağıttılar.

Medain Haricileri ise, Vali Sa'd bin Mes'ud tarafından vuruldu.

Şehr-i Zûr tarafında zuhur eden Harici kuvvetler ise, Kufe'ye beş saatlik yerlere kadar geldiler. Bunlarla mücadele için Kadı Şurayh bin Hâni yedi yüz kişilik bir kuvvetle gönderildi. Çarpışmalarda Kadı Şurayh'ın askeri yenildi ve

dağıldı. Bu durum üzerine Halife Hazreti Ali, bizzat askerinin başında Kufe'den çıkıp bunları imha etti. İçlerinden emân isteyen yetmiş kişiyi de alıp Kufe'ye getirdi.

Başlı birkaç kere ezilmiş olmasına rağmen hala solucanlar gibi sağda solda kıpırdayan ve bir araya gelmeye çalışan Hariciler, İmam Ali'yi hep meşgul ve İslam birliği yolunda en büyük engeli teşkil ettiler.

Derviş Odası'nın sobası sönmeye yüz tutmuş, odanın içi hafiften soğumaya durmuştu. Dışarda kar hızını iyiden iyiye artırmıştı.

Herkes pür dikkat dinliyordu ki Mehmet Hoca; “Bu gece de bu kadarla iktifa edelim.” dedi.

Hacı Kadir; “Allah razı olsun hocam! Bugünkü anlattıklarınız hepimiz için ne kadar ibret verici şeyler, fitne içimize bir girmeye görsün, gör bak neler oluyor?”

“Kuran, ‘fitne ölümden beterdir,’ buyuruyor” dedi Mehmet Hoca.

Odanın içi iyiden iyiye soğumuştı. Seyfi Karagöz sobanın kapağını açtı ve içindeki külleri mangala boşaltmaya başladı. Külün sıcaklığı yayıldı odanın içine.

Mehmet Hoca; “Ben kalkayım artık.” dedi. Derviş Odası'nın sakinleri ayağa kalkarak uğurladılar onu.

Dışarıda rüzgâr, yine önüne kattığı karları kovalıyordu.

Sanki bu kar ve kış anlatılanlara eşlik ediyordu.

Odanın sakinleri birer birer kalktılar. Havanın öfkesi, Derviş Odası'ndan dağılanların yüzlerine, toprak evlerin camlarına kırbaç gibi iniyordu.

Herkes birer ikişer karıştı kovalamacanın arasına.

Çatıların saçaklarında uzun ve sivri buz sarkıtları tehditkâr duruyordu.

Biraz sonra Derviş Odası'nın ışıkları söndü.

Mütevekkil bir derviş gibi köye bir tepeden bakan odanın üzerine biteviye kar yağıyordu.

Velayet Ufkunun Üveyki Sonsuza Uçuyor

Köyde gün battı, batacaktı.

Bir önceki geceden bu yana yağan kar, akşama doğru kesilmişti.

Gökte kara bulutlar koşuyordu.

Tahayyüle dalmış gibi düşünceli, hareketsiz iki kumru Derviş Odası'nın bacasında öylece duruyordu.

Öğleden sonra çıkan lodos akşama doğru hızını iyice artırmıştı.

Değirmenyolu bayırından sürüler köye iniyordu.

Çan sesleri, inek böğürmeleri, eşek anırmaları, köyü birbirine katıyordu.

Çok geçmeden köy karanlığa gömüldü. Toprak evlerin perdeleri kapandı...

Köyü, derin bir sessizlik kapladı.

Bir yanı yarım parlak bir ay, saklambaç oynar gibi siyah bulutların arasında bir görünüyor, bir kayboluyordu.

Kış günleri, akşamlar yatsı arası kısadır. Daha evlerde sofralar ortadan kalkmadan yatsı ezanı okunmaya başladı. Açılan sokak kapılarından paltolarına bürünmüş insanlar birer ikişer caminin yolunu tuttular.

Köylüler, petrol lambasının loş, zayıf ışığında, kardeşçe ve huzur içinde yatsı namazını kılmaya durdular.

Lodosun şiddetini iyiden iyiye artırdığı; mütevazı mabedin duvarlarını dövüşünden anlaşıyordu.

Tavanı, ahşap el işçiliğinin en güzel örneklerinden biri olan köy camisinden çıkanlar, rüzgârda eteklerini savurarak hayaletler gibi yine Derviş Odası'na doğru hızlı hızlı yürümeye başladılar.

Kapalı perdelerinin arkasında gezinen gölgelerin görüldüğü toprak evlerden kadın sesleri, çocuk cıvıltıları sokağa taşıyordu.

Derviş Odası'nın bulunduğu tepeye doğru patika yoldan tek sıra halinde tırmananlar Sarı Dede'ye duasını okuyarak odaya çıktılar.

Oda sakinleri yerlerini alarak Mehmet Hoca'yı beklemeye başladılar.

Herkesin aklı biraz sonra anlatılacaklardaydı ama kimse ondan bahsetme salahiyetini duymuyordu kendinde. Herkes, her akşam olağanüstü şaşırtıcı ve etkileyici bir resme bakar, bir başka boyuta gider gelir gibi dinliyordu anlatılanları. Sanki herkes yaşananların hikmetinden duyulan bir haşyet içindeydi.

Kadı İbrahim; “Lodos yarına bir şey bırakmaz, karları eritir.” dedi.

Aziz Amca; “Sel baskınlarına karşı dikkatli olmak lazım.” diye söze girdi.

Kar, rüzgâr, sel muhabbeti sürerken Mehmet Hoca da geldi.

Her zamanki yerine oturdu.

Biraz nefeslendikten sonra;

“Hicret'in 40. yılında önemli bir olay oldu.” diye başladı gecenin sohbetine.

O günlerde Nehrevan'da ölümden kurtulan Haricilerden Abdurrahman bin Mülcem, Amr bin Bekr ve Berk bin Abdullâh adındaki üç eşkıya, Mekke'de bir araya geldiler. Haricilerle ilgili olayları değerlendirdiler. Müslümanların üç kişi yüzünden çektiği sıkıntıları konuştular. Özellikle Nehrevan'da öldürülen Haricileri andılar. Dava arkadaşlarının ölümünden sonra yaşamının manasız olduğunda fikir birliğine vardılar ve şöyle dediler: “İnsanları Rablerine ibadete çağırmakta göreceğiniz kınanmadan korkmayın. O kardeşlerimiz öldükten sonra bizim bu dünya ile ne işimiz var? Kendimizi feda ederek doğru yoldan çıkan bu üç kişiyi öldürelim ve İslam dünyasını onlardan kurtaralım. Kardeşlerimizin öcünü alalım. Ümmeti, insanları ve ülkeyi sıkıntıya sokan üç kişidir. İmam Ali, Muaviye, Amr bin As...

Suikast kararını veren çete reisi Mısırlı Abdurrahman İbn-i Mülcem, “Ben Ali'ye kâfiyim” dedi.

Berk bin Abdullâh, “Ben de Muaviye'ye.”

Amr bin Bekir, “Öyleyse ben de Amr bin As'ı üzerime alıyorum.” dedi.

İnfazlar, 17 Ramazan Cuma sabahı, sabah namazı vaktinde aynı anda

yapılacaktı.

Kılıçlarını zehirle bilediler.

Üç bıçkın... Üç karanlık... Üç gözü dönmüş adam...

Biri Mısır'a, biri Şam'a, diğeri de Kufe'ye doğru gecenin karanlığında at sürdüler...

Günler sonra Kufe kentine, kanatları açılmış kocaman bir kartal gibi girdi Abdurrahman ibni Mülcem.

Büyük bir avluya açılan bir kapının önünde durdu. Kapıyı Kuttame adında güzel bir kadın açtı.

Zamanın hasnası denilen, güzelliği dilden dile dolaşan, gönülden gönüle bir şelale gibi akan Kuttame...

Kuttame'nin, ailesinden on kişi Nahrevan'da öldürülmüştü. Babası ve kardeşi de öldürülenler arasındaydı.

Abdurrahman, arkadaşları ile anlaştıkları günün gelmesini bu evde beklerken güzeller güzeli Kuttame'ye evlenme teklifinde bulundu.

“Şartlarım var.” dedi Kuttame.

“Üç bin dinar, bir köle, nafaka ve Ali'nin öldürülmesi...”

Kader ağlarını örüyordu.

Abdurrahman İbn-i Mülcem, şimdiye dek kimseye Kufe'ye niye geldiğini açıklamamıştı. İşte, gönlünü kaptırdığı kadın da Hazreti Ali'nin katlini istiyor, hatta bunu evlilik şartı olarak öne sürüyordu.

Yine de Abdurrahman, Kuttame'ye güvenemedi.

“Mehir konusunda isteklerini kabul ediyorum. Ali meselesine gelince onu, isteyerek şart koştuğunu sanmıyorum.” dedi.

“Hayır.” dedi Kuttame. “Ali öldürülmeden bu evlilik asla olmaz, eğer onu öldürürsen, hem kendini hem beni kurtarmış olursun. Benimle mutlu bir hayat yaşarsın; Allah katında sana verilecek olan mükâfat, dünyadan ve dünyada verilen her türlü nimetten daha fazladır. Öyle bir kılıç darbesi indirmelisin ki gür sakalından kırmızı kanlar akmalı, benim yüreğimin yağları erimeli.”

Bu sözleri duyan Abdurrahman, Kuttame'nin kararlılığını anladı. Oda yeniden

ışdı sanki. Bir gül bahçesindelermiş gibi birbirlerine baktılar.

Kuttame'nin gözleri savaş alanı gibiydi...

Abdurrahman; "Vallâhi! Ben buraya onun için geldim, bana buraları iyi bilen, güvenilir bir yardımcı bulmalısın."

"O işi bana bırak." dedi Kuttame ve siyah ipekten çarşafını бүrүнerek kara bir yılan gibi sağıldı Kufe sokaklarına. Akrabalarından Verdan'a gitti.

Abdurrahman da Şebib adında birini buldu kendine.

Mekke'de kararlaştırılan suikast sabahı gelip çatmıştı.

Muaviye suikasttan hafif yarayla kurtuldu. Muaviye'nin korumaları olay üzerine hemen suikastçıyı yakalamış, durum anlaşılnca da Muaviye'nin emriyle katledilmişti.

Aynı sabah Mısır'da Amr bin As, kendisi rahatsız olduğu için yerine Harice bin Habibe'yi görevlendirmişti.

Mısıra giden suikastçı, Amr bin As sanarak Harice'yi katletmişti.

Aynı sabah Kufe'de Abdurrahman bin Mülcem de alacakaranlıkta suikast için pusundaydı.

Az sonra Halife İmam Ali kapıda göründü.

Sokak kapısını açtığı sırada müthiş bir çığlık koptu.

İnsanların çıkardıkları çığlık sesine hiç benzemiyordu. Yerde sürünen karıncalar, gökte uçuşan kuşlar, cümle hayvanlar birbirlerine ağıtlar düzüyorlardı sanki. Oğulları çifte güzeller Hasan'la Hüseyin Süleymaniye'nin sütunları gibi babalarının sağında solunda yerlerini almışlardı.

Bir yanı yarımlaşan ayın ışığı vuruyordu gül yüzüne. Güzel yüzü yine gülümsüyordu. İri ela gözlerinde binlerce yıldız parlıyordu sanki.

Sabah aydınlığında gidiyordu işte...

Peki güzeller güzeli Seyyide Zeyneb'ine, gül yüzlü Ümmü Gülsümü'ne bir şey demeyecek miydi?

Biraz sonra başına gelecekleri bilseydi geri döner Zeyneb'ini bir kere daha öper, koklardı...

"Zeynebim ben, annene gidiyorum, bir şey demeyecek misin?" derdi.

Kufe minarelerinde sabah ezanları göklere yükseliyordu.
Bu sesler Kufe halkını derin uykularından uyandırıyordu.
İmam Ali tam avlu kapısından çıkarken, suikastçılardan Şebib, kılıçla üzerine saldırdı; fakat heyecanla kılıcı kapının sövesine vurdu.
Arkasından, Abdurrahman ibni Mülcem;
“Ey Ali! Hüküm ancak Allâh’ındır. Senin ve Ashabının değil!” diyerek kılıcını indirdi. Kılıç, İmam Ali’nin kafasını yardı ve beynine ulaştı.
İmam Ali;
“Tanıdım seni, sen Mülcem’in oğ...”
Sözlerini tamamlayamadan yere yuvarlandı.
Şebib ve Verdan olay yerinden kaçtılar. Abdurrahman İbn-i Mülcem’i Hemedanlı birisi üzerine bir kumaş parçası atıp yere yıktı.
İki evladı İmam Ali’yi evine taşıdı.
Seyyide Zeyneb’in, Ümmü Gülsüm’ün ağıtlarına gökkubbe dar geliyordu.
Güneş, Kufe’nin üzerine doğuyor muydu yoksa batıyor muydu belli değildi.
Şah-ı evliya, can alıp can veriyordu.
Bu kini köpürtenler kimdi?
Katili, kolları bağlı Halifenin huzuruna getirdiler.
Abdurrahman bin Mülcem, Mısır’ın fethinde bulunmuş, güzel Kur’an okuyan, bir dereceye kadar fıkıh bilgisine sahip olan biriydi. Ata iyi binerdi. Bir zamanlar Mısır’da Kur’an ve fıkıh öğretmişti. Daha sonra Hazreti Ali taraftarı olmuştu. Ardından Başkent Kufe’ye gidip Sıffin’de Hazreti Ali tarafında savaşmış, sonra da Hariciler içinde yer almıştı.
Halife Hazreti Ali, “Bunu niye yaptın?” dedi.
“Ya Ali, uzun zamandır kılıcımı biliyor ve onunla halkın en kötüsünü öldürmemi Allah’tan diliyordum.”
İmam Ali; “Görüyorsun ki sen, halkın en şerirlerindesin, eğer ölürsem öldürün.” dedi.
Suikastçıyı alıp odadan çıkardılar.
İslam Halifesinin gülümsemesi solgundu. Acılar iflahını söküyordu.

Bir savaşta ayağına bir ok saplanınca acısından ıkaramamışlardı da;

“Durun, ben namaza durunca çıkarın.” demişti, çünkü o namazda kendinden geçiyordu. Ama bu defa bela oku kalbe saplanmış ve çıkmıyordu.

Kıyamete kadar gelecek olan kalb ve gönöl ordularının sultanı son anlarını yaşıyor, başından akan kanlar siyah ve gür sakalını kan kıızıla boyuyordu.

Başından akan kanlarla sakalının sırlsıklam olduğunu görölnce hayali yıllar öncesine gitti.

Hicret’in ikinci yılıydı. Allah Resölü Muhacirlerden 150-200 kişilik bir birlikle, şam’dan dönmekte olan Kureyş kervanını takip etmek için Müdlicoğulları yurduundaydı.

İmam Ali de oradaydı...

23 yaşında bir yiğitti...

Hazreti Ali, o gün Ammar bin Yasir’le birlikte hurmalıklarda çalışanları seyretmek için yanlarına kadar gitmişlerdi. Bir hurma gölgesinde ikisi de uyuyup kalmıştı. Allah Resölü yanlarına gelince onların incecik bir toprak üzerinde uyuyup kaldıklarını görmüş ve mübarek ayağı ile dokunarak uyandırmıştı. İri, ela gözlerini ovuşturan İmam Ali’ye; “Sana ne oldu ey Toprağın Babası? ” demişti.

Böylece ona takılmış ve ona iltifat etmişti. Allah’ın Resölü o gün;

“Size insanların en bedbahtı iki adam haber vereyim mi?” demişti.

“Biri Semud kavminin Uhaymiri ki Salih’in mucizesi deveyi boğazladı.”

Sonra elini Hazreti Ali’nin alnına koyarak;

“Diğer de ey Ali, senin şurana vuracak olandır.”

Sonra da eliyle Hazreti Ali’nin sık ve siyah sakalından tutarak; “O yaranın kanından bu sakal ıslanacak.” demişti.

İşte şimdi o siyah sakal sırlsıklamdı. Yüzölne bakmaya kıyılamayan aslan, acılar içinde kıvranıyor, çektiği acıya can dayanmıyordu.

Ta çocukluğundan itibaren son anına kadar sergilediği duruşuyla hayatı, İşlam tarihinin şekillenmesinde büyük bir rol oynayan, rol model kutlu ailenin reisi can veriyordu. Aba’nın altındaki baba üveyk sonsuz ufuklara kanatlanıyordu.

Yanında gözyaşı döken oğullarına, kızı Zeyneb'ine, sevdiklerine; “Dünyada çektiğim sıkıntı, dert canıma yetti; artık bu âlemde ayrılmaya karar verdim.

Bu vefasız cihandan sıkıldım; bundan böyle felek, beni perişan edemeyecek; dünyada sıkıntı çekmeyeceğim artık.” dedi.

Sonra iki cennet reyhanı oğullarına son nasihatını yaptı; “İkinize takvayı tavsiye ediyorum. Dünya sizi çok istese de, siz onu istemeyin. Daima hak olanı konuşun ve yetimlere merhametli olun. Kaybedene yardım edin, ahiret için iş yapın ve azık hazırlayın. Allah'ın kitabında olanla amel edin. Kınayanın kınaması sizi Allah'ın emirlerine uymaktan alıkoymasın.”

Sonra diğer oğlu Muhammed Hanefi'ye baktı. Ona da, “İki kardeşine vasiyet ettiklerimi belledin mi?” dedi.

“Belledim babacığım.”

“Sana da aynı sözlerimi vasiyet ediyorum...”

Hecin develeri uçsuz bucaksız çöllerde kuşlar gibi uçuyordu...

Kufe'de olup bitenleri, İmam Ali'nin canı soğumadan dört bir diyara ulaştırmak istiyorlardı.

Artık “ne hicranlı akşam, ne ağlayan hazan...”

İmam Ali'nin, çatlayan hayat billurunda ötelere tülledi.

Geçmişin güzel günleri geldi gözlerinin önüne.

Allah Resulü'nün arkasında kıldığı ilk namaz...

Daru'l Erkam'ın kapısında nöbet tuttuğu günler...

Bir gölge gibi Güllerin Efendisini takip ettiği sokaklar, panayırlar...

Hicret esnasında Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yatağında yattığı gece...

Dünyamıza düşmüş bir huri olan Hazreti Fatıma'yı babasından istemeye gittiği gün...

Çifte güzeller Hasan ve Hüseyin'le sonsuz mutluluklara kanatlandığı günler...

Bedir'de, Uhut'ta, Hendek'te Zülfikar'la gelen zaferler...

Elinde dalgalanan ak sancağın arkasından coşkun bir sel gibi yiğitlerin aktığı, surların bir bir aşıldığı, kulelerin bir bir düştüğü ve efsaneleştiği Hayber günleri...

Ve sonra giran günler...

Cemel... Nahrevan... Sıffin...

Doğuştan mühürlü gözlerini ötelere çevirmişti... Hazansız baharlar çağlıyordu iri, ela gözlerinde...

Her birisi denizlerden coşkun, güneşten parlak o gözler, o güzel gözler, yavaş yavaş suyu çekilen pınarlar gibi sönüyordu...

İmam Ali yaralarına ve acılarına ancak iki gün dayanabildi.

Müslümanların Mekke'den Medine'ye hicret edişlerinin tam kırkuncı yılıydı.

Ramazân'ın on dokuzu...

Hicret esnasında, Allah Resulü'nün evini kuşatan kırk caninin kılıçlarından kurulmuştu da Abdurrahman bin Mülcem haininin kılıcından kurtulamamıştı.

61 yaşını doldurmuştu. Miladi takvim, 661'in 26 Ocak'ını gösteriyordu.

Mevsim kıştı, çöl fırtınaları ortalığı kasıp kavuruyordu.

Bu fırtınalar bu defa hiç denecek gibi durmuyordu.

Allah'ın Resulü'nden daha fazla yaşamak bana yaraşmaz dercesine Kufe yakınındaki Necef topraklarına uzanıverdi.

Ondan sonra İslam dünyası sinirlenmiş bir hecin devesi gibi çöktü. Fırtınaların ardı arkası hiç kesilmedi.

Halife Hasan

Babası İmam Ali'nin şehadetinden sonra Hazreti Hasan, Kufe Camiinde minbere çıktı.

Bu sakın görünüşlü, gökçek yüzlü genç, gökten yere inmiş yeşil elbiseli bir melek gibi durdu minberde.

Minberden, camiye dolduranlara, 'konuşacak ne kaldı', der gibi uzun uzun baktı.

Yüreği babasının acısıyla doluydu. Yüzü yağmur yüklü bir bulut gibiydi.

Sürmeli gözleri gamlıydı.

Genç ve güzeldi, iyi bir hatipti.

Güzel yüzlü yiğit, üzerinde mor bulutların uçtuğu dağların başından engin ovalara bakan sürmeli bir ceylan gibi camiye dolduran cemaate uzun uzun baktı... Baktı...

Nice zaman sonra; "Ey kardeşlerim!" diye başladı sözlerine.

"İmam Ali'nin oğlu olmaktan her zaman onur duydum. Ama inanınız ki şimdi korkular içindeyim. Çünkü o, yeri doldurulamayacak bir insandı. Onunla aynı dünyada, aynı zamanda yaşamak, sizler ve bizler için bir mutluluktu.

Ey insanlar! Kuran bu gece nazil oldu, bu gece Kadir gecesidir.

Musa peygamberin genci ve vasisi olan Yuşa bin Nun ve babam bu gece şehit oldu.

Ant olsun Allah'a ki kendisinden önce gelen ve sonra gelecek olan vasilerin hayırlısıydı. Altın ve gümüş olarak ihsan ettiği şeylerden ancak yedi yüz dirhem parası kaldı. Bununla da kızı Ümmü Gülsüm'e ev işlerinde yardımcı olacak birisini bulmak istiyordu.

Söz buraya gelince İmam Hasan'ı bir ağlama tuttu. Öyle şiddetli ağlamaya

başladı ki ayakta duramıyordu.

Minber, mihrab, kubbe, duvarlar, insanlar her şey dönüyordu.

Kubbelerin kemikleri, insanların yürekleri sızlıyordu.

Daha fazla ayakta duramadı. Minberin basamaklarına oturdu. Mescittekiler de hep birden ağlamaya başladılar. Feryatlar göklere yükseliyordu.

Kufe şimdiye kadar hiç böyle bir an yaşamamıştı. İmam Ali'yi kaybettiklerine, koruyamadıklarına, bundan sonra İslam dünyasının başına geleceklere ağlıyorlardı.

Kufe Camii gittikçe kabaran bir gözyaşı denizine dönmüştü.

Herkes sarsıla sarsıla ağlıyordu. O an, caminin bir köşesinden, her köşesinden duyulabilen bir ses yükseldi;

“Uzat ellerini Ya Hasan uzat, uzat ki Allah’ın kitabı ve Resulullah’ın sünneti üzerine sana biat edeyim.”

Kays bin Sad’ın sesiydi bu.

Kays, büyük sahabe Sa’d bin Ubade’nin oğluydu. Zeki, genç ve cesur bir komutandı. Onun biatından sonra bütün Kufeliler Halife Hasana biat etmek için koştular.

Otuz beş yaşındaki o genç, İmam Hasan olarak çıktığı minberden Halife Hasan olarak indi.

Önce babasının katili kısas edilmeliydi.

Halife Hasan bıraksa halk Abdurrahman bin Mülcem hainini linç edecekti.

“Babamın vasiyeti bu değildir, işkence edilmeyecek, kısas uygulanacak.” dedi.

Katil, elleri bağlı bir şekilde duruyordu. İmam Hasan’la göz göze geldiler.

Halife Hasan; “Kılıcın nerede?” dedi.

Kendi belinde de kılıç vardı ama katili kendi kılıcı ile öldürmek istiyordu.

Katilin kılıcını getirdiler.

İmam Ali’nin kanları vardı kılıçta. Halife Hasan’ın gözleri o kanlara ilişti. Gözleri doldu.

“Bununla mı öldürdün babamı?”

“Evet, bu kılıçla öldürdüm, günler geceler boyunca biledim ve Allah’a dua

ettim: Allah'ım! Bu kılıcımla halkın en kötüsü ölsün diye, öldürdüm de...”

“Duan kabul olmuş ey gafil! İşte son defa halkın en kötüsü bu kılıçla ölecek.”

Kılıç havada parıldadı.

Baş bedenden koptu. Kılıç bir kez daha kalktı havaya, halk şaşırmıştı.

Halim selim Halife, kopmuş başa niye bir darbe daha indirsindi.

Baş değil, taşa indirdi kılıcı. Kılıç parçalandı.

Kılıç, halkın en kötüsünü öldürme görevini hakkıyla yerine getirmişti.

Halife Hasan'a biat edenlerin sayısı kısa sürede 40 bini geçti. Mekke, Medine, bütün Hicaz, Yemen, Horasan ve İran halkı biat ettiler.

İmam Ali'nin şehadet haberi Şam'a ulaşınca, Muaviye'ye “Emiru'l Müminin” denmeye başlandı ve kendisine biat yenilendi.

Daha önce kendisine “Şam Beldelerinin Emiri” deniyordu.

Muaviye, Hazreti Hasan'a biat edildiğini duyduğunda çok telaşlandı.

Halife Hasan yeteri kadar güç toplamadan işi bitirmeliydi.

Suriye'ye ek olarak Mısır ve Filistin'den de asker toplayarak etkili bir darbe hazırlığı içine girdi.

Irak ve Hicaz'dan gelen birliklerle Muaviye'yi karşılamaya çıkan Halife Hasan'ı, babasının başına gelenlerden de büyük ihanetler bekliyordu.

Önce kendi ordugâhında silahlı saldırıya uğradı. Çadırı yağmalandı, kendisi yaralandı. Sonra, savaş günü saf değiştiren komutanlarının teker teker satın alındığını öğrenince yıkıldı. Üstelik aynı günlerde Bizans orduları da İslam topraklarına girmişti.

Muaviye elçi göndererek anlaşma teklif etti.

Halife Hasan, kan akıtmaktan hoşlanmayan, her sorunu konuşarak çözmek isteyen bir insandı.

İkilik sürdürerek daha fazla kardeş kanı dökülmesine razı olmayan Halife Hasan, Muaviye'nin anlaşma teklifini, birtakım ilkeler üzerinden kabul etti.

Bu anlaşmanın en önemli maddesine göre Halife Hasan meşru hakkını şimdilik devredecek, Muaviye öldükten sora yerine kimseyi veliaht bırakmayarak emaneti asıl sahibine iade edecekti.

Allah'ın ismi üzerine anlaşılmaya uyma sözü veren Muaviye bu esnada 62 yaşında Halife Hasan da 36 yaşındaydı.

Ehl-i Beyt Medine'ye dönüş hazırlıklarına başladı.

İmam Hüseyin öfkeliydi.

Hilafet hakkından vazgeçtiğinden dolayı ağabeyine kırgındı.

Ehl-i Beyt'in Kufe'den ayrılması pek hazin oldu.

İmam Hüseyin, Seyyide Zeyneb, Ümmü Gülsüm ve diğer aile fertleri elbette çok acı çekiyorlardı ama o gün dünyanın en acı çeken insanı Halife Hasan'dı. Bu şehirde babasını şehit etmişler, bu şehirde hilafetini elinden almışlardı.

Yıllar önce babaları ile birlikte ayrıldıkları Medine'ye doğru hazin bir yolculuk başlamıştı.

İmam Hüseyin, yirmi yıl sonra bir kez daha verilen sözlere inanarak, çok yakınına kadar geleceği ama bir daha hiç göremeyeceği Kufe'ye uzun uzun baktı.

Şu dünya nasıl bir dünya idi? Bu şehirde yaşayan insanlar mı böylesine şaşırtıcıydı yoksa dünya mı böyleydi?

Çifte güzeller İmam Hasan ve İmam Hüseyin, ev halkıyla birlikte uçsuz bucaksız çöllerde Medine'ye doğru yol alıyorlardı.

Kufe'ye gelirken babalarının kanatları altında gelmişlerdi. Babasız dönmenin hicranı vardı yüreklerinde.

Yollarda yine hazin bir göç vardı.

Şam'da ise bayram...

Hilafeti İmam Hasan'dan devralan Muaviye, "Müminlerin Emiri" unvanıyla isimlendirilmiş olarak ordusunun önünde Şam'ın caddelerinden geçerek sarayına doğru ilerliyordu...

Halife Hasan'ın yüksek bir fedakârlıkla hilafetten çekilmesi üzerine o yıla "Birlik yılı" denildi. Müslümanlar tek bir idare altında toplanmışlardı.

Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yıllar önce verdiği haber gerçek olmuştu.

"Bu oğlum Hasan Seyyiddir. Allah onunla iki büyük Müslüman topluluk

arasında barışı sağlayacaktır.”

İçte birlik, dışta fetihlerin muştusuydu.

Esasında Muaviye, hilafetinin ilk dönemi itibariyle bir şekilde içte birliği sağladı. Bunun doğal sonucu olarak da Afrika’da, Kuzey Afrika içlerine; Asya’da, Nehir Ötesi denilen Maverünnehir’e, Bizans hâkimiyetinde olan bölgelerde ise, İstanbul’a kadar uzanan etkili seferler gerçekleştirdi.

İstanbul kuşatıldı.

Emeviler devrinde askeri seferlerde sağlanan parlak başarılar ne yazık ki İslam dünyasının iç bünyesine yansımadı. Ülkeyi baştan sona kapsayan bir kucaklaşma sağlanamadı.

Dışta Eba Eyyüb El Ensari, Büreydetül Eslemi, Ukbe bin Nafi gibi üstün şahsiyetlerin cihat idealiyle örgülenerek gelişen ve İslam’ın evrensel boyutunu yansıtan fetih ve zaferler içte hayal kırıklığına dönüştü.

Evrensel İslam’ın; toplumu adalet ve insaf duygusuyla kucaklayan şefkat ve merhamete dayalı sevimli yüzünün üstüne asabiyetin gölgesi düştü.

Ve sahabenin sağduyusunca paylaşılan siyaset anlayışı yerine, kabile yorumunun farklı bir üslupla benimsetilmek istenmesi insanları rahatsız etti.

İmam Hasan’ın hilafetten çekilmesinden sonra Şam’da başlayan Hazreti Osman’ı hayırla yad etme, Hazreti Ali’yi ve Ehl-i Beyt’i zemmetme, zamanla diğer şehirlere de yayıldı. Basra, Kufe gibi Ehl-i Beyt’e karşı sevgisi olan şehirlerde Cuma ve bayram hutbelerinde Ehl-i Beyt’i kötülemeleri için valilere mektuplar gönderildi.

Kufe valisi Muğire bin Şube; “Ben birilerinin dünya saltanatı sürmesi için ahiretimi yakamam” diye Ehl-i Beyt’e zemmetmeyi reddetti.

Hutbelerde Ehl-i Beyt’in zemmine karşı çıkanların çoğunlukta olması, Ehl-i Beyt’in zemmi kararını değiştiremedi.

Sadece muhalif olanlar değil, ileride muhalif olma ihtimali bulunan sahabeler de tek tek avlandı, başları kesilerek şehirlerde dolaştırılıp, insanlara gözdağı verildi.

Kufe’de Ehl-i Beyt’i kötülemeye karşı çıkanların başında Hucr bin Adiy vardı.

Hucr, halk tarafından çok sevilen, yiğit bir insandı. Ona göre İmam Ali'yi zemmedenler hayırlı insanlar değildiler.

Önce etrafındaki adamlara bazı menfaatler vaat edilerek Hucr yalnızlaştırıldı. Sonra da on dört kişi zincire vurularak Şam'a gönderildi.

Yolda Hucr ve yedi arkadaşı Mercizahran'da idam edildi.

Gönlü Ehl-i Beyt sevgisi ile dolu olan Hucr'un son arzusu iki rekât namazdı.

“Allaha yemin olsun ki ömrüm boyunca en çok ruhi haz duyarak kıldığım namaz şu namazdır. Ölümünden korkup da namazı uzattığım zannına kapılmayacak olsaydınız ara vermez, devam ederdim.”

Hucr, şehit edildikten sonra bileklerindeki zincirlerin çözülmemesini ve bedenine bulaşacak kanların yıkanmamasını vasiyet etti.

Çünkü bunu yaptıranlar ile öteki dünyada, Allah'ın huzurunda gerçekleşecek olan duruşmaya elleri zincirli olarak kanlı elbiseleri ile katılmayı arzu ediyordu.

Camilerde Ehl-i Beyt'in zemmedilmesi, Hz. Ali taraftarlarında soğukluk hasıl ediyordu. İleride, 717 yılında Halife olacak olan Ömer b. Abdulaziz'in en güzel icraatlerinden biri de, Ehl-i Beyt'e zemmi yasaklaması olacaktı.

İmam Hüseyin, kardeşi İmam Hasan'la birlikte Medine'de ikamet ediyordu.

Dedelerinin mescidinde imamet onlarındı. Zaten onların olduğu yerde kimse mihraba geçmezdi.

Bir gün Hazreti Hüseyin, dedesinin mescidine geldi, içeridekilere selam verip bir köşeye çekildi. Mescitte, Amr bin As'ın oğlu büyük hadis âlimi Abdullah bin Amr da vardı.

Hazreti Abdullah'ın babası Amr bin As, Sıffin Savaşında mızrakların ucuna Kur'an sayfaları asma fikrini ortaya atan adamdı.

Hazreti Abdullah, İmam Hüseyin'in selamını aldıktan sonra yanındakilere usulca eğilerek;

“Şu zatı görüyorsunuz ya, melekler şu an yeryüzündeki insanların en hayırlısının bu olduğuna kânidirler. Ne yazık ki böyle en hayırlı insan benimle küs duruyor, konuşmuyor. Sahralar dolusu koyunum olsa benimle konuşması için müjde olarak verirdim doğrusu.” dedi.

Büyük sahabi Ebu Said el Hudri duydu bu sözleri.

“Madem Hüseyin’in şu anki yeryüzü halkının en hayırlısı olduğuna inanıyorsun, öyle ise ben sizi barıştırırım.”

Sonraki gün birlikte Hazreti Hüseyin’in evine gittiler.

İçeri önce Ebu Said el Hudri girdi. İmam Hüseyin’e, Abdullah bin Amr’ın bir gün önce kendisi hakkında söylediği övgü dolu sözleri aktardı. Onu bir kere huzuruna kabul etmesini ve dinlemesini söyledi. İmam Hüseyin, büyük sahabeyi kırmadı, ricasını kabul etti.

Abdullah bin Amr büyük bir saygı ile içeri girip kapıya yakın bir yere diz çökerek oturdu.

Büyük bir mahcubiyet içindeydi.

İmam Hüseyin; “Benim şu anki yeryüzü halkının en hayırlısı olduğumu söylemişsin, bu doğru mu?”

“Evet, onda şüphem yoktur.”

“Madem öyledir, Sıffin’de neden Muaviye tarafında yer alıp babama karşı savaştın? Halbuki babam benden de hayırlıydı?”

Abdullah bin Amr, bu sorunun geleceğini biliyordu.

“Ey Resulullah’ın aziz evladı, lütfen beni bir dinle, sonra kararını ver” diyerek başladı Sıffin macerasını anlatmaya:

“Babam Amr bin As, vaktiyle beni elimden tutarak senin şanı yüce deden Resulullah’ın huzuruna götürüp şöyle demişti:

“Ya Resulullah! Bu oğlum Abdullah, ibadette aşırıya gidiyor, bütün gece namaz kılıyor, bütün günlerde de oruç tutuyor. Bu kadar ileri gitme, diyorum bana itaat etmiyor, dinlemiyor.”

Senin şanı yüce deden bana o gün buyurdu ki:

“Abdullah! Ben de gece namaz kılarım, ama uyurum da, ben de gündüz oruç tutarım ama yerim de. Sen de öyle yap, bu kadar aşırıya gitme!”

Bundan sonra da hiç unutamadığım şu ikazını yaptı bana:

“Abdullah!’ dedi, “sakın babana itaatsizlik edip de sözünden çıkma!”

İşte beni Sıffin’de size karşı getiren, aziz dedenin bu tembihidir. Ben babamla

birçok savaşlarda birlikte oldum. şam'ın, Filistin'in, Mısır'ın fethinde yanından ayrılmadım. Ama Sıffin'e gelince durdum, yanında yer almaktan kaçındım. Çünkü buradaki cephe, bundan öncekiler gibi yabancılardan oluşmuyordu. Karşımızda kardeşlerimiz vardı. Bunun üzerine babam bana ısrar etti, babaya itaat etmem gerektiğini, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) söylediğini hatırlattı. Ben de o tembihe karşı gelmiş olmamak için Sıffin'de babamın yanında yer almak zorunda kaldım, dolayısıyla size karşı görünmüş oldum. Ancak şunu kesinlikle söyleyebilirim ki; asla ok atmadım, asla kırıcı bir söz söylemedim, yani savaşa iştirak etmedim. Sadece babama itaatsizlik etmiş olmamak için orada bulundum. Keşke ben katıldığım önceki savaşlardan birinde ölseydim de bu olayda sizin karşınızda yer almış gibi görünmeseydim. Gece gündüz bunun pişmanlığını duymakta, tövbe istiğfarını yapmaktayım.”

Bu sözlerden sonra İmam Hüseyin'in gözleri doldu.

“Allah herkesin niyetini ve kalbini bizden daha iyi bilir.” dedi.

Evin içinde derin bir sessizlik oldu.

Ebu Said el-Hudri'nin sözleri bozdu sessizliğı;

“Kucaklaşma zamanı gelmedi mi?”

İslam'ın bu iki bahadır evladı kucaklaştılar. Büyük sahabe Ebu Said el-Hudri'in sevincine sınır yoktu.

Cennet Gençlerinin Üveyki Hazreti Hasan Sonsuzluğa Uçuyor

Ve bir gün...

Medine’de şafak söküyordu.

İmam Hasan’ın ıstıraptan ciğerleri sökölüyordu. “Zeyneb! Kardeşim Zeyneb!” diye bağırarak uyandı.

“Su, su” diye inledi.

“İçim yanıyor, zehirlediler beni.”

Koştı Seyyide Zeyneb. O zaten hep ağabeylerinin yanındaydı. Canparçası annesine “Babasının annesi.” denildiği gibi ona da “AğabeylerinİN annesi.” deniyordu. Annesi ağabeylerini ona emanet etmişti çünkü.

İmam Hasan’ın sabaha karşı rengi iyice yeşilleşti.

Gözleri matlaştı. Elleri titremeye başladı. Bundan önce de defalarca zehirlenmişti. Ama bu defaki başkaydı.

Bu halim selim insan, kendisini zehirleyenlere bile beddua etmiyordu.

“Dünya malının helalinden hesap, haramından azap vardır.” diyordu.

Önünde bir tas duruyordu. Ağzından kan geliyor, azası pıhtı pıhtı ağzından dökölüyordu.

Benzi sararıp soluyor, yeşilleniyordu.

İmam Hüseyin geldi, ağabeyinin üzerine kapandı. Başını ve iki gözünün arasını öptü, ağlamaya başladı.

İmam Hasan kardeşinin yüzüne bakıp bakıp ağladı.

“Neden ağlıyorsun Ağabey?”

“Başına geleceklere ağlıyorum. Beni zehirlediler, seni de şehit edecekler.”

İmam Hasan için vasiyet vaktiydi.

Zehrin ıstırabından tir tir titriyordu.

İmameti kardeşi İmam Hüseyin'e vasiyet etti.

Kardeşi İmam Hüseyin'e, "Beni dedemin yanına, bu mümkün olmazsa annemin yanına defnedin." dedi.

İmam Hasan bütün malını fakirlere dağıtan, her defasında hayata beş parasız yeniden başlayan, zahidane hayat yaşayan bir kimseydi.

Bir gün ikram ettiği bir bedevi ağladığında;

"Niye ağlıyorsun, yoksa verdiğim şeyi az mı buldun?" demişti de, Bedevi;

"Yok senin gibi bir cömertliği toprak nasıl örtecek ona ağlıyorum." diye cevap vermişti.

Medine'nin tertemiz toprağı işte o cömert insanı bağrına basmak için sabırsızlanıyordu.

O güzel Hasan, ay yüzlü Hasan saniye saniye soluyordu.

Dedesi Allah'ın Resülü'ne benzeyen İmam Hasan'ın bedeni, bir bayram günü giydiği elbiseye dönmüştü.

Kırk iki yaşındaydı, daha ömrünün baharındaydı.

Ve 667'nin bir bahar sabahı, Medine minarelerinde yükselen sala sesi, babasından sonraki İmamın, On İki'nin ikincisi'nin, cennet gençlerinin incisinin şehadetini haber veriyordu.

Medine'yi hüzünden siyah bir şal gibi bürüyen sala sesleri; namaza kalktığı zaman tir tir titreyen, binek almaya imkânı olduğu halde hacca hep yaya gidip gelen; yüzü dedesine benzeyen, halim selim insan İmam Hasan'ın, bu gam ve keder dünyasından ayrıldığını, dağlara, taşlara, çöllere, göklere haykırıyordu.

Uhut Dağı kederden iki büklümdü.

Aba'nın altında kalan iki yavru üveykten biri sonsuza kanatlanmış, yuvada son bir üveyk kalmıştı.

O da kanlı üveykimiz İmam Hüseyin..."

Tepe Oda'da soba sönmüş ama yürekler tutuşmuştu, gözlerden kanlı yaşlar

akıyor, dışarıda kar fırtınası şiddetini her geçen dakika artırıyor.

Mehmet Hoca; “Günümüzün Alilere, Hasanlara, Hüseyinlere ihtiyacı var... Zor günleri göğüsleyecek yiğitlere ihtiyacı var.” diye bitirdi sohbetini.

Mehmet Hoca o gece yine hem ağlamış hem ağlatmıştı. Zaman zaman hıçkırıklara boğulmuştu. Ne kadar içli, ne kadar da yürekten anlatmıştı İmam Ali’nin hayatını.

Odanın içindeki herkes yine önce Mehmet Hoca’nın kalkmasını bekliyordu. Aslında kimsede kalkacak mecal kalmamıştı. Biraz sonra Mehmet Hoca; “Eh haydin yavaş yavaş gidelim artık deyip kalktı. Arkasından Hacı Kadir Amca, Kara Mustafa Dayı, Faik Dede, Kadı Hasan, Ali Yüksel kalktılar.

Rahmetli babamın gözleri kan çanağına dönmüştü. İmam Ali’yi oldum olası çok severdi. Onun için ilk oğlunun adını Ali koymuştu.

“Ali, Harun, Hasan haydin oğlum biz de gidelim.” dedi. Herkes birer ikişer karların arasında karanlıkta kayboldu.

Derviş Odası’nın ışıkları söndü.

Muaviye'nin Vefatı

Lodos, karları eritmiş, yollar yine çamur deryasına dönmüştü. Yamaçlarda eriyen kar suları, köyün dere yatağını taşırmıştı. Coşkun derenin uğultusu, akşamın alacasında yüreklere ürperti salıyordu.

Yukarı Çeşme'nin başında kızların, kadınların şamataları duyuluyordu.

Bir günün daha bittiğini haber veren akşam ezanıyla birlikte, köy yavaş yavaş siyah bir şala bürünmeye başlamış, kızlar, doldurdıkları testilerini omuzlarına alarak birer ikişer evlerinin yolunu tutmuşlardı.

El ayak ortalıktan çekilmiş, köyde yine derin bir sessizlik başlamıştı. Bir iki kurbağa sesinden ve uzaklardaki bir köpek havlamasından başka bir ses duyulmuyordu.

Bir de rüzgârın ürperti veren uğultusu...

Çok geçmeden, Aziz Amca'nın okuduğu yatsı ezanı köye can vermeye başladı.

Köyü kasıp kavuran soğukta, müezzinin sesi bazen incelerek uzaklaşıyor, bazen kalınlaşarak yakınlaşıyordu.

Mihrabın iki yanında yanan petrol lambasının esrarengiz aydınlığında; ışık ve gölge oyunları arasında kılınan yatsı namazından sonra herkes birer ikişer camiden çıkarak Derviş Odası'na doğru yöneldi.

Köylüler, yıldız böcekleri gibi el fenerlerini yaka söndüre; soğuğun hatır gönül tanımayan kırbaçları altında Derviş Odası'na doğru yürüyorlardı.

Gökte, kara kara bulutlar siyah atlar gibi birbirinin peşinden koşuyordu.

O gece Derviş Odası yine tıklım tıklım doldu.

Yaşlılar, gençler kapıya yakın yerlerde yerini aldılar.

Odadaki yaşlıların her biri yaklaşmakta olan fırtınadan dem vuruyordu.

Yaşlıların fırtına muhabbeti devam ederken Mehmet Hoca kapıda göründü.

Yine her zamanki yerine oturdu.

Sanki bir anda sadece konuşmalar değil, nefes almalar bile kesilmiş de herkes Mehmet Hocanın sesine kulak kesilmişti.

Miladi 680 yılıydı... Medine’de güneş, gökte bir alev kızıllığı bırakarak dağların ardında kayboluyordu.

Şam taraflarından gelen bir atlı, Medine baharında başlarını göklere uzatmış palmiyeleri, hurma ağaçlarını yıldırım hızıyla geçerek, arkasında toz duman bırakarak şehre girdi. Atı da kendisi de nefes nefeseydi. Doğruca vali konağına sürdü atını. Belli ki önemli bir haber getirmişti.

Atlı kimdi? Neyin nesiydi? Nereden gelmişti? Getirdiği haber ne olabilirdi?

Medineliler kulak kabarttılar...

Şehir kendini akşam dinginliğine bırakmıştı.

Biraz sonra vilayet konağından hızla çıkan bir ulak soluğu Medine mescidinde aldı.

O sırada İmam Hüseyin, dedesinin mescidinde akşam namazı kıldırıyordu.

Abdullah bin Zübeyir de oradaydı.

Ulak, İmam Hüseyin ve Abdullah bin Zübeyir’e;

“Vali sizi istiyor.” dedi.

Kör kuyuların, deryaları ayağına çağırıldığı devirler başlamıştı.

İki dost birbirine bakıştı. Sonra ikisi de aynı şeyi düşünmüş gibi;

“Sen git, biz geliriz.” dediler.

“Muaviye ölmüş olabilir, bizi Yezit’e biat için çağırıyorlardır, ikimizin birden kapana kısılması uygun olmaz.” diye düşündüler.

Biraz sonra İmam Hüseyin, vali konağındaydı. Muaviye’nin özel işlerini takip eden Mervan bin Hakem de Valinin yanındaydı.

Tahminler doğruydu. Uzun süredir sağlık sorunları yaşayan Muaviye ölmüştü. Valilik de dâhil olmak üzere neredeyse kırk yıllık iktidarı son bulmuştu.

İmam Hasan’la yaptığı anlaşmaya uymayarak yerine oğlu Yezit’i veliaht tayin etmişti. Hâlbuki vicdanların kabul etmediği her icraat, iktidarın tabutuna çakılan bir çivi idi.

Muaviye hayatta iken iki şehirden çok çekiniyordu:

Mekke ve Medine...

Bu işin halli için ömrünün son yıllarında, Medine'ye Mervan bin Hakem'i göndermişti.

Mervan, hayatta olan sahabeleri ve sahabe evlatlarını mescitte toplamış ve Muaviye'den uzun uzun övgüyle söz ettikten sonra şöyle konuşmuştu:

“Şam meliki, size selam ve iyi dileklerini sunuyor.

Ümmetin bundan sonraki iyiliğini düşündüğünden öldükten sonra yerine bu iş için en ehil kişi olan oğluna biat etmenizi tavsiye ve istirham ediyor.” demişti.

Bunun üzerine Abdurrahman bin Ebu Bekir ayağa kalkarak;

“Ey Mervan! Siz böyle yapmakla Kayserler gibi saltanat kurmak istiyorsunuz. Biliyorsunuz ki Kayser ölünce yerine oğlu geçer, hem bu yaptığın iş, Ebu Bekir'in ve Ömer'in yolu değildir. Bilakis onların yoluna aykırıdır. Zira onların hiçbiri oğullarını veliaht tayin etmediler.” diyerek sert çıkmıştı.

Mervan'nın çabası yetmemiş olacak ki daha sonra Medine'ye, Muaviye bizzat kendisi gelmiş ve sahabenin ileri gelenleri ile görüşmüş ama hiçbir olumlu sonuç alamamıştı.

Muaviye buna rağmen yılmamış ömrünün sonlarına doğru Şam'daki sarayına illerin ileri gelenlerini çağırarak ikna toplantıları yapmıştı.

Bu temaslar sonucunda bir hayli yol almış ve ölüm döşeğinde oğluna şunları söylemişti:

“Oğlum iktidarı ayağına kadar getirdim. Her şeyi sana kolaylaştırdım. Düşmanlarını sana karşı alçalttım. Arapları sana boyun eğdirdim. Hiç kimsenin bir araya getiremediği mülkü senin için bir araya getirdim. Ben, Hüseyin bin Ali, Abdullah bin Ömer, Abdullah bin Zübeyir, Abdurrahman bin Ebi Bekir dışında kimsenin sana zorluk çıkaracağını düşünmüyorum. Abdullah bin Ömer tek kalırsa sana biat eder. Kıyama kaldırıncaya kadar Abdullah bin Zübeyir'in yakasını Iraklılar bırakmaz. Eğer öyle yaparsa sen kazançlı çıkarsın. Eğer kalkmazsa sen de ona güzel davranırsın. Ebu Bekir'in oğluna gelince arkadaşları ne yaparsa onu yapar. Amma Hüseyin bin Ali'ye gelince işte Aslanın gücüyle

karşına çıkar. Başını ezmek için her an fırsat kollar. Eğer bunu yapmaya kalkarsa dünyayı ona zindan et.” demişti.

İşte babasının vasiyeti gereği Yezit, halife olur olmaz ilk iş olarak Medine Valisi Velid’e bir ulakla mektup göndererek; İmam Hüseyin, Abdullah bin Ömer, Abdullah bin Zübeyir ve Abdurrahman bin Ebu Bekir’in biatlarını almasını, kaçınırlarsa boyunlarını vurmasını istemişti.

Vali Velid, Yezit’in emrini İmam Hüseyin’e ilette.

İmam Hüseyin bu duruma son derece hiddetlendi.

“Muaviye; Ağabeyim Hasan’a bir söz vermişti. Öldüğünde tahtını oğlu Yezit’e bırakmayacaktı. Bu şartla ağabeyim halifelik hakkından vazgeçmişti. Kan akmasın, Müslümanlar bölünüp dağılmasın, diye. Verilen sözler ne çabuk unutuldu. Simdi de kalkmış benden Yezit gibi birine biat etmemi istiyorsunuz.”

Vali Velid, bu sözler karşısında sustu, bir şey diyemedi.

Vali, iyilik ve sulh adamı idi.

“Peki şimdi evine dön. Halk, biat için toplandığında sen de gelir biat edersin.” dedi.

İmam Hüseyin çıkmak için kapıya yöneldiğinde;

O ana kadar Valinin yanında sessizce konuşulanları dinleyen Mervan:

“Eğer bu şimdi buradan ayrılacak olursa bir daha asla ele geçmez, onunla senin aranda çok çarpışma olur, en iyisi bu adamı hapset, yanından ayrılıp gitmeden ya biat alırsın ya da boynunu vurursun.” dedi.

İmam Hüseyin yerinden fırladı, Mervan’ın üstüne yürüdü;

“Ey Mervan! Sen yalan söyledin, Vallahi sen alçaklaştın, benim boynumu vurmaya ne sen kadir olabilirsin ne de o.” diyerek kapıyı vurup çıktı.

Vali konağından ayrılan İmam Hüseyin çoktan kararını vermişti.

Yezit’e asla biat etmeyecekti.

Bu inandığı dinin ilkelerini çiğnemek olurdu. Yezit gibi ayyaş, hafifmeşrep bir adama biat edilmezdi.

Artık Medine’de durması mümkün değildi. O gece ayrılmazsa ertesi gün her şey olabilirdi.

Eve geldi. Ehl-i Beyt fertlerini topladı.
Uzun süren görüşmelerden, Medine'ye veda kararı çıktı.
Yollarda yine göç vardı.
Son üveyk de yuvadan uçuyordu. Kerbela'ya doğru yolculuk başlıyordu.
Mehtabın ışığında yıkanan şehir, sürmeli gözlerini göklerden gelen ışıklarla kırparken, İmam Hüseyin elinde bir kandille evinin kapısında göründü...
Büyük ruhların derinleştirdiği diri bir sessizliğin, içli bir musiki gibi yükseldiği şehir dağıyla taşıyla ışıklı bir uykudaydı.
Ay ışığında ağaran Uhut, hörgüç hörgüç gözlerinin önündeydi.
Geçmişte, üzerinde yaşananlardan dolayı mahzundu.
Uhut'ta göğüslerini, dedesine siper eden yiğitler düştü hayaline.
Dünyanın tozuna toprağına bulaşmadan giden yiğitler...
Ve bir kor düştü yüreğine.
Allah'ın Resulü aralarından ayrılalı neredeyse yarım asra yaklaşmıştı.
Halife olduğunda komşunun koyunlarını sağan Ebu Bekirler, devlete ait mumu söndürdükten sonra selam alan Ömerler devri çok gerilerde kalmıştı.
Hazreti Osman döneminde eşkıyalar Medine'yi basmış, halifeyi şehit etmişlerdi.
İslam toplumunun başsız kaldığı o zor günlerde babası İmam Ali, hilafeti kabullenmekle sırtına ateşten bir gömlek giymişse de ortalık bir daha durulmamıştı.
İmam Hasan'dan sonra on yıl kadar bir sessizlik olmuştu.
Bu süre içinde sabretmiş, susmuş kendi içine kapanmış, babasından ve abisinden kalan manevi bir miras olan imameti sürdürmeye çalışmıştı.
Fakat Muaviye'nin vefatından sonra yerine oğlu Yezit'in geçmesiyle kapanan yaralar yeniden açılmıştı.
Yezit'e biatı mümkün değildi. Bu İslam'ın genleri ile oynamak olurdu.
54 yaşın verdiği olgun ve dinç bir kararlılıkla, elinde kandil Medine sokaklarında heybetle yürüyen İmam Hüseyin, kendisi ve ailesi için zindan günlerinin başladığının farkındaydı.

Böyle bir zalime biat etse İslam'ın ilkelerini çiğnemiş olacak, biat etmese kısıklırak yakalanıp ya Şam'a gönderilecek ya da buna bile gerek duyulmadan boynu uçurulacaktı.

Bunu akşamüzeri gittiği valilikte Mervan'ın tehdit dolu sözlerinden anlamıştı.

Omuzlarına büyük bir yük binmişti. Babası İmam Ali'ninkiler gibi geniş olan omuzlar bu yükü kaldırabilecek miydi?

Muaviye'nin babası Ebu Süfyan, Mekke fethinde Mekke'nin reisiydi. Bedir savaşı onun yüzünden olmuş, Uhut'ta ve Hendek'te arkasına orduları takıp Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) karşısına dikilmişti.

Ebu Süfyan ve Hanımı Hind'in Mekke fethinde Müslüman olmalarıyla Peygamberin merhamet pınarında eriyip giden Emevi hanedanının benlik davası, önce yeniden depreşmiş, Yezit'le birlikte ise bütün dehşetiyle hortlamıştı.

Adaletin olmadığı yerde zorbalık olurdu.

Zulüm gelip kapıya dayandığında yol belliydi, menzil belliydi.

Elindeki kandille gecenin bir vaktinde Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) hanımlarından Ümmü Seleme'ye uğradı.

Büyük annesi sayılırdı.

Ümmü Seleme annemiz oldukça yaşlanmış, ufalmış, bir köşede büzülmüş kalmıştı. Allah Resulü'nün geride kalan tek hanımı oydu. Yaşı doksanı geçmişti.

İmam Hüseyin'i görünce, "Sen misin oğul." dedi.

"Benim."

"Gecenin bu vakti hayırdır oğul"

"Ey Müminlerin annesi! Buralardan gidiyorum, Allah'a emanet ol!"

Kandilin aydınlığında içi toprak dolu bir çanağa doğru yönelen Ümmü Seleme Annemiz birden irkildi, ürperdi:

"Gitme Hüseyin'im! Gitme, toprak kızarıyor, toprak kan kokuyor, gitme üveykim seni vururlar, bir sen kaldın Aba'nın altındaki üveyklerden, hepsi bir bir uçtu gitti. Peygamberlerin Üveyki deden uçtu, cennet kadınlarının hanımefendisi annen Fatımatüzzehra uçtu, Şah-ı Evliya baban Ali uçtu, Cennet gençlerinin efendisi ağabeyin Hasan uçtu..."

İmam Hüseyin; “Gitmeliyim.” dedi.

“Beni burada da sağ koymazlar, gidip Mekke’ye Allah’ın harimine sığınmalıyım.”

Aba Ehli’nin yuvadaki son üveykini bu ölüm yolculuğundan döndüremeyeceğini anlayan yaşlı Anne’miz, boynunu büktü.

Mahzun ve mükedder bir halde;

“Allah yolunu açık etsin oğul, Allaha emanet ol!” dedi.

“Allaha emanet ol ey Müminlerin annesi, hakkını helal et!” dedi İmam Hüseyin.

“Burada kalanlar senin ihtiyacını görecekler, seni yalnız bırakmayacaklar.”

Ümmü Seleme Annemiz’in evinden çıkan İmam Hüseyin, elinde bir kandille doğruca dedesinin kabrine yöneldi.

“Gitme Hüseyin’im, Gitme oğul, Resulullah’ın bana emanet ettiği toprak kızarıyor, toprak kan kokuyor, bu hayra alamet değil, gitme üveykim seni vururlar.” diye yalvaran Ümmü Seleme Annemiz’in sözleri beyninde uğulduyordu...

Kandili İki Cihan Serveri dedesinin başucuna bıraktı.

Çömeldi. Toprağı kokladı. Gül esintisi doldu yüreğine. Toprağı avuçladı, toprak parmaklarının arasından süzüldü. Süzülen toprağa yaşlı gözlerle baktı. Gözyaşları düştü toprağa. Toprak ıslandı.

“Ben gidiyorum Dede, ben gidiyorum.” dedi. Bunu sanki inler gibi söyledi. Sözcük yerine acı bir inilti sızdı dudaklarından.

“Bir zamanlar sen Mekke’den göçe zorlanmıştın ya... Medine’de nasıl karşılandığını anlatır dururdu annem. İlahiler ve sevgi seli içinde şehre girişin tarih olduydu hani... Şimdi ben tersini yapıyorum Dedeciğim! Medine’den çıkıp Mekke’ye, senin kovulduğun şehre gidiyorum. Oradan da nereye giderim bilemiyorum. Bildiğim bir şey varsa toprak kızarıyor, toprak kan kokuyor, bir zaman sana daraldığı gibi dünya şimdi de bana daralıyor.

Son günlerinin birinde bir kolunda babam, diğer kolunda Fazl olduğu halde mescidine gelmiştin ya! Hani, mecalin olmadığı için minberin üst basamağına

çıkamamış, ilk basamaktan konuşmuştun;

‘Dağılmayın, birleşin, sizden öncekiler dağıldıkları için helak oldular’ demiştin.

“Ama biz dağılıyoruz Dedeciğim! İslam dünyası dağılıyor, kubbede çatırtılar var.

Ey iki cihan güneşi dedeciğim! Gelişinle geceler bile aydınlanmıştı, şimdi gün ortasında karanlıkta kalıyoruz. Bizi senden koparmak, senden yetim bırakmak istiyorlar, Sen yetimin halinden bilirsin.”

Mezarın başında ne kadar durduğunu dedesiyle neler konuştuğunu ve ne kadar dua ettiğini bilmiyordu. Vaktin epey ilerlemiş olduğunu tahmin ederek mezarın başından kalktı. Yağ kandilini eline aldı ve Baki kabristanlığına yöneldi.

Veda vaktiydi...

Annesi Fatıma Zehra ve ağabeyi Hasan oradaydı.

Baki kabristanlığının etrafı, Sel dağından getirilen siyah volkanik taşlarla çevriliydi.

Duvarlar yüksek değildi.

Canlılar susunca mezarlar konuşurdu.

Cennetü’l-Baki, mehtabın aydınlığında pırıl pırıl parlıyor, sessiz ve derinden bir hitapla, en hakikatli bir kitap gibi konuşuyordu.

Uhut Dağı’nın tepesinden gülümseyerek yükselen ve gökyüzünde tek başına salınmaya başlayan dolunay, her yeri gümüş bir ışıkla aydınlatıyordu.

Babası İmam Ali, sıkı sıkı tenbih etmişti. “Annenizin vasiyeti.” demişti. “Onu gece ziyaret ediniz, yalnız başınıza gidiniz, yerini kimseye söylemeyiniz.”

Annesi Fatıma Zehra’nın mezarı sır olarak kalacaktı. Onun için ziyaretler hep gece vakti, el ayak ortalıktan çekildikten sonra yapılırdı.

Kandili annesinin başucuna koydu. Annesinin mezarının üzerindeki toprağı karıştırıp düzeltti. Mezar toprağını değil, annesinin mübarek bedenini okşuyordu sanki. Onun kokusu ve onun sıcaklığıyla sarmalandığını hissetti bir an. Boğazına bir hıçkırık gelip düğümlendi. Ellerini semaya açarak uzun bir duaya başladı.

Annesi Hakk’a kavuşalı 48 yıl olmuştu.

Çocuk gibi mahzunlaştı. Annesine her geldiğinde neden böyle oluyordu, elli dört yaşındaki adam kendini annesini kaybettiği günlerdeki gibi beş altı yaşlarında bir çocuk gibi hissediyordu.

Otuz beş yıl birlikte yaşadığı babasını çok özlemişti kuşkusuz, ama sadece altı yıl birlikte yaşadığı annesine asla doyamamıştı. Ondan geriye kalan sadece başka hiçbir şeyde duyamadığı tatlılıkta bir kokuydu ve kız kardeşleri Seyyide Zeyneb'e ve Ümmü Gülsüm'e her sarıldığında o kokuyu, o sıcaklığı hissediyordu.

Annesinin siması geldi gözlerinin önüne: Duru, beyaz, nurlu siması...

Özlemleri, damla damla düştü annesinin toprağına.

“Ben gidiyorum anne!”

Hani bir bayram günü bana ve ağabeyim Hasan'a kendi ellerinle diktiğin elbiselerİ giydirmiştin ya!

Benimki kırmızı, ağabeyiminki yeşildi...

Sevincimizden doğruca dedemize koşmuştuk. Dedem minberde konuşuyordu.

Biz mescidin kapısından başımızı bir gösteriyor bir çekiyorduk...

Dedem daha fazla dayanamadı. Minberden indi. Bizi kucaklayıp, minbere çıktı. Başımızı okşadı, gözlerimizden öptü.

“Hasan bendendir, Hüseyin bendendir; beni seven onları sevsin, bunlar cennetin iki reyhanıdır.” dedi.

Bizi sevip okşarken, Cebrail Aleyhisselam elinde bir toprakla geldi.

Aralarında şöyle bir muhavere geçti.

‘Onları çok mu seviyorsun Ya Resulullah!’ dedi.

‘Evet.’

‘Ama ümmetin onları şehit edecekler.’

‘Ümmetim mi?’

‘Evet, ümmetin.’

‘Bu nemli toprak Hüseyin’in şehit edileceğı yerdendir; ne zaman rengi kan kızılna dönerse görenler bilsin ki Hüseyin şehit edilmiştir.’

Dedem ağladı. Hem de çok ağladı.

Mescittekiler de ağladı.

O toprak kan kokuyor, o toprak kızarıyor anne! Ben gidiyorum anne! Toprak beni çekiyor, Kerbela toprakları beni çağırıyor, toprak bana “gel! gel!” diyor, ben gidiyorum anne! Kaderime doğru gidiyorum! Kerbela’ya doğru gidiyorum!

Hoşcakal anne! ”

Hıçkırıklar boğazına düğümlendi. Başka hiçbir şey söylemeden kandili mezarın üzerinden alıp kalktı. Cennetü’l Baki’nin giriş kapısına doğru yöneldi.

Eve geldiğinde, hanımı Rübab’ı, oğulları Ali Ekber ve Zeynü’l Abidin’i, kız kardeşleri Seyyide Zeyneb’i ve Ümmü Gülsüm’ü, baba bir kardeşi Celal Abbas’ı ve sair Ehl-i Beyt fertlerini kendisini bekler buldu.

Seyyide Zeyneb’in kocası Abdullah, baba bir kardeş Muhammed Hanefi, “gitme” diye yalvardılarsa da İmam Hüseyin;

“Benim niyetim ve muradım Allah’ın hakkımda dilediği şeydir. Kan dökülsün istemediğim için buradan çıkacağım.” dedi.

“Bu durumda seni yalnız bırakmayacağımızı biliyorsun.” dedi kız kardeşi Seyyide Zeyneb.

“Her nereye gidersen git! Ardın sıra geleceğiz.”

‘Ağabeylerin annesi’ Seyyide Zeyneb’in ve ondan bir yaş küçük olan Ümmü Gülsüm’ün gözlerinde derin bir hüznün vardı.

Ümmü Gülsüm; “Ben de geliyorum.” dedi.

Dünyanın gittikçe Ehl-i Beyt’e daraldığının hepsi farkındaydı.

Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) dünyadan göçerken Ehl-i Beyt’ini inananlara o kadar ısrarla tembih edişinin sırrı şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

Demek dünya kendilerine dar edilecekti. Allah Resulü bunu görmüş ve son anında bile sadece hayattakilere değil, bütün asırlara seslenmişti;

“Aman ha! Ehl-i Beytim size emanet!”

Anneleri Hazreti Fatıma’nın vefatında Hazreti Hasan yedi, Hazreti Hüseyin altı, Seyyide Zeyneb iki, Ümmü Gülsüm sadece bir yaşındaydı. Annesiz geçen 48 yıl geride kalmıştı.

Seyyide Zeyneb, zamanla ağabeyleri dahil herkesin annesi olmuştu.

Ehl-i Beyt'in hem çocuklarını hem büyüklerini çekip çeviren, derleyip toparlayan oydu.

Annesinin vefatından sonra babası İmam Ali'nin sonraki evliliğinden doğan ve küçük yaşta annesini kaybeden kardeşi Celal Abbas'a, annesinin yokluğunu hiç hissettirmemişti. Yengesi Leyla Hanım'ın ölümünden sonra Ali Ekber'e ve ikinci yengesi, Acem şahının kızı, güzeller güzeli Şahrubanu'nun ölümünden sonra da Zeynü'l Abidin'e annelik yapmıştı. Bütün bunların yanında oğulları Avn ve Muhammed'e, annelerin en güzeli olmuştu.

Zeyneb, kim ağladıysa onun gözyaşı olup damlamıştı.

Onun için herkes ona 'Ağabeylerinin Annesi' diyordu. Tıpkı anneleri Hazreti Fatıma'ya 'Babası'nın Annesi' dedikleri gibi.

Allah Resulü'nün Yemen işi hırkasının altına alarak bunlar benim "Ev Halkım" dediği üveyklerin ilk dördü yuvadan uçalı yıllar olmuştu.

Bir tek kendisinden dört yaş büyük olan ağabeyi Hazreti Hüseyin kalmıştı.

Dedesı Allah'ın Resulü ve annesi Hazreti Fatıma sonsuz ufuklara kanatlanalı neredeyse yarım asır olmuştu. Babası İmam Ali, sabah namazına giderken bir talihsizin kılıcıyla şehit edileli yirmi yıla yaklaşmıştı. Babasından sonra ağabeyleri Hasan ve Hüseyin'le teselli buluyordu. Ama Hazreti Hasan da zehirleneli on dört yıl olmuştu. Şimdi ise hayatta tek tesellisi ağabeyi Hüseyin'di. Yuvanın son üveykini kaybetmek istemiyordu. O da giderse, kiminle teselli bulurdu, onun için yanından hiç ayrılmıyordu.

Ehl-i Beyt kafiləsi, kurt kuş uykuda iken Medine'nin Güney kapısından açık bir alana çıktıklarında, sabah yakın olmasına rağmen çöl alttan alta hala yanmaya devam ediyordu.

Çocukluklarının, gençliklerinin geçtiği yerler yavaş yavaş geride kalıyor, şehrin ışıkları karanlıkta küçülüyordu.

Bundan 58 yıl önce Veda Tepelerinden bir dolunay gibi doğan dedeleri, cennet kadınlarının efendisi olan anneleri, çifte güzellerin büyüğü olan ağabeyleri geride kalıyordu.

Çöl uçsuz bucaksız denizdi.

Geceleyin parlayan ayın altında bembeyaz bir çöl denizinde ilerliyorlardı. Uzun ince ve eğri boyunlarıyla develer o çöl denizinde yüzen tufan gemileriydi sanki.

Dedeleri Allah'ın Resulü; "Ehl-i Beyt'im Nuh'un gemisi gibidir, binen kurtulur." dememiş miydi?

Ehl-i Beyt gemisi ağır ağır ilerliyordu. Mehtabın ışığında içli bir insan gibi Uhut'un iç çekişi, ağlayışı seziliyordu.

Uhut, geçmişte kendi üzerinde yaşananlardan, Ehl-i Beyt gemisinin sahilden ayrılışından ve yeni tufanlarına dalışından mahzundu.

Yollarda yine göç vardı...

Bundan tam 58 yıl önce Mekke'den Medine'ye, şimdi Medine'den Mekke'ye...

Arada bir kuş sesleri, deve çingiraklarının sesleri ve yük hayvanlarının sırtında birbirine çarpan kap kaçakların tıngırtıları duyuluyordu.

Asırlarca sürecek bir yolculuğa çıkmışlardı sanki...

Gece olmasına rağmen, geçtikleri yerler cehennem sıcaklığı gibi kavuruyordu. İnsanı dehşete düşüren ve ürperti veren bir ıssızlık ve kulakları sağır eden bir sessizlikle kuşatılmışlardı.

Bir de takib edilme endişesi. Kısıkvrak yakalanmak ve Medine'ye geri götürülmek ya da Şam'a Yezit'in yanına gitmeye zorlanmak...

Bu kavrulmuş topraklarda kendilerinden başka hiçbir canlı görünmüyordu.

Kafiledaki Ehl-i Beyt ailesi:

İmam Hüseyin'in kız kardeşleri Seyyide Zeyneb ve Ümmü Gülsüm...

Seyyide Zeyneb'in oğlu Abdullah...

İmam Hüseyin eşi Rübab, oğulları Ali Ekber, Zeynü'l Abidin, kundaktaki Abdullah ve kızları Fatıma, Sakine...

İmam Hüseyin'in baba bir kardeşlerinden Celal Abbas, Abdullah, Atik, Cafer, Ebu Bekir, Muhammed, Osman...

Hazreti Hasan'ın yetim evlatları Kasım, Abdullah, Müsenna, Ebu Bekir, Fatıma (İmam Hüseyin'in ortanca oğlu Zeynü'l Abidin'in eşi), Abdullah...

İmam Ali'nin ağabeyi Akil'in oğlu Müslim... Müslim'in oğulları Abdullah, İbrahim, Muhammed ve kızı Atike (İmam Hüseyin'in büyük oğlu Ali Ekber'in eşi),

Ali Ekber'in beş yaşındaki kızı Hacer ve üç yaşındaki oğlu Hamza.

Ehl-i Beyt kadınları, kızları, gençleri, çocukları hepsi İmam Hüseyin'i baba, Seyyide Zeyneb'i anne biliyorlardı.

İmam Hasan'ın çok genç denilebilecek yaşta zehirlenmesinden sonra evlatlarının hemen hepsi İmam Hüseyin'i hep baba bilmişlerdi.

İmam Hasan'ın oğlu Kasım, babası Hasan zehirlendiğinde henüz bir yaşındaydı. Akli ermeye başladığında babası olarak İmam Hüseyin'i tanımış, o da babasızlığını hissettirmemek için evlatlarına verdiği sevginin kat kat fazlasını yeğenine vermişti.

İmam Hüseyin'in oğlu Ali Ekber, kafilenin öncü birliğinin başındaydı.

Koyu kahverengiye çalan yanık teni, geniş omuzları ve uzun boyuyla erkek çizgileri içinde güzeller güzeli bir gençti. Dedesi İmam Ali'den ve babaannesi Hazreti Fatıma'dan gelen bir asalet ve incelik ay ışığı gibi şavkıyıp duruyordu yüzünde. Bir yanıyla da babası Hüseyin'e benziyordu.

İmam Hüseyin, Zülcenah'ın sırtında, kafilenin en arkasındaydı.

Ve İmam Hüseyin son kez baktı Medine'ye.

“Elveda Medine... Elveda şehirlerin anası... Elveda Peygamber mescidinde kılınan namazlar... Elveda düşe kalka oynadığımız sokaklar... Elveda anamı bağrında barından Cennetü'l-Baki, Elveda Anacığım... Elveda, ağabeyim Hasan'la birlikte çocukken kaybolduğumuz şehir... Elveda! Dedemin bizi bulduğunda koyun koyuna sarılıp birbirimizle uyuya kaldığımız şehir... Elveda...”

Uyuyabilenler için tüm sessizliğini kuşanıp sakinlerini rahat ettirme derdinde olan uçsuz bucaksız çölde doğu ufku aydınlanmıştı.

Gece sırtını sabaha dayamıştı. Sabah namazı için mola verdiler. Namazlar, çölün ortasında İmam Hüseyin'in en hazin nağmelerle okuduğu Kur'an sesleri arasında kılındı.

Seher vakti olmasına rağmen çöl serinlememişti. Azıcık esecek olsa, o esintiyle birlikte harlı bir alev çarpıyordu yüzlerine.

Çölü, güneşin doğuşu öncesi aydınlık kaplayınca kabile yine hareket etti.

Yol almalıydılar.

Her an kısıvrak yakalanabilirlerdi.

Uçsuz bucaksız çölde sivri tepelerin eteklerinde yürüyen Ehl-i Beyt kafilesinden başka hiçbir hareket yoktu.

Güneş gelip tam tepelerine dikilmişti. Çöle düşen ateş ortalığı cayır cayır yakıyordu.

Sığınılacak tek bir gölge yoktu.

Gölgeler küçüle küçüle gelip develerin ayakları dibine çekildi.

Çöl, çile demekti.

Bazen çöl fırtınası kasıp kavuruyordu ortalığı. Göz gözü görmüyordu. Heybelerdeki küçük çocukların durumu hepsinden perişandı.

Bazen çıkan bir kum fırtınası, serseri şekilde uçuşan kum taneleri kurşun gibi çarpıyordu nazenin yüzlere.

Düşler Şehri Mekke

O n gün geride kalmıştı.

Çölde güneşler batıyor, güneşler doğuyordu. Ama gündüzleri güneşin bir darağacı gibi dikildiği, zaman zaman fırtınaların göz açtırmadığı çöl yolculuğu bitmiyordu.

Deve üzerinde salınmaktan bitap düşen kadınlar ve çocuklar pek perişandılar, hallerine yürek dayanacak gibi değildi.

Nihayet uzaktan Kubeys Dağı görüldü.

Şehirlerin anası Mekke karşılarındaydı...

Düşler şehri Mekke...

Rüyalar, aşklar, kavuşmalar, koşmalar, dualar, sular, kayalar, kurbanlar şehri...

Işığın doğduğu şehir...

Vahiy yağmurlarında ıslanan şehir...

Allah'ın Evi'ni bağrında barındırmakla iftihar eden şehir...

Âdemin tevbesi, İbrahim'in nefesi, Hacer'in duası şehir...

Mekke, kollarını açmış, kutlu kabileyi bekliyordu.

İmam Hüseyin ailesiyle, sütkardeşi Kusem'e misafir oldu.

Kusem, amcası Abbas'ın oğluydu. Hazreti Abbas vefat edeli yıllar olmuştu ama evlatları sağdı.

Kusem'in annesi Ümmülfadl, Hazreti Hatice Annemizden sonra Müslüman olan ilk kadındı.

Kusem, Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatında yanında idi. Kabre inenler arasında o da vardı. Kabirden en son o çıkmıştı.

Resulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) en son dokunan oydu.

Sonraki gün, günün ilk ışıkları şehrin üzerine yayılmadan; Resul evlatlarının Mekke'ye geldiği haberi yayılmıştı.

Duyanlar haberi duymayanlara iletince Kusem'in konağı Mekkelilerin akınına uğradı.

Öğle vakti halk, namaz için Kâbe'de İmam Hüseyin'i beklemeye başladı.

Yürekler pır pır çarpıyordu...

Biraz sonra İmam Hüseyin, bir grup insanla birlikte geldi. Halk O'nu derin bir ihtiram ile karşıladı. Medine Mescidinde olduğu gibi Kâbe'de de İmam, İmam Hüseyin'di.

O'nu en öne geçirdiler, onda dedesinin sesini dinleyeceklerdi.

Bir zamanlar dedesinin bir başına namaz kıldığı Kabe'nin önünde durdu. Arkasında mahşeri bir kalabalık saf bağladı.

Namazdan sonra İmam Hüseyin, Kabe'deki kalabalığa hitap etti.

“Ey Müslümanlar! Unutmayın Âlemlere rahmet olan Nebi bir güneş gibidir, herkesi aydınlatır. O sadece Haşimoğullarına ya da Kureyş'e gelmemiştir. Hicaz halkına gelmemiştir. Habeşli Bilal'la, İranlı Selman'ı ve Rum diyarının Süheybi'ni de aydınlatmıştır o güneş...

Ey Müslümanlar! Karşınızdaki insan Kevser'in oğludur.

Gördüğünüz kişi Haydar'ın oğludur. Babam zalime boyun eğmedi, ben de eğmem, eğersem izzetimi yitiririm.

Babam ihanetlerle örülü dünyaya ilkeler bıraktı.”

Mekkeliler, İmam Hüseyin'in arkasında namaz kılmaktan ve sonrasında onu dinlemekten oldukça memnundular.

İmam Hüseyin'in aralarında olması onlar için ziyadesi ile heyecan vericiydi.

Neredeyse yarım asırdan beri böyle bir duygu, böyle bir an yaşamamışlardı. Aralarından yaklaşık 50 yıl önce ayrılan Allah Resulü'ne olan hasret ve özlemlerini onunla gideriyorlardı.

Medine Valisi Velid, Hazreti Hüseyin konusundaki ihmalinden dolayı görevden alınmış, yerine vali olarak Mervan atanmıştı.

Mervan, Medine valiliği ile yetinecek bir insan değildi. Bölge valisi gibi görev yapıyordu. İmam Hüseyin'in biatı ya da ortadan kaldırılması konusunda Mekke valisine sürekli baskı yapıyordu. Mervan, İmam Hüseyin'i yakın takibe aldırılmıştı.

Mekke Valisi Yahya, İmam Hüseyin Mekke'ye geldiği günden beri tedirgindi. Ama ona müdahale etmeye gönlü razı olmuyordu. Yezit'in casusları, İmam Hüseyin'in her bir halini günü gününe Yezit'e ulaştırıyordu.

Bir gün beklenen oldu ve Mekke Valisi Yahya da azledildi.

Günler Mekke'de akıp gidiyordu. İmam Hüseyin Kabe'de namazları kıldırıyor, hemen her namazdan sonra da etrafını saran kalabalığa hitap ediyordu.

Hac mevsimi yaklaşıyordu.

Baharla birlikte coşan nehirler gibi her bir koldan akan insanlarla, Mekke her geçen gün kalabalıklaşıyordu.

Gelenler yeni haberlerle geliyordu...

“Muaviye'nin vefatından sonra Kufelilerin kendi valilerine başkaldırdığı; Yemen ve Basra gibi illerde de durumun oldukça nazik olduğu Mekke'ye ulaşan haberler arasındaydı.

İmam Hüseyin'in Kabe'de kıldırıldığı namazlar, namaz sonrası yaptığı sohbetler yeni Vali Amr'ı da tedirgin ediyordu. Ama müdahaleyi de göze alamıyordu.

Ağabeyi Hazreti Hasan'ın zehirlenmesinden sonra Hazreti Hüseyin yeme içmesine azami dikkat gösteriyordu.

Bir gece yatsı namazı sonrası Kabe'den, Kusem'in evine gelirken, takip edildiğini fark etti.

Dünya gittikçe Ehl-i Beyt'e daralıyordu.

O günlerin birinde, uzaklardan geldiği her halinden belli olan, son derece yorgun ve bitkin bir adamı İmam Hüseyin'in huzuruna çıkardılar.

Adam; “Ya İmam! Size Kufelilerin selamını getirdim.” diye başladı sözlerine.

İmam Hüseyin Kufe lafını duyunca irkildi.

Babasını elinden, hilafeti ağabeyinden alan şehirdi Kufe...

Kufe’den gelen elçi: “Sizin, Yezit’e biat etmemek için Allah’ın harimi olan Kabe’ye sığındığınızı öğrenen sevenleriniz, sizi Kufe’ye bekliyorlar.”

Heybesini imam Hüseyin’in önüne boşaltarak; “Bunlar size yazılan mektuplar.” dedi.

İmam Hüseyin mektupların birkaçını eline aldı, şöyle bir göz gezdirdi...

“Biz kendimizi senin biatına bağladık, senin yanında ölmeyi göze aldık. Senin yüzünden cumada, cemaatte bulunmamaktayız. Hemen yanımıza gel.”

“Haydi, gel artık! Bütün halk seni gözlüyor. Onların senden başka imamı yok...”

“Senin geleceğini haber alırsak seni karşılamaya çıkarı sana Şam’da kavuşuruz inşallah. Senin yanında yüz bin kişi bulunacaktır...”

“Her taraf yeşerdi, meyveler yetişti, kuyuların suyu çoğaldı, hemen gel.”

“Senin için askerler ve yardımcılar hazırlanmıştır. Acele gel, vesselam.”

Mektuplar bu minvalde uzayıp gidiyordu.

İmam Hüseyin ben bir düşüneyim diyerek gelen ulaşı yola vurdu.

O günden sonra mektupların ve elçilerin ardı arkası kesilmedi...

Basralı Ehl-i Beyt taraftarları da elçiler ve mektuplar göndererek İmam Hüseyin’i Basra’ya davet ediyorlardı.

Kufeliler, sonraki günlerde de heybeler dolusu mektuplar gönderdiler.

Mektuplarında Kufe valisinin arkasında namaz kılmadıklarını, kendisini acele beklediklerini yazıyorlardı.

Mekke’de de durum gittikçe nazikleşiyordu. Çember her geçen gün daralıyor, takipler açıktan açığa yapılıyordu.

İmam Hüseyin, Kufelilerin ısrarlı talepleri karşısında Müslim bin Akil’i Kufe’ye göndermeye karar verdi.

Müslim, amcası Akil’in oğluydu.

Akil, diğer kardeşlerine göre çok geç iman etmişti. En küçük kardeşi İmam Ali, o sevimli haliyle daha 7-8 yaşlarında Kabe’de Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) arkasında namaz kılarken, bir diğer kardeşi Cafer, Habeş kralı Necaşi’nin karşısında yanık sesiyle gözyaşları içerisinde Meryem Suresini okuyarak kralın

gönlünü fethederken; Akil'in ruhu hala karanlıklar içerisindeydi.

Aslında o Resulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) seviyordu.

Işığın seviyordu.

Aydınlığı seviyordu. Işığın arkasındaki ufuğu seviyordu.

Kardeşleri aydınlığa koşarken Akil'in karanlıkta kalmakta ısrar edişi, belki de babası Ebu Talip'i bir başına yalnız bırakmak istememiş olmasındandı.

Akil, gönülsüz katıldığı Bedir Savaşı'nda esir düşmüş, fakir olduğu için kurtuluş akçesi ödeyememiş; Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) talebi üzerine onun fidyasını o gün yine esirler arasında bulunan Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası Hazreti Abbas ödemişti.

Allah Resulü'nün bu yakın ilgisi, içindeki kıvılcımı ateşe dönüştürmüş ve Hudeybiye 'den sonra Müslüman olmuştu.

İşte İmam Hüseyin'in Kufe'ye göndermek istediği Müslim böyle bir babanın evladıydı. Babası gibi korkusuzdu, gözü pekti...

İmam Hüseyin ona;

“Ey amcamın oğlu! Seni Kufe'ye göndereceğim, Kufelilerin görüşlerinin hangi noktada toplandığına bak!

Eğer onlar bana gönderdikleri mektuplardaki sözleri üzere ise hemen bana yaz, yanına gelmekte acele edeyim. Eğer durum başka türlü ise sen dönmekte acele et.” dedi

Ertesi gün ortalık ağarmadan Müslim bin Akil'i yola vurdu.

Umutlu bakışlar artık uzaklara, Kufe ufuklarına çevrilmişti. Müslim'den gelecek iyi bir haber zulüm çarkını tersine çevirebilirdi. Bir zamanlar Mekke'de bunalan Müslümanların gözü Medine'den gelecek haberlere çevrildiği gibi; Mekke'deki Ehl-i Beyt fertlerinin gözü de Müslim'den gelecek haberdeydi.

Müslim'den İlk Mektup

Şaban, Ramazan, Şevval ve Zilkade ayları geride kalmıştı. Günler Mekke'de akıp giderken ağustos başlarında bir süvari yakıcı çöl sıcağında Mekke'ye doğru at koşturuyordu.

Büyük bir gizlilikle Kufe'den gelen ulağı Kusem'in konağına alıp ağırladılar.

Kufe'den sevindirici haberler vardı.

“Ey İmam! Kufe'de sana olan ilgi büyük.” diyordu Müslim mektubunda.

Muaviye'nin siyasetinden Kufeliler nefret etmiş durumda. Onun oğlu Yezit için söylediklerini duysan şaşırırsın. Ona asla biat etmeyeceklerini açıkça her yerde söylüyorlar. Kufelilerden 18 bin kişi size biat etmiş bulunmaktadır. Acele gel! Çünkü bütün halk seninle birliktedir. Onların Emevî Hanedanı'na hiç meyilleri yoktur.”

Kufe'den gelen bu haber bir sevinç dalgası gibi yayıldı yüreklerle.

Çünkü Mekke'de yürekler daralmıştı.

58 yıl önce dedesine daralan ve kumrularını Medine'ye uçuran Mekke, şimdi de İmam Hüseyin'e daralmaya başlamıştı.

İmam Hüseyin Mekke'de şüpheli şahıslar tarafından adım adım takip ediliyordu.

Kurban bayramına bir hafta kala Müslim'den son bir mektup daha geldi.

Müslim, 30.000 kişinin kendisine katıldığını haber veriyordu.

İnsanlardan pek çoğu Hac için Mekke'deydi. Bunlar ülkelerine ulaştığında Hazreti Hüseyin'in haberini ülkelerine taşıyacaklar, insanlar öbek öbek bu huruç hareketine katılacaklar, İmam Hüseyin bunalan İslam dünyası için yeni bir ümit olacaktı.

İmam Hüseyin, Kufe'ye gitmeye kesin kararını verdiğinde, tıpkı Medine gibi,

bütün Mekke karşısına dikildi.

Başta, amcası Hazreti Abbas'ın oğlu Abdullah, gitme diye çok yalvardı.

Hazreti Hüseyin'in kararlılığını görünce;

“İllaki gideceksen bile çoluk çocuk ile asla!” dedi

“Vallahi ben çoluk çocuğunun gözleri önünde Osman'ın öldürüldüğü gibi senin de öldürüleceğinden korkuyorum.”

İmam Hüseyin;

“Ey Amcamın Oğlu! Vallahi biliyorum ki sen benim için çok şefkatli bir öğütçüsün. Fakat ne çare ki ben Kufe'ye gitmek için kesin karar vermiş, hazırlanmış bulunuyorum.”

İmam Hüseyin'in baba bir kardeşi Muhammed Hanefi de Hac için Mekke'ye gelmişti. Ağabeyi İmam Hüseyin'in Kufe'ye gitmek istediğini öğrenince yanına gitti. Şiddetle ağladı. “Kufelilerin, babamıza, ağabeyimize yaptıklarını biliyorsun, sözümü kabul edersen Mekke'de kal!” dedi.

İmam Hüseyin; “Yezit'in benim yüzümden Mekke'ye ordu göndereceğini düşünüyorum. Allah'ın hariminde kan dökülmesini istemem.” dedi.

“O halde Yemen'e git.”

“Kardeşim! Eğer bir taşın içine girsem beni yine bulurlar; ne yazık ki bu dünyada rahat bir soluk almadım; bir türlü sıkıntıdan, gamdan kurtulmadım. Hangi şehirde yaşamaya karar verdimse, o şehrin başına belâ geldi.”

Sabahleyin Muhammed Hanefi yine geldi, ağabeyi ile vedalaştı. Bu sırada Seyyide Zeyneb'in kocası Abdullah bin Cafer; oğulları Abdullah, Avn ve Muhammed'i getirip İmam Hüseyin'e teslim etti. Ve onlara İmam Hüseyin yolunda yiğitçe çalışın, uğrunda can vermezseniz razı değilim.” dedi.

Derviş Odası'nın duvarlarını döven rüzgâr, korkunç bir fırtınanın habercisi gibiydi.

Gökyüzünde yıldızlar bile sanki saklanacak yer arıyordu.

“Bu gece de bu kadar.” dedi Mehmet Hoca.

Yarın, yarından sonra ve sonraki gün oruçlu olsak iyi olur. Muharrem ayının 9.

10. ve 11. günü oruçlu olmak hem sevap hem de Ehl-i Beyt'in aç ve susuzluğuna karşı bir saygının gereğidir. Alevi kardeşlerimizin son derece duyarlı olduğu Muharrem oruçları ne yazık ki Sünniler arasında yeterli ilgiyi görmüyor.

İlerdie, Sünni ve Alevi kardeşlerimizin Ramazan ve Muharrem aylarında tertip edecekleri ortak iftarlar, hem Ramazan ve Muharrem oruçlarına olan ilgi ve coşkuyu artıracaktır hem de aramızdaki kardeşlik ve muhabbeti...

İnşaallah gelecekte bunlar da olur. Her caminin yanına yapılacak olan bir cemevi de bizleri Hakk'ta cem edecektir.”

“İnşaallah o günleri de görürüz.” dedi Hacı Kadir.

“Hava iyice bozuyor.” dedi Kara Mustafa.

“Bozuyor.” dedi Kadı İbrahim.

“Üç gün üç gece sürer bu fırtına” dedi Faik Dede.

Üzerlerine ağır bir yük gibi inen hüznü dağıtmak istercesine konuşan Mehmet Hoca, oda sakinlerini anlamlı bir gülüşle süzerek, “Ben kalkıyorum.” dedi

Birkaç kişi birden onunla beraber kalktılar. Sonra yavaş yavaş oda boşaldı.

Biraz sonra Derviş Odası ertesi geceye kadar içinde dönüp duracak olan seslerle baş başa kaldı.

Basra Valisi Ubeydullah bin Ziyad Kufe’de

Rüzgâr esmiyor, haykırıyordu âdeta.

Köyü çevreleyen dağlardan, tepelerden, sırtlanlar, kurtlar, çakallar uluyor; daha ötelerden birbiri ardından duyulan gök gürültüleriyle karanlıklar içine gömülü köyde, ikide bir şimşekler yanıp sönüyordu. Yatsı sonrası, el fenerlerinin bir yanıp bir sönen sarı, soluk ışıklarıyla Derviş Odası’nın sakinleri hayaletler gibi yine yola düşmüşlerdi.

Camlarından ölgün ışıkların sızdığı toprak evlerden taşan şamatalar sokaklardan duyuluyordu.

Fırtına köyü kasıp kavuruyor, göz gözü görmüyordu.

Güröldeyen gökler, dağlardan, derelerden gelen uğultular ürperticiydi. Ama Derviş Odası’nın yolcuları sevdalarına sadıktılar, vefalıydılar; her biri gecenin siyah perdesini yırtan, parçalayan seslerin arasından çıkıp gelerek yerlerini aldılar.

Çok geçmeden Mehmet Hoca da kapıda görüldü.

“Ben ömrümde böyle bir gece görmedim.” diyerek girdi içeri.

O vakur tok sesiyle; “Daha dur bakalım hocam, hele bir yarını gör bakalım.” dedi Hacı Kadir.

“Tıpkı insan gibi, tabiat da bazen ne kadar uysal, bazen ne kadar ürkütücü oluyor.” dedi Deli Mehmet.

Emektar soba, soğuğa savaş ilan etmiş bir savaşçı gibi bütün gücüyle odanın içini ısıtmaya çalışıyor; tek katlı camların ve eskimiş pervazların ihanetine direnmeye çalışıyordu.

Fırtına, en zayıf noktalardan aralıksız baskınlar düzenliyor, oda sakinleri camlardan uzak durmaya çalışıyordu.

Mehmet Hoca yine her zamanki gibi iki dizinin üstüne çöktü ve geçiverdi başka bir boyuta:

“Kufe’de, Müslim bin Akil’in etrafındaki kalabalık her geçen gün kartopu gibi büyüyordu.

Yezit’in iki casusu, Kufe Valisi Numan bin Beşir’in, Müslim’in faaliyetlerine göz yumuşunu Yezit’e yazdılar.

“Kufe elden çıktı çıkıyor.” diyerek, çok acele yeni vali göndermesini istediler.

Yezit, Basra Valisi Ubeydullah bin Ziyad’a acele mektup gönderdi.

Mektubu alan ulak, kuş olup uçtu Basra’ya.

Yezit’in mektubunu, Vali Ubeydullah’a verdi.

“Kufe ek görev olarak senindir. Kufe’de kıyamet kopmak üzere... Kanatlan Kufe’ye uç... Haber aldığımı göre Kufeliler, yanlarına gelmesi için Hüseyin bin Ali’ye mektup yazmışlar. Hüseyin adına halktan biat alan Müslim’i derhal yakalayıp öldür.”

Ubeydullah bin Ziyad, mektubu alır almaz, Basralıları Ulu Cami’ye topladı.

Minbere çıkarak;

“Ey Basralılar! Müminlerin emiri beni Basra ile birlikte Kufe’ye vali tayin etti. Ben oraya gidiyorum. Kardeşim Osman’ı yerime vekil tayin ediyorum. Herhangi birinizin ona muhalefet ettiğini veya yalan haber verdiğini işitirsem, kendisinden başka ilah olmayan Allah’a and olsun ki onu da, onun velisini de öldürür, sizi yola getirinceye kadar yakın uzak, sıhhatli sıhatsız demeyip yakalar, hesaba çekerim.” diyerek tehditlerde bulunduktan sonra minberden indi ve camiden çıkıp gitti.

Ubeydullah, yanına Basra eşrafından Şerik bin Aver ve Münzir bin Carud’u alarak Kufe’ye hareket etti.

Kufe’ye gireceği sırada, tanınmamak için başını siyah bir başörtü ile sardı.

Siyah bir yılan gibi sağıldı Kufe sokaklarına.

Halk, Hazreti Hüseyin’in Kufe’ye geleceğini haber almış bekledi.

Ubeydullah bin Ziyad, başı sarılı olarak adamlarıyla birlikte yanlarından geçerken Hazreti Hüseyin ve adamları sanarak ayağa kalktılar.

“Buyur, hoş geldin Resulullah’ın oğlu! Allaha şükür ki seni bize gösterdi.” diyerek Ubeydullah’ın elini ayağını öpmek istediler.

Ubeydullah hiç bozuntuya vermedi.

Halkın ihtiramları arasında vali köşküne kadar vardı.

Vali Numan bin Beşir makamındaydı.

Memurları “İmam Hüseyin gelmiş” deyince Numan bin Beşir; valilik binasının damına çıkarak başını gözünü bağlamış olan Ubeydullah’a;

“Ey Resulullah’ın oğlu! Sen benim yanıma ne diye, ne için geldin? Beldeler içinde benim beldemi seçmekte maksadın nedir?” diye seslendi.

Ubeydullah, “Uykun uzasın ey kör adam!” deyip yüzündeki örtüyü açınca Numan bin Beşir onu tanıdı ve kapıyı açtı.

Halk, Mercane’nin oğluymuş diyerek bağıştılar...

Yeni vali Ubeydullah, Kufe Ulu Cami’ine gitti. Halkı topladı, minbere çıktı. Bir engerek yılanı gibi başını uzattı, dili kıpkırmızıydı:

“Ey Kufeliler! Müminlerin emiri, beni, sizin şehrinize vali tayin etti. Harp ganimetleri kendi aranızda bölüştürülecektir.

Müminlerin emiri mazlumlarınıza insaf ve adaletle muamele etmemi, beni dinleyen ve bana itaat edenlerinize ihsanda bulunmamı, asi olanlara, şüphe ve tereddüt içinde bulunanlara karşı ise şiddetli ve sert davranmamı bana emretti. Ben onun emrini sonuna kadar yerine getireceğim.

Ben sizin itaatlilerinize karşı şefkatli bir baba, aykırı hareket edenlerinize karşı da ıslatılmış zehir gibiyim.”

Müslim bin Akil, Ubeydullah’ın Kufe’ye geldiğini, halkı camiye toplayarak tehdit ettiğini işitince, hayatı hakkında endişeye düştü. Yatsıdan sonra, Kufe’ye geldiği günden beri misafir kaldığı Muhtar’ın evinden çıkıp, daha güvenli olacağını düşünerek Kufe eşrafından Hani bin Urve’nin evine gitti. Orada Kufelilerin biatlarını almaya devam etti.

Hani bin Urve, Vali Ubeydullah’ın yanında getirdiği Basralı Şerik bin Aver’i de evinde misafir ediyordu.

Basra’daki Ehl-i Beyt taraftarlarının büyüklerinden olan Şerik bin Aver,

Hani'nin evinde bulunduğu sırada hastalandı.

Vali Ubeydullah, bir ulak göndererek onu ziyarete geleceğini bildirdi.

Şerik, Müslim bin Akil'e şöyle dedi:

“Senin de, sana taraftar olanların da gayeleri ancak bu Ubeydullah belasının yok edilmesidir. Allah sana onu yok etmen için fırsat sundu. O benim hastalığımı yoklamaya geliyor, kalk mahzene gir, yanımda oturup dinlendiği sırada hemen çık öldür onu. Bundan sonra vali köşküne git orada otur. Halktan hiç kimse seninle onun hakkında çekişmez. Sana düşmanlık etmez.”

Hani söze karışarak: “Ben valinin evimde öldürölmesini hoş bulmam.” dedi.

Şerik;

“Ne diye hoş bulmuyorsun? Vallahi onu öldürmek Allah'a yakınlıktır.”

Müslim'e; “Sen bu hususta kusur etme.” dedi.

O sırada “Vali kapıda.” diye haber geldi.

Müslim, hemen mahzene indi.

Vali Ubeydullah, Şerik'in yanına girip selam verdi. Hal hatır sordu.

Şerik, Müslim'in gelmesi için sorunun cevabını uzattı, durdu. Müslim'e duyurmak için de bir beyit okuyarak, “daha ne duruyorsun” demek istedi. Bir müddet sonra Vali Ubeydullah kalkıp gitti.

Müslim mahzenden çıkıp gelince, Şerik;

“Her halde onu öldürmekten seni ancak korkaklık alıkoymuştur.” dedi.

Müslim;

“Beni onu öldürmekten iki şey alıkoymuştu. Onlardan birisi Hani'nin evinde valinin öldürölmesini hoş bulmayışı, ikincisi de; Allah Resulü'nün; ‘Mümin ansızın insan öldürmek için fırsat kollamaz’ sözüdür.” diye cevap verdi.

Şerik;

“Vallahi sen onu öldürmüş olsaydın işin düzelir, kuvvet ve kudret sende derlenip toparlanmış olurdu.” dedi.

Şerik bundan sonra birkaç gün daha yaşadı ve vefat etti.

Hani'nin Evine Sızan Casus

Bütün aramalara rağmen Müslim'in bulunamayışı, Vali Ubeydullah'ın canını sıkmaya başlamıştı.

Bir gün azatlısı Mihran'ı çağırarak;

“Şu üç bin dirhemi al. Müslim bin Akil'i bul. Bu üç bin dirhemi ver. Ona ‘Düşmanlarınla yapacağınız savaşlarda lazım olur,’ dersin. “Senin de kendilerinden olduğunu sansın.” dedi.

Mihran, Kufe Ulu Camii'ne gitti. Caminin bir direğinin dibinde uzun uzun namaz kılan bir adam gördü.

“Şu Ehl-i Beyt taraftarları uzun namaz kılarlar, herhalde bu onlardan olmalı.” diye düşündü.

Namaz kılan zatın yanına vardı.

“Canım sana feda olsun, ben Şamlılardan bir kimseyim. Ehl-i Beyt'i sevmeyi Allah bana ihsan etti. Onları sevenlerdenim. Yanımda 3000 dirhem var. Müslim bin Akil'in buralarda olduğunu duydum, bu parayı ona vermeme yardımcı olur musun?” dedi.

“Şu mescitte bir sürü insan varken niye bunu benden istiyorsun?”

“Çünkü ben senin yüzünde iyilik gördüm. Allah Resulü'nün Ehl-i Beyt'ine taraftar olan kişilerden olabileceğini tahmin ettim.”

“Allah sana iyilikler versin, sen beni iyi tanıdın, ismim Müslim bin Avsece, seninle görüştüğüme memnun oldum. Yarın sabah olunca benim evime gel, birlikte Müslim bin Akil'e gideriz.” dedi.

Mihran, bir sonraki gün Müslim bin Akil'e kavuştu.

Parayı Müslim bin Akil'in önüne koydu.

Böylelikle rahatça eve girip çıkmaya başladı.

Her akşam karanlık basınca Vali Ubeydullah’a giderek olup bitenlerden haberdar ediyordu.

Vali Ubeydullah, bir hayli bilgi edindikten sonra bir gün Hani’nin akrabalarından iki kişiyi sarayına çağırttı.

“Hani bin Urve nasıldır? Ne yapıyor?”

“Ey emir, o günlerden beri hastadır.”

“Nasıl olur? Benim işittiğime göre o bütün gün evinin kapısının önünde oturmaktadır. Bizim yanımıza uğramaktan kendisini alıkoyan nedir?”

“Biz, ona hemen sana gelmesini söyleyeceğiz.”

“Evet, Hani’yi bekliyorum.”

Hani’nin yanına giden akrabaları ona valiyle konuşmalarını aktardılar.

“Biz sana yemin veriyoruz, Valinin kalbinde sana karşı uyanan kinin, düşmanlığın silinmesi için, şimdi bizimle birlikte kalkıp onun yanına gitmelisin.” diye ısrar ettiler.

Hani katırına bindi ve vali konağına gitmek üzere onlarla birlikte yola çıktı. Konağa yaklaştıklarında Hani:

“Kalbime bu adamdan bir korku düştü.” diyerek içini kaplayan sıkıntıyı dile getirdi.

Akrabaları; “Niçin kalbine korku düşüyor? Sen temiz, yaşlı, itibarlı bir kişisin.” diye teselli ettiler onu.

Vali, Hani’yi görünce;

“Ben onun yaşamasını ve iyiliğini istiyorum, o ise benim ölümümü istiyor.” diye başlayan bir beyit okudu.

Hâlbuki Hani’nin önceki gelişlerinde ikram ve iltifatlarda bulunmuştu.

Hani;

“Ey emir bu nedir? Bu şiirle ne demek istedin?”

“Ey Hani! Senin müminler emirine ve bütün Müslümanlara karşı evinde yaptığın şu işler nedir? Söyle bakayım. Müslim bin Akil’i getirtip evine soktun. Çevrendeki evlerde onun için silah ve askerler topladın. Bunların bana gizli kalacağını mı sandın?”

“Ben böyle bir şey yapmadım. Müslim de yanımda değildir.”

“Evet yaptın.”

“Yapmadım.”

“Evet yaptın.”

Hani itirafa yanaşmıyor, direniyordu. Bunun üzerine Vali, Mihran’ı çağırdı.

Hani, Mihran’ın bir casus olarak aralarına sokulduğunu o an anladı.

Bir müddet suskun durduktan sonra, “Beni dinle.” diye sözlerine başladı;

“Sözlerimin doğruluğuna inan. Vallahi sana yalan söylemiyorum. Kendisinden başka ilah bulunmayan Allah’a yemin ederim ki Müslim bin Akil’i evime ben çağırılmış, getirtmiş değilim. Kapıma gelip oturuncaya kadar da onun biat işinden haberim yoktu. Evimde kalmak istedi. İstedliğini reddetmekten utandım. Barındırılması ve korunması için bana sığındı. Ben de kendisini evime aldım. Şimdi gider, evimden çıkıp gitmesini söylerim.”

“Hayır, vallahi onu bana kendi ellerinle getirip teslim etmedikçe senin hayatını bağışlamam.”

“Vallahi getirmem! Bana sığınan birisini kendi elimle sana teslim etmem. Onu evimden çıkarayım, sen nerede yakalarsan dilediğini yap. Örfümüzde kapını açtığın insanı teslim etmek yoktur.” dedi.

Hani, yiğit bir adamdı.

Vali Ubeydullah, Hani’nin burnuna sopayla vurmaya başladı. Burnunu kırdı, kanlar aktı, et parçaları sakallarına döküldü, sonra da boynunu vurdurdu.

Müslim, evinde misafir olduğu Hani’nin hunharca katledildiğini öğrenince çok üzüldü.

Kufelilere seslendi. Kufeliler toplandılar. Vali konağını akşama kadar kuşattılar.

Akşam olunca Müslim’in yanında 30 kişiden başka kimse kalmadı.

Hepsi dağıldı.

Müslim, bu hali görünce çok müteessir oldu. Yanındakilerle birlikte vali köşkünden ayrıldı.

Biraz yürüdükten sonra arkasına dönüp baktığında hiç kimseyi göremedi.

Yol gösterecek bir kimse bile kalmamıştı, Kufe sokakları bomboştu. Herkes evine kaçmış, kapısını kapamıştı.

Müslim, hayretler içinde kaldı. Nereye gideceğini bilemedi.

Nihayet bir kapıyı çaldı. Bir kadın çıktı, ondan su istedi, içti. Kadın Müslim'in halini sordu. Müslim, başından geçenleri anlatınca kadın haline acıyıp onu evine aldı.

Kadının sıkı tembihine rağmen oğlu gidip Müslim'in kendi evlerinde olduğunu Valinin adamlarına haber verdi.

Askerler evi kuşattılar. Bir hayli çarpışmadan sonra Müslim'i esir ederek köşke götürdüler. Müslim, su istedi. Verdiler. Su bardağını ağzına götürdüğünde bardak Müslim'in ağzından akan kanla doldu, taşı. Bir bardak daha su istedi. İkincide de öyle oldu. Üçüncü de ise kılıç darbesiyle yerinden oynamış bulunan ön dişlerinden ikisi bardağın içine düştü. Bardak kana boyandı.

Suya kan düştü.

Müslim, vali konağında Uhut'ta attığı oklarla Allah Resulü'nü koruyan Sa'd bin Ebi Vakkas'ın oğlu Ömer'i gördü. Onu bir kenara çekerek;

“Senden üç dileğim var.” dedi

“Birincisi, Kufe'ye geldiğimden beri, Kufelilerden falanca, falancaya 700 dirhem borçlandım. O borçlarımı sen öde, Allah huzuruna borçlu gitmeyeyim.

İkincisi, İmam Hüseyin'e mektup yazıp Kufe'nin hemen hepsinin biat ettiğini söyledim, herhalde şu günlerde yola çıkmak üzeredir, ona bir haber gönder, sakın ha bu ihanet yurduna gelmesin.

Üçüncüsü, Ubeydullah beni öldürdüğü zaman cesedimi çok büyük ihtimalle teşhir edecektir, ağırlığını koy ve bunu yapmasına mücadele etme!”

Durumu çok perişandı. Yediği dayaklardan üstü başı kan revan içindeydi. Yüzü gözü mosmordu.

Saba rüzgârı ile Hazreti Hüseyin'e selam gönderdi:

“Ey sabâ rüzgârı! Lutfedip Mekke toprağına bir uğra da, perişan halimi Hüseyin'e bildir. Bak bana, içimde binlerce sıkıntı, başımda dert var; nasıl gördünse, beni öyle anlat ey sabâ!... Uğraş, çaba göster de, Hazret-i Hüseyin'in

Kufe’ye gelmesini engelle; ayağını öp başına koy, yalvar, onu bu yoldan alıkoy! Ey sabâ! Ben, din düşmanlarının ettiği eziyetle karşılaştım; o da benim gibi sıkıntılarla karşılaşmasın...”

Bu vasiyetten sonra Müslim bin Akil, sarayın çatısına doğru götürüldü. Götürülürken şöyle dediği duyuldu:

“Allah’ım! Bizi aldatan, bize yalan söyleyen ve bizi yüz üstü bırakan bu zalim kavim ile aramızı ayır ve onlar hakkında sen hükmünü ver!”

Hicri 60 Zilhiccesi’nin sekiziydi... Kurban bayramına iki gün vardı. Tevriye günüydü...

Müslim, zorla kesim yerine götürülen kurbanlık bir koç gibi köşkün damına kadar sürüklendi.

Şehit edilirken kulede tekbirler getirdi.

İmam Ali’nin kardeşi Akil’in bu yiğit evladının tekbirleri, bütün Kufe’de yankılandı. Onun sesi, Kufe’nin evlerine, dağına taşına ulaştı da; Kufelilerin taş kesilmiş yüreklerine ulaşmadı.

Yiğitler yiğidi Müslim bin Akil, kanlı sular içerek hunharca kurban edildiğinde kurban bayramına iki gün vardı.

Takvimler 680 yılının 10 Eylül’ünü gösteriyordu.

Mekke'ye Veda

Kufe'ye doğru yola çıkmak üzere son hazırlıklarını yapan İmam Hüseyin, Hac ibadetini ifa ettikten sonra yola çıkmayı düşünürken birdenbire karar değiştirdi.

Yezit'in otuz kişilik bir terör timini Mekke'ye gönderdiğini haber alınca, kurban bayramına iki gün kala, yani Müslim bin Akil'in Kufe'de valiliğin yüksek kulesinden sert zemine atılarak şehit edildiği gün Mekke'den ayrılmaya karar verdi.

Yola çıkmadan önce Cennetü'l Mualla'ya uğradı. Anneanesi Hazreti Hatice oradaydı. Başında durdu.

Hiç görmemişti onu, çünkü o erken gitmişti. Hatice zaten erkenci demekti.

“Hoşcakal anneanne, hoşcakal Müminlerin Annesi.” dedi.

680 yılının 10 Eylül'ünde Kûfe'de olup bitenlerden haberi olmaksızın Mekke'den hareket etti...

Sahabenin büyük âlimlerinden Hazreti Ömer'in oğlu Abdullah bin Ömer, Hazreti Hüseyin'e;

“Sakın Kufe'ye gitme!” dedi. “Onlar babanı öldürdüler, ağabeyini dövdüler. Kufe'de babandan işitmiştim; ‘Vallahi ben Kufelilere küstüm, onlar da bana küstüler. Ben onlara kızdım, onlar da bana kızdılar. Ben onlardan bir hayır ve vefa görmedim. Onların ne sebatları, ne azimleri, ne de kılıca dayanmaları, göğüs germeleri var,’ demişti.”

İmam Hüseyin, tomar tomar mektupları gösterdi, “Bunlar onların davet mektupları.” dedi.

Abdullah bin Ömer:

“Şüphe yok ki Allah, kulunu dünya ile ahirete arasında muhayyer bıraktı. O da

ahireti tercih etti. Siz de ondan bir parçasınız, hiçbir zaman dünyaya nail olamazsınız. Allah sizi ancak sizin için en hayırlı olana çevirir, geri dönünüz.” dedi.

Hazreti Hüseyin’in geri dönmeyeceğini anlayınca da boynuna sarıldı ve ağladı. Bu onların son görüşmesiydi.

Arapın ve insanlığın şimdiye kadar gördüğü en temiz, en berrak, en şerefli sülale yine yollardaydı.

Yeryüzünün en kutsal kentini bir daha görebilecekler miydi? Kâbe’de namaz kılabilirler miydi? Rahmetin eteklerinden tutabilecekler miydi?

Allah Resulü’nün “Ev Halkım” dediği insanlar, uçsuz bucaksız çöllerde konar-göçer, yuvasız kuşlar gibiydi.

Ev Halkı evsizdi.

Bir zamanlar Kabe, taş taş, duvar duvar yükselirken İbrahim Aleyhisselam’ın; “Allah’ım! Oğlum İsmail’le birlikte sana bir ev inşa ediyoruz, bizden bunu kabul buyur.” dediği gibi; İmam Hüseyin de göçmen kuşlar misali “Ev Halkı”yla yeni bir dünya kurmaya gidiyordu.

İçinde zulüm barındırmayan bir dünya...

İçinde hep Hüseyinlerin olduğu, İsmaillerin olduğu bir dünya... Hüseyinlerin hunharca şehit edilmediği, İsmaillerin boğazlanmadığı bir dünya...

Yezitlerin, Şimirlilerin olmadığı bir dünya...

Bu dünyayı kurabilecek miydi? Yoksa bu hayali onun Kerbelası mı olacaktı?

Bir zamanlar şehirler dedesini bağrına basmadığı gibi, şimdi de evlatlarını en emin beldeler bile bağrına basmıyordu.

Kafile yola çıkarken 300 kişiyi aşkındı. İçlerinde hac için Mekke’ye gelip de ihrama bürünmeden Resul’ün oğluna katılanlar vardı. Şehrin ahalisinden olup aylardan beri İmam Hüseyin’in sohbetini dinleyenler de vardı.

Kafiledeki on beş kadın ve çocuğun hepsi ailedendi. Onlar da İmamın eşi, kızları, kız kardeşleri, gelinleri, yeğenleri ve torunlarıydı.

Develere yerleştirilmişler kafilenin ortasında ilerliyorlardı.

Kadınların hemen arkasında yük develerinin olduğu kervan ilerlemekteydi.

Su, erzak, kıyafet ve sair ihtiyaçların istiflendiği bu kervanı İmam Hüseyin'in akrabası Haşim ayarlamıştı.

Keşif kolu yine Ali Ekber'deydi... Dört bir yanı kolaçan etmek, gözün alabildiği her yerdeki en kk hareketlenmeyi gözetlemek, kum fırtınalarını haber vermek, her türlü vahş hayvanların saldırılarına karşı ğh olmak onların işiydi.

Kabe yavaş yavaş uzaklarda kalıyor, gözlerden siliniyordu.

Hira Nur Dağı, elini gözlerine siper etmiş, arkalarından bakıyordu. Arafat ağlıyor, Zemzem gözyaşı döküyordu.

Bir gün daha kalabilselerdi Arafat'a çıkacaklardı ama olmadı. şam'dan gelen otuz kişilik özel tim, her şeyi alt st etmişti. Özel tim, kalabalıktan istifade ederek Arafat'ta Hazreti Hüseyin'i şehid etmek için gelmişti.

Dünyanın dört bir yanından gelen insanlar, "Lebbeyk, Allahümme lebbeyk!" sesleriyle bir şelale gibi Mina'ya kurban kesmeye koşarken onlar, Kerbela'ya doğru kurban olmaya koşuyorlardı.

Yavaş yavaş silinen evler, dağlar mecalsiz kollarıyla el sallıyordu.

Oysa avcılar rahat bıraksaydı kartallar kendi yuvalarında ölmeyi tercih edeceklerdi.

Kabe, bir daha bağrına taş basmış, bir kere daha karalara brnmşti.

Allah'ın evi eli böğründe öylece kalakalmıştı.

Beli bükülmüş ihtiyaşlar, henüz kundaktaki bebekler, kızlar, delikanlılar...

Gurbete yazgılı Ehl-i Beyt kafilesi...

Yolun daha en başında her haliyle anacığı Hazreti Fatıma'yı hatırlatan kız kardeşi Seyyide Zeyneb'le kavilleşmişlerdi.

Başlarına bir fenalık bir vefasızlık gelip atarsa ah-u efgn, feryad-ı fign yoktu.

Oysa güzel gözlü, o nur yüzlü Zeyneb'in ilk feryadı, bu sözleri iştir işitmez başlamıştı.

Ululuk ve görkem kafilesi yollardaydı.

Gökte katar katar turnalar, yerde yetim torunlar...

Yürüyorlar, kavisleniyorlar, konuyorlar, uçuyorlardı...

Elveda Mekke... Elveda şehirlerin anası... Elveda düşler şehri... Elveda ışığın doğduğu şehir...

Elveda vahyin en taze yağmurlarıyla yıkanmış olan şehir...

Gadir Hum

Çölde gün batımı muhteşemdi. Kızıla boyanmış kervan yavaş yavaş ilerliyordu.

Bu ritimde yol alırlarsa ay sonuna kalmadan Kufe’de olurlardı...

Üç yüz kişilik kafilenin ilk konak yeri Gadir Hum’dur. Gadir Hum, Mekke’den kuzey istikametine doğru yola çıkanlar için kavşak noktasıydı.

Menzili Medine olanlarla, Irak veya Suriye’ye gideceklerin güzergâhları buradan sonra ayrılmaya başlıyordu.

Denkler indirildi. Çadırlar kuruldu.

Kadınların bir kısmı yemek hazırlıkları yaparken, bebeği olanlar kurulan çadırlara çekilerek bebeklerini emzirmeye koyuldular.

Çölde çoktan akşam olmuştu. Kızgın kayaların üzerindeki ağustos böceklerinin çöl orkestrası başlamıştı.

Kafiledekiler, İmam Hüseyin’in etrafında halkalandılar. Ortalarında yanan ateşin ışığı yorgun yüzlerde şavkırken, yanan odunların çıtırtıları da etrafa yayılıyordu.

Sırtında dedesinin hırkası vardı.

“Yıllar önce Veda Haccı’ndan dönerken dedem Allah’ın Resulü de burada konaklamıştı.” diye başladı sözlerine.

“O gün burada bulunanların arasında babamla ben de vardım.

Allah’ın Resulü o gün etrafını saran kalabalığa;

“Ben sadece bir insanım, yakında Allah’ın meleği gelecek, beni davet edecek, ben de gideceğim. Size iki şey bırakıyorum: Biri Allah’ın kitabı ki nur ve hidayet ondadır. Öbürü de Ev Halkım/Ehl-i Beytim... Onları koruyunuz ve her işte daima Allah’ı hatırlayınız!”

Sonra Allah'ın Resulü dedem, babam İmam Ali'nin elini kaldırarak;

“Ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır/Ben kimin dostu isem Ali de onun dostudur.” dediler.

“Saltanat, ilahi adalete dayanmayan bir düzendir.” diye sürdürdü sözlerini İmam Hüseyin. “Bu düzenin hedefi üsttekilerin konumlarını korumak adına alttakileri koyunlaştırmaktır. Ben bu sürüleştirmeye başkaldırıyorum. Başım mı gidecek? İlahi adalet için feda olsun. Bana ‘sus’ diyorlar, susamam, çünkü vakit daralıyor. Her şeyin kökü kazınıyor. Bana ‘Dilini tut, başını belaya sokma.’ diyorlar, tutamam. Gerçekler gizleniyor, haklar çiğneniyor, değerler yok ediliyor, davet ortadan kaldırılıyor, halk aç bırakılıyor, işkence görüyor ve sürgün ediliyor. İsrâf, eğlenceler, ayrımcılıklar, altın ve servet biriktirmeler, hakaretler, sömürüler, övünmeler ve daha birçok Cahiliye âdeti... İşte bütün bu cinayetlere karşı koyarak mücadele etmek ve İslam adaletini korumak bu ailenin sırtına yüklenmiştir.”

Çölde tatlı bir rüzgâr esiyordu. Gökte yıldızlar ışıltı ışıltıydı. Melekler, insanoğlunun fani kalabalıkları arasında çölün konar göçer ama baki yıldızlarını seyrediyordu. İmam Hüseyin'in konuşması bittikten sonra yorgun yolcular çadırlarına çekildiler.

Kafile o gece Gadir Hum'da konakladı.

Sonraki gün çöl ışırtken, Kufe'de olup bitenlerden habersiz kafile yola revan oldu.

Sifah: İlk Kötü Haberin Ulaştığı Yer

Çölde güneşler batıyor, güneşler doğuyordu. Kervan kona göçe yol alıyordu. Günlerden beri Kûfelerin içinde güneşin bağırında, kum fırtınaları arasında yol alan çocuklar, kadınlar insanlıktan çıkmıştı. Her biri kumdan bir canlı gibi hareket ediyordu.

Sarışın ikindilerde gölgeler uzasa da güneş hararetinden bir şey kaybetmiyordu.

Sifah bölgesine geldiklerinde kafilte tekrar mola verdi.

Güneş, arkasında koyu bir kızılık bırakarak çölde kaybolduğunda İmam Hüseyin'in müezzini, bir kayanın üzerine çıkarak bir günün daha bittiğini haber veren akşam ezanını okudu.

Çölde kumların, kayaların üzerinde, ellerdeki ibriklerle abdestler alındı. Az sonra İmam Hüseyin'in akşamın alaca karanlığında yankılanan "Allahü Ekber" sesiyle bütün alınlar hep birlikte kızgın kumlardaydı.

Çöl rüzgârı, tepelerindeki ay, ufuktaki dağlar Âlemlerin Rabbi'ni anıyordu.

Çölde cem vaktiydi...

İlk kötü haber, burada kulaktan kulağa yayılmaya başladı.

Yezit, serhat boylarındaki komutanlardan merkeze asker göndermelerini istemişti. Bu çok da hayra alamet gibi görünmüyordu.

Kafite, Sifah'tan ayrıldıktan bir müddet sonra yolda Arapın büyük şairi Ferazdak'la karşılaştı.

İmam Hüseyin O'na; "Irak halkını geride ne halde bıraktın?" dedi.

Ferazdak;

"Onların kalpleri seninle, kılıçları Ümeyyeoğulları iledir." dedi.

Rumme Vadisi

Kafile, Rumme Vadisi'ne vardığında, kuyu başlarında bazı insanlarla karşılaştı.

Buradaki insanlardan, Kufe valisinin değiştiğini, mutedil olan Numan bin Beşir'in yerine zalim Ubeydullah bin Ziyad'ın vali olduğunu öğrendiler.

Ubeydullah'ın babası Ziyad herkesçe maruftu. O, Muaviye'nin keskin kılıcıydı. Oğlu da babasından geri değildi. Camide İmam Ali'ye sövüp saymayı reddedenleri bile âsi ilan edip pazarlarda alenen kırbaçlatan, kendisine direnen birçok sahabenin boynunu vurduran bir zalimdi.

Haberler kötüleştikçe kafileden ayrılmalar, sıvışıp gecenin karanlığında kaybolmalar artıyordu.

Arka arkaya gelen bu haberler üzerine İmam Hüseyin burada, Kufelilere bir mektup yazma ihtiyacı hissetti:

“Müslim bin Akil'in hakkımda söz birliği ettiğinize ve gelmemi arzu ettiğinize dair mektubu Mekke'de bana erişti.

Bize yardım için toplanmışsınız. Allah bize ve size iyi ameller işletsin, bu yoldaki amelinizin karşılığını en üstün derecede ihsan etsin.

Mektubum size Rumme Vadisi'nden gönderilmiştir.

Ben de yanınıza acele geliyorum, vesselam.”

Kays bin Müshir mektubu alıp yola koyuldu.

Zübale

Kafile günlerden beri yol alıyordu. Geceler boyunca kızgın kumlar yatak, gökyüzü yorgan olmuştu. Sıcak bir yatağa, sıcak bir yemeğe hasrettiler. Ne var ki onların değil, yol ve çöl şartlarının istediği oluyordu.

Gözün alabildiği kadar uçsuz bucaksız kum deryasında yüzen kafileyi, güneş ateşiyle kasıp kavuruyordu. Sıcak bir yandan, çöl rüzgârları bir yandan...

Kafile günler sonra Zübale bölgesine yaklaştığında, keşif kolunda görev yapan Ali Ekber ve diğer gençler ufuk çizgisinde beliren dört atlı gördüler.

Kum tepeleri arasında bata çıka kendilerine hızla yaklaşan atlıların kim oldukları belli olmuyordu.

Dost mu, düşman mıydılar?

Ali Ekber eliyle yanındakilere “Dur!” işareti yaptı.

Gelenler, samyeli ve çöl fırtınasından korunmak için kat kat kıyafetlere bürünmüşlerdi.

Keşif koluna iyice yaklaştıklarında sözcüleri öne çıkarak kendini tanıttı.

“Ben Hubab, bunlar da arkadaşlarım.

İmam Hüseyin saflarına katılmak için Kufe’den geliyoruz, Mümkünse bizi İmam’a götürün.”

Ali Ekber, “Ben oğluyum bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

Hubab, koynundan çıkardığı mektubu göstererek;

“Size ne yazık ki iyi haberlerle gelmedik, bu mektubu acilen İmam Hüseyin’e vermem lazım.”

Atlıları peşine takan Ali Ekber ve yardımcıları kafileye doğru ilerlerken, kafile de ağır ağır onlara doğru gelmekteydi. Ali Ekber atını mahmuzlayarak diğerlerinin önüne geçti ve herkesten önce kafileye kavuştu.

Babasına yaklaştığında atından indi.

“Babacığım! Bunlar Hubab ve arkadaşları. Bize katılmak için yanlarında bir mektupla Kufe’den gelmişler.”

İmam Hüseyin’in baba bir kardeşi Celal Abbas konaklamak için kafilayı durdurdu.

Gelenlerin yüzleri kederliydi. İyi haberle gelmedikleri belliydi.

İmam Hüseyin’le karşı karşıya gelen Hubab ve arkadaşları söze nereden başlayacaklarını bilemiyor, yutkunuyor, konuşmakta zorlanıyorlardı. Yüzlerdeki kederin koyu gölgeleri kendini gizleyemiyordu. Sonunda Hubab; “Ey Resulullah’ın torunu!” diye başladı sözlerine.

“İrak halkı sana karşı muhalefet etmek ve savaşmak için birleşip anlaşmıştır. Kufe’ye vali olarak Ubeydullah atandı ve eski vali Numan’ın başını vurdurarak Yezit’e gönderdi.

Ubeydullah, Kufe halkının kimini korkuttu, kimini değişik vaatlerle kandırdı.

Kimi de yüksek rüşvetlerle satın alındı. Kufeliler kılıçlarını sana çevirdiler. Müslim bin Akil de şehit edildi ve başı Şam’a gönderildi. Şu da, onun şehit edilmeden önce size yazdığı son mektubudur.” diyerek, elinde tuttuğu mektubu İmam Hüseyin’e uzattı.

“Biz, size verdiğimiz sözün arkasında durarak dört arkadaş buraya geldik.” dedi.

İmamın gözleri doldu. Bu sırada kadınların bulunduğu bölümde ağıtlar yükselmeye başladı.

Ali Ekber’in eşi Atike “Babam!” diye feryat etmeye başlayınca, kadınlar kurulmakta olan çadırların önünde hıçkırıklara boğuldu.

Müslim’in oğlu Abdullah, İmamın yanına gelerek;

“Başımız sağ olsun ey amcam.” dedi ve ağlamaya başladı.

İmam Hüseyin, Abdullah’a sarılarak onu teselli etmeye çalışırken Müslim’in küçük oğlu İbrahim de geldi yanlarına. İmam Hüseyin, Abdullah’ı bırakıp ona sarıldı.

Müslim’le Hani bin Urve’nin şehit edilmeleri başta İmam Hüseyin olmak

üzere Ehl-i Beyt'e çok ağır geldi.

Ali Ekber söz aldı...

“Babacığım! Geri dönelim, Iraklılar gaddardır, vefa ve sadâkatları azdır.”

Müslim bin Akil'in oğulları:

“Vallahi babamızdan sonra yaşamak bize yaraşmaz, geri dönmeyiz.” dediler.

Müslim bin Akil'in kardeşleri;

“Vallahi kardeşimiz Müslim'den sonra yaşamak bize yaraşmaz, ölmedikçe geri dönmeyiz.” diyerek yeğenlerine destek çıktılar.

İmam Hüseyin, Müslim'in oğullarını ve kardeşlerini kastederek, “Şunlar da ölecek olduktan sonra yaşamakta hayır yoktur.” dedi.

Aslında geri dönmek de çare değildi. Mekke, Medine bile onlara dar edilmemiş miydi? Şimdi nereye yönelseler kısıvrak yakalanarak Şam'a, Yezit'in huzuruna çıkarılmayacaklar mıydı?

Kufe'ye ulaşmayı başarabilirlerse belki halk İmam Hüseyin'i görünce yeniden etrafında kenetlenebilirdi.

İmam Hüseyin, kafiyeledeki bütün erkekleri topladı.

“Binlerce Kufelinin bana biat ettiğini düşündüğünüz için yola düşüp geldiniz. Benimle yola çıkma sebebiniz budur. Fakat şimdi durum değişmiştir. Kufeliler sözlerinden dönmüşlerdir. Amcam oğlu Müslim yeni vali Ubeydullah tarafından şehit edilmiştir. Kufe halkı artık bizimle beraber değildir. İsteyenler buradan geri dönüp gidebilirler.

Bana gelince ben Hüseyinim, yolumdan dönmem! Kanını bizim yolumuzda akıtmaya hazır olanlar bizimle gelsin. Ülkeler almak, ganimetler toplamak isteyenler geri dönsün, bizim kervanımız candan geçenlerin kervanıdır.”

Kafiye geceyi Zübale'de geçirdi. Gökteki yıldızlar, çadırlardan sabaha kadar yükselen ağıtlarla gözyaşı döktü.

Ertesi gün kafiye Zübale'den hareket ettiğinde İmam Hüseyin'in arkasında sadece 200 kişi kalmıştı. Kafilenin üçte biri ayrılmıştı.

Kafiye her geçen gün arınıyor, eleniyor, seçiliyordu. Ehl-i Beyt kafilesi acıları süpürerek ilerliyordu uçsuz bucaksız çöllerde. Acılar, üzerlerine üzerlerine

geliyordu. Çöl iekleri, iek gibi bir dünya kurmaya sevdalanmışlardı. O çiçekten dünyayı kurabilecekler miydi? Yoksa atların ayakları altında çiğnenip, çöl rüzgârlarında savrulup gidecekler miydi?

Öğleye doğru uzakta, çölün buğusunda gizlenmiş bir köy göründü. Uzun zaman sonra bir köyle karşılaşmaları lojistikten sorumlu Celal Abbas'ı sevindirmiş ama bir o kadar da düşündürmüştü. Hem kesimlik hayvan almaları gerekiyordu hem de ekmeklik un...

Hurmaları da bitmek üzereydi.

Kafile, ardı ardına gelen acı haberlerden sonra tam bir ölüm yürüyüşündeydi.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Nereye yönelseler çepeçevre kuşatılmışlar gibi bir hal vardı.

Bir aresizlik içinde uçsuz bucaksız çölde, ölümün üstüne üstüne yürüyorlardı.

Kona göçe uçan yuvasız kuşlar gibiydiler.

Ev Halkı evsizdi, yurtsuzdu, yuvasızdı...

Akik Vadisi

Kafile yirmi günden beri yollardaydı. Çoluk çocuk perişandı.

Çölde, bir hayli yükselmiş olan güneşin taze ışıkları altında, tek sıra halinde ilerleyen kervan oldukça küçülmüş, önceki halinin dörtte biri kadar ancak kalmıştı.

Yolculuk sırasında Ehl-i Beyt'e katılanlar durumun vahametini gördükçe yavaş yavaş dağılıyordu.

Akik Vadisi'ne geldiklerinde İmam Hüseyin'in yanında kendi akraba ve dostlarından başka kimse kalmamıştı.

Şimdi artık yaklaşık seksen kişiydiler.

Kadınlar ve çocuklarla birlikte otuz kadarı hanedandı. Geriye kalanlar ise aralarında birkaç bedevinin de bulunduğu Hicazlı dostlar ve Kufe'den gelip katılanlardı.

Akik Vadisi de geride kalmıştı. Göz alabildiğince uzanan çölde gökyüzünün uçuk mavisıyla kum tepelerinin buluştuğu ufuk çizgisinde develerin üzerinde kendilerine doğru gelen bir grup görüldü. Parlayan güneşin ve ışıkla harelenen kum taneciklerinin buğusunda gelenlerin kim oldukları anlaşılmıyordu. Bir süre sonra gelenlerin ikisi kadın, biri erkek olmak üzere üç kişilik bir grup olduğu anlaşıldı.

Genç adam devesini Ali Ekber'e yaklaştırmak;

“Adım Vahhab, bu annem Sümeyye, bu da eşim Rabia, İmam Hüseyin'in yanında olmaya geldik.”

İmam Hüseyin atından inerek gelenleri saygıyla karşıladı.

Ve Celal Abbas'a kervanı durdurmasını söyledi.

Vahhab'ın simasında hüznün gölgeleri geziniyordu. İçinde bir şeyler sakladığı

her halinden belliydi. İmam Hüseyin de onu görür görmez acı bir haberle gelmiş olduğunu anladı.

“Kufe’ye göndermiş olduğun elçi Kays şehit edildi.” dedi Vahhab.

“Kays şehit mi edildi!”

Vahhab, başını önüne eğerek;

“Evet.” dedi. “Kufe’ye giden yollarda kuş uçurtulmuyor, hac veya umre yapmak isteyenler, Ehl-i Beyt’e taraftarlıkla suçlanmamış olanlar dışında, Kufe’den Hicaz’a gitmek isteyen herkes engelleniyor.”

Derin bir suskunluk içinde başlar öne eğildi. Müslim ve Hani’dan sonra bir şehit haberi daha iyice yıkmıştı İmam Hüseyin’i. Kufelilere gönderilen son elçi de yakalanmıştı.

Son umut kandili de sönmüştü.

Art arda gelen ölüm haberleri, büyük fırtınanın habercileri gibiydi.

İmam Hüseyin, Kays’ın nasıl şehit edildiğini sordu.

Vahhab, Kays’ın şehadetini anlattı...

“Kays bin Müshir, Kadisiye’ye kavuştuğunda, Vali Ubeydullah’ın özel timleri tarafından yakalanmış. Yolda yakalayanlar bir hayli dövmüş olmalı ki vali konağının önüne getirildiğinde her tarafı kan içindeydi. Sonra Vali Ubeydullah’ın huzuruna çıkardılar. Vali içerde ondan iki şey istemiş. Bu iki isteği yerine getirirsen seni affederim demiş. Birincisi, sizin Kufelilere gönderdiğiniz mektubu sakladığı yeri söylemesi... İkincisi de, Mescitte minbere çıkarak size ve babanız İmam Ali’ye küfretmesi...

Kays, Vali Ubeydullah’a;

‘Ey Ubeydullah! Birinci istediğini yerine getiremem çünkü biz de emanete ihanet yoktur.

İkincisini yapabilirim, beni mescide götürün.’ demiş.

Perişan bir halde vilayetten çıkarılan Kays camiye getirildi.

Minbere çıktı, her tarafı kanlar içindeydi.

‘Ey Kufeliler!’ diye başladı konuşmasına.

‘Valiniz Allaha ibadet edilen mescitte İmam Hüseyin’e ve babası Ali’ye

küfretmemi istemiştir. Onlar halkının samimi ve yiğit önderleridir. Onlara küfreden mutlak kâfirdir. Bu sizin valiniz Ubeydullah çok şerefsiz alçak bir adamdır, zalimlikte babası Ziyad'dan da daha ilerdedir. Bu alçaklar sürüsü başınızda olduğu sürece mutluluk size haramdır, artık siz çok ağlayın az gülün!’

Bu sözler üzerine görevliler Kays'ı hemen yakaladı ve tekrar vilayete götürdüler. Biraz sonra Vali Ubeydullah, onu köşkün en üst kulesinden attırdı.

Kays, düştüğü sert zeminde, halkın gözleri önünde saatlerce acılar içinde kıvrandıktan sonra can verdi.

Sonra da başını kestiler, bir mızrağa takıp sokak sokak dolaştırdılar.”

Gözlerinden sicim gibi yaşlar boşanan İmam Hüseyin;

“Onlardan ahdini yerine getiren var, bekleyip sözünü değiştirmeyen var.” ayetini okuduktan sonra; “Rabbim! Sen ona cennetini nasip et, bize ve dostlarımıza yüce bir konak ver, onlarla bizim aramızı rahmetinin durağında birleştir. Şüphe yok ki senin her şeye gücün yeter.” diye dua etti.

Sonra da;

“Ey zahitler zahidi, abitler abidi, yiğitler yiğidi Kays! Ey Kays! Sen şimdi Rabbimizin şefkatine sığındın.” dedi.

Kufe yakındı. İkindiye doğru Şerat Kuyularına varmaları, sonraki gün de öğleye doğru Kufe’de olmaları işten bile değildi ama son umut kandili de neredeyse sönmek üzereydi. Kufe’ye ulaşmayı başarabilirlerse belki halk İmam Hüseyin’i görünce yeniden etrafında kenetlenebilirdi. Bütün umutlar buna bağlanmıştı.

Kafile, Şerat Kuyularına geldiğinde gölgeler iyiden iyiye uzamıştı.

Kızgın çöl sarışın ikindilerde yanıyordu.

Şerat Kuyularında mutad ticaret kervanlarına bile rastlamamaları İmam Hüseyin’i iyiden iyiye işkillendirmişti.

Kufe’ye iki konak kalmışken bu denli tenhalık neyin nesiydi?

63 erkek, 12 kadın ve 5 çocuk; toplam 80 can Resul’ün oğluyla birlikteydiler.

Öğle sıcağı yolculukla geçti.

Etrafı keşif ve kolaçan için çıkan Ali Ekber yanında bir bedevi ile döndü.

Haberler daha da kötüydü.

Bedevinin anlattığına göre, İmam Hüseyin'in Kufe'ye doğru yola çıktığını öğrenen Ubeydullah bin Ziyad bir ordu ile üzerine geliyordu.

Bu haber tam anlamıyla bir felaketti.

Bedevi'nin anlattığına göre ordu onları Basra taraflarında arıyordu.

Madem ordu onları Basra taraflarında arıyordu, öyleyse biraz acele ederlerse, ertesi gün akşama varmadan Kufe'de olurlardı.

Böylece ordunun yokluğundan istifade ederek rahatça Kufe'ye girerler ve İmam Hüseyin'i karşılarında gören Kufe halkı tekrar İmamın saflarına katılırdı.

Bu zayıf ümide sarılmaktan başka da çare yoktu.

Zamanla birlikte, dünya da gittikçe daralıyordu...

Nereye gitseler, hangi yöne dönseler önlerinde dar kapılar vardı. En küçük umut kırıntısına bile sarılmak onları rahatlatıyordu.

Bedevi; "Ey Resulullah'ın oğlu, iznin olursa bu zor günlerinde ben de yanında olmak istiyorum." dedi.

Aslında bu küçük küçük katılımlar bile umut oluyordu. Bunlar toplu katılımların habercisi olabilirdi. Sağanak yağmurların en büyük muştusu bulutların gözlerinden düşen tek tük damlalar değil midir?

Akşamüzeri güneş batmaya hazırlanırken kabile de Kayz bölgesine gelmişti.

Bu sırada çöl ufkunda bir süvari birliği görüldü.

Atların dizginlerindeki parlak demirler, mızraklar, kalkanlar, tolgalar akşam güneşinin kızılığında parlıyordu.

Hür bin Yezit kumandasında bin kişilik bir süvari birliği idi bu.

Süvariler yaklaşıncı Hazreti Hüseyin, onları su ile karşılamalarını emretti.

Celal Abbas ve Ali Ekber orduyu karşılamaya giderken Hubab, "Ya İmam! İzin ver ben karşılayayım onların içinde benim dört oğlum ve iki kardeşim var." dedi.

Hubab, tek başına atını koca bir orduya doğru sürdü.

"Ey Kufeliler! Neden geldiniz, ne işiniz var burada?"

"Sen Hubab değil misin? Oğullarına ve kardeşlerine sor niye geldiğimizi."

Oğullarını görünce;

“Yazıklar olsun size İmam Hüseyin’e biat etmişken Yezit’e mi döndünüz, hakkımı helal etmiyorum size.” dedi.

Oğulları başlarını öne eğdiler. Tek kelime etmediler.

Çöle akşam çökmüştü.

Çöl, her bir şeyi örten siyah şalına bürünmeye başladı.

İlk gece sessiz ve sakin geçti.

Şafak söktüğünde İmam Hüseyin’in müezzini bir kayanın üzerine çıkarak sabah ezanını okumaya başladı.

Bu sırada Kufe ordusunda bir hareketlenme oldu.

Bazı askerlerin, sabah namazını İmam Hüseyin’in arkasında kılmak istediği anlaşıldı.

Ali Ekber kınların boş olması koşuluyla izin verdi.

İmam Hüseyin, her iki ordunun da imamıydı.

Olması gereken de buydu...

Kufeli askerler, İmamın arkasında az bir mesafe ile birlikte namaz kılarırkenki manzara görülmeğe değerdi. Birlikte aynı kibleye dönüyorlar, aynı Rabb’e yalvarıyorlardı.

“Allah’ım! İbrahim ve âline hayır ve bereket verdiğin gibi rahmetinle onları yücelttiğin gibi Muhammed ve âlini de yücelt.” diyorlardı.

Öğle vakti geldiğinde yine İmam Hüseyin her iki tarafa öğle namazı kıldırıldı.

Namaz bitince yüzünü cemaate çevirdi:

“Ey insanlar! Mazeretimi önce Allah’a sonra da size arz ederim. Gönderdiğiniz mektuplarınız ve elçileriniz bana gelmedikçe ben buraya çıkıp gelmiş değilim. Bana vermiş olduğunuz ahd ve misaklara güvenerek şehrinize, yanınıza gelmiş bulunuyorum. Eğer iş başkalaşmış ise döner, geldiğim yere giderim.”

Kufeli süvariler sustular.

Hazreti Hüseyin’in sözlerini reddetmediler.

Sonra da “Allah’ım! Sen biliyorsun ki bizim tarafımızdan gerçekleşen kıyam,

saltanat için yarışmak ve değersiz dünya mallarından bir şeye ulaşmak için değildir. Senin dinini öğretmek, ıslahat yapmak, mazlum kullarına emniyet ve güvence kazandırmak, İslam'ın farzlarını ve Resulullah'ın sünnetini tatbik içindir.” dedi.

Öncü birliğin komutanı Hür bin Yezit, “Vallahi senin sözünü ettiğin bu mektuplardan bizim haberimiz yoktur.” dedi

İmam Hüseyin adamlarına; “Kufelillerin mektupları olan heybeyi bana getirin.” dedi.

Mektuplar Kufe süvarilerinin önüne döküldü.

Hür, “Biz bu mektupları sana yazanlar arasında değiliz.” dedi.

Kufelilerin koca bir ordu ile karşısına dikildiğini gören İmam Hüseyin, Kufe'den ümidini kesti. Yezit ordusu onları, Basra tarafında ararken, sessizce Kufe'ye girme düşüncesi suya düşmüştü. Bütün yolların tutulduğunu anladı.

Denkleri yüklemelerini emretti.

Denkler yüklenince hayvanlarına binerek Hicaz'a doğru yöneldiler.

Kufeli süvariler önlerine gerildi. Geri dönmelerine engel oldular.

Hazreti Hüseyin, ordu komutanı Hür bin Yezit'e, “Sen bu hareketinle ne yapmak istiyorsun?” dedi.

Hür bin Yezit; “Seni Vali Ubeydullah'a götürmek istiyorum.”

İmam Hüseyin;

“O halde çarpışmaktan başka çare yoktur.”

Hür;

“Seninle çarpışmak bana emredilmemiştir. Bana ancak senden ayrılmamak emredilmiştir.

Benim ve senin için çarpışmaktan daha salim olan bir görüşüm var. O da aramızda bir yol tut ki seni ne Kufe'ye götürsün ne Hicaz'a. Validen bize buyruk gelinceye kadar sen o yolu tut.”

İmam Hüseyin bu sefer Uzeyb yolunu tuttu. Uzeyb'in hamamlarına geldiler. Hep birlikte oraya kondular. İki taraf arasında ok yetişecek kadar mesafe vardı.

Sonraki gün Uzeyb'den ayrılıp Mukatiloğullarının köşklerine kadar ilerlediler.

Burada bir müddet kaldılar.

Mukatıl köşkünden ayrılıp yola koyuldukları sırada İmam Hüseyin'i bir uyuklama tuttu.

Uyanınca “İnna lillahi ve inna ileyhi raciun. Velhamdülillahi Rabbilalemin.” dedi ve bunu üç kere tekrarladı.

Oğlu Ali Ekber;

“Babacığım niye böyle diyorsun?”

“Oğulcuğum! Uyukladığım sırada bir atlı ansızın önüme çıkıp, ‘şu cemaat gidiyor, ölümler de kendilerine doğru geliyor’ dedi. Anladım ki cemaat biziz ve ölüm haberi de bize veriliyor.”

“Ah babacığım! Allah sana kötü bir şey göstermez. Biz Hak ve gerçek dava üzerinde değil miyiz?”

İmam Hüseyin; “Kulların mercii olan Allah’a yemin ederim ki evet biz hak ve gerçek yoldayız.” dedi.

Ali Ekber; “Babacığım, öyleyse biz ölüp, kaybolup gitmemize hiç üzülmeyiz.” dedi.

Güzeller güzeli Ali Ekber’de Hazreti İsmail’in teslimiyeti vardı.

İmam Hüseyin; “Allah seni, babasından dolayı mükâfatlandırılan hayırlı bir oğulun mükâfatıyla mükâfatlandırсын.” dedi.

Yollar, ufuklar, çöller, uykular, rüyalar, hep ölüm kokuyordu. Her şey ölüm olmuş üzerlerine üzerlerine geliyordu.

Mukatıl köşklerinin evleri gözlerden silinmişti ki soy bir hayvan üzerinde bir adamın karşıdan gelmekte olduklarını gördüler.

Adam gelip ordu komutanı Hür’e selam verdi ve bir mektup uzattı.

Mektup, Vali Ubeydullah’tandı.

“Bundan sonra bilesin ki mektubum sana erişince Hüseyin bin Ali ve adamlarını öyle bir yerde tut ki orası susuz, taşsız, ağaçsız, otsuz, bozkır olsun. Vesselam”

Hür mektubu okuduktan sonra İmam Hüseyin’e; Valinin emrinin yerine getirilmesi zaruridir. Sen hemen şuracığa kon, başka türlü hareket edip de Valiye

karşı beni güç duruma düşürme.” dedi.

İmam Hüseyin;

“Emir diyorsun öyle mi!” dedi. “Sen binlerce mazlumun kanını üstüne sıçratmış bir katilin söylediklerini emir saymayı askeri bir şeref mi sayarsın ey kumandan! Hiç değilse bizi az ilerideki şu Kadiriye köyüne yahut Sakabe köyüne kadar götür de onlardan birisine konalım.”

Hür; “Vali bana susuz bir yer dedi, Valinin emrinin yerine getirilmesi zaruridir.”

İmam Hüseyin’in Kufeli fedakâr dostlarından Züheyr bin Kayn:

“Babam anam sana feda olsun ey Resulullah’ın oğlu! Vallahi bize şunlardan başka gelen olmasa, biz onlara yeter ve hepsinin hakkından geliriz. Bunlardan başkaları da gelecek olursa biz ne yaparız. Gel, sen bize müsaade buyur da şunlara karşı vazifemizi yapalım. Bunlarla çarpışmak, bunlardan başka gelecek olanlarla çarpışmaktan daha kolaydır.”

İmam Hüseyin;

“Çarpışmayı bizim başlatmamızı hoş bulmuyorum.” dedi.

İmam Hüseyin; “Ey Hür! Bizi biraz daha ilerlet de konalım artık.” dedi.

Hür, sulh insanıydı. İmam Hüseyin’i incitmek istemiyordu.

Kafilenin ilerlemesine izin verdi.

İkinci gölgeleri uzamaya başladığında, başlarını göklerin maviliğine uzatmış hurma ağaçları arasında salına salına akan Fırat Nehri görüldü.

Fırat, çöl ortasında yılan gibi kıvrılarak kayboluyor, ta uzaklarda yeniden görünüp buğulu ufuklarda tekrar kayboluyordu.

Sanki sonsuzluktan gelip sonsuzluğa giden gizemli bir yolculukta gibiydi.

Akşam güneşi, kum tepeciklerinin kıvrımlarında, zümrüt yeşilinden kehribar sarısına iç içe geçmiş hareler oluşturuyordu.

Ordu komutanı Hür, İmam Hüseyin’e;

“İn artık bu yere! Fırat Nehri de yakınında bak.” dedi.

İmam Hüseyin;

“Nedir buranın adı?” dedi.

“Kerbela.” dediler.

Derviş Odası’nda pür dikkat Mehmet Hoca’yı dinleyenlerin gözlerine yaşlar hücum etmişti. Başlar eğikti. Soba çoktan sönmüştü.

Dışarda korkunç bir fırtına köyü sallıyor, köyü çevreleyen dağlar tepeler korkudan birbirlerine sokuluyordu.

Vakit de bir hayli ilerlemişti. Mehmet Hoca “Bu gecelik de bu kadar yeter.” dedi. “Yarın Kerbela...”

Dışarda rüzgâr, çığlık çığlık ağıtlar yakıyordu.

Camlarından ölgün ışıklar sokaklara taşsa da, sanki evlerin sakinleri soğuktan birbirlerine sokulmuşlardı. Sanki ev içleri de üşüyordu. İçi ısıtacak ne bir ses ne bir seda vardı.

Sanki kainat ürkmüştü. Gökler gürldüyor, dağlardan, derelerden derin uğultular geliyordu.

Mehmet Hoca; “Âfatından Sen koru Ya Rabbi!” diyerek kalktı.

Mehmet Hoca’nın ardından odadakiler de birer ikişer kalktılar.

Muharrem ayının Matem Akşamlarının müdavimleri, karanlığın ve fırtınanın içinde kayboldular.

Ve Derviş Odası’nın ışıkları söndü...

Kerbela

Karanlık; dağlar arasındaki küçük köyümüzü, bir daha hiç sabah olmayacak ve hayat bir daha hiç geri dönmeyecekmiş gibi örtüyordu.

Yarlarda dinmek bilmeyen rüzgâr uğulduyor, karlı boranlar kopuyordu.

Matem akşamlarının müdavimlerinin o karda fırtınada Derviş Odası'na doğru gidişleri görülmeye değerdı.

Paltoların etekleri savruluyor, şapkalar uçuyor, saçlar savruluyordu.

Rüzgar ılık çalıyor, taşları şingırdatıyordu.

Dağlar, tepeler yerinden oynuyordu sanki.

Karın, fırtınanın arasından çıkarak gelenler, sımsıcak odaya girince doğruca kor gibi yanan sobanın başına koşuyor, buz kesmiş ellerini sobaya tutarken; “Ne fırtına var dışarda” diyordu.

Birer ikişer herkes yerini almıştı.

Az sonra da fırtınanın arasından çıkarak Mehmet Hoca da geldi.

Mehmet Hoca, vaazlarında anlattığı gibi yaşayan sahih bir insandı.

Herkes çok heyecanlıydı. Sohbetin bir an evvel başlaması için sabırsızlanıyorduk.

Günlerden beri süren sohbetin yürekleri parçalayan bölümüne gelinmişti.

Mehmet Hoca, başladı gecenin sohbetine:

Merhamet ve zulüm de insan yüreğinde, tıpkı bu korkunç gecenin gökyüzündeki çılgınlığı gibi birbiri ile savaşıp duruyor. İmam Hüseyin bulundukları yerin Kerbela toprakları olduğunu öğrenince; “İndirin denkleri, yerimiz burası, ağırlıklar işte burada indirilecek.” dedi.

“Kabe'nin Rabbi'ne yemin olsun ki ceddimin bilip bildirdiği menzil burasıdır. Gayri dileyen çadır kurup konaklasın, dileyen gerisin geriye yurduna dönsün,

Allah buraya kadar gelenlerden de razı olsun, gelmeyenlerden de...

Babam Sıffin'e giderken buraya uğramıştı. Ben de yanında idim. Buranın neresi olduğunu sordu. Kerbela denilince; mataracısı Ebu Abdullah'a; 'burada biraz dur!' diye seslendi.

Ebu Abdullah, 'Niçin duracağız?' diye sordu.

'Onların hayvanlarından indirileceği yer burasıdır, kanların döküleceği yer burasıdır.' dedi.

Bunun ne demek olduğu kendisine sorulunca da; 'Muhammed Hanedanı'nın yükleri.' dedi.

Babam, o gün burada Allah'ın Resulü ile arasında geçen bir olayı anlattı.

'Ben bir gün Resulullah'ın yanına girmiştim. Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Ey Allah'ın Resulü! Seni gözlerinden yaşlar akıtacak dereceye getiren bir şey mi oldu?'

'Evet! Biraz önce Cebrail yanımdaydı. Hüseyin'in Fırat kıyısında şehit edileceğini bana haber verdi. Onun toprağından sen de koklar mısın?' dedi.

'Evet.' dedim.

Bunun üzerine elini uzattı. Bir avuç toprak avuçlayıp bana verdi. Gözlerimin yaşını tutmaya kadir olamadım."

İmam Hüseyin; "Evet baba! Yıllar önce işaret ettiğin yerdeyim ama şimdi sen yoksun yanımda, sensizliğin acısı var yüreğimde." dedi.

Çölü baştanbaşa yaran yeşil bereket Fırat, kıvrıla kıvrıla ufka uzanıyor, orada tepelerin ardındaki kızılığa bağlanıyordu.

Fırat ağlaya ağlaya akıyor, rüzgâr inleye inleye esiyordu. Hurma dalları iç çeke çeke ses veriyordu. Burada en tabii şey matem, en göze görünür renk siyah, en cana yakın duygu gönül acısıydı.

Kafile, Mekke'den çıkalı neredeyse bir ay olmuştu. Bir aydan beri kızgın kumlar yatak, kızgın kayalar yastık olmuştu. Akranları ağaç gölgelerinde oyun oynarken Ehl-i Beyt çocuklarının ayak tabanları kızgın kumlarla dağlanıyordu. Haftalarca deve küfelerinde yol almışlardı, son bir haftadan beri de göz alabildiğince bir çölün ortasında askerler tarafından kuşatılmış bir halde

mukadderatlarını bekliyorlardı.

Kerbela bir kavşaktı.

İbrahim'in ateşe atılması, Musa'nın denizi yarması, İsa'nın çarmıh cezasına çarptırılması gibi Al-i Muhammed'in de bu belalı çölde mahsur kalması gerekiyordu.

Bunlar insanların seçilmesini ve ayrışmasını sağlayan yol kavşaklarıydı.

Seçilmiş âbidler, zahitler topluluğu böyle çıkacaktı ortaya, fakat bunlar sapkınlar sürüsüne göre bir avuç kişiydi.

İsa Mesih'in dediği gibi kurtuluşa giden yol dardı, dar kapılardan geçmek gerekiyordu. Kerbela dar geçitti.

Kerbela'ya konduklarının dördüncü günü Kufe ordugâhında gözle görünür bir hareketlilik başladı. Ulakların biri geliyor, diğeri gidiyordu. Bir saat içinde Kerbela'da olacak yeni bir ordudan söz ediliyordu.

İmam Hüseyin çadırdan çadıra giriyor, gördükleri, duyduklarıyla bin parçaya bölünüyordu.

Yezit neden bu kadar ordu yığıyordu bir avuç insanın karşısına?

Zalim olduğundan mı, zalim olanın korkak olmasından mı? Yoksa zalim iktidarına tek direnen Ehl-i Beyt ailesini yeryüzünden kazımak hırsından mı?

Günün en taze ışıkları Kerbela topraklarını aydınlatırken, uzaklardan karaltılar görünmeye başladı. Karaltılar gittikçe çoğaldı. Askerlerin miğferleri, atların koşumlarındaki demirler güneşin taze ışıklarında parıldamaya başladı.

Gelen, Ömer bin Sa'd komutasındaki yeni orduydı.

Yeni ordunun askerleri, Hür bin Yezit'in bin kişilik öncü birliklerine karıştı.

Ömer bin Sad, Kufe'de yüksek rütbeli bir komutandı. Müslim bin Akil'in son vasiyetlerini yerine getirmiş, mektubunu bir ulakla Hazreti Hüseyin'e iletmişti.

Vali Ubeydullah, Kufe'ye geldikten sonra o da Rey valiliğine ve Destaba Deylem Serhatları muhafızlığına görevlendirilmişti.

Kararnamesi hazırды. Askerleri ile Rey'e doğru yola çıkmaya hazırlanıyordu ki Bölge Valisi Ubeydullah bin Ziyad;

“Hüseyin işini hallet, ondan sonra askerlerinle yola çık.” dedi.

Ömer bin Sad, Hazreti Hüseyin’le karşılaşmak istemiyordu. İşi biraz ağırdan aldı.

“Beni bu işe bulaştırma.” dedi.

Bunun üzerine Vali Ubeydullah bin Ziyad;

“Eğer Hüseyin’le çarpışmaktan imtina edersen kararnameyi geri alır, seni azleder, evini yıkar, boynunu da vururum.” dedi.

Ömer bin Sa’d kötü yakalanmıştı. Mühlet istemiş, yakınlarına danışmıştı.

“Peygamber evlatlarının kanını mı dökmek istiyorsun, sakın böyle bir zulme bulaşma, ortak olma.” demişlerdi.

Ömer’in babası Sa’d bin Ebi Vakkas, dünyayı ayaklar altına almış birisiydi. Onun yanında mal ve makamın hiçbir kıymeti yoktu. Üstelik hayatta iken cennetle müjdelenmişti.

Mütevazı idi. Uhut’ta Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) önünde ok atmış, dağa sığınan Müslümanların yanına, müşriklerin çıkmasına oklarıyla engel olmuştu.

Ömer, o babanın oğluydu.

Fakat kısa zamanda fikirler başkalaşmış, âlemin ahvalinde değişmeler olmuştu.

Ömer bin Sad’da dünya hırsı, mal ve makam sevgisi üstün gelmiş, gözünü hırs bürümüşü. Rey valiliğinden vazgeçememiş ve kendini göz göre göre ateşe atmıştı.

Herkesi bir kan kokusu ve korkusu sarmıştı.

Valiye gelerek göreve hazır olduğunu söylemiş ve Kufe ordusunun başında Kerbela’ya gelmişti.

Ömer, ordu komutanlığını kabul ederken kafasında bu işi sulh yoluyla hallederim düşüncesi ağır basıyordu.

Onun içindir ki ordusuyla Kerbela’ya geldiğinde ilk işi İmam Hüseyin’e bir elçi göndererek niçin buraya geldiğini sormak oldu.

İmam Hüseyin, Hür’e dediği gibi, dedi:

“Şu şehir halkı, bana yazdılar, kendilerinin imamları bulunmadığını söylediler. Gelmemi istediler. Bu hususta bana kesin söz verdiler. Otuz bin kişi biat ettikten

sonra bana hainlik ettiler. Yakınlarına geldiğim zaman aldandığımı anladım. Geldiğim yere dönüp gitmek istediğimde Hür bana mani oldu. Hatta beni şu ağaçsız bozkır yerde mahsur tuttu. Şu üç teklifimden birini kabul ediniz:

Bırakınız ben cihad etmek üzere hudut boylarına gideyim, yahut Yezit'in yanına varıp kendisiyle görüşeyim ya da dönüp Medine'ye gideyim.”

İmam Hüseyin'in bu son derece makul talepleri ordu komutanı Ömer bin Sad'ı sevindirdi.

“Allah’a şükürler olsun! Zaten vallahi ben de Hüseyin'le muharebeden affedilmemi istiyordum.” dedi.

Durumu, Kufe Valisi Ubeydullah'a yazdı.

Vali Ubeydullah, İmam Hüseyin'i serbest bırakmayı düşünmüşse de onun da yanında Medine'deki Mervan gibi bir şeytan vardı.

Şimir bin Zilcevşen adındaki bu melun;

“Ey Emir! Ömer kuşkusuz yanılıyor. Hüseyin artık senin elindedir, şayet bu kargaşadan kurtulursa seni asla yaşatmaz ve iş daha da zorlaşır. Görmüyor musun onun ne kadar yandaşı, babasının ne kadar çok bağlısı var, ne kadar çok seviliyor. Yarın buraya akın edecek ve dünyayı başına yıkacaklar.” dedi.

Vali Ubeydullah'ın içinde uyuyan nefret ateşi harlandı.

“Haklısın.” dedi Şimir'e.

Ömer bin Sad'ı kastederek; “Bu adam nerdeyse bizim aklımızı karıştıracaktı ve gafilce avlanmamıza vesile olacaktı.” dedi.

Vali Ubeydullah, İmam Hüseyin'in ikinci teklifi olan Yezit'e gönderme fikrini makul bulduğunda, Şimir ona da itiraz etti.

“Hayır! O senin hükmüne boyun eğip sana biat etmedikçe asla!” dedi.

Bunun üzerine Vali, ordu komutanı Ömer bin Sad'a şunları yazdı:

“O şimdi bizim ağımıza düşmüş vaziyette kurtulmayı ummaktadır. Hâlbuki vakit, kaçıp kurulma vakti değildir. Hayır! Elini elime koyup biat etmedikçe ona iyilik yok. Yanındakilerle birlikte biatı kabul ederse bana bildir.”

Şimir'e de; “Git! Eğer Ömer, Hüseyin'le çarpışmayı kabul ederse ne ala; eğer savaşmaktan kaçınırsa boynunu vur ve ordunun başına sen geç.” dedi.

Yüreği ateşteki tencereden daha kızgın olanların öfkesi galip gelmiş, şimir şeytanı istediğini almıştı.

Valinin yazısını okuyan Ömer bin Sa'd büyük bir esefle; "Valinin bir iyilik dilediğini sanmıyorum." dedi.

Bir elçiyle Valinin emrini İmam Hüseyin'e ilettiler.

İmam Hüseyin; "Bu yolda şu ölümden daha ötesi yok, öyleyse hoş geldi, safa geldi." dedi.

Valinin vaatleri karşısında sanki o gün bütün Kufe halkı Kerbela'ya akın etmişti. şehir boşalmıştı. Nerdeyse kadın ve çocuklardan başka kimse kalmamıştı.

Hepi topu yetmiş kişiye karşı, koca şehir, bütün askeri birlikler, komutanlar seferber olmuştu.

Hava da ağırlaşmıştı. Bir felaketin an be an yaklaşmakta olduğu anlaşılıyordu.

Fırat sel gibi gözyaşı döküyor, ah u efgânı gökleri tutuyor, iniltisi çölü titretiyordu.

Seyyide Zeyneb'in gözyaşları hiç durmuyor, yarı baygın halde kendisinden geçiyordu.

İmam Hüseyin; "Kardeşim, Allah'tan kork! Teselliyi Allah'ın merhametinde ara, her insan ve yaratılmış, her canlı bir gün ölecektir." diye onu teselli etmeye çalışıyordu.

İmam Hüseyin ve ev halkı ölümler aralarında incecik bir perde olduğunu biliyorlardı.

Muharrem'in yedinci gününden itibaren su da yasaklanmıştı.

Fırat, az ilerde güröl güröl akarken Ehl-i Beyt susuzluktan cayır cayır yanıyordu. Diller, ağızlarda alev topuna dönmüştü.

Susuzluk dayanılmaz bir hal alınca İmam Hüseyin, baba bir kardeşi Celal Abbas'a yanına otuz atlı ile yirmi piyade alıp suya gitmelerini ve her birinin yanındaki kırbalarla su getirmelerini istedi.

Amr bin Haccac onlara mani olmak istedi. Süvariler, Amr'ın askerleri ile kavga ederken, piyadeler kırbaları doldurup çadırlara ulaştırdılar.

Komutan Ömer bin Sad, ağırdan alıyor, işi barışla sonuçlandırmak istiyordu.

Şimir şeytanı ispiyon etmiş olmalı ki Validen, ordu komutanı Ömer bin Sad’a yeni ve daha sert bir mektup geldi.

“Ben, seni orada Hüseyin’le günler geçiresin diye göndermedim, onun selamet ve bekasını dileyessin, diye de göndermedim. Benim katımda şefaatchisi ve kayıracısı olman için de göndermedim. Ya hükmüme boyun eğsinler ya da üzerlerine yürü. Çünkü o asi ve şakidir. Yapmayacaksan askerler arasından ayrıl.”

680 yılının bir sonbahar güneşi daha çölde batarken Allah Resulü’nün evlatları Kerbela çölünde çepeçevre kuşatılmıştı.

Alev topu gibi kızaran ve olanca ihtişamıyla ufkun ardına kaymaya hazırlanan güneş, gökyüzünde oluşturduğu renkli ışık huzmeleriyle kederli bir güzellik oluşturmuştu.

Muharrem’in dokuzuncu perşembe günü, çöl ikindi güneşinde yanarken Ömer bin Sad, ordusuna “hazır ol” emri verdi.

Kumandanlarına, “Bölüklere ayrılın!” diye seslendi.

Kufe Valisi Ubeydullah, halktan gizlice Hazreti Hüseyin’in yanına gitmek isteyenlere karşı köprüyü önceden tutmuştu.

Kufe ordusu atlarına bindiler.

O sırada İmam, çadırının önünde oturuyordu. Koca bir ordunun üzerine doğru geldiğini görünce, kardeşi Celal Abbas’a “Git öğren, bakalım ne yapmak istiyorlar.” dedi.

Celal Abbas gitti ve Ömer bin Sad’ın karşısına dikildi:

“Meramınız nedir?” dedi.

Ömer bin Sad; “Validen bize yazı geldi, emrine boyun eğmediğiniz takdirde işinizi bitirmemizi emretti.”

İmam Hüseyin, vakit kazanmak istiyordu:

“Gece saldırmasınlar, bir düşünelim bakalım.”

Talep iletildi ve kabul edildi.

Aşure gecesini imam yanındakilere;

“Öyle sanıyorum ki bu kavim yarın sizinle çarpışacak. Ben, sizin hepinize müsaade ediyorum, bu gece karanlık sizi bürüyünce benden ayrılınız, kimde kuvvet varsa ev halkımdan birinin elinden tutarak çevrenizdeki köylere dağılınız. Onlar ancak beni isterler. Beni gördükleri zaman sizin peşinize düşmekten vazgeçerler.” dedi.

Bu teklife hepsi birden karşı çıktı:

“Vallahi biz seni bırakıp hiçbir yere gitmeyiz, senden asla ayrılmayız.”

Onların sevgisi, sadece baharda olan bir sevgi değildi. Onlar, rüzgârın ağzında, fırtınanın isyanında da sevmişlerdi birbirlerini.

Şimşekler çakarken, yıldırımlar indirmeler yaparken de sevmişlerdi. Kaderlerinin gülistanında da, haristanında da sevmişlerdi.

İmam Hüseyin, sadece onların değil, insanlığın da ikbal güneşiydi. Güneşten kaçılmaz, güneşe sırt dönülmezdi.

Işığa olan aşklarından ateşin etrafında dönerek can veren pervaneler gibi; yüzünün güzelliği bir ateş parçası olan İmam Hüseyin için yanmayı tercih etmişlerdi.

Bu muhteşem tablo, Divan edebiyatında aşkı anlatan ateş ve pervane metaforunun en güzel misallerinden biriydi.

İşte aşk buydu.

Sevgide sonsuzlaşmak buydu.

Sevenin, sevilen için en sevdiği şeyi feda edebilmesi böyle bir şeydi.

Ehl-i Beyt’in nazlı kelebekleri, Kerbela’nın kor ateşinde yanmayı yeğlemişti.

Namaza, Kur’an’a tahsisli son gecede son namazlar kılınıyor, son niyazlar, gazap fışkıran kumlara kurulu çadırlardan Sonsuzluğun Sahibine iletiliyordu.

Mehtaplı bir Muharrem gecesi idi...

Ay ışığı vurmuş serin sulardan yükselen havar türküsünü sabaha değin dinleyen Kerbela topraklarında şafak sökmeye hazırlanıyordu.

O gece Fırat; “Söyletmeyin beni! Yaram derindir, Fıratım ben... Ciğerleri yanan Ehl-i Beyt’e bir yudum su veremedikten sonra bunca suyu ne edeyim ben.” diyerek sabaha kadar ağlamış, sabaha kadar hıçkırıp durmuştu.

Çadırlarda, “Su! Su!” diye inleyen çocuklar Fırat’ın aydınlık şırıltılarını duyuyor, kulaklara dolan serin şırıltılar anaların yüreklerini yakıyordu.

Gül dudaklar kuruyor, çadırlar yanıyor, çocuklar yanıyordu.

Berrak bir gökyüzünün altında ve bir masal ülkesini andıran rengârenk Kerbela çöllerinde sürüler halinde gezinen ceylanlar, marallar Ehl-i Beyt’e uyararak, Fırat’ın serin sularına mesafeli duruyorlardı.

İnsanlıktan uzak bir yerde, Kerbela’da kader, bir havar çığılığı gibi örüyordu Ehl-i Beyt’in hayatını.

Kerbela’da şafak söküyordu...

Elinden alınmış yavrusuna bir yudum süt veremeyen göğüsleri dolu bir ana gibi, ağlayarak, hıçkırarak, kendini yerden yere atarak en hazin şırıltılarla ay ışığında akıyor, akıyordu Fırat.

Aşura gecesinde Hazreti Hüseyin, çölde çadırlar arasında ve civarında yürüyor ve şöyle diyordu:

“Ey beni sevenler! Benden sonra bir yudum hoş içimli su içtiğinizde beni anın. Bir garib, bir şehidi duyduğunuzda bana da yanın!”

Seyyide Zeyneb o kadar gözyaşı döküyordu ki geceleri kimseler görmesin diye çadırın önüne çıkıyor, bir taşın üzerine oturuyor, saatlerce Fırat bir yanda, o bir yanda ağlıyorlardı.

Karşıda konaklayan Kufe ordusunun alacakaranlıkta parlayan meşaleleri görünüyor, çadırların arasından dumanlar tütüyordu.

Ardında tufanlar, fırtınalar saklayan bir sessizlik hâkimdi.

Çöl ölüm suskunluğundaydı.

Gece boyunca niyaza durmuş olan İmam Hüseyin, gece sırtını sabaha dayadığında o yorgun ve güzel gözleri bir ara kapanmıştı ki “Düşman saldırıya geçti!” nidasıyla hemen uyandırıldı.

Susuz dudaklarda buruk bir tebessüm belirdi.

‘Hüseyin’im! Ben seni bekliyorum, bugün bana kavuşacaksın,’ demişti, Gül Dedesi, Güllerin Efendisi.

Kerbela’da şafak söküyordu.

Gam kervanları Kerbela'dan geçiyordu.

Yezit'in ordusu güneşin bağırında sağılan yılanlar gibi kumlarda kıvrılarak, koşarak Ehl-i Beyt çadırlarına doğru akıyor, akıyordu.

Dünya gazap olmuş, asırların ve çağların hafızasını çağrıştıran en üstün annenin evlatlarının üzerine geliyordu.

Doğu ufku aydınlanmaya başlamış fakat henüz güneş doğmamıştı.

İmam son kez Kufe ordusuna seslendi:

“Ben son Peygamber Hazreti Muhammed'in torunuyum. Babam O'na ilk biat eden İmam Ali, bir amcam şehitlerin efendisi Hazreti Hamza, diğer amcam şehadetinden sonra kendisine iki kanat takılarak cennete uçan Cafer-i Tayyar... Dedem, ağabeyim Hasan'la bana; ‘bunlar benim reyhanlarım, cennetin efendileridir,’ buyurdu.

Ben Fatıma Betül'ün oğluyum, ben Peygamberin Canparçası'nın öz be öz oğluyum...”

Hafiften esen sam yeliyle İmam'ın sesi dağılıp toplanıyor, halka halka açılıp Kerbela arzından yedi kat semaya yayılıyordu.

Kerbela sahrasındaki bu ateşin konuşmaları, Yezit'in yürekleri taş kesilmiş askerleri dışında bütün cihan duyuyordu.

İmam Hüseyin'in kumandanlarından Züheyr bin Kayn da karşı tarafa hatırlatmalarda bulunuyordu:

“Nasıl olur? Seherlerde uyanıp Allah'a ibadet ediyor, Allah'ın Resulü'ne salat-u selam getiriyorsunuz, İmam Hüseyin, salavat getirdiğiniz Resulullah'ın torunudur, kendinize geliniz. İmam Hüseyin'e yardım etmeyecekseniz, bari zarar vermekten uzak durun... İmam Hüseyin'e kılıç kaldıran Resulullah'ın şefaatinde mahrum kalır...”

Konuşmalar karşılıklı uzayınca Şimir, Züheyr'i öldürmekle tehdit etti.

Yiğit sözlü Züheyr; “İmam Hüseyin'le ölmek, hainlerle kıyamete kadar yaşamaktan daha iyidir.” sözleriyle bu tehdide cevap verdi.

Konuşulanların karşı tarafta yankı bulmadığını gören İmam Hüseyin konuşmasının mecrasını değiştirdi:

“Mektuplarınızda; sünnet öldürüldü, nifak doğdu, hudut ve şeriat askıya alındı. Hemen gel umulur ki Allah ümmeti seninle düzeltir, dediniz.

Geldim.

Siz de, biraz kendinize gelin, düşünün. Beni öldürmek size iyilik getirir mi? Benim kanım size helal olur mu?”

Ömer bin Sad, “Eğer senin işin bana ait olsaydı, dilediğini kabul ederdim.” dedi.

İmam Hüseyin; “Ama işlediğin günah sana ait olacak ve bir gün ondan dolayı hesaba çekileceksin; sen benim kanımı dökebilir, bedenimi yakabilirsin ama ruhumu öldüremez, incitemezsin. Neden ihtişam ve iktidar peşindekileri mutlu etmek adına bana boyun eğdirmeye çalışıyorsun. Sen benim kardeşimsin.” dedi.

Sonra döndü, sevenlerine seslendi...

“Bu kavmin maksatları benden başkası değildir, sizin hakkınızda karar verdim, siz geri dönün, geri dönmeniz size helaldir.”

“Hayır! Vallahi ey Resulullah’ın oğlu, biz, canımızı sana feda kılmak için buradayız, asla ayrılmayız.”

Hazreti Hüseyin, onların hayırla mükâfatlandırılmalarını diledi.

Iraklılara ise beddua etti.

“Allah’ım! Bunlar beni aldattılar, babama, ağabeyime yaptıklarını bana da yaptılar. Allah’ım! Onların işlerini boz, dağıt, hepsini birer birer topla ve yok et!”

Kerbela bir çığlıktı, bir sestti: İkiyüzlülüğe, kaypaklığa ve arkadan vurma alçaklığına karşı yükselen bir ses...

Bağrından taş taş, duvar duvar medeniyetlerin yükseleceği bir ses...

Umranları öfke değil, ses kurardı.

Öfke sadece yıkar, yakar, yok ederdi.

Kerbela, Ses’in öfkeye tutsak olduğu yerdı.

Kerbela bir feryattı... Yüz üstü debelenen değil, izzetle yükselen bir feryat...

Kerbela, “Kula kulluk en büyük onursuzluktur!” diyenlerin diyarıydı.

“Sanılmasın ki boyun eğmemek bir kibir işidir. Ben de boyun eğirim.” diyordu

İmam Hüseyin. “Ama bilirim ki Yezit’in önünde eğilirsem eğer, zalimlik azalacağına çoğalır. Ben kendi adıma değil, inananlar adına zalimin önünde başımı dik tutmaya çalışıyorum. Babam bir gün şöyle dedi bana;

‘Ordular seni ürkütmesin, sen sen ol kendinden kork! En büyük ordu insanın içinde tepinir. İçindeki orduya yenilirsen iki elim iki yakandadır.”

Züheyr, atını ileri sürüp şöyle seslendi:

“Ey Kufeliler! Sizi Allah’ın azabıyla korkuturum.

Ey Allah’ın kulları! Uyarırım sizi, Fatıma’nın oğlu, dostluğa sevgiye ve yardıma, Sümeyye’nin oğlundan daha layıktır.

İmam Hüseyin’e yardım etmeyecekseniz bari çarpışmayın.

Ey insanlar! Hüseyin’in öldürülmesine isterse sözlü olsun yardım eden kimseyi Allah dünyada üzüntüden üzüntüye, ahirette de azaplarının en şiddetlisine uğrattır.”

Kufelilerden çıt çıkmıyordu.

İmam Hüseyin, tekliflerini yineledi...

“Bırakın ben cihad etmek üzere hudut boylarına gideyim, yahut Yezit’in yanına varıp kendisiyle görüşeyim, yahut da dönüp Medine’ye gideyim.”

İçlerinden birisi İmam Hüseyin’i vurmak için silaha sarıldı ve talihsiz adam İmama: “Seni cehennemle müjdelerim.” dedi.

İmam Hüseyin; “Hayır! Belki inşallah Rabbimin rahmeti, Peygamberimin rahmet ve şefaatiyle müjdelenirim.” dedi.

İmam Hüseyin’in her üç teklifinin de kabul edilmediğini gören otuz kadar Kufe askeri, atlarını mahmuzlayarak Ehl-i Beyt tarafına geçti.

Hür Saf Değiştiriyor

Daha birkaç gün önce Ehl-i Beyt'i Kerbela'da tutsak eden ileri geri gitmesine engel olan öncü birliklerin komutanı Hür bin Yezit, İmam Hüseyin'in bu son derece makul tekliflerinin kabul görmemesine çok üzüldü.

Artık savaş kaçınılmazdı. Bu da Ehl-i Beyt'in sonu demekti.

Yanındaki arkadaşları Hür'e, "Seni hiç böyle görmedik, neden bu kadar düşüncelisin?" dediler.

Hür, "Allah'a yemin ederim ki cennet ile cehennem arasında bir seçim yapıyorum. Vallahi ben cenneti seçtim. Vücudum parça parça doğranacak olsa bile..." dedi ve atını mahmuzlayarak İmam Hüseyin'e doğru doludizgin koşturmaya başladı.

Hazreti Hüseyin, Hür'ün kendisine doğru gelişine çok sevindi. Kufe askerlerinde her an bir çözülme yaşanabilirdi.

Hür, İmam Hüseyin'in yanına geldiğinde;

"Ey peygamberin oğlu! Seni geri dönüp gitmekte alıkoyan talihsiz benim, yol boyunca peşinden geldim. Kerbela'da kamp kurmaya seni zorladım. Geri dönüp gitmene engel olmak, seni Kerbela'ya kondurmak ve nihayet bütün bu Kufelilerle karşılaştırmak gibi günahlar benden sadır olmuş bulunmaktadır. Kendim sana bir arkadaş ve bir dert ortağı olmak için geldim. Bu hareketim benden sadır olan günahlara bir tövbe ve bir kefaret sayılır mı?"

İmam Hüseyin kucakladı Hür'ü.

"Evet!" dedi. "Bu gelişin senin için bir tövbedir. Tebrik ve tebşir ederim ki sen inşallah dünyada da Hür'sün, ahirette de hürsün."

Hür, "Bu insanların bu derece ileri gidecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti. İşlediğim suçtan utanç duyuyorum." dedi.

Tövbесinin kabul olup olmadığını sordu.

“Hatadan dönen hiç işlememiş gibidir.” dedi İmam Hüseyin.

Dünyalar Hür’ün oldu, çok sevindi...

“Artık kanımı sizinle, sizin yolunuza akıtmam için bana izin verin, kılıcım size kastedenlerin kanını döksün.”

Ve Kufelilere seslendi:

“Ey Kufeliler! İmam Hüseyin’i davet ettiniz, ‘Uğrunda canımızı feda ederiz’ dediniz. Şimdi ise elleriniz silahlara uzanmış onu öldürmekten bahsediyorsunuz. Etrafı sarılmış aile susuzluktan bitkin haldedir. Resulullah’ın torunlarına ne fena davranıyorsunuz. Onu ve yanındakileri Fırat’ın sularından mahrum ettiniz. Hâlbuki o sudan her dinden insan faydalanmakta, bölgede yaşayan her canlı istifade etmektedir. Eğer tövbe edip bu durumdan vazgeçmezseniz, bir damla suya muhtaç olunacak mahşer gününde Allah size su vermesin.

Kendisinden başka su bulunmayan Kevser’e hangi yüzle geleceksiniz.”

Hür, özgürlüğe giden bu adımı birkaç gün önce atsaydı tarihin seyri değişebilirdi. Zamanında atılan adım şüphesiz çok daha değerli olurdu.

Kader...

Hazreti Hüseyin, arkadan gelip çadırlara sızmamaları için çukurlar kazdırdı. Çadırların etrafına bolca odun ve kamışlar yığdırarak ateş yakmalarını emretti.

Askerlerini savaş düzenine koydu. Hepsini 32 atlı ile 40 piyade idiler.

Züheyr bin Kayn, sağ kanada, Habib bin Müzhir sol kanada yerleşti, sancağı baba bir kardeşi Celal Abbas’a verdi. Bir avuç insan, 5000 kişilik koca bir orduya karşı, çadırların önünde etten kemikten kale kurdular.

Ehl-i Beyt sayıca azdı ama haklıydılar, masumdular; Yezit taraftarları çoktular ama haksızdılar, zalimdiler.

Biri “Üzerimde borç var.” deyince; Hazreti Hüseyin; “Üzerinde borç olanlar benimle çarpışmasın.” dedi.

Çarpışmak için ilk meydana çıkan Vali Ubeydullah’ın azatlısı oldu.

Abdullah bin Temimi onu karşıladı ve öldürdü. Kıyamete kadar hiç bitmeyecek olan zalime karşı savaş böylece başlamış oldu.

Hür, izin istedi ve daldı atıyla kızılca kıyametin içine.

Züheyir'le birlikte sırt sırta, omuz omuza vererek Kufe ordusunun en kalabalık birliğine karşı şiddetli çarpışmalar yapıyorlardı.

Biri Kufe ordusuna dalınca diğeri onu arkasından kolluyor, diğeri dalınca öteki kolluyordu.

Kufe piyade birlikleri Hür'ün üzerine üşüştiler ve onu şehit ettiler.

Kanıyla suladı kızgın kumları.

Savaştan sonra vücudunda 26 mızrak ve 34 kılıç yarası saydılar.

Ehl-i Beyt sevdalılarından Nafi bin Hilal ok atması ile meşhurdu. Okun ucuna zehir damlaları ile ismini kazırdı. O zehirli oklar ile Kufelilerden tam 12 kişiyi öldürdü.

Sonunda vuruldu, iki kolu kırıldı ve esir edildi.

Ömer bin Sad'ın yanına götürdüler...

Kollarının ikisi de gövdesine tutunan iki kırık dal gibi sarkıktı.

Yüzünden akan kanlarla sakalı sıırılsıklamdı. Üst baş parçalanmış, her tarafına kumlar dolmuştu.

Ömer, onun o perişan halini görünce; “Yazık ettin kendine ey Nafi.” dedi.

Aslan yürekli yiğit;

“Rabbim benim ne yapmak istediğimi biliyor. Vallahi sizden on iki kişiyi öldürdüm. Bir o kadarını da yaraladım. Kendimi kınamıyorum, eğer benim bir kolum sağlam kalsaydı beni kolay kolay esir edemezsiniz.” dedi.

Şimir şeytanı, komutan Ömer bin Sa'd'a; “Öldür şunu, konuşturma!” dedi.

Ömer, sert çıktı ona; “Onu sen getirdin, sen öldür!”

Şimir, “Nafi'nin kırılan kollarını dirseklerinden kesip köpeklere atın, sonra da ayaklarından kazıklara bağlayın, başını koparmadan önce akşama kadar inlemesini dinleyin, karşısında kâse kâse su için. Su isterse ağzına kum doldurun. Ölünce de başını kesip çadırımdaki sandığa koyun.” dedi.

Öyle yaptılar...

Nafi, güneşin bağrında akşama kadar inledi. Şimir defalarca atıyla üzerinden geçti, kaburgalarını ezdi.

Gün guruba giderken yiğitler yiğidi Nafi can verdi.

Komutan Ömer bin Sad'ın da ağırdan almasıyla harp neredeyse teke tek vuruşmalarla ağır bir tempoda sürüp gidiyordu.

Bu durumdan herkesin sıkılmış olduğunu o da anlamış olmalı ki sancağını getirmesi için azatlı kölesi Zeyd'e seslendi.

Köle sancağı getirdi.

Şimir elinde sancakla ilerledi ve harbi kızıştırdı.

Bir anda kızılca kıyamet koptu...

İmam Hüseyin'in 23 süvarisinin topluca atları vuruldu, hepsi yayan kaldılar. Etrafındakiler birer ikişer şehit oldukça, öldürücü ok ve kılıç darbeleri İmam Hüseyin'e uzanıyordu.

Bir ara Şimir şeytanı, yanında birkaç Kufeli asker ve elinde ateşle sinsice sokularak çadırları yakmak istedi.

İmam Hüseyin hemen oraya birkaç adamını gönderdi. Şimir ve adamları ellerindeki ateşi atarak kaçtılar.

Çadırlar tutuşmadan ateş söndürüldü.

İmam Hüseyin, Şimir'in arkasından seslendi...

“Ey Şimir! Sen benim çadırımı ev halkımla birlikte yakmak için ateş getiriyorsun! Allah da seni cehennemde yaksın! Hangi kitapta yazıyor kadın ve çocuklara saldırıldığı?”

Vahhab ve eşi Rabia da, Kufe'den koparak Kerbela'ya katılanlardandı.

İmam Hüseyin'in Kufelilere gönderdiği son elçi Kays'ın şehadet haberini o getirmişti.

Vahhab, o gün kahramanca savaştı. Sonunda o da aldığı kılıç darbeleri ile kızgın kumların üzerine düştü.

Rabia, kocası Vahhab'ın yerde kanlar içinde yattığını görünce fırladı çadırından.

Eşinin tam üzerine eğilmişti ki bir ok gelip saplandı sırtından. Kadın bir “Ahhh!” dedi ve yıkıldı kocasının üzerine. Kerbela'nın tek kadın şehidi başını sessizce kocasının göğsüne bıraktı.

Yeni evlenmişlerdi, henüz çocukları bile yoktu.

Kerbela çölünde koyun koyuna uzandılar.

Kıracık ömürlerinde ufacık umutları, ufacık mutlulukları olmuştu. Sevgiyi, aşkı, vefayı, her şeyi o kıracık birlikteliklerinde yaşamışlardı.

Ehl-i Beyt sevgisi onlar için her şeyin ötesindeydi. Şimdi kökleri ve gövdesi o topraklarda olan ama dalları bütün bir dünyaya yayılan o ağacın altında ebedi uykularındalar.

Müşriklerin kadın ve çocuklarına bile saldırmak dinen yasaklanmış, aklen kötü görülmüşken, bir Müslüman kadın hakkında bu çirkin muamelenin yapılması, bazı Kufelilerin kalbinin ne kadar kararmış olduğunu gösteriyordu.

Abis bin Ebi Şebib, Hazreti Hüseyin’e,

“Ey Ebu Abdullah! Vallahi yeryüzünde yakın veya uzak bana senden daha üstün daha sevgili bir varlık yoktur. Eğer senden zulüm ve ölümü kaldırmak için, kendimi ve kanımı feda etmekten daha üstün bir şeye malik ve kadir olsaydım, sana onu da feda ederdim. Selam olsun sana ey Ebu Abdullah! Ben şahadet ederim ki sen de doğru yoldasın, baban da doğru yoldaydı.” dedikten sonra Yezit’in ordusuna doğru saldırıya geçti.

Rebi bin Temim; “Ey halk! Bu gelen aslanların aslanı Abis bin Şebib’dir, sakın ona karşı hiçbiriniz varmasın.” dedi.

Abis, “Yok mu adama karşı çıkacak bir adam?” diye haykırdı.

Ömer bin Sad, onun taşa tutulmasını emretti. Her taraftan taş yağmaya başladı. Abis, bunu görünce sırtından zırhını, başından miğferini çıkararak Kufelilerin üzerine saldırdı. İki yüzden fazla sırtlan sürüsünü önüne katıp kovaladı.

Nihayet her tarafından kuşatıldı, çarpışa çarpışa şehit oldu.

Güneş arz üzerinde gezinenleri yakıp kavurma telaşındaydı. Üç gündür suya hasret canlar, hele de çocuklar iyiden iyiye Kerbela toprağına belenmişlerdi. Her biri kuruyup damar damar çatlamak üzere idiler.

İmam Hüseyin’in büyük oğlu Ali Ekber yerinde duramıyor, bir an evvel Kerbela meydanına atılmak istiyordu.

Fakat ne zaman izin istese babası ona; “Dur, benden sonra.” diyordu.

Ali Ekber; “Baba, ben senin gözlerim önünde öldürülmene dayanamam.” diyordu.

Bir aralık babasının yalnızlığına dayanamayıp yine izin istedi.

Ali Ekber’in sümbül gibi saçları, lalezara benzeyen yanaklarını gölgelendirmediydi. Huy ve yüz bakımından Ehl-i Beyt gençleri içinde Resulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) en çok benzeyendi. Peygamberi görmek istediler mi herkes ona bakardı. İmam Hüseyin onu çok sever, yanından ayırmak istemezdi. İlk gençlik çizgileri içinde güzel bir yiğitti.

Kadınlar, Ali Ekber’in azmini görünce çevresine toplandılar. Bir taraftan İmam gözlerinden öpüyor, amber misali kokan gece karası saçlarını kokluyor, bir taraftan kadınlar elbiselerinin eteklerinden tutarak, önüne geçip yolunu kesiyorlardı.

Bu sırada çadırın dışından “Bir savaşçı yok mu?” diye bir ses duyuldu.

Hazreti Hüseyin, kendi eliyle oğlunun başına dedesinin sarığını sardı. Abbas’ın Ukab adlı atına bindirdi, meydana yolladı ve arkasından ağlayarak baktı. Çadırda feryatlar göklere yükseldi. Ali Ekber Kerbela meydanına çıkan ilk Ehl-i Beyt delikanlısı oldu.

İmam Hüseyin; “Allah’ım! Sen şahitsin, özü, yüzü ve sözü itibariyle dedeme en çok benzeyenini meydana saldı. Peygamberi özledik mi ona bakardık.” dedi ardından.

Ali Ekber, gece kadar siyah atının dizginlerine asıldı. Atının ön ayakları yerden kesildi. Sanki göklere uçuyordu. Kılıcını kınından sıyırdı. Çöl sabahının taze ışıklarında parıldadı kılıç.

“Ben Ali bin Hüseyin bin Aliyyül Mürteza’yım” diye kükreyişi, Kerbela sahrasında yankılandı.

Kufelilerden biri, onu eman dilemeye davet etti. “Sen Müminlerin Emiri Yezit’in akrabası olduğun için bu akrabalığı gözetmek istiyoruz, istersen seni öldürmeyelim eman verelim.” dedi.

Ali Ekber, “Resulullah Aleyhisselam ile olan akrabalık gözetilmeye daha layıktır. Kabe’nin Rabbi’ne yemin olsun ki biz, Allah’ın Resulü’ne, Şimir’den, Şebes’den ve Kufe Valisi Ubeydullah’dan daha yakın ve daha önceyiz.” diyerek

adamın üzerine saldırdı.

Kufe askerleri her taraftan kuşattılar onu. Kimse ona vurmaya kıyamıyordu.

Ali Ekber, dedesi İmam Ali'nin adını taşıyordu. Güzeller güzeli bir yiğitti. Yüzü, gözleri, saçları, davranışları tıpkı Peygamberimizdi.

Ona kalkan kılıç, sanki Resulullah'a kalkıyor gibi geliyordu herkese. Kimse onu öldürmek istemiyordu.

Nice zaman sonra Mürre adında bir melun onu mızrakla yere düşürdü.

Hazreti Hüseyin yetişti. Ali Ekber'ini bağrına bastı.

Gözleri gülümsüyordu.

Son sözleri; “Baba, senden önce Resulullah'a kavuşacağım için gücenmedin değil mi?” oldu.

Günün ilk taze ışıklarında kanlı bir üveyik gibi kanatlandı sonsuz ufuklara.

İmam Hüseyin, oğlu Ali Ekber'in kanlar içindeki cansız bedenini çadırların önüne getirip kumların üzerine uzattı. Kadınlar koştular çadırlarından, kapandılar üzerine.

Ali Ekber'in eşi Atike'nin çığlıkları yeri göğü inletiyordu.

İmam Hüseyin;

“Ali Ekber'im! Senden sonra bana dünya yoktur.” diyerek yine kızılca kıyametin içine daldı.

İmam Ali'nin soylu kızları Seyyide Zeyneb ve Ümmü Gülsüm perişandı. Kerbela çölünden beter olmuşlardı. Ağızlarında bir damla tükürük bile yoktu ki boğazlarını ıslatsınlar. İkisinin de rengi solmuştu. Dilleri damakları kuruydu. Ağlamaktan kan oturmuştu gözlerine. İmam Hüseyin'in kızları çifte sultanlar Fatıma ve Sakine de onlardan farklı değildi.

Suyu kurumuş pınarlar gibiydi güzel gözleri.

Bir ara Hazreti Hüseyin'in yeğeni olan bir kız çocuğu “Amca, amca!” diyerek İmam Hüseyin'e doğru koştu. Halası Seyyide Zeyneb ona engel olmaya çalıştıysa da, çocuk halasından kurtulup amcası İmam Hüseyin'e doğru fırladı. O anda bir kılıç darbesi kolunu koparıp aldı. Çocuk “Halaaa” diye çadırlara doğru kanlar içinde koştu.

Zulüm bir kasırga olmuş, Kerbela’da esiyordu.

Zulmün çadırını kurduğu Kerbela’da, merhamet darağacında sallanıyordu.

Ve çember giderek daralıyordu.

Celal Abbas’ın küçük kardeşleri Cafer ve Talib sıranın kendilerine geldiğini fark ettiler ve atlarına binip Yezit ordusunun içine daldılar.

Sanki biri Hazreti Ali, diğeri Cafer Tayyar’dı.

Bedir’de, Uhut’ta, Hendek’te, Hayber’de düşmanı titreten heybet burada aynıyla vuku buluyordu.

Kerbela, belalı bir çöldü, aklın mantığın ve vicdanın iflas ettiği yerdı. Burası iyiliğin ve kötülüğün yol kavşağıydı. Cennet ve cehenneme giden yolların ayrılma noktasıydı.

Seyyide Zeyneb’in iki yavrusu Avn ve Muhammed de zırhlarını giymişler, miğferlerini başlarına geçirmişler, kılıç ve kalkanlarını alıp atlarına binmişlerdi. Dedeleri kardeşti. Bir tarafları Hazreti Ali, diğer tarafları Cafer Tayyar’dı.

Seyyide Zeyneb’in damla damla eridiği anlardı. Eriyip çöle damladığı anlar... Çadır aralığından oğlu Muhammed’in sesini duyuyordu. Fırtınalı bir uğultu dönüyordu beyninde. Sanki yerler yarıyor, gökler devriliyordu. Çektiği acı değil yüreğine, dünyaya sığacak gibi değildi.

Muhammed’in atı kişnediğinde sahralar da kişniyordu. Şaha kalktığında sahralar da şaha kalkıyordu. Avn, atıyla ağabeyinin etrafında dönüyordu. Oğullarını son kez seyrettiğini biliyordu Seyyide Zeyneb.

Kalbi durdu, duracaktı. Aslında dursa daha iyi olacaktı onun için, bari evlatlarının gözlerinin önünde kıyılmasını görmezdi.

Ehl-i Beyt delikanlılarının taze bedenleri bir bir kızgın kumlara düşüyordu. Kerbela’nın kızgın ışıklarında parlayan keskin kılıçlarla güller kesiliyor, dallar budanıyordu.

Günlerdir suyun zerresine hasret canlar, güçlükle adım atarken çöl rüzgârlarına kapılmış dal parçaları gibi sağa sola savruluyorlardı.

Kerbela’da dünya gazap olmuş güllerin üzerine geliyordu.

Sanki İmam Ali ve Fatıma Anamız, çadırın direğine dayanmış, güllerinin

yanışını, dallarının kırılışını, yapraklarının koparılışını seyrediyordu.

Kıyamete kadar gelecek bütün evliyanın, asfiyanın anası olan Fatımatü’z Zehra yorgun ve yaralı bir üveyk gibi çırpınıyordu çadırın dibinde.

Canparçası’nın ciğer pareleri yanıyor; Hayber Kalesi’nin kapısını bir pençede söken Allah’ın Aslanı’nın yavruları kızgın kumlara seriliyordu.

Müslümanları saran, buluşturan, kuşatan Ehl-i Beyt kalesi, taş taş, duvar duvar yıkılıyor, kısım kısım parçalanıyordu.

Öfkeli, kan kırmızısı bir güneş göründü çölün doğu ufkundan.

Mah-ı Muharrem’in ilk ışıkları daha gün görmemiş taze delikanlıların kanlı cesetleri üzerine doğuyordu.

Sabahın ilk saatlerinden itibaren kumlardan alev fışkırıyor, güneş yükseldikçe çölün de bağı cehenneme dönüyordu.

Zaman durmuştu Kerbela’da.

Kainat, Kerbela’ya kilitlenmiş, melekler birbiri üzerine üşüşmüştü.

Taze bedenlerine inen her kılıç darbesiyle acıdan kıvranan, kızgın kumlara belenen delikanlılar İmam Hüseyin’e doğru sülünler gibi başlarını uzatarak; “Amca! Amca!” diye feryat ediyordu.

Hazreti Hüseyin hem kahramanca savaşıyor hem de yere düşenlerin feryatlarına koşuyor, onları çadırların önüne taşıyordu.

İmam Ali’nin oğulları Ebu Bekir, Abdullah, Cafer ve Osman da şehit olmuşlardı.

Kerbela’nın Caferleri, Kerbela’nın Hamzaları, kimi kanatsız uçuyordu sonsuz cennetlere, kimi amcaları Hamza gibi sinelerinden yedikleri sinsi bir mızrakla seriliyorlardı sahranın kızgın bağrına.

Susuzluk, ateş, ölüm, kol kola gezintiye çıkmışlar, dünya bir dram sahnesine dönmüştü.

Arzın halifeleri batıla boyun eğmiyordu, eğmeyecekti...

İmam Hasan’ın oğlu Kasım on üç yaşındaydı. Boyuna uygun bir kılıç bulunamamıştı. Silahsız sadece cesaretiyle sürmüştü atını.

Gerisini Hamit bin Müslim’den dinleyelim:

“Körpe delikanlılar tükenince Kerbela meydanına çocuk denecek yaşta bir genç çıktı. Yüzü sanki bir ay parçasıydı, elinde bir kılıç vardı. Üstüne bir gömlek giymişti. Belinde bir peştamal, ayaklarında ayakkabıları vardı. Bir tanesinin üstü kesikti. Fakat hangisinin, unuttum. Galiba sol ayakkabısıydı.

Kimsecikler bu ay parçası çocuğa kıymaya cesaret edemiyordu.

Zalim avcıların tuzağına düşmüş sürmeli bir ceylan yavrusu gibiydi. Nihayet Amr adında Kufeli bir asker başına bir kılıç vurdu, başı yarıldı ve yüz üstü yere düştü. Hazreti Hüseyin’e doğru bir kuğu gibi başını uzatarak; “Amca yetiş!” diye bağırdı.

İmam Hüseyin kükremiş aslan gibi koştu. Amr’ın bileğini kesti. Bileği kesilen Amr yerden doğrulamadı, atların altında kalarak can verdi.

Derken toz duman dağıldı. İmam Hüseyin, Kasım’ın başucundaydı. Kasım çırpınıyordu. Onu yerden aldı, başını göğsüne koydu; görüyordum, acıdan çocuğun ayakları yerde debeleniyordu.

İmam Hüseyin, onu çadırların önüne taşıdı. Kadınlar abandılar üzerine. Gözyaşı yağmurları da onu geri döndürmeye yetmedi, oracıkta can verdi.

Ehl-i Beyt şehitlerinin yanına uzatıldı.

Çadırlarda feryatlar arşı titretiyordu.

Yüzüne bakmaya kıyılmayan körpecik delikanlılar keskin kılıçlarla kesiliyordu Kerbela’da.

Aylardan Mah-ı Muharrem, günlerden Cuma idi...

Uzaklardaki köylerin minarelerinden saniye saniye bütün bir dünyayı kıyamete dek hüzünden bir şal gibi örtecek olan güzel sesli müezzinlerin sesleri duyuluyordu.

Salâ sesleri, Kerbela’nın kızgın güneşinin yakıcı ışıkları altında ara sıra yeisle inceliyor, titriyor, bazen tevekkül ve teslimiyetle ağırlaşıyordu.

Kızgın kumların üstünde yatan canlar o Resul’ün evlatlarıydı.

İmam Hüseyin O’nun evladıydı.

Hazreti Zeyneb, salâ seslerinin yükselmeye başladığı bu demlerdeki bu yürek parçalayan manzara karşısında;

“Keşke gökyüzü yerin üzerine düşse...” dedi.

Gelişiyse geceleri bile aydınlatan Efendimiz’in evlatları gündüzün ortasında karanlıkta kalmıştı.

Namaz için izin istediklerinde Kufe kumandanlarından Husayn;

“Onların namazı kabul olmaz.” dedi.

Habib bin Münzir;

“Resulullah’ın torununun namazı değil de senin namazın mı kabul olacak?” dedi.

Bunca acı, keder, dert, hüznün yetmezmiş gibi dört gündür bir damla suya hasrettiler. Sararıp solan ve güz yaprakları gibi buruşmaya başlayan çocukların artık ‘su’ demeye bile güçleri kalmamıştı.

Çocuklar ‘su’ diyemeyecek kadar susuzdu. Susuzluktan ağızlarında dilleri dönmüyordu.

Diller bir alev topu olup damaklara yapışmıştı.

Biraz yetişkin kızlar ‘su’ demeye utanıyorlardı. “Kardeşim daha susuz, o içsin!” diyorlardı.

Kufe ordusunun kampından dumanlar yükseliyor, etrafa et kokuları yayılıyor, at kişnemeleri ve gafil askerlerin kahkahaları duyuluyordu.

Çadırdaki kadınlar ve çocuklar o kadar susamıştı ki az ileride köpük köpük akan Fırat’ın bütün suyu onlara çevrilse Kerbela’dan daha yanık yüreklerini serinletemezdi.

Çocukların iniltileri Zeyneb’in kulaklarına bir rüzgâr uğultusu gibi doluyor, beyinde fırtınalara dönüşerek ortalığı kasıp kavuruyordu.

Dudaklar susuzluktan yarılmış kanıyordu.

İmam Hüseyin ölüm orucuna başlamıştı sanki; susuzluğunu azdırmamak için fazla bir şey yemiyordu. Son birkaç gün içinde iyice zayıflamış, bakışları süzölmüş, gözlerinin çevresinde ölümcül hastalarda ortaya çıkan mor halkalar oluşmuştu. Susuzluktan kurumuş ve çatlamış dudakları, acıklı bakışları ve suskun duruşuyla hüznün veriyordu çevresine.

Seyyide Zeyneb biliyordu ki onun yüreğini yakan acılar kendi susuzluğu ve

açlığı değil, kadınların ve özellikle çocukların durumuydu.

İmam Hüseyin’le baba bir kardeş olan Celal Abbas’ın durumu daha da vahimdi. O genç yaşta sanki yaşlılar gibi beli bükülmüş, son birkaç gün içinde saçı sakalı ağarmaya başlamıştı. Çocukların “Su!” diye inlemesine dayanamıyordu.

Söktükleri otların taşla suyunu çıkarıp içmeye çalışan kadınlar ve çocuklar, etrafta otlar da bitince susuzluktan atların idrarını toplayıp içmeye başladılar.

Dünyanın bütün pınarlarının ve ırmaklarının, dedelerinin yüzü suyu hürmetine aktığı insanlar, susuzluktan can çekişiyordu.

Çadırlara Ulaşmayan Su

Celal Abbas, kadınların ve çocukların susuzluktan kırıldığını görünce daha fazla dayanamadı ve atını hızla mahmuzlayıp Fırat’a doğru sürdü.

Yaşanan bunca acı, bunca hüznün, bunca gözyaşı yetmezmiş gibi susuzluktan ciğerleri kavrulan kadınların ve çocukların “Su!!! Su!!” diye inleyişlerine yüreği daha fazla dayanamamıştı. Her ne pahasına olursa olsun su ulaştırmalıydı.

Umutluydu.

İmam Hüseyin ve kendisinden başka kimse kalmadığı için Kufe ordusu dağılmaya ve gevşemeye başlamıştı. Fırat’ın kenarını tutanların uzaklaşmış olabileceklerini düşündü. Kendisi şehadet şerbetini içmeden önce çadırlara su ulaştırmak istiyordu.

Çölde kıvrıla kıvrıla akan Fırat’ın önündeydi. Yanılmadığını görünce sevindi. Suyun kenarına gelip atından indi. İşte ayakları Fırat’ın serin sularındaydı. Suyun serinliğinin bir anda bütün bedenine yayıldığını hissetti.

Celal Abbas’la birlikte atı da Fırat’a dalmıştı. Yakıcı güneşin altında günlerce susuzluktan kavrulan hayvan, nehre başını öyle gömmüştü ki Fırat’ın tamamını içse kanmayacaktı sanki.

Su ne güzeldi...

Süzüle süzüle gelişi, salına salına gidişi, kıvrıla kıvrıla akışı...

Nehrin uğultusunu dinledi bir an. Şırıl şırıl su sesleri geldi kulaklarına. Kırbaları doldurup ağzını bağladı, endişeyle çevresine baktı.

Hemen koşmalıydı. Kadınların, çocukların, ‘su’ demeye mecalleri kalmamıştı.

Kırbaları alıp bir an evvel uzaklaşmak istedi. Oysa Kufe ordusu etrafını çepere çevre sarmış çıkış yollarını tutmuştu.

Kılıçlar, mızraklar başının üzerinde kavisleniyordu.

Yine de rahvan sekişli atını mahmuzlayıp çadırlara doğru yöneldi. Yirmi kadar asker peşine takıldı.

Birisi yle bir kılıç savurdu ki Celal Abbas atla birlikte yere yuvarlandı.

Celal Abbas, elinde kırıbalarla doğrulmaya çalışırken, bir başka zalim yetişti ve kırıbaları kavrayan kolunu kopardı. Sağ kolu bir ağaç dalı gibi sallanmaya başladı. Ölümün değil, suyu kadınlara ve çocuklara ulaştırmayacak olmanın acısı yayıldı yüreğine.

Sağlam koluyla kırıbaları aldı, koşmaya başladı. Suları ulaştırmayı o kadar çok arzu ediyordu ki hayatında hiçbir şeyi bu kadar arzu etmemişti. Bunları düşünerek koşarken, arkadan gelen bir başka kılıç darbesi sol omuzunu koluyla birlikte indirdi.

Kırıbalar düştü. Vınlayarak gelen onlarca ok aynı anda hem bedenine hem kırıbalara saplandı. Kırıbaların içindeki Fırat'ın suları çocuklara ulaşmadan kızgın kumlara aktı. Celal Abbas'ın kanları karıştı akan sulara.

Suya kan düştü.

Celal Abbas, namaz kılar gibi dizlerinin üzerine çöktü. Bir kolu az ilerde duruyordu, diğer kolu sol omuzuna asılıydı.

Dünya etrafında dönüyor, güzel gözlerinin ışığı yavaş yavaş sönüyordu...

Annesinin anlattıklarını hatırladı...

Annesi Ümmü Benin bir gün; “Yavrum” diye başlamıştı sözlerine. Daha “yavrum” der demez hıçkırıklar düğümlenmişti boğazına.

“Celal Abbas'ım! Sen henüz küçük bir çocukken baban İmam Ali, seni kuşağın aldı, ellerini kollarını öptü, sonra ağlamaya başladı. Onu bu halde görünce ciğerim yandı, yüreğim darlandı. Çünkü mrm boyunca böyle güzel ve sevimli bir yavruyu kuşağına alıp da ağlayan bir baba görmemiştim. Kendi kendime bunun bir sebebi olmalı dedim. Sebebini sordum. Baban hem ağladı hem anlattı:

‘O dehşetli gün geldiğinde bu yavrum, Hüseyin’imi yalnız bırakmayacak ona yoldaşlık edecek fakat...’ dedi sonunu getiremedi. Ne kadar ısrar ettiysem söylemedi. Benden neyi gizledi bilemiyorum. Fakat daha sonra; ‘Bilesin ki

gözümün nuru Abbas, Hak Teâlâ katında yüksek mertebelere nail olacak. Kardeşim Cafer-i Tayyar gibi ona da iki kanat hediye edilecek ve cennete meleklerle birlikte uçacak,' dedi.

Tekrar ağlamaya başladı. O güne kadar baban Ali'nin hiç böyle ağladığını görmemiştim..."

Celal Abbas'ın etrafındaki her şey dönmeye başlamıştı...

Ve başına inen bir kılıç darbesiyle de bütün ışıklar bir anda söndü.

Yiğitler bir bir düşerken baba bir kardeş Celal Abbas ne zaman ileri atılmak istese İmam Hüseyin ona hep; "Sen dur, biz ikimiz birden çıkacağız, iki kardeş birbirimizin acısını görmeyeceğiz." diyordu.

Fırat'a doğru atını sürerken de ardından bağırmıştı; "Celal Abbas! Dur, gitme!" diye ama çocukların feryadına dayanamamıştı işte.

Hazreti Hüseyin ağlıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar siyah sakallarından çöle düşüyordu.

Düşman durmadan saldırıyor, çadırlara kadar sokulup, yeri göğü ateşe veriyordu.

Seyyide Zeyneb, "Dünyanın neresinde böyle zulüm var?" diye inliyordu.

Artık İmam Hüseyin'in hazırlık vaktiydi... Vedalaşmak ve son sözlerini söylemek için kadınların bulunduğu çadıra geldi.

Önce kız kardeşi Seyyide Zeyneb'e yaklaştı. Omuzlarından tutup alnından öptükten sonra "Ağlamayacaksın!" dedi.

"Çocuklar ve kadınlar sana emanet, ağabeylerinin annesi, annemiz..."

Yükün çok ağır biliyorum ama sen İmam Ali'nin kızıydın, güçlü olmalısın.

Kardeşi Ümmü Gülsüm'le, baba bir kız kardeşleri Safiye ve Ümmühani'yle, kızları Fatıma ve Sakine'yle, Hanımı Rübab'la, gelinleri Ali Ekber'in eşi Atike ve Zeynü'l Abidin'in eşi Fatıma ile teker teker vedalaştı.

Sıra hasta yatağındaki Zeynü'l Abidin'e gelmişti. Zeynü'l Abidin bin kez ölmüş bin kez dirilmişti sanki... Hasta yatağında tir tir titriyordu. Ateşi bir iniyor bir çıkıyordu. Babasını görünce ağlamaya başladı.

İmam Hüseyin;

“Kuvvetli olmalısın.” dedi. “Kutsal emaneti sen devralacaksın. Ehl-i Beyt ışığının Kerbela’da söndüğünü düşünenler yanılacaklar, o ışığı sen devam ettireceksin. Kandil kandil seninle bütün karanlıklara ulanacak, dedemizin ışığı, gecenin olduğu her yere seninle ulaşacak.”

Kutsal Emanet, hasta yatağındaki Zeynü’l Abidin’e teslim edildi.

Ehl-i Beyt ağacı kıyamete kadar canlı kalmalıydı. O ağaca kıyamete kadar yetecek olan kan Kerbela’da köküne dökülmüştü.

Zebh-i azim yakındı. Büyük kurbanın kurban olma vaktiydi.

Gözleri kız kardeşlerinin susuzluktan kavrulmuş dudaklarına dokundu. Bu dayanılmaz bir acıydı.

Yine yanında duran Seyyide Zeyneb’e döndü.

“Zeyneb! Bacım!” diye başladı sözlerine;

“Benden sonra kalanların sancaktarı sen olacaksın, Kerbela zulmünü dünyaya sen duyuracaksın. Hatta, cihandan öte, arzdan arşa kadar göğün her katı senin ahınla inleyecek.

Kerbela zulmü ve direnişi senin adınla yad edilecek. Sen dayanıklı olmalısın. Yeğenlerin ve kız kardeşlerin sana emanet, kadınları, çocukları ve Zeynü’l Abidin’i çadırdan hiç çıkarma... Şehitler nasıl onurluca dövüştüler ve dimdik durdularsa siz de öylece durun. Dik durduğunuzda, teslim olmadığınızda yenilen onlar olacaktır. Bizim kanlarımız çöllere akarken, sizin kanlarınız da yüreğinize aksın. Biliyorum bu ölmekten daha zordur. Fakat bu zoru başarmak zorundasınız, şehitlerin yüzünü sizin onurlu duruşunuz güldürecektir. Haydi şimdi büyük çadıra girin ve Allah’a emanet olun. Hakkınızı helal edin...”

Sonra eski bir aba istedi, getirdiler daha eski bir aba istedi.

Aba getirilince birkaç yerinden yırtıp giydi. “Ben şehit olunca onlar benim abamı alırlar, eski olursa almazlar. Çıplak görünmek istemiyorum.” dedi.

En küçük oğlu Abdullah annesinin kucağındaydı. Ağlamaya bile mecali yoktu yavrucağın. Susuzluktan dili damağı kurumuştu. Kucağında yavrusuyla çadırdan dışarı çıktı.

Gölgeler uzamış, ufukların ucu kızarmaya başlamıştı. Çölün rengi de kum

sarıdan koyu griye geçerek yavaş yavaş değişiyordu.

Çöl kızarıyor, çöl koyulaşıyordu.

İmam Hüseyin'in sağına, soluna, önüne, arkasına oklar yağıyordu.

O zor saatlerde bile yavrusunu bağrına basmış, seviyordu. Hani bizde İstiklal mücadelesine giden askerler, trenin penceresinden kendilerine uzatılan evlatlarını son bir defa daha koklayıp annelerinin omuzlarına bırakırlar ve yaşlı gözlerle; "Yavruma babasızlığını bildirme." derler ya!

İşte öyle bir sahne...

İmam Hüseyin onu okşarken bir ok gelip Abdullah'ın boğazından girdi ve baba ile oğlu birbirinden ayırdı.

Avuçları kanla doldu İmam'ın Hüseyin'in. Bir bezle yavrusunun boğazını sarmaya çalıştı ise de o şartlarda ne yapabiliirdi ki...

Hazreti Hüseyin, küçük yavrusunun boğazından oku çıkarıp attıktan sonra eliyle kanını sildi ve;

"Vallahi! Sen Allah katında Salih Peygamber'in devesinden daha şerefli ve kıymetlisin.

Muhammed Aleyhisselam da, Allah katında Salih Peygamberden daha üstün ve kıymetlidir.

Allah'ım! Bunlarla ve kavmimizden olanlarla aramızda sen hükmünü ver. Yardım etmek için bizi çağırdılar, sonra da tutup öldürüyorlar." dedi.

Az önce annesinden canlı teslim aldığı evladını cansız teslim etti.

"Oğlumuz şehit oldu." diyebildi sadece.

İmam Hüseyin'in sesindeki acılık, çöl sıcağından daha yakıcıydı. Bu yangını Fırat da söndüremezdi artık. Ummanlar bir araya gelse söndüremezdi.

Hıçkırıklar boğazına düğümlendi.

Hangi oğul babasının kucağında boğazlanmıştı? Buna can mı dayanırdı?

Ağladığı görülsün istemiyordu.

Hazreti Hüseyin'in bu en küçük yavrusu Abdullah, beş ay önce Medine'den çıkarken henüz 18 aylıktı. Hayatın ne olduğunu anlayamadan bu belalı çöle gelmiş ve burada son nefesini vermiş ve Kerbela'nın en küçük şehidi olmuştu.

İmam Hüseyin;

“Elveda ey dostlar! Yolculuk zamanı geldi.” dedi.

“Can kuşum, arşa doğru uçmak için kanatlarını açtı. Gidiyorum. Dar dünya zindanı ile ilişki kestim. Sonsuzluk mülküne gitmeyi neden geciktireyim? Veliler Şahı babam Hazret-i Ali, benden uzak kaldığı için üzüyor. İnsanların en hayırlısı dedem Hazreti Muhammed Aleyhisselam beni görmek istiyor, annem beni bekliyor.”

İnce, uzun kirpiklerin uçlarından damlayan yaşlar, bir çiçeğin yalvaran yapraklarına şafağın döktüğü jaleler gibi, gül yanaklarına dökülmeye başladı.

Atına bindi. Düldül soyundan gelen Zülcenah'ı hışımla meydana sürdü. Zülcenah kefenini giymiş gibi bembeyazdı.

Yelesi ve kuyruğu çöl rüzgârında ilahi aşkın sancağı gibi dalgalanıyordu.

Belli ki binicisiyle birlikte cennete kanatlanmaktı muradı.

İmam Hüseyin sanki “Haydi Zülcenah ufuklara uç!” dese kanatlanıp ufuklara uçacak gibiydi. Onun meydana doğru gidişini Zeyneb izlerken gözlerinden yaşlar sel olup aktı.

Dizlerinin üzerine çöktü...

Ellerin yüzüne kapayarak hıçkırmaya başladı.

İmam Hüseyin bir fırtına gibi esiyordu Kerbela meydanında.

Alnı, gözleri, güzelliği gönülleri fetheden cennet reyhanı oradan oraya mekik dokuyor, yöneldiği yerdeki askerler, çil yavrusu gibi dağılıyordu.

“Ben Hüseyin bin Fatıma Binti Muhammedim!”

Canımı Kerbela'ya adadım; belâdan dönmem. Teslîm erlerindenim, Kerbela belâsından dönmem. Aşk alanında başını vermek iddiasındayım; başım gitse de, bu iddiamdan vazgeçmem. Dünyada, sonsuza dek süren devlet yoktur; ancak Peygamber soyunun devleti sonsuza dek duracaktır.”

Gökyüzü sıkıntı kapılarını açmıştı. Günah ikbâl yıldızına kadar ulaşmıştı. Yapılacak bir şey, alınacak bir önlem kalmamıştı. Zaman, ızdırab içindeydi. Devran, devrin muhalefetinden ötürü utanmış; âlem, şaşırtıcı tavırdan dolayı usanmıştı.

Kerbela’da bir kasırğa gibi esiyordu İmam Hüseyin ama bir başına beş bin insana ne yapabilirdi ki... Ne kadar dayanabilirdi?

Aç kurtlar gibi saldıran düşmandan tek başına ne kadar korunabilirdi?

Cübbesiyle, sarığıyla, kınalı saçlarıyla kurbanlık bir koçu andırıyordu.

“Dedemin yolunu diriltmek, babamın yolundan gitmek için buradayım ben, benim taşıdığım ruh bozguncularla uyuşmaz.” diyordu.

Kufeli piyadeler, İmam Hüseyin’i kuşatmıştı. İmam kükremiş bir aslan gibi saldırıyordu.

Ne tarafa yürüse Kufeliler, sırtlan sürüsü gibi kaçşıyorlar, darmadağın oluyorlardı.

Çadırın içinde ateşler içinde yatan Zeynü’l Abidin’i babasının kimsesizliği kahrediyordu. Bir ara kalkmaya davrandı, kılıcının nerede olduğunu sordu.

Seyyide Zeyneb ağabeyinin emrini hatırlattı:

“Ölmek kolay, ölür kurtulursun. Fakat herkesin yapması gereken görevler vardır ve bazılarının ölmemesi gerek.”

Acı sona gelindiğini gören kadınlar çadırlarında tir tir titriyor, birbirine sarılıp ağlaşıyorlardı. Biraz sonra başlarına gelecekleri görüyorlardı.

Bir ara susuzluk canına tak deyince Hazreti Hüseyin, süt beyaz Zülcenahı Fırat’a doğru sürdü.

Sırtlan sürüleri peşine takıldı, doludizgin bir yarış başladı, ortalık toz dumandı.

Öne doğru yatıp atın yelesine yapışan Hazreti Hüseyin, çölde şimşek gibi kayıyordu.

Fırat’a ulaştı.

Bitmez tükenmez hissi veren bir nehir, gittikçe coşan, coştukça kabaran, insanın yüreğinde akıp giden bir su...

Fırat buz gibi bağırını açtı Hazreti Hüseyin’e...

O’nun suya kavuşması bir sevinç dalgası gibi bütün Fırat’a yayıldı. Sular dalga dalga coştı.

Suyu avuçladı İmam Hüseyin. Tam dudaklarına götürecekti ki bir ok vınlayarak geldi ve damağına saplandı. O an dedesinin öptüğü o gül dudaklardan

bir damla kan düştü suya.

Kanlı su kalakaldı avucunda. Zülcenah acı acı haykırdı. Avucundaki kanlı suya acılı gözlerle baktı ve serin sulara bıraktı o kanlı suyu. Köpük köpük akan suya kan düştü.

Bir tutam ateş tutuştu o kanlı sudan.

Asırlar boyunca o kanlı su, hep çoğalarak, o ateş hep harlanarak günümüze kadar geldi.

O ateş hâlâ yanıyor...

O gözyaşı hâlâ akıyor...

O kan hâlâ damlıyor...

Kimi yerde yukarıdan aşağıya kıvrılarak, kimi yerlerde nazlı nazlı süzülerek, kimi yerlerde çığlık çığlığa başını taştan taşa vurarak bir sonbahar güneşinin son kızıl ışıklarında erimiş bir ayna gibi akan Fırat, **Suya Düşen O Kan**'ı aldı, taşıdı, götürdü.

“Cihanın sahibinden bir yudum su kıskanılmış aah!

Fırat ağılar, Murat ağılar, zemin-ü asuman ağılar”

Mehmet Hoca yaklaşık iki saatten beri konuşuyordu. Dili damağı kurumuştu. Konuşmakta zorlanıyordu.

Mehmet Hoca'nın konuşmakta zorlandığını fark eden Seyfi Karagöz kırmızı testiden bir bardak su doldurarak, elinde bardakla Mehmet Hoca'nın önünde durdu.

Mehmet Hoca, kan çanağına dönmüş gözlerle acı acı baktı bardağı. Odada derin bir sessizlik oldu.

“Evladım! Biz Mah-ı Muharremde suya mesafeli dururuz!”

Mehmet Hoca bir Ehl-i Beyt aşığı idi. Hazreti Hüseyin derken, içindeki hıçkırıkları ve gözlerindeki mahzun ateşi neredeyse ellerinizle tutacak olurdunuz. Hep hamdeden bir lisan-ı hal içindeydi ama Hazreti Hüseyin'den dolayı suya biraz kalbi kırıldı. Madem Evlad-ı Resul, kana kana içememişti... Madem Cennetin o iki küpesinden biri, ciğerleri susuzluk ateşiyle parça parça

olarak veda etmişti bizlere... Madem o Nebi emaneti, suya varmak isteyen avuçlarından oklanarak yarelenmişti... Madem Ehl-i Beyt'in suya ahdı kalmıştı... İşte bu ahdın hürmetine, uluorta su içmez, kana kana suya elbette doyamazdı... El alem içinde, suyu başına diktiği hiç görülmemişti, ben onun yalnız başınayken de su ile bir gönül davası olduğunu hep düşünmüşümdür.

“Mah-ı Muharrem'de suya mesafeli dururuz evladım!” sözleri o gönül davasının bir ifadesiydi.

Odada her şey ateş kesilmişti. Seyfi Karagöz'ün elindeki bardak korlaşmıştı. Yüzü al al olmuştu.

Eli titremeye başladı. Ne yapacağını şaşırılmıştı. Elinde bardakla taş kesilmiş gibi öylece duruyordu.

Seyfi Karagöz nice zaman sonra geçip yerine oturmayı akıl edebildi.

Mehmet Hoca, kaldığı yerden devam etti konuşmaya:

“Bir yudum su içmeden çadırlara dönen İmam Hüseyin, çadırların ateşe verildiğini, kadınların ve çocukların, bağırış ve yakarışlarla yanan çadırların arkasında kelekler gibi kanat çırpmakta olduklarını gördü.

Anaç bir kartal gibi Seyyide Zeyneb hepsini kanatlarının altına almaya çalışıyor, feryatlar göklere yükseliyordu.

Koca İmam o an, Kerbela cehenneminde bir başına kaldığını bir daha gördü.

Ehl-i Beyt'in daha gün görmemiş bütün taze delikanlıları kanlar içinde yerlerde yatıyordu.

En acımasız tipilere direnen nazlı bir dal gibi tek başına koca bir orduya direniyordu.

Güzel gözleri ateş saçıyordu.

O sırada Malik bin Bişr adındaki melun yaklaşıp imamın başına kılıçla vurdu. Başındaki deniz koyunu yününden dokunmuş külahını kesti ve başını yaraladı.

Hazreti Hüseyin olduğu yere oturdu... Oturduğu yerde uzun zaman kaldı, kalkamadı.

Eğer o sırada onu şehit etmek için üzerine gelselerdi, kımıldamadan şehit ederlerdi.

Hazreti Hüseyin, külahını atarak başına bir takke giydi, üzerine sarık sardı.

Korku nedir bilmeyen bu yiğide yaklaşmak yürek işi olsa da gül bedeninde kılıç değmedik yer kalmamıştı.

Biraz dinlendikten sonra tekrar atına bindi. Artık atının üzerinde zor duruyordu.

Çadırlardaki kadınlarla da irtibat kesilmişti.

Kufe ordusunun komutanı Ömer, daha fazla uzatmak istemiyordu. En seçkin silahşörleri Hazreti Hüseyin'in üzerine saldı.

Zülcenah, güçlü çifteleri, tekmeleri, toynakları ve heybetli şahlanılarıyla yanına kimseyi yaklaştırmıyordu.

Mızraklar, kılıçlar, palalar, baltalarla saldırıyorlardı.

Zülcenah, gelen bütün darbeleri saldırıları püskürtüyor, önüne kattığı askerleri sırtlan sürüsü gibi kovalıyordu. Ama o da yorulmuştu, sabahtan beri savaş meydanındaydı, üstelik açtı, hepsinden de beteri susuzdu.

Kadınların bulunduğu çadırlara doğru acı acı kişnemeye başladı.

Melun Şimir, askerlere; “Hay ananız sizi yitirsin! Daha ne duruyor, ne bekliyorsunuz?” diye bağırdı.

Kufelilerden bir adam yayına bir ok yerleştirip İmam Hüseyin'e fırlattı, ok İmam Hüseyin'in böğrüne saplandı.

Hazreti Hüseyin oku çıkarıp attı.

Züra bin Şerik adındaki bir talihsiz yaklaşarak İmam Hüseyin'e kılıçla vurdu ve kolunu kopardı. İmam da onu omuzundan kılıçla vurup yere düşürdü.

Sinan bin Evs adındaki başka bir talihsiz arkadan gelerek mızrağını Hazreti Hüseyin'in köprücük kemiğinden sapladı. Paslı mızrağın kanlı ucu, bir et parçası ile göğsünden dışarı fırladı.

Yüzü solgun bir zambağı andıran koca İmam, baltaların inip kalkışına daha fazla dayanamayan bir ulu çınar gibi Zülcenah'ın üzerinden kızgın kumların üzerine devrildi.

Bir anda çadırlardaki çocukların, kadınların çığlıkları arşa yükseldi.

Hazreti Hüseyin, dizlerinin üzerine çökmüş, iki eliyle göğsünü parçalayan

mızrağı kavramıştı. Canından can koparılıp alınmıştı sanki. Gözleri hala kırmızı parçadaydı. Ciğerini mi söküp çıkarmıştı mızrak, yüreğini mi?

Çadırlara doğru seslendi:

“Zeyneeb! Kardeşim! Bu yetimleri sana, seni de Allaha emanet ediyorum.”

Yere kapaklandığında hala kadınlar tarafından gelen çığlıkları duyabiliyordu

Bu sırada bir grup askerin çadırlara doğru gitmekte olduğunu gördü.

“Durun! Gitmeyin! Sizin istediğiniz benim, kadınlara dokunmayın.” diye inledi.

Onca mızrak ve kılıç darbesine rağmen hala bilinci açık olmalıydı. Öyleyse kulağına Zeyneb’in, eşinin ve diğer kız kardeşlerinin feryatları ulaşıyor olmalıydı.

Şimir, İmam Hüseyin’in göğsüne o pis ayaklarıyla basıp olanca hızıyla kılıcını boynuna indirdi. Baş gövdeden ayrılmıştı. Kesik baş yuvarlanarak az öteye düştü.

Cennet gençlerinin efendileri olan çifte güzellerden Hazreti Hüseyin’in kesik başı kızgın kumların üzerindeydi.

Büyük imamın başsız bedeninde otuz üç mızrak ve bir o kadar da kılıç yarası vardı.

Lamiî Çelebi Maktel’inde diyor ki:

Hazreti Hüseyin’in boğazı kesilmek istendiğinde hançer, Hazreti İbrahim’in Hazreti İsmail’i kurban etmek isterken kesmeyen bıçak gibi kesmemiş; Peygamberimiz, Hazreti Hüseyin’in boğazını öptüğü için, onun mübarek dudağının değdiği yeri kesmekten haya ederek adeta isyan etmiştir. Bu sefer o talihsiz insan, Hazreti Hüseyin’in başını çevirip boynundan kesmek suretiyle zalim emelini gerçekleştirmiştir.

Zülcenah, sırtına saplanmış oklarla kirpiye dönmüştü. Oluk oluk kan boşanıyordu yaralarından. Zor yürüyordu. O haliyle İmam Hüseyin’in mübarek bedeninin yanına geldi, başını eğdi, yelelerini, İmam’ın kanıyla yıkadı.

Kışneyerek çadırlara doğru koştu.

Seyyide Zeyneb, Zülcenah’ın yüzünü gözünü öpüp, “vah Hüseyin’im!” diye

hıçkırıyordu.

Cennet çiçeklerinin özsuyundan devşirilmiş sularla yıkanması gereken Ehl-i Beyt kadınları, kızları kan ve gözyaşıyla yıkanıyordu.

Kurulduğu günden beri varlık alemi böyle hazin bir manzaraya şahit olmamıştı. Felekler hiç bu kadar yanmamış, yıldızlar hiç bu kadar gözyaşı dökmemişti.

Aynı aileden, hem de hangi aileden, bu kadar yiğit bir anda sonsuz ufuklara kanatlanmıştı.

Daha o sabah hepsi sağdı bu gül yüzlü yiğitlerin. Gün batmadan hepsi şehit edilmişlerdi. Hem de annelerinin, eşlerinin, bacılarının, çocuklarının gözleri önünde...

İnsanlığı karanlık günler bekliyordu.

Çölde gün batıyordu.

Toplam yetmiş iki yiğidin kanıyla kıpkızıldı ufuklar.

Gün, bütün hüznüyle geceye dökülüyordu.

Hazreti Hüseyin'in şehadetinden sonra çapulcular sürüsü büyük bir gürültüyle çadırlara doğru koştular.

Kadınlar, Kufe askerlerinin hücumunu görünce İmam Zeynü'l Abidin'in yattığı çadıra sığındılar.

Çapulcular, ellerinde mızrak, kılıç ve meşalelerle çadırlara daldılar.

Seyyide Zeyneb'in başındaki örtüyü, Ümmü Gülsüm'ün kulağından küpeyi bile aldılar. Ümmü Gülsüm'ün kulağını yırttılar.

Ardından son çadırları da ateşe verdiler, alev gökyüzüne çıkmaya başladı. Kadınlar çocuklar birbirine karışarak kaçıştı.

Ev Halkı, sadece evsiz değil, gök kubbenin altında sığınacakları bir çadırdan bile mahrumdu artık.

Kerbela, çölün ihtişamlı sahnesinde, ölümün, cennet güzelliğinde sergilendiği bir sergi gibiydi.

Askerlerin ellerinden kurtulan kadınlar ve çocuklar kızgın kumların üzerindeki cansız cesetlere koştular...

Her biri bir şehidin üzerine kapandı.

Sonsuza dek onunla olmak, onunla kalmak istercesine her bir Ehl-i Beyt kadını, bir şehidin üzerine kapanmış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Her bir Ehl-i Beyt kadını ve kızı bir şehidin üzerinde ağlarken Seyyide Zeyneb, ağabeyi Hazreti Hüseyin'in başsız bedeninin başında diz çökmüş, gökleri kucaklarcasına ellerini semaya açarak ağıtlar döküyordu...

Yüreği bin parçaya bölünmüştü. Bir anne, bir kardeş için ne zor bir andı Allah'ım!

Sanki fırtınanın bir ağaçtan kopardığı ve kuruyup yok etmek için yere savurduğu bir dal gibiydi.

"Neden gökkubbe çökmüyor Allah'ım! Allah'ım! Bu büyük kurbanı kabul et! Alemin toprağı başıma olsun ki kılıç ve mızrak yaralarından, bir veda busesi bırakacak bir yer bulamıyorum Hüseyin'im bedeninde!" diyordu.

"Adını asırlara haykıracağım kardeşim. Kerbela'nın kumları örtemeyecek senin üstünü, zaman seni unutturamayacak, kederimi yüreğime gömeceğim ve senin davayı herkese duyuracağım."

Güneş kızıl atına binmiş guruba koşarken, çölde, Rönesans ressamlarının resmetmesi imkânsız bir tablo oluşmuştu.

Yerde yatanları şehit edenler sanki başkalarıymış gibi Kufeli bazı askerler de gözyaşları içinde bu hazin manzarayı seyrediyorlardı.

O anda yerle gök arasında ansızın bir ses duyuldu.

Yer ve gökleri titreten bir ses...

"Çekilin kenara çekilin! Peygamberlerin Üveyki geliyor, İki Cihan Güneşi geliyor, Dedesi Hüseyin'i görmeye geliyor."

"Çekilin! Allah'ın Arslanı Ali geliyor, ordulara direnen oğlunu görmeye geliyor!"

"Çekilin! Geceleri uykusunu feda eden Canparçası Fatımatü'z Zehra geliyor!"

Hazret-i Fâtıma, 6 yaşında anasız kalan yavrusu Hüseyin'in kana bulanmış kesik başını gördü. Gece karası kanlı saçlar kum doluydu.

En son kendi elleriyle taramıştı o saçları. Şimdi darmadağınktı.

Gözlerinden sel olup aktı yaşlar. Kerbela toprağı o yaşlarla kan denizine döndü.

“Yaktı beni ayrılık ateşi, yavrum, Hüseyin'im! Bitsin artık Allah'ım veda töreni!” dedi.

Gün batımında, beş üveyk birden kanatlandı Kerbela topraklarından. Önce, Fırat'ın kenarına konmak ister gibi yere doğru bir kavis çizdiler, sonra vazgeçmiş gibi yeniden havalanarak kızıl ufuklarda kayboldular...”

Mehmet Hoca'da konuşacak takat kalmamıştı. Dili, bir alev topu gibi damağına yapışmıştı. Yağı biten bir kandil gibi sesi iyice kısılmıştı. Kesik kesik konuşuyordu.

Başını önüne eğdi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Odanın içinde duyulan kesik kesik hıçkırıklar bir anda feryad-u figâna dönüştü.

Mehmet Hoca, “ağlayın ey Hüseyin sevdalıları ağlayın! Fuzuli diyor ki:

‘Ey Fuzuli, Ehl-i Beyt'in hâlini hatırlayıp ah eyle ki âh şımşığı ile günah harmanı yakılır, günahlar affolunur.’

Allah korkusuyla ağlayan mümin kulların gözyaşlarının Cehennemin kıvılcımlarını söndüreceğı gibi, Ehl-i Beyt'e yapılan zulümler karşısında onlara duyulan samimi muhabbetle yürekten kopan ah u figanlar da günahları yakar, rahmete vesile olur. Bu ulvi duygular içersinde Ehl-i Beyt için dökülen samimi gözyaşları inşallah cehennemin alevlerini söndürecek bir iksire dönüşür.”

Bu sözlerden sonra Mehmet Hoca da hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Odanın içi Kerbela'ya dönmüştü.

Seyfi Karagöz o yanık, o içli sesiyle başladı Kerbela Mersiyesini okumaya:

*“Düştü Hüseyin atından sahrayı Kerbela'ya
Cibril yetiş haber ver, Sultan-ı Enbiya'ya...”*

Evet, Derviş Odası Kerbela'ya dönüşmüştü.

Yakub'un (aleyhisselam) kulübe-i ahzan'ı gibiydi. Kendini yere atanlar, avaz avaz ağlayanlar...

Dışarıda yarlarda rüzgâr uğulduyor, karlı boranlar kopuyordu. Rüzgâr bütün

gücüyle, köyde kol geziyordu. Gökler gürldüyor, şimşekler çakıyordu.

Bütün bir köy, bütün bir kainat Kerbela'ya dönmüştü sanki.

Her şey Kerbela'ya koşuyor, her şey Kerbela'ya ağlıyordu.

Nice zaman sonra sakinleşen Mehmet Hoca, peykeden eliyle destek alarak yerinden kalktı ve sessizce kapıya doğru yürüdü.

Birdenbire bir sağanak patladı. Gökyüzü su olup sanki köye boşalıyordu.

Gökler gürlüyor, taşlar yuvarlanarak kendini yerden yere atıyor, yıldırımlar indirmeler yapıyordu.

Tarihin yeniden yaşandığı odada kimsede kalkacak hal kalmamıştı. Önce, yine yaşlılar sessizce doğruldular yerlerinden.

Oda yavaş yavaş boşaldı.

Odanın müdavimleri köyü saran boranların içinde kayboldu.

Derviş Odası'nın ışıkları söndü.

Kerbela'ya Veda

G ece, sırlıklam siyah şalını köyün üzerine atmıştı. Uzaklarda kabaran derenin ağır uğultusu duyuluyor, rüzgâr, ağaçlarda ağıtlaşıyordu.

Gökler, dün gecedен beri ağlıyor, ağlıyordu.

Yollar, sokaklar seller içindeydi.

Köy bataklığa dönmüş, her yerde su tabakaları oluşmuştu. Su ve çamura batıp çıkan ayakların boğuk hışırtısı içinde Derviş Odası'na doğru tırmananlar Sarı Dede'ye duasını göndererek tahta basamaklardan odanın üst katına çıkıyorlardı.

O kadarcık bir yolda bile bazı yaşlıların dizlerinde derman kalmamış, gençlerin yardımıyla yukarı çıkmışlardı.

Emektar soba yine güröl güröl yanıyordu.

Mehmet Hoca sırlıklam girdi içeri.

Uzun bir merhaba faslından sonra Deli Mehmet Dayı; “Hocam! Dün bizi perişan ettin, inan dünden beri gözyaşlarımız dinmedi.” dedi

“O sizin yüreklerinizin güzelliği.” dedi Mehmet Hoca.

“Gökler dün gecedен beri ağlıyor.” diye söze karıştı Niyazi Dayı.

Hüzünlenen Mehmet Hoca dizlerinin üzerine çöktü; “On bir Muharrem sabahı Kerbela'da şafak kan-kızıldı.” diye başladı gecenin sohbetine.

“Bir Hüseyin sevdalısı artık kıyamete kadarki bütün şafakların kızılığını, bir tabiat hadisesi değil, Hazreti Hüseyin'in uğradığı kanlı akıbet dolayısıyla her sabah güneşin kanlı gözyaşları olarak değerlendirecektir.

O sabah güneş, müthiş bir demir ocağı gibi çöl ufkunda göründü. Budanmış ağaç gibi kumların üzerinde sere serpe yatan Ehl-i Beyt gençleri üzerine en taze ışıklarını dökmeye başladı.

Kerbela gecesinde, sabaha kadar kan deryasında bekletilen Ehl-i Beyt kadınları ve çocukları, sabaha kadar bin kere ölüp bin kere dirilmişler, ölümün derin kuyularına çekilmişlerdi.

Fırat bir yandan, onlar bir yandan durmadan ağlamışlar, hepsinin de dilleri damakları kurumuş, ciğerleri kavrulmuş, bağrıları yanmıştı.

Bir gün içinde asırlara sığmayan acılar yaşamışlardı. Ehl-i Beyt sevdalıları, bu acıları Ehl-i Beyt'e yaşatan Ömer b. Sa'd'dan dolayı, Ömer ismine hep soğuk durdular.

Acı haber tez duyulur, derler.

Kerbela'nın acısı tezden de tez duyuldu. Ümmü Seleme Annemiz daha Hazreti Hüseyin'in başı bedeninden ayrılır ayrılmaz "Eyvah! Üveykimi vurdular." diye Medine'de feryadı bastı.

"Gitme Hüseyin'im! Gitme üveykim! Seni vururlar." diye yalvardığı günden beri gözü hep o sırça çanaktaki topraktaydı.

Hazreti Hüseyin'in şehit edildiği an toprak kan kırmızı kesilmişti.

Ümmü Seleme Annemiz; "Allah onların kabirlerini ve evlerini ateş doldursun." dedi ve bayıldı.

Medine kadınları da her taraftan feryada başladılar. Kopartılan feryatlardan Medine yerinden oynadı.

Bu hal bir de Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) vedasında yaşanmıştı.

Allah Resulü'nün amcasının oğlu Abdullah bin Abbas, aynı gün Medine mescidindekilere şunları anlatıyordu:

"Gece rüyamda Peygamberimizi gördüm. Son derece üzüntülü ve kederli idi. Elinde bir sırça çanak ve çanağın içinde toplanmış kan vardı. 'Ya Resulullah bu nedir?' diye sordum.

'Bu Hüseyin ve arkadaşlarının kanıdır, Allah' a arz etmeye götürüyorum' dedi."

Acı haber tezden de tez erişmişti yanık yüreklere...

Tarihin bir köşesinden zafer coşkuları kulaklarımıza dolarken, diğer bir köşesinden ölüm ağıtları yarar yüreğimizi.

Bu hep böyledir.

Matem haberleri ulaşınca Medine’de yer yerinden oynamış, Şam bahçelerinde ise sevinç gülleri açmıştı.

10 Muharrem Aşure günü, insanlık tarihi boyunca hep kavuşma ve kurtulma günü olmuştu ama Ehl-i Beyt için Kerbela’ydı.

Hazreti Âdem ile Havvâ Anamızın, kırk yıl dünya çöllerinde bir başlarına dolaştıktan sonra Arafat’ta buluşmaları Aşure günü gerçekleşmişti.

Şahlanan suların üzerinde minyatür bir hakikat sitesi olarak insanlığı ikinci dirilişe taşıyan Hazreti Nuh’un gemisi, çıktığı kış yolculuğundan Aşure günü sahil-i selamete çıkmıştı.

Hazreti İbrahim, yine Aşure gününde, yalımları gökleri tutan Nemrud’un ateşinin bir ucundan girip diğer ucundan çıkmıştı.

Hazreti Musa’ya Kızıldeniz bugün yol vermişti. Hazreti Yakub, Yusuf’una bugün kavuşmuştu.

Oysa biz Yusuf yüzlü Hüseyinimizden bugün ayrı düştük. Hüseyinimiz bela kuyusuna bugün düştü. Yezit’in yangınlarında bugün yandı. Kerbela tufanına bugün tutuldu.

10 Muharrem İslam Âlemi için matem oldu.

Kerbela binlerce neyin “Huuu!” diye üflediği bir keder ülkesiydi.

Sanki binlerce ney ateş üflüyordu Kerbela’da.

Kerbela suların bile yandığı bir ateş ülkesiydi.

Kerbela açık bir morg gibiydi. Kufeliler, 83 kişi olan kendi ölülerini gömmüşler, Ehl-i Beyt’i ve sevenlerini açıkta bırakmışlardı.

Şehitlerin kesik başlarını mızrakların ucuna takan Kufe ordusu günün ilk ışıklarıyla Kerbela’dan ayrılmaya başlamıştı.

Kadınların ve çocukların şehitlere veda sahnesi Kerbela’nın en acıklı sahnelerinden biriydi.

Şehitlerin kanlı bedenlerine son kez sarılan kadınları ve çocukları yakınlarından ayırmak mümkün olmuyordu.

Feryatlar göklere yükseliyordu.

Güneşin taze ışıkları altında manzara cidden çok hazindi. Ağabeyi İmam Hüseyin'in başsız bedenine kapanan Seyyide Zeyneb'in feryatları arşı tutuyordu.

“Allah'ım! Bu kurbanı bizden kabul et! Ey göklerdeki bütün meleklerin kendisine salat ve selam gönderdiği dedem Muhammed'im! Şu yerde yatan kanlara ve kumlara belenmiş, başı kesilmiş beden, senin Hüseyin'indir.”

Seyyide Zeyneb'in; “Bacılarının ve çocuklarının gözleri önünde şehit edilen sürmeli ceylanım, ben sana kurban olurum.” feryatları Kufe askerlerini bile gözyaşlarına boğuyordu.

Nasıl bir cinayete araç olduklarını Seyyide Zeyneb'in feryatlarında görmeye çalışıyorlardı. Zorla sevdiklerinden koparılarak develere bindirilen kadınlar ve çocuklar develerden atlayıp şehitlere doğru koşuyor, cansız cesetlere sarılıyor, sille tokat yine bindiriliyorlardı.

Şimdi, Koca Mustafa Paşa'daki Sümbül Efendi Camisi'nin avlusunda İstanbul'umuza ruhaniyetleri ile can veren İmam Hüseyin'in kızları Sakine ve Fatıma'yı, başı kesilmiş, atların nalları altında ezilmiş babalarının kanlı cesedinden bir türlü koparmak mümkün olmuyordu. Askerlerin ellerinden kurtulup kurtulup babalarının üzerine atıyorlardı kendilerini.

Güneş doğuyor muydu Kerbela'ya yoksa batıyor muydu? Doğu neresiydi, batı neresiydi? Belli değildi.

Daha dün sabah hepsi sağdı ama şimdi hemen hiçbiri hayatta değildi. Allah'ım! Neydi bu yaşananlar? Dün sabaha geri dönülemez miydi? Bu nasıl bir kâbustu?

Kerbela'da şehit olan 72 kişinin 23'ü İmam Hüseyin'in ev halkındandı.

O tarihe kadar dünya böyle bir aile katliamı görmemişti.

Nihayet askerler, kadınları ve çocukları kırbaçlarla cesetlerden koparmayı başardılar. Develere bindirdiler. Develerin üzerindeki kadınlar ve çocuklar, dönüp dönüp şehitlerin cesetlerine bakıyor, her baktıklarında feryatları arşa yükseliyordu.

İmam Hüseyin'in eşi, kızları, gelinleri, torunları ve kız kardeşleri olmak üzere toplam dokuz kadın ve beş çocuktular...

Bir de hastalığına ve yüksek ateşine rağmen bütün bu acıları nasıl göğüslediği bilinmeyen yirmi üç yaşındaki Zeynü'l Abidin...

Kafile gittikçe uzaklaşıyor, kumlara uzanmış şehitler geride kalıyordu.

Ehl-i Beyt'in körpe gençleri Kerbela'nın kızgın kumlarının üzerinde günün taze ışıklarında öylece yatıyorlardı.

İşte 'Büyük Kurban' İmam Hüseyin'le birlikte Kerbela'da yatanlar:

İmam Hüseyin'in oğulları: Ali Ekber, Cafer ve Abdullah,

İmam Hüseyin'in baba bir kardeşleri: Celal Abbas, Osman, Cafer, Abdullah, Muhammed ve Atik,

İmam Hasan'ın oğulları: Kasım, Ebu Bekir, Abdullah,

Seyyide Zeyneb'in oğulları: Avn ve Muhammed,

Müslim bin Akil'in oğulları: Abdullah, Ali, Muhammed ve Abdurrahman,

Müslim bin Akil'in kardeşi Abdullah ve yeğeni Muhammed bin Abdullah bin Akil...

Şehitleri incitmekten korkarcasına incecikten esen bir çöl rüzgârı, topraklara belenmiş cansız cesetlerin, kanlı elbiseler ve paramparça olmuş gül yüzlerin üzerlerine toz toprak saçıyordu. Üzerlerinde uçuşan akbabalar ve kartallar inmek için fırsat kollamaktaydı.

Bir sonbahar sabahının taze ışıkları vuruyordu yüzlerine.

Gökler ağlıyor, melekler ağlıyor, Fırat ağlıyor, Murat ağlıyor, zemin ü asuman ağlıyordu.

Esirler kervanının komutanı Seyyide Zeyneb, hem söylüyor hem ağlıyor hem de gidiyordu...

“Ah Ey Muhammed! Sana gökteki melekler selam etsin! İşte Hüseyin, kana boyanmış ve azaları kesilmiş vaziyette yatıyor, kızların esir alınmış, zürriyetin öldürülmüş, rüzgâr onların üzerine toprak savuruyor.”

Allah'ım! Onlar için bir damla gözyaşı dökerek yürekten ağlayıp inleyenleri mükâfatlandır.

Kufeliler, kabrini belirsiz kılmak için kumlar ve topraklar arasında kayboluncaya kadar İmam Hüseyin'in cesedini atların altında çiğnetmişlerdi.

Kerbela yakınındaki Gadiyiye köylüleri bir gün sonra toplanıp şehitlerin cesetlerini gömmek için geldiklerinde başsız bedeninin bulunduğu yerden yayılan gül esintisinin peşine düşerek Hazreti Hüseyin'i buldular ve defnettiler.

İhanet ordusu Kufe'ye doğru yol alırken konakladığı vahada öğle namazına durdu. Namaz esnasında,

“Allah'ım! Hazreti Muhammed ve âline salat olsun” dedikleri peygamber hanedanının ellerini bağlamışlar Kufe'ye doğru acılar içinde sürüklüyorlardı.

Yol boyunca uğradıkları köylerin ve kasabaların sokaklarından geçerken çevre halk; elleri bağlı kadınları, masum yavruları, gözyaşları içinde seyrediyorlardı. Onlara koşmak, sarılmak isteyenler kılıçla durduruluyordu.

Peygamber ailesinin kadınları ve çocukları esir alınmış, kah yürütölerek kah çıplak develer ve katırlar sırtında elleri bağlı bir şekilde Kufe'ye götürölldüler.

Kadınlar ve çocuklar askerlerin arasında şehre girerken Kufeli kadınlar çığlıklar kopararak hüngür hüngür ağlamaya başladılar.

Seyyide Zeyneb ve Ümmü Gülsüm Kufe'nin sokaklarını, bahçelerini, bağlarını çok iyi biliyorlardı. Babalarının hilafeti zamanında dört yılı aşkın bir vakit kalmışlardı burada.

Babaları İmam Ali şehit edildikten ve ağabeyleri İmam Hasan'ın hilafeti elinden alındıktan sonra hazin bir firakla ayrıldıkları bu şehre yine pek hazin bir şekilde dönmüşlerdi.

Kadınlar ve çocuklar perişan bir halde, askerler arasında, Kufe sokaklarında gezdirilirken sokaklarda kadın erkek pek çok insan gözyaşı döküyordu.

Onların gözyaşları Seyyide Zeyneb'in acılarını azaltacağına, çoğaltmıştı.

Seyyide Zeyneb'in o gün Kufe halkına yaptığı konuşma şifahi edebiyatın şaheser örneklerindendir:

“Allah'a hamd ve babam Muhammed'e, O'nun pak ve mukaddes Ehl-i Beyt'ine selam olsun.

Ey Kufe halkı! Sizi yalancılar, hainler, bozguncular! Siz ey günahkârlar, dövünün artık. Asla dindirmesin Allah gözyaşlarınızı ve kalbiniz ebediyen acıyla sızlasın, kederle için için yansın. Biliyor musunuz kime benziyorsunuz? Elindeki

ipini özene bezene saran, sonra da yeniden çözen ve enerjisini çarçur eden kadınlara benziyorsunuz. Doğruluktan, içtenlikten nasibi yokmuş o yalan yeminlerinizin. Biliniz ki sizin başkasına verecek hiçbir şeyiniz yoktur. Asılsız palavralarınızdan, sahte kuruntularınızdan, hilekârlığınızdan, dönecliğinizden, madrabazlığınızdan ve dalkavukluğunuzdan başka sermayeniz yoktur. Biliniz ki siz bir kepazeler ve karaktersizler sürüsüsünüz. Adi ve düşmüş kölelerden ne farkınız var sanki?

Husumet ve garazkârlık kanınıza işlemiş, eski mezarlar üstündeki çürümüş sıvalara ne kadar benziyorsunuz.

Bakınız, Allah'ın asla razı olmayacağı çok pis bir işe bulaştınız, öte dünya için çok az bir azık bıraktınız elinizde. Ağlayın artık kardeşime, ağlayın en pervasız feryatlarınızı salarak. Evet, çok ağlayın, ama az gülün; çünkü Hüseyin'e karşı giriştiğiniz alçaklığın pis suyu ile sıırılsıklam oldunuz.

Kanının lekeleri hala ellerinizde duruyor ve artık istesenez de silemezsiniz o lekeleri. Allah'ın son Resulü'nün ocağını söndürmek, O'nun halefini ve salihler içinden seçilmiş bir salihî katletmek davasından beraat etmeyi de silin kafanızdan.

Siz felaketler anında imdadınıza koşan bir insanı, en büyük dayanağınız olan bir insanı, hükümde ve amelde rehberiniz olan bir insanı şehid ettiniz, kudretinizin ulu burcunu şehid ettiniz. Unutmayın ki iğrençlikte sınırsız ve kötülükte dizginsiz ve dünyada bir eşi daha bulunmayan bir suçun sorumluluğunu yüklendiniz. Duruşma günü hazırladığınız o değersiz şeyler sizi ancak maskara eder. Allah'ın gazabına uğrayasıcalar, perişan olasıcalar, kahrolasıcalar.

Emekleriniz hepten heder oldu işte ve her geçen gün, düne göre daha sefil düşüyorsunuz. O yüce emelleriniz tek tek sönüyor ve siz yalnızca bütün dünyanın nefretine hedef olmuş değilsiniz. Siz aynı zamanda Allah'ın ebedi düşmanlığını da kazanmış bir topluluksunuz.

Yazıklar olsun sizlere ey Kufe halkı! Muhammed'i en çok neresinden vurduğunuzu biliyor musunuz? Nasıl bir yemindir bu bozduğunuz ve kimin kanıdır bu akıttığınız?

Allah'ın hangi ayetlerini çiğnediniz? Gerçekten, öylesine iğrenç, öylesine menfur bir şey ki bu yaptığınız; gökyüzü yere kapaklanabilir, yeryüzü yarık yarık yarılabilir ve dağlar kül olup dağılabilir.

Unutmayın. Evet, unutmayın ki sizin cezanız hem yeğın hem çetin olacak. Hesap gününden önce bir an bile dönüp bakmayın bu tertibinize. Suçun işlenişı ile cezanın uygulanışı arasına bir sürelik bir zamanın girmesi, cezanın ertelenmesinden başka bir şey değildir. Her şeyin ölçüsünü Allah daha iyi bilir. Biliniz ki Allah sizi gözetlemektedir.”

Seyyide Zeyneb'in bu etkili konuşması halk arasında infial yaratmış, ağlama çığlıkları had safhaya erişmişti.

Bu sözleri duyan bir Kufeli şöyle demekten kendini alamamıştı: “Allah'a yemin olsun ki ben Zeyneb gibi etkili konuşan birine daha rastlamadım. Sanki o, babası Hazreti Ali'nin diliyle onlarla tartışıyordu.”

Kufeli askerler, mızrakların ucuna takılı şehit başları ile girmişlerdi şehre.

Ömer bin Sad, İmam Hüseyin'in kesik başını Valiye verilmek üzere bir gün önceden göndermişti.

Hazreti Hüseyin'in kesik başını getiren Havaley, Kufe'ye ulaştığında vali konağı çoktan kapanmıştı.

Havaley, kesik başı evine götürdü ve üzerine büyükçe bir tas leğen kapadı.

Havaley hanımı Nevvar'a; “Sana dünyanın servetini getirdim. İşte Hüseyin'in kesik başı evde, senin yanında duruyor.” dedi.

Hanımı Nevvar; “Yazıklar olsun sana! Herkes altın gümüş getirirken sen, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) oğlunun başını getirdin öyle mi? Hayır! Vallahi! Bu evde senin başınla, benim başım bir yastıkta bir daha yan yana gelmeyecektir.” dedi ve yataktan fırlayıp giderek odanın bir tarafına oturdu.

Altında İmam Hüseyin'in başı bulunan leğene doğru bakarken, gökten inen bir nurun kesik başın üzerine bir direk gibi dikildiğini ve onun çevresinde beyaz bir kuşun da kanat çırparak dolaştığını gördü.

Sonraki gün Ehl-i Beyt kadınları ve çocukları Valilik konağına getirildiler.

Seyyide Zeyneb'in içini yine aynı acı bürüdü. Bu konak babasının döneminde hak ve adalet merkeziydi, bilmediği köşe yoktu konakta.

Büyük salona girdiler. Babası burada valilerle şehrin önde gelenleriyle toplantılar yapar, insanların dertleriyle ilgilenirdi.

Vali Ubeydullah'ın odasına alındıklarında, İmam Hüseyin'in kesik başıyla karşılaştılar.

Bir çığlık, bir feryat koptu...

Sadece konağı değil, Kufe'yi bile sarsan bu çığlıklar Vali Ubeydullah'ın taşlaşmış kalbine ulaşmıyordu. Elindeki değnekle İmam Hüseyin'in dudaklarına dokunarak; "Güzel bir delikanlıymış, hanginiz öldürdü onu?" diye alay ediyordu.

Zeyd bin Erkam, Valinin küstahlıklarına dayanamadı:

"Çek değneğini bu dişlerden! Ben onları Resulullah'ın öptüğünü gördüm." dedi.

Vali:

"Vallahi! Yaşlanmış, bunamış olmasaydın senin boynunu vururdum."

Zeyd'de korkacak yürek yoktu. Hem hıçkıra hıçkıra ağlıyor, hem konuşuyordu...

"Ey Arap topluluğu! Siz bundan sonra kölesinizdir. Siz Fatıma'nın oğlunu şehit ettiniz, Mercane'nin oğlunu da kendinize emir ve hâkim yaptınız. Hâlbuki o sizin hayırlı olanlarınızı öldürmüş, sizin kötü olanlarınızı da kendisine kul yapmak istemiştir. Siz de bu zillete razı oldunuz. Zillate razı olan kahrolsun."

Bunları dedikten sonra valinin yanından çıktı, gitti.

Tanınmamak için eski bir elbise giymiş olsa da, saygıya layık bir melek gibi duran Seyyide Zeyneb'in etrafında hizmetçiler dönüp duruyordu. O kadar keder ve yorgunluktan sonra bile yüzünden asalet dökülüyordu.

Vali Ubeydullah;

"Kimdir bu hanım?" dedi.

"İmam Ali'nin kızı Zeynebb" dediler

Vali;

“Hamdolsun o Allah’a ki ayıp ve kusurlarınızı ortaya dökerek sizi rüsvay etti, öldürdü. Ortaya attığınız gülünç ve boş beyanlarınızı da yalana çıkardı.”

Seyyide Zeyneb; “Hamdolsun o Allah’a ki Muhammed Aleyhisselama mensubiyetle bizi şereflendirmiş ve bizi hususi bir temizlikle temizlemiştir. Hayır! İş senin dediğin gibi değildir. Allah ancak fasıkları, hak yoldan çıkmış olanları rezil ve rüsvay eder; facir, azgın günaha dalmış olanların da asılsız laflarını boşa çıkarır.” dedi.

Bir kırbaç gibi suratına inen bu laflar karşısında sersemleyen Vali; “Ev halkınıza Allah’ın yaptığını nasıl görüyor, nasıl yorumluyorsun ya?” dedi.

Seyyide Zeyneb; Âl-i İmran suresinin Uhut şehitleri hakkındaki, “...üzerlerine öldürülmek yazılmış, takdir edilmiş olanlar muhakkak yatacakları, öldürülecekleri yerlere çıkıp gideceklerdi.” mealindeki kısmını okuduktan sonra; “Allah ahirette seninle onları bir araya getirecek, Allah’ın huzurunda onlarla muhakeme olunacak, davalasacaksınız.” dedi.

Vali Ubeydullah küplere bindi. Seyyide Zeyneb’e zulüm ve işkence yapmak istedi.

Amr bin Hureys: “Allah Valiye iyilikler versin, bu nihayet kadındır. Kadını herhangi bir sözünden dolayı sorumlu tutmak yaraşmaz.” dedi.

Bunun üzerine Vali; “Allah senin ev halkından taşkınlık ve azgınlıkta direnenleri ve ileri gidenleri böyle yok ederek içimin derdini giderdi.” dedi.

Valinin bu sözleri üzerine Seyyide Zeyneb ağladı.

“Sen yetişmiş yiğitlerimizi yok ettin, ev halkımı yok ettin. Ailemin şerefliilerini, büyüklerini, yükselen dallarımı, kollarımı kestin, biçtin soyumu, kökümü kuruttun! Eğer senin derdin bunlardan iyileşebiliyor, için rahatlayabiliyorsa iyileş ve rahatla bakalım.” dedi

Hasta olduğu için Kerbela’dan kurtulan tek körpe genç Zeynü’l Abidin diyor ki;

“Beni bir Kufeli saklıyordu. Bana çok ikram ediyordu. Başımıza gelenlerden dolayı her yanıma girip çıkışında durmadan gözyaşı döküyordu.

Ben, eğer yanı hayırlı olan biri varsa bunun yanındır, diyordum.

Bir ara sokaklardan bir münadinin sesi duyuldu.

‘Haberiniz olsun ki kim Ali bin Hüseyin’i (Zeynü’l Abidin) bulursa hemen getirsin, 300 dirhem verilecek,’

Ev sahibi yanıma girdi. Vallahi o yine ağlıyordu. ‘Korkuyorum,’ diyerek beni bağladı ve Valinin askerlerine teslim etti.

Üç yüz dirhemi de aldı.

Ben öylece bakakaldım.

Huzuruna çıkarıldığımda Vali; ‘Adın ne?’ dedi.

‘Ali’ dedim.

‘Allah, Ali bin Hüseyin’i öldürmedi mi?’ dedi.

‘O benim ağabeyimdi. Onun adı da Ali’ydi, Ali Ekber’di.

O benden büyüktü, halk onu öldürdü,’ dedim.

Vali; ‘Hayır! Onu Allah öldürdü,’ dedi.

Ben de Zümer Suresindeki; ‘Allah, ölenin ölümü zamanında, ölmeyenin de uykusunda ruhunu alır,’ ayetiyle, Al-i İmran Suresindeki; ‘Allah’ın izni olmadıkça hiçbir kimse için ölmek yoktur,’ ayetlerini okudum.

Bunun üzerine Vali öldürülmemi emretti.

Halam Seyyide Zeyneb bana sarılarak Valiye kükredi:

‘Döktüğün kanlarımız sana yeter. Onu öldürecekse Allah aşkına onunla birlikte beni de öldür.’

İşte Hazreti Ali’nin soylu kızı Seyyide Zeyneb buydu. O en ıstıraplı anında bile çok güçlüydü. Zalim bir valinin karşısında dişi bir kaplan kesilmiş, yüreği yığıtılmıştı.

Kendisine emanet edilen Ehl-i Beyt körpelerini korumak için başını korkusuzca kılıca uzatmaktan çekinmiyordu. Kerbela kasırgası, onu kudretli bir kale haline getirmişti.

Vali; “Şu akrabalık duygusu gerçekten hayret verici! Allah’a yemin ederim, ben onun, gerçekten Ali’yi öldürecek olsam kendisini de öldürmemi samimiyetle istediğine inanıyorum. Haydi, genci bırakın kadınlarla beraber gitsin.” dedi.

Ehl-i Beyt kadınları ve çocukları birkaç gün daha Kufe’de kaldıktan sonra Yezit’e götürülmek üzere Şam’a doğru yola çıkarıldılar.

Seyyide Zeyneb ve Ümmü Gülsüm’ün, babaları İmam Ali’nin Kufe yakınlarındaki mezarına bile uğramasına izin verilmedi.

Günlerce sürecek bir çöl yolculuğu başlamıştı yine.

Bazen uçsuz bucaksız çöl, bazen kıvrıla kıvrıla giden taşlı patikalar...

Belli bir hedefe değil de, sanki zaman ve mekan dışı meçhul bir geleceğe doğru gidiyorlardı.

Ehl-i Beyt kadınları Medine’den çikalı neredeyse altı aydan bu yana kona göçe hep yollardaydılar.

Hayat nasıl bir şeydi?

Bazen koca şehirler birkaç insanı bağrına basmıyor, bazen sığınacak bir ağaç gölgesi bile bulunmuyor, bazen coşkun akan nehirler bile bir yudum su vermiyordu.

Çöllerde güneşler doğuyor, güneşler batıyordu.

Sıcaktan yanıp kavrulmuş, kömürleşmiş otlara ve dikenli çalılara rastlamak bile bir mucizeydi.

Bu kavrulmuş topraklarda kendilerinden ve etraflarında kuş uçurtmayan zalim askerlerden başka hiçbir canlı görünmüyordu.

O haşin askerleri gören börtü böcek bile korkularından kaçacak delik arıyorlardı. Gündüzleri, gökten fokur fokur kaynayan bir ateş yağmuru iniyor, çöller ipil ipil yanıyordu.

Azıcık esecek olsa o esintiyle birlikte harlı bir alev çarpıyordu yüzlerine.

Arada bir kuş sesleri, deve çingiraklarının sesleri çölün sessiz çığlığına karışıyordu.

Asırlarca sürecek bir yolculuğa çıkmışlardı sanki...

Her birinin yürümekten ayakları patlamış, yüzleri kavrulmuş, gözleri yuvalarına kaçmış, genç yaşta belleri bükülmüş, kumdan bir canlı gibi düşe kalka hareket ediyorlardı.

Hele o çocukların haline yürek dayanacak gibi değildi.

Günlerden beri küfelerin içinde, güneşin bağrında, kum fırtınaları arasında yol alan çocuklar insanlıktan çıkmıştı.

Sarışın ikindilerde gölgeler uzasa da güneş, hararetinden bir şey kaybetmiyordu.

Kafilenin düşe kalka ilerlediği bir gün, sıcakla buğulanmış çöl ufkunda bir bina göründü.

Yaklaştıklarında yol üstüne kurulmuş bir manastır olduğunu fark ettiler.

Bu manastırın genç ve oldukça güzel rahibesi karşıladı kfileyi.

Kafilede esir muamelesi gören kadınların kim olduklarını öğrenince kfileyi Şam’a sevk eden görevlilere;

“Siz ey Müslümanlar! Siz kendi peygamberinizin torunlarının kafasını kesip, kızlarını da böyle elleri bağlı olarak bir zalimin sarayına mı götürüyorsunuz? Yazıklar olsun size! Cehennem ateşi size azdır. İslam sizin kanlı ellerinizle kirlenmiştir. Kerbela denilen çöl, Müslümanların utancı ve yüz karası olacaktır. Asırlar sonra bile kimse bu vahşetle hesaplaşmaya cesaret edemeyecektir. İsa’ya ihanet edenlerle ve onu çarmıha gerenlerle bizim hesaplaşmamız hiç de kolay olmadığı gibi.”

Kafile komutanı Şimir şeytanı, bu sözlerden etkilenecek biri değildi.

Vicdanı kapkara bir cehennemlikti o.

Kafile bir müddet sonra o manastırdan ayrıldı.

Günlerce süren bir yolculuktan sonra Ehl-i Beyt kadınları bitkin ve yorgun olarak Şam’a ulaştılar.

Kufe’de olduğu gibi Şam’da da halk yollara dökülmüştü. Kadınların ve çocukların yürek yakıcı hallerini görenler gözyaşlarına boğuluyordu.

Ehl-i Beyt kadınları huzuruna çıkarıldığında Yezit, Şam ehlinin önemli kişileriyle oturuyordu.

Kadın ve çocuklarla birlikte İmam Hüseyin’in kesik başı da Yezit’in önüne atıldı.

Sarayda bir feryat koptu.

Emevi kadınları da bu hazin tablo karşısında gözyaşlarını tutamadılar.

Zeynül Abidin elleri prangalı bir halde Yezit'in huzurundaydı. Hüzünlü bir vakar vardı yüzünde. O ürkek bir geyik yavrusu gibi değil, zincire vurulmuş bir aslan yavrusu gibiydi.

İmam Hüseyin'in başı gelse de kendisi gelmemişti.

Kadınlar kafilesini Yezit'e getiren Şimir, yerde duran İmam Hüseyin'in kesik başını işaret ederek;

“Ey Müminlerin Emiri! Bu kişi ev halkından on sekiz ve taraftarlarından altmış kişiyle birlikte yanımıza geldi. Onların önlerine gerildik. Biat etmelerini, aksi halde çarpışmaya hazır olmalarını söyledik. Sabahleyin güneş doğmadan önce üzerlerine yürüdük. Kendilerini çepeçevre her taraftan kuşattık ve işlerini bitirdik. İşte onların cansız cesetleri, topraklara belenmiş elbiseleri ve yüzleri...

Şimdi güneş onları eritmekte, rüzgârlar üzerlerine tozlar, topraklar saçmakta. Onların ziyaretçileri, üzerlerinde uçuşan akbabalar, kartallardır ve onlar bayram ediyorlardır.”

Şimir'in sözleri Ehl-i Beyt kadınlarını ziyadesiyle yaralamıştı.

İmam Hüseyin'in başı bir kap içerisindeydi.

Yezit, değnekle dudaklarına dokundu...

“Keşke bizim Bedir'deki yaşlılarımız görselerdi bunu.” dedi.

Yezit'in dedesi Uhut'ta ve Hendek'te arkasına orduları takıp Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) karşısına dikilen Ebu Süfyan'dı. Bedir harbi de onun yüzünden patlak vermişti.

Seyyide Zeyneb, Yezit'in bu buram buram benlik kokan sözleri karşısında daha fazla dayanamadı:

“Allah'ın ayetlerini yalanlayan ve insanları onlardan çeviren kimseden daha zalim olan kimdir? İnsanları ayetlerimizden alıkoymaya çalışanları, yapmakta oldukları engellemeden dolayı azabın en kötüsü ile cezalandıracağız.” mealindeki Kur'an ayetini okuyarak başladı sözlerine...

“Ey Yezit! Bizi aç ve sefil bıraktığına, bizim varlığımızı tehlikeye soktuğuna mı inanıyorsun? Bağlanmış ve zincire vurulmuş halimizle huzurunda bizi el pençe divan durdurmakla, bizi zavallı tutsaklar durumuna düşürdüğüne ya da bu

yolla bizim üstümüzde egemenlik kurduğuna mı inanıyorsun? Allah katında bizim itibarımızı yitirdiğimizi, gözden düştüğümüzü, buna karşılık sizin de yüceltiğinizi, şereflendirildiğinizi mi düşünüyorsunuz? Sizin dış görünüşteki başarınızın, yüce şerefinizden ya da üstün konumunuzda ileri geldiğini mi sanıyorsunuz? Kibirli ve basiretsiz kılığına bakmadan buna mı dikmişsin gözünü? Dünya'yı elde ettiğine, bütün cihan üstünde nüfuz sahibi olduğuna mı inanmaya başladın yoksa? Dalavereli işlerinizin düzlüğe çıktığını ve kendini ülkenin efendisi, devletin de yöneticisi olduğunu mu sanıyorsun?

Ey azad edilmiş kölelerin zürriyetinden olan!...

Sizin kadınlarınız perdelerin ardına saklanacak da Resulullah'ın kızları tutsak edilecek ve pazar pazar kapı kapı dolaştırılıp halka teşhir edilecek ,öyle mi? Bu mu sizin adaletiniz? Bizim hicaplarımızı açtırmakla, Resulullah'ın Ehl-i Beyt'inin masumiyetini gerçekten ayaklar altına düşürdün. Senin kaprislerin yüzünden şehir şehir dolaştırıldık.

Dağlarda yaşayanlar, yol kıyılarında, pınar başlarında çadır açanlar şerefliysiyle, şerefsiziyle, yaşlısıyla genciyle herkes, uzak demeden, yakın demeden bizi seyretti.

Eli iş tutan bir erkeğimiz yok ki yardıma gelsin, bir yakınımız yok ki imdada yetişsin.

Ey yüce Allah'ım! Hakkımızı bize geri ver. Bize zulmedenlerden intikamımızı al ve kanımıza girenlerin, yeminlerini bozanların, bütün erkeklerimizi kılıçtan geçirenlerin ve masumiyetimize gölge düşürenlerin başlarına gazap yağdır.

Ey Yezit! Bu vahşi azgınlığın günahı üstüne, bu katliam üstüne cümbüş yapma. Canlarını hak yolda sebil edenlerin, Allah'ın şanı uğrunda kurban olanların öldüğünü sanmayasın sakın. Hayır, onlar diridirler. Allah'tan gıdalarını almaktadırlar. Onlar, yaratıcıları tarafından kendilerine bağışlanan yüce şahadetin kutsallığındadır.

Senin defterini dürmek için yalnızca Allah kafidir; davacın, dedem Allah'ın Resulü olacaktır.

Sana karşı bizim yardımcımız, koruyucumuz da Cebrail olacaktır. Seni devlete başkan yapanlar ve Müslümanların sırtına zorba saltanatını yükleyenler çok

geçmeden görecekler başlarına nelerin geldiğini. Mezalimin meyvesi ancak nefrettir ve her taşkınlığın ardında bir acı yatar, içinizden hanginiz fark edebilirsiniz, kimin azıttığını, kimin sapıttığını?

Ey Yezit!

Bu aşikâr kepezelikleri hala savunacak kadar körsün. Unutma ki Duruşma Günü’nde bu kepezeliklerin cezasını mutlaka çekeceksin. Allah, kullarına asla zulmetmez, biz ancak O’na dayanmaktayız. O’na inanmaktayız. Bizi korumaya Allah kafidir. Tek sığınağımız O’dur bizim. Bütün umudumuz O’ndadır.

Gerçek çehreni saklamak istediğin için istediğin kadar hileye başvur.

Kitabını bize indiren Allah üzerine yemin ederim ki siz bizim sahip olduğumuz şeref ve mertebeye asla ulaşamayacaksınız. Ne bize bırakılan mirası ortadan kaldırmaya, ne bizim ışığımızı söndürmeye gücün yetecek, ne de bize karşı giriştiğin iğrenç ve alçakça hareketlerinle kendi hesabınıza kaydettiğiniz rezaletleri silip yok etmeye gücün yetecektir.

Şehitleri mutlu sona ve mağfirete kavuşturan Allah’a hamd ediyor ve onların yüksek derecelere ulaşmalarını ve Allah’ın nice nimetlerine kavuşmalarını temenni ediyorum.”

Seyyide Zeyneb’in bir kamçı gibi Yezit’in suratına inen bu sözleri, Ehl-i Beyt meşalesinin sönmediğini, sönmeyeceğini, Kerbela mateminden muhteşem bir medeniyet doğacağını haykırıyordu.

Kerbela kasırgasında titrek bir kandil gibi kalan Ehl-i Beyt ışığı, yeniden bir meşale ormanı haline gelebilmek için kahraman bir kadının yiğit yüreğine sığınmış görünüyordu. Kadınların önsezileri güçlüdür ve onlar medeniyetlerin taşıyıcılarıdır.

Yezit, Seyyide Zeyneb’in sözleri karşısında kendi sarayında rezil duruma düşmüştü.

O sırada Şamlı biri, Hazreti Hüseyin’in kızlarından Fatıma’yı kendisine isteme cüretinde bulunmuş, kızcağız korkusundan Seyyide Zeyneb’in elbisesine tutunmuştu.

Seyyide Zeyneb; “Biz esir değiliz.” diyerek karşı çıkınca Yezit, içinde bulunduğu durumdan çıkmak için “Burada kararları ben veririm.” dedi.

Kolay pes edecek biri değildi Seyyide Zeyneb. O yılmaz bir savunucuydu.

“Siyasi gücü arkana alarak bize böyle davranamazsın.” diyerek dişi bir kaplan gibi Yezit’e kükredi.

Yezit yine yumuşamak mecburiyetinde kaldı ve Zeynül Abidin’in zincirlerini çözdürerek:

“Allah Ubeydullah bin Ziyad’a lanet etsin, ben olsaydım babanın teklifini kabul ederdim. Allah’ın takdiri böyleymiş.” diyerek olayı yumuşatmaya çalıştı.

Yezit, Zeynü’l Abidin’e dönerek; “Her ne ihtiyacın olursa bana iletirsin, hemen karşılanacağını bilesin.” dedi.

“Kadınlar ve çocuklar sarayımda misafir edilsin, Zeynül Abidin özel bir odaya alınsın” diye de talimat verdi.

Ertesi gün, Hazreti Hüseyin’e reva görülenler için Şam halkının nasıl vicdan azabı çektiği ve yas tuttuğu anlaşıncı Yezit, bu olayın başına bir iş açacağı endişesiyle korumalar tahsis ederek Ehl-i Beyt kadın ve çocuklarını Medine’ye gönderme kararı aldı.

Aylar önce Medine’den umutla ayrılan kervan, aylar sonra bitkin ve yaralı olarak geriye dönüyordu.

Uçsuz bucaksız çöllerde yine aylarca sürecektir bir yolculuk başlamıştı.

Aylar önce çıktıkları Medine’ye dönüyorlardı. Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) köyüne, baba ocağına, ana kucağına geri dönüyorlardı.

Fakat bu defa kervan çok eksikti, yiğitleri neredeydi? İmam Hüseyin, Ali Ekber, Abdullah, Kasım, Celal Abbas neredeydi?

Müslim bin Akil neredeydi?

Babamız şehit edildikten sonra yaşamak bizim neyimize, diyen Müslim’in oğulları Avn ve Muhammed neredeydi?

Peygamber ailesinin kadınları ve çocukları, korumaların arasında aylar önce ayrıldıkları Medine’ye girdiklerinde, dövünmeler, çırpınmalar, feryatlarla yer gök inlemeye başladı.

Medine, Allah Resulü’nün firakında yaşadığı günleri yeniden yaşıyordu.

Başta İmam Hüseyin olmak üzere, Zeynü’l Abidin dışında ailenin hiçbir genci

geri dönmemişti.

En yürek yakıcı olanı da buydu.

İki kişinin kolunda zor yürüyen Ümmü Seleme annemiz, bitkin, yorgun, acıların yonttuğu Ehl-i Beyt kadınlarını görünce yaraları yeniden depreşti.

“Hüseyin'im hangi çölde vurdular seni, nasıl kıydılar sana?” diye inlemeye başladı.

Seyyide Zeyneb, Yezit'in zulmünü daha ilk gün başladı anlatmaya. Güçlü hitabetiyle her yerde Kerbela'da yaşananları anlatıyordu.

O konuşurken Medine sarsılıyordu. Kimse onu durduramıyordu. Medine artık eski Medine değildi.

Medine acı, Medine gözyaşı, Medine hasretti, Medine özlemidi.

Seyyide Zeyneb, başta dedesi Hazreti Peygamber, annesi Hazreti Fâtıma ve babası Hazreti Ali'nin soyuna has vasıfları şahsında toplamış bir kişiliğe sahipti. Onun belirgin özelliğinden biri çok zeki ve akıllı olmasıydı. Bu nedenle “Ukayletü Benî Hâşim/Hâşimî ailesinin en zeki kadını” lakabını almıştı. Sahip olduğu üstün zeka melekesi ile, ilmin kapısı olarak vasıflandırılan babası İmam Ali'den dini ilimleri tahsil etmiş ve ömrü boyunca kadınları irşad için ilim meclislerinde mürşide olmuştu. En çetin tartışmalarda verdiği hazır cevaplar da onun ne kadar akıllı bir kadın olduğunu ortaya koyuyordu.

Seyyide Zeyneb'in feryatları her tarafta konuşuluyor, Medine sınırlarını aşan konuşmaları Şam'dan, Kufe'den, Basra'dan duyuluyordu.

Sadece yaşadığı devir değil, Seyyide Zeyneb'in sesini bütün asırlar duydu. O'nun feryatları olmasaydı Kerbela hiçbir zaman vicdanlardaki yerini alamazdı. Yürekler yeteri kadar o acıyı duyamazdı.

O şehitliğin kıpkırmızı bahçelerinde yeni açılmış güllerin kokusunu canında ve elbisesinde hep taşıdı. Kerbela şehitlerinin mesajını, tüm cellat ve canilerin baskılarına rağmen tarihin yüreğine başarı ile ulaştırdı.

O, koyu karanlık gecelerdeki korkunç fırtınalarda, dümeni kırılmış, direkleri çökmüş Ehl-i Beyt gemisini, bütün bütün dağılıp gitmekten kurtaran, sağa sola savrulan parçalarını yeniden derleyip toparlayarak o aydınlık gemiyi, asırların

fırtınalı okyanuslarına yeniden salan kahraman bir kaptandı. O, başı dik, yaman bir savunucuydu. O herkesin elinde tutmaktan korktuğu bir zamanda yüreği ile sönmeye yüz tutan meşaleyi yeniden tutuşturan ve matemlerden medeniyet çıkaran bir kahramandı.

Kerbela’da öne çıkan isimlerden biri de hiç şüphesiz, insanlığın rol model ailesi İmam Ali ve Hazreti Fatıma’nın küçük kızları Ümmü Gülsüm’dü. O da ablası Seyyide Zeyneb gibi Kerbela’da sembolleşen isimlerden biriydi.

Ehl-i Beyt kafilesi ile Şam’dan döndükten sonra ablası Seyyide Zeyneb’le birlikte Medine’de yaşıyordu. Peygamber’in vefatından az önce doğan Ümmü Gülsüm, annesi bu dünyaya gözlerini yumduğunda bir yaşındaydı.

Ümmü Gülsüm de ablası Seyyide Zeyneb gibi fesahat sahibi ve cesur bir kadındı.

Hazreti Ali ve Fatımâ’nın kızları Seyyide Zeyneb ve Ümmü Gülsüm anne ve babalarının kişilik ve karakterlerinden derin izler taşıyorlardı. Bedeli ne olursa olsun, hayatları boyunca hakkı ve hakikatı haykırmaktan hiç geri kalmadılar.

Onlar, söz ve yaşantılarıyla rol model ailenin ve insanlığın en güzel öncüleri oldular. Günümüzün kadınları ve kızlarının bu iki kız kardeşten alacakları çok şey vardır.

Seyyide Zeyneb bir süre daha Medine’de kaldı. Yezit, O’nun etkili konuşmalarının, iktidarına karşı meydana gelmesi kuvvetle muhtemel bir ayaklanmayı tetikleyebileceğinden korkuyordu. Medine valisine onu uygun bir yere sürmesini emretti.

Seyyide Zeyneb bu haberi alınca; “Başımıza neler getirildiğini Allah bilir. En iyi adamlarımızı öldürdükleri yetmiyormuş gibi, geriye kalanları da şehirden şehire hayvan sürüsü gibi sürmekteler. Allah’a yemin ederim ki kanımı akıtsalar bile, Medine’den hiçbir zaman kendi isteğimle çıkmam.” dedi.

Zeyneb’in başına bir şey gelmesinden korkan yakınları onu ikna ettiler.

Bunun üzerine Mısır’a giden Seyyide Zeyneb’i Mısır Valisi Müslime bin Muhalled büyük bir saygı ile karşıladı.

Burada çeşitli hastalıkların ve sıkıntıların içinde zayıf düşen Seyyide Zeyneb hiç bahar görmeyen bir gül gibi Miladi 682’de Sonsuzluğun Sahibi’ne yürüdü.

İslam dünyasının sahip çıktığı Seyyide Zeyneb'in bugün Medine, Mısır, Şam ve Musul'da da kabir ve makamları mevcuttur.

Beş Ağlayanlar

Kerbela katliamından kurtulan Hazreti Hüseyin'in oğlu Zeynü'l Abidin tam kırk yıl gözyaşı döktü. Onu insanlık tarihinde beş ağlayanlar arasında sayarlar.

Hazreti Adem, Hazreti Yakub, Hazreti Yusuf, Hazreti Fatıma ve Zeynü'l Abidin...

Bu beş insan, tarihte herkesten çok ağlamıştır.

Hazreti Adem, cennetten çıkarıldıktan sonra o kadar çok ağladı ki gözyaşları yüzünde iz bıraktı. Hazreti Yakub, oğlu Yusuf'a o kadar ağladı ki gözlerini kaybetti. Bu yüzden Hazreti Yakub'a şöyle dediler: "Ey Yakub! Sen o kadar Yusuf'u düşünüp ağlıyorsun ki ağlamakla helak olacaksın."

Hazreti Yusuf da babası Yakub'dan uzak kaldığı için o kadar ağladı ki hapiste olanlar rahatsız oldular ve şöyle dediler: "Ey Yusuf! Ya geceleri ağla, gündüzleri sus veya gündüzleri ağla, geceleri sus!"

Hazreti Yusuf geceleri veya gündüzleri ağlama hususunda onlarla anlaştı.

Hazreti Fatimatü'z Zehra da babasından sonra o kadar çok ağladı ki Medine halkı rahatsız oldular ve: "Ey Peygamber'in kızı! Gece gündüz ağlaman bizde derman bırakmıyor ki iş yapalım." dediler. Hazreti Fatıma, babasının firakına ancak altı ay dayanabildi.

İmam Zeynü'l-Abidin de kırk yıl boyunca Kerbela için gözyaşı döktü. Önüne yemek bıraktıklarında ağlıyordu, kendisine su getirdiklerinde ağlıyordu...

Bir gün yakınlarından birisi, "Ağlamanızla kendinizi helak edeceğinizden korkuyorum." deyince şöyle dedi:

"Ben üzüntü ve kederimi Allah'a şikayet ediyorum. Ben birtakım şeyler biliyorum ki sizler bilmiyorsunuz. Ben Kerbela'yı hatırladığımda hıçkırıklar

boğazımı sıkıyor.”

İmam Zeynü’l Abidin, Medine’de ömrünü iman hizmetine ve ibadete adadı.

İbadete olan düşkünlüğünden dolayı; kulların ziyneti, süsü anlamına gelen “Zeynü’l Abidin” lakabıyla anıldı. Her abdest alışında adeta başka âleme gider ve rengi sararırdı. Renginin ve dünyasının değiştiğini görenler, merak edip sebebini sorduklarında; “Huzuruna çıktığım Zat’ı düşünmek, benim dünyamı değiştiriyor, tefekkür âlemimi kaplıyor. Bu âlemle alakam, o yüzden kesiliyor, değişik ruh haline giriyorum.” cevabını verirdi.

Büyük bir takva sahibi olan Zeynü’l Abidin, gece karanlığında sırtında un ve erzak taşıyarak fakirlerin kapısının önüne bırakırdı. Vefat ettiği gün erzaklar kapıların önüne bırakılmayınca, kimin bıraktığını anladılar. Mübarek bedeni yıkanırken yük taşımaktan sırtının nasır bağladığı görüldü.

Zeynü’l Abidin ve onun soyundan gelen Ehl-i Beyt mensupları, İslam’ın ışığını asırlara taşıdılar.

Asırlar, onun evlatları Muhammed Bakırlarla, Caferi Sadıklarla ve onların mümtaz nesilleri ile aydınlandı.

Kerbela Kıyıamları

Kerbela faciası İslam dünyasında duyulunca yer yerinden oynadı. Sosyal ve siyasi hayatta karışıklıklar başladı.

Yezit yönetimine karşı ilk kıyam Medine’de başladı.

Babasını Uhut’ta meleklerin yıkadığı Abdullah bin Hanzele, Yezit’e biat edilemeyeceğini ilan etti. Medineliler onun etrafında toplandılar.

Yezit 683 yılında on bin kişilik bir orduyu Medine’ye gönderdi.

Medineliler Hendek savaşındaki hendekleri derinleştirdiler.

Abdullah bin Hanzele günlerce direndi ise de Mervan’ın gizlice irtibata geçmesiyle Beni Hariseoğulları bulundukları bölgeyi savunmaktan vazgeçince Yezit ordusu o bölgeden Medine’ye girdi.

Yedi oğluyla birlikte Abdullah bin Hanzele ve üç yüzden fazla Medineli şehit edildi.

Böylece Kerbela’ya karşı yapılan ve tarihe Harre Vakası diye geçen ilk kıyam başarısız oldu.

Abdullah bin Zübeyr

Yezit ordusu Medine’den sonra Mekke’ye yöneldi.

Çünkü o günlerde, Abdullah bin Zübeyir Mekke’de halifeliğini ilan ederek Yezite karşı kıyam etmişti.

Abdullah bin Zübeyr Medine de doğan ilk muhacir çocuktu.

Annesi, Allah Resulü’nün hicreti esnasında kuşağını ikiye bölerek erzak çıkınlarını bağladığı için ‘çifte kuşaklı’ diye anılan Hazreti Ebu Bekir’in kızı Esma idi.

Ordu, Mekke'ye ulaştığında Ebu Kubeys Dağı'na mancınıkları yerleştirdi ve Mekke'nin üzerine taş güller ve ateşlenmiş yağlı fitiller atmaya başladı.

Kabe de bu taş ve yağlı fitillerden nasibini aldı. Örtüsü ve tavanı yandı, duvarlar zarar gördü.

Ancak tam da bu günlerde gelen Yezit'in ölüm haberi Mekke'yi büyük bir tahribattan kurtardı.

Tevvabun Hareketi

Kerbela'nın asıl pişmanlığı ve vicdan azabı Kufe'de yaşanıyordu.

Kufelilerden bir grup ihmal ve ihanet duygusu altında eziliyordu. Yaptıklarına pişman olmuşlardı. Yüreklerindeki yangınlar her geçen gün alazlanıyordu.

Yürekleri kanıyordu.

Bu acıyı en derinden hissedenlerin başında Süleyman bin Surad vardı.

Daha önce de Kufeliler onun evinde toplanarak İmam Hüseyin'e mektuplar yollamışlar ve davet hareketinin başına onu getirmişlerdi.

Bir grup Kufeli, miladi 684 yılında Süleyman bin Surad'ın öncülüğünde "Tevvabun/Pişman olanlar" hareketini başlattılar.

Kerbela'ya giderek gözyaşı döktüler, intikam yemini ettiler.

Miladi 684 yılı Aralık'ında Aynülverde'de Emevi ordusuyla karşı karşıya geldiler.

Mağlup oldular.

Tevvabun hareketinin katılanların pek çoğu burada kılıçtan geçirildi.

Muhtar es Sakafi...

Kerbela'nın intikamını merkeze alan gelişmelerden biri de Muhtar es Sakafi'nin öncülüğünde gelişen harekettir.

Muhtar, önce Kufe'yi ele geçirdi. İmam Ali'nin oğlu Muhammed Hanefi'nin de desteğini bir şekilde yanına almayı başardı. İmam Ali'nin cesur kumandanlarından Eşter'in oğlu İbrahim'i de yanına alınca güçlendi.

Hazinedeki paraları ordu için harcadı.

Kerbela'da Kufe Ordusunun baş komutanı olan Ömer bin Sa'd ve onun

komutanlarından Şimir bin Zilcevşen, Hakim bin Tufeyl, Havaley bin Yezit ve Sinan bin Enes'e infaz timleri göndererek onları teker teker öldürttü.

Muhtar bununla da yetinmeyerek Ömer bin Sa'd ve Şimir bin Zilcevşen'in kesik başlarını Medine'ye, Muhammed Hanefi'ye gönderdi.

Büyük bir ordu ile Musul yakınlarında, Ubeydullah bin Ziyad kumandasındaki Emevi ordusu ile karşılaştı. Bu savaşta Ubeydullah bin Ziyad da öldürülerek Kerbela'nın intikamını büyük ölçüde almış oldu.

İmam Hüseyin'in katillerinin öldürülmesi Muhtar'a çok büyük bir şöhret sağladı.

Muhtar'ın siyasi alanı gittikçe genişledi. Yapıp ettikleri ile Abdullah bin Zübeyir'in yanında gibi görünse de eninde sonunda karşı karşıya gelinmesi kaçınılmazdı.

Muhtar, Abdullah bin Zübeyir'den İran taraflarını kendisine bağlaması karşılığında biat edeceğini ifade etti. Bunun üzerine Abdullah bin Zübeyir, Basra valisi kardeşi Mus'ab bin Zübeyir'i onun üzerine gönderdi. Muhtar, Harura'daki bu savaşta yenildi ve Kufe'ye kaçarak hükümet konağına sığındı. Mus'ab bin Zübeyir'in ordusu Kufe'yi kuşattı ve Muhtar'ı, hükümet konağında kısıtırarak öldürdü.

Abdullah bin Zübeyir'in her geçen gün nüfuz alanının artması Şam ve bölgesinin yönetimini elinde tutan Abdülmelik bin Mervan'ı korkutuyordu.

Abdullah bin Zübeyir, Mekke'den sonra, Kufe ve Basra'yı da kendisine bağlamıştı.

Abdülmelik bin Mervan, 691'de Haccac-ı Zalim'i büyük bir ordu ile Mekke'ye gönderdi.

Haccac yüksek tepelerden taş gülleleri ve alevlenmiş yağlı fitillerle Mekke'yi dövmeye başladı.

Erzak ve mühimmat tükenince Mekke'de kıtlık ve panik başladı.

Acı akıbeti gören Abdullah bin Zübeyir, annesi Esmâ Hatun ile vedalaşmaya gitti.

Annesi ona uzun uzun dua etti;

“Allah’ım! Uzun gecelerde kalkıp geceyi ihya ile namaz kılan, Sana olan iştiyakı ile gözleri yaşaran, Mekke ve Medine’nin sıcak günlerinde oruç tutarak Senin rızan için aç susuz kalan şu kuluna merhamet eyle! Onu babası ve benim için hayırlı bir evlat kıl! Ben Onu, vereceğın hükme teslim ediyorum. Senin vereceğın hükme razıyım. Onun karşılaşacağı musibetler dolayısıyla beni sabredenlerden eyle. Sabır ve şükür sahibi kullarını mükâfatlandırığın gibi beni de mükâfatlandır.”

Medine’de muhacirlerin ilk doğan çocuğu, Müslümanların göz aydınlığı Abdullah bin Zübeyir, mancınıklarla atılan taşların çok yakınına düştüğu halde yine de kendinden geçercesine ibadet ediyordu.

İbadete olan düşkünlüğünden dolayı Sahabeler arasında ‘Mescid Güvercini’ diye anılıyordu.

Abdullah bin Zübeyir, günlerce Mekke’yi kahramanca müdafaa ettikten sonra girişilen bir huruç hareketinde yanındakilerle birlikte şehit düştü.

Haccac, Abdullah bin Zübeyir’in annesi Esmâ’yı o yaşlı haliyle huzuruna getirmek için defalarca adamlarını gönderdiyse de soylu kadın hiç umursamadı.

Sonunda Hazreti Esmâ’nın yanına Haccac kendisi gitti. Küstah bir şekilde oğluna yaptığı işi nasıl bulduğunu sordu.

Hazreti Esmâ;

“Gördüm ki sen onun dünyasını yıktın, o da senin ahretini.” dedi.

Merkezde Hicaz olmak üzere Doğu bölgeleri kendisine biat verdiği halde sonuçta Abdullah bin Zübeyir’in başarısız olması mukadderatın bir tecellisi olarak tarihe geçti.

Böylece her ne kadar Kerbela’nın intikamı alınmış gibi görünse de Abdullah bin Zübeyir’in şehit edilmesiyle; İslam’ın kurucu ilkelerini ayakta tutacak olan son bir umut ışığı da sönmüş ve meydan bütünyle Emevilere kalmıştı.

Derviş Odası’nda emektar soba çoktan sönmüştü. Mehmet Hoca, “Bu gecelik de bu kadarla iktifa edelim.” dedi. “Yarın asırları aydınlatan Kerbela Kandilleri ile matem akşamları sohbetlerimizi sonlandıracağız.”

Mehmet Hoca’nın bu son sözleri odanın içinde bir hüznün dalgası gibi gezindi.

Yüzler ve yürekler buruklaştı.

Mehmet Hoca kalktı. Oda yavaş yavaş boşalmaya başladı. Dışarısı zifiri karanlıktı. Göz gözü görmüyordu.

Uzaklarda kabaran derenin uğultusu duyuluyordu.

Yağmur, sokaklarda minik derecikler oluşturmuştu.

Matem akşamlarının müdavimleri ıslak bir karanlığa karışarak evlerine dağıldılar.

Biraz sonra Derviş Odası'nın ışığı söndü.

Asırları Aydınlatan Kerbela Kandilleri

Aralık ayının yarısında Batı Anadolu'nun dağlar arasındaki bu küçük köyünde, görülmemiş soğuklar, tipiler ortalığı kasıp kavuruyordu.

Bugün matem akşamları sohbetlerinin sonuydu.

Derviş Odası tıklım tıklım dolmuştu.

Odanın içine dolan ıslak yağmur kokusu, emektar sobanın üzerinde kaynayan güğümün buharlarına karışıyordu.

Bu son gece Mehmet Hoca asırları aydınlatan Kerbela Kandillerini anlatacaktı.

Deli Mehmet, “Daha şimdiden içime bir hüznün çöktü, bu matem geceleri ömrümün bütün gecelerine, günlerine bedel oldu.” dedi.

“Hepimiz çok istifade ettik.” dedi Niyazi Dayı.

“Burada dinlediklerimizi gittiğimizde evdekilere anlattık. Evdekiler de her geceyi iple çektiler.”

Aziz Amca; “İnanın ben Muharrem’de oruç tutulacağını bile bilmiyordum, bu sayede üç gün oruç tuttuk. Kerbela’nın ortak kederimiz olduğunu daha bir derinden hissettik. Bizim Alevi’siyle, Sünni’siyle bir aile olduğumuzu anladık.”

Köy akademisyenlerinin sohbeti sürüp giderken üzerindeki ıslak gri paltosuyla Mehmet Hoca girdi içeri. Herkes ayağa kalktı. Uzun bir “merhaba” faslından sonra; “Kerbela ve sonrasında yaşananlar İslam tarihi için tam bir kırılma noktası oldu.” diyerek matem gecelerinin son sohbetine başladı Mehmet Hoca.

“Daha, ümmetin arasından ayrılışının üzerinden yarım asır geçmeden Peygamberimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) bıraktığı iki emanetinden biri olan Kur’an’ın emirleri Kerbela’da pervasızca çiğnenmiş, İslam’ın kurucu kuralları makam ve saltanat uğruna yok sayılmış; “Ev Halkım” dediği ikinci emaneti de yeryüzünden bütünüyle silinmek istenmişti.

İslam'ın parlak ışığını hiç soldurmadan asırlara taşıyacak olan aile yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

Eğer zalimlerin karşısında dışı bir kaplan kesilen Seyyide Zeyneb, canını ortaya koyarak çelik kanatlarını İmam Hüseyin'in geride kalan tek evladı Zeynü'l Abidin'in üzerine indirmeseydi, kutsal emanetin taşıyıcısı olan Altın Halka'dan hemen hiç kimse kalmamış olacaktı.

Bu vahim durum İslam dünyasını sarstı, kendine getirdi.

Kerbela, Kur'an'ın ve de onun ışığını asırlara taşıyacak olan Hazreti Peygamber'in Ev Halkı'nın büyük bir tehlikede olduğunu gösterdi.

Tarihçilerin tespiti ile, "Büyük insanların yetişmesinde, büyük olayların, büyük değişmelerin ve sosyal çalkantıların rolleri vardır."

Kerbela'nın keder yüklü yağmurları istidatları ve yetenekleri canlandırır.

Kanla sulanan toprak mümbittir, verimlidir, vefalıdır, sıcaktır.

Bir ana kucağı, bir baba ocağı gibidir.

Fırtına ve kar, çiçekleri öldürebilir ama tohumları asla...

Hele o tohumlar, yeryüzü ehlinin en asil ailesi olan Ehl-i Beyt delikanlılarının soylu kanlarıyla sulanmışsa...

O tohum, bir ölse bile bin dirilir.

Üstad Bediüzzaman diyor ki:

"Baharda şiddetli yağmur ve fırtınalar olur. Bu yağmur ve fırtınalar; bitkileri, tohumları ve ağaçları harekete sevk eder. Bitki tohumları fırtınalarla ve sellerle etrafa yayılarak hayat yeteneklerini harekete geçirirler. Farklı farklı, renk renk, güzel kokulu çiçekler açarlar. Arpa, buğday gibi zirai bitkiler, fırtınalı yağmurlarla büyürler ve bereketlenirler. Ağaçlar yeni bir dirilişe mazhar olur, çeşit çeşit meyve verirler. İşte, bütün bu gelişmeler o fırtına ve yağmurların sonucudur.

Kerbela, İslam baharında kopan bir fırtınaydı. Kerbela fırtınası, sahabe ve tâbiinin kabiliyetlerini kamçılardı. Uyanan manevi duygular ve yetenekler, İslâm tehlikededir düşüncesiyle; her birini kendisine uygun olarak İslâm'a hizmete koşturdu. Böylece o insanların bir kısmı hadislerin muhafazasına, bir kısmı

İslâm Hukuku'na ömürlerini adadılar. Usûlüddin âlimleri de iman hakikatleri ve İslâm inançları konularında hummalı bir çalışmaya girdiler. Böylece o zamanın baharında, renk renk çok çiçekler açtı.

O fırtınalarla farklı yetenekler yetiştirdi.

Şiddetle çalkalanan ve sarsılan o asırda; gayretler ve istidatlar uyandı. İmam Malikler, Ahmet bin Hanbeller, İmam Şafiler, İmam Azamlar gibi büyük müçtehitler, emsalsiz muhaddisler, yüksek hadis hafızları ve Beyazıd-ı Bestamiler, Harakaniler, Abdülkadir Geylaniler, Hoca Yusuf Hemadaniler, Ahmet Yeseviler, Şah-ı Nakşibendiler, İmam Rabbaniler gibi mana âleminin büyük velileri yetiştirdi.”

Ehl-i Beyt'in yaşadığı acılar Kербela ile sınırlı kalmadı.

Sonrasında da Ehl-i Beyt'e ve sevenlerine dünya dar edildi.

Emevi iktidarının zulüm ve baskılarının ardı arkası kesilmedi.

Ehl-i Beyt'ten olanlarla görüşmek, konuşmak yasaklandı. Yokluğa mahkûm edildiler.

Ama tohum direndi. Bir yudum su erişmese de güneşin ısınıp duymasa da kanla sulanmış tohum, yangınla kıraç kalmış toprakta direndi. Sessizce olgunlaşıp büyüdü.

Gittikçe artan baskı, zulüm ve horlamalar sonucunda Allah'ın takdirine teslim olan Ehl-i Beyt yeni ülkelere hicret etti.

Kıymetleri bilinmediği zaman tıpkı dedeleri Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) gibi, yeni insanların diyarlarına, yeni ülkelere hicret ederek asıl işleri olan İslam'ın ışığını yeni sinelere ulaştırmanın derdine düştüler.

Kader, Kербela'da saltanatın yolunu kapayınca, velayetin aydınlık yollarına vurdular kendilerini.

Arılık ırmağı, bir bağdan bir başka bağa doğru aktı da ışık, bir kandilden diğer kandile geçti.

Çünkü Allah'ın takdirine teslim olmak zaaf değil, güçtü. Hem de hiçbir gücün kıramayacağı bir güç.

Yeni ülkelerde Ehl-i Beyt mevsim mevsim gelişti, iklim iklim zenginleşti.

Kerbela'nın kederlerinden tutuşan kandiller yollara düştü.

Ülke ülke ulandı. Orta Asya bozkırlarına, Maveraiünnehir'e, Horasan'a, Türkistan'a kadar ulaştı.

Buralarda yaşayan, temiz ahlaklı ve cesur atalarımız Türklerle tanıştılar.

Atalarımız, Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Fatıma Ana'mızın emaneti olan Ehl-i Beyt evlatlarına sahip çıktılar.

Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) torunlarını bağırllarına bastılar.

Emeviler tarafından mağdur edilen Ehl-i Beyt'in İslam'a davet çağrıları Türkler arasında büyük bir rağbet gördü. Hazreti Peygamber'in evlatlarının haksız yere Emeviler tarafından öldürölmüş olması, bu kırımdan artakalanların da perişan bir halde göç ederek aralarına sığınması, mazlumlara sahiplenmeyi seven atalarımızın Ehl-i Beyt'e muhabbetini daha da kuvvetlendirdi.

Hicaz'dan koparak Türkistan topraklarına gelen Ehl-i Beyt'ten imamlar, tasavvuf erbabı ve tüccarlar, İslamiyet'in Türk topluluklarına yayılmasında önemli rol oynadı.

Daha Kerbela'nın üzerinden dört yıl bile geçmemişti ki Mekke'de İmam Hüseyin'i aylarca evinde misafir eden Kusem bin Abbas, Orta Asya topraklarındaydı.

Kusem, Peygamberimiz'in amcası Hazreti Abbas'ın oğlu ve Hazreti Hüseyin'in sütkardeşiydi.

Annesi, Hazreti Hatice'den sonra ilk Müslüman olan Ümmülfadl'dı.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün amcası Abbas'ı ve oğulları Abdullah, Ubeydullah, Fazl ve Kusem'i bir örtü altına alarak; "Ya Rabbi! Bu benim amcam ve babamın öz kardeşidir. Bunlar da onun çocuklarıdır. Onları bu perde ile örttüğüm gibi, sen de onları cehennemden öylece koru." diye duada bulunmuştu.

Resulullah Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bu duasına evin kapısı ve duvarları "Amin, amin!" diye iştirak etmişti.

Kusem kutlulardandı. Kusem'in en önemli özelliklerinden birisi Peygamberimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) çok benzemesiydi. Babası Hazreti Abbas

onu şu sözlerle severdi:

“Üstünlük ve seçkinliğin yüce sahibi Resulullah’a benzeyen Kusem.”

Peygamberimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatında yanında idi. Kabre inenler arasında o da vardı. Kabirden en son o çıktı. Resulullah’a en son dokunandı.

Hazreti Ali’nin hilafetinde Mekke valiliği yaptı.

Bugün türbesi Semerkant’tadır.

Halk arasında “şah-ı Zinde/Yaşayan Sultan” olarak anılır.

Böyle anılmasının sebebi, ibadet ederken saldırıya uğraması esnasında mucizevi bir şekilde ortadan kaybolması ve halk tarafından, ölmediğine inanılmasıdır.

Türkistan’ın ilk medresesi onun türbesinin yanında inşa edilmiştir.

Önlerine çıkan her şeyi yerle bir eden Moğol istilasından Semerkant da nasibini alacaktı. Ne varsa tahrip edilmişti. Ancak aynı Moğollar Kusem’in türbesinin bulunduğu şah-ı Zinde bölgesine başlarına bir bela gelir korkusuyla dokunmadılar.

Yine, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), hicret esnasında Medine’nin kapısına dayandığında: “Bir peygamber şehre girerken sancaksız olmaz.” diyerek başındaki beyaz sarığı çıkarıp sancak yapan Büreyde el-Eslemi ve arkadaşı Hakem el-Gıfari’nin türbeleri de Asya’da ışığın parladığı, ruhun kıyama durduğu ilk yerlerden biri olan Horasan’da olup uçsuz bucaksız çölleri çifte kandiller gibi aydınlatmaktadırlar.

Yine, Ahmet Yesevi’nin irşadı için Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından Türkistan’a gönderildiğine ve ashabın önde gelenlerinden birisi olduğuna inanılan Aslan Baba, Orta Asya’nın ilk kandillerindendir.

İslam’ı tanımak için Türkistan’dan Arabistan’a geldiğine ve Hazreti Ebu Bekir ile görüşerek İslam’ı kabul ettiğine inanılan, ozanların piri namıyla ün salmış olan Korkut Ata ve Semerkant yakınlarında medfun bulunan Çoban Ata, Türk mürşitlerinin adı bilinen ilk öncülerindendir.

Türkler, Emevilerin Arap ırkçılığına dayalı İslam anlayışlarına karşı Ehl-i Beyt’in sevgi ve hoşgörüye dayanan İslam prensiplerini sevdi ve benimsediler.

Ehl-i Beyt sayesinde, Allah, Peygamber ve insan sevgisini esas alan İslam'ın temel prensiplerini de doğrudan kaynağından öğrenme fırsatını yakaladılar.

Adaleti ile dünyaya ün salmış olan ve ilk icraat olarak hutbelerden Ehl-i Beyt'i kötülemeyi kaldıran Emevi halifesi Ömer bin Abdülaziz'in;

Fethedilen topraklarda adil bir idare kurulması;

İslam'a girenlerden cizye, fidyeye ve haraç alınmaması;

Bölge kadınlarının cariyeleştirilmemesi;

Ulaşım güvenliği için güzergâhlarda kervansaraylar kurulması;

Şehirlerde hastaneler yapılması gibi cihan çapındaki kararları erken dönemde hayata geçirilebilseydi, Maverâünnehir ve onun ardından Türkistan'ın tamamının İslamlaşma süreci çok daha kolay ve sancısız olurdu.

Abbasi devletinin kuruluşundan sonra yönetim kademlerinde ve bilhassa orduda yoğun olarak yer alan Türkler, özellikle Ehl-i Beyt'in gönül erleri sayesinde İslam'ı yakından tanıdılar.

Abbasiler döneminde Türkler Maverâünnehir'deki Arab yöneticilere karşı bazı lokal isyanlarda bulunsalar da Emeviler devrinde olduğu gibi, büyük Türk kitlelerine yayılan bir hareket hiç bir zaman görülmedi.

Miladi 751 yılında Araplarla Çinliler arasında gerçekleşen Talas Savaşı'na kadar Türkler arasında İslam'a giriş, fert ve aile düzeyinde seyrediyordu.

Savaş sonrası, oymaklar ve kabileler halinde İslam'a girişler başladı.

Annesi Horasanlı bir Türk olan Abbasi halifesi Me'mun'un, 8. İmam Ali Rıza'yı Medine'den çağırarak ona halifelik teklif etmesi, kabul etmeyince de veliaht tayin etmesi; hem Türklerin Abbasi yönetiminde söz sahibi olmaya başlamalarını temin etmiş hem de İslamiyet'le düzenli bir şekilde tanışmalarını sağlamıştı.

Sevgi ve saygıya dayalı bu birlikteliğin olumlu yönde geliştiğini gören Türkler, 11. İmam Hasan'a "Asker/bizden" diye hitab etmeye başladılar.

Abbasi Halifesi Mu'tasım zamanında Maverâünnehir halkı "çoğunlukla" Müslüman olmuşlardı.

Türk askerleri için Samarra şehrini kuran Mu'tasım döneminden itibaren

Irak'taki Türklerin sayısı ve etkinliği giderek arttığı gibi, bu hal, Türkistan'ın hızla İslamlaşmasını da kolaylaştırdı.

Maveraünnehir'in tam olarak Müslümanlaşması ise Samanoğulları zamanında gerçekleşti.

Karahanlı egemenliğindeki Kaşgar ve Balasagun yörelerinde İslam 10. asırdan itibaren belirgin şekilde yerleşti.

Yusuf Has Hacip, Kutadgu Bilig'de diyor ki:

“Hizmetkârlar ve beyin adamları dışında, münasebette bulunulacak kimselerden biri Peygamberin neslidir. Bunlara hürmet edersen devlet ve saadete kavuşursun. Bunları gönülden sev, iyi bak ve yardımda bulun. Bunlar Ehl-i Beyt'tir. Peygamberin uğurudur. Ey kardaş sen de onları, sevgili Peygamber hakkı için sev.”

Türklerin büyük bilgisi Yusuf Has Hacib'in, İslam sonrası ilk yazılı kaynakta bunları dile getirmesi Ehl-i Beyt'in o bölgedeki yapıp ettiklerine ve Türkler arasında nasıl saygı sevgi gördüklerine dair önemli bir belgedir.

Samarra'da ikamet eden ve Peygamber soyundan gelen imamlar, Kur'an'ın Türkçe anlamını, Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetini, İslam'ın temel prensiplerini sade bir dille Türklere anlattılar.

Sonraki yıllarda Ahmet Yesevi'nin oluşturduğu Yeseviyye tarikatı bir Türk tarafından ve Türkler arasında kurulmuş olan ilk tarikattı.

Ehl-i Beyt'in siyaset ve imarete bulaşmamış arı duru İslam anlayışı, Hoca Ahmet Yesevi dergâhında binlerce insanın gönlüne girmeyi başardı.

Şeceresi Ehl-i Beyt'e dayanan Hoca Ahmet Yesevi, “Hikmetleriyle” Orta Asya'da İslam'ı kolay ve anlaşılır bir dille öğretti. Orta Asya'da onun etkisi ile oluşan kültür ortamına “Horasan Okulu” ve bu okulda yetişen velilere de “Horasan Erenler”i denildi.

Ahmet Yesevi, Hoca Yusuf Hemedani'nin olgun halifelerindendi.

İslam akıncılarına Anadolu kapılarını açan Sultan Alpaslan, Sultan Sencer gibi yiğitler, soyu İmam Ali'ye dayanan Hoca Yusuf Hemadani'nin gönül otağında yetişen alperenlerdendi.

Türk hükümdarlarının halka adaletle muamele etmelerinde ve merhametle davranmalarında bu gönül sultanlarının rolü büyüktü.

Karahanlılar'dan Gaznelilere, Selçuklu'dan Osmanlı'ya intikal eden bu soylu ilişkinin ilk örneklerini Selçuklu sultanı Sultan Sencer ile Yusuf Hemadani arasında görürüz. Bu ilişki Selçuklu mirası üzerinde yükselen Osmanlı asırlarında da aynı hassasiyetle devam etmişti. Osman Gazinin yanında Şeyh Edebalı'yi, Fatih'in yanında Akşemseddin'i, 4. Murad'ın yanında Aziz Mahmut Hüdai gibi gönül sultanları yer alır.

Cafer-i Sadık'ın kutlu neslinin ve izinin büyük bilgisi Harakani hazretlerinin ikinci kuşak halifesi olan Hoca Yusuf Hemadani, açlıktan ve riyazattan beli bükülmüş bir halde, elinde Selman-ı Farisi'nin asasını, başında sarığını taşırdı.

Sürekli abdestli bulunur, namazını hep cemaatle kılar, konuşurken hiç “ben” kelimesini kullanmazdı. Halkın tarlasından yürümez, kendi işini kendi yapar, değirmene bile kendisi giderdi. Odasında hasır, keçe, ibrik, iki yastık ve bir kazandan başka bir şey bulunmazdı. Sekiz bin putperestin Müslüman olmasına vesile olan bu Kutlu Sultanın Horasan'daki dergâhı “Horasan'ın Kabe'si” olarak anılırdı.

Ahmet Yesevi, işte böyle bir zatın halifesi idi.

İrşat faaliyetleriyle, İslam'ın yeni merkezi haline gelen Asya bozkırlarının hemen her yerleşim yerinde dergâhların yükseldiği bir devir başlamıştı.

Ahmet Yesevi'nin oluşturduğu Horasan okulları ve bu okullarda yetişen Horasan erenleri sadece Türklüğün gönül gözünü ısıtıp, ruhunu manevi zevklerle süslemekle kalmamış, Türk dünyasına asırlar boyu yeni hedefler ve fetihler nasip eden bir kaynak olarak etkisini bugünlere kadar taşımıştır.

Ahmet Yesevi'nin dergâhında yetiştirdikten sonra Hint kıtasından İdil boylarına, Çin Seddi'nden Tuna Boylarına kadar uzanan geniş bir coğrafyaya tebliğ ve irşat göreviyle görevlendirdiği dervişlerin sayısının 99.000 civarında olduğu söylenir.

13. yüzyılda Kazak bozkırlarından başlamak üzere tüm Türk yurtlarını kasıp kavuran Moğol fırtınası da bir nevi Türk yurtlarının Kerbela'sıydı.

Kalabalık Türk oymakları, karşı durulması imkânsız gibi görünen bu fırtınanın

önünden doğudan batıya doğru sel gibi akarken, etkin unsurunu Horasan okullarının oluşturduğu manevi akımları da taşıdılar.

Anadolu'ya göçen Türk kitlesi içinde yer alan dervişler, Anadolu'da yepyeni bir tasavvufi hayatın boy atmasını sağladılar.

Kerbela'nın kederlerinden tutuşan kandillerin aydınlığında nebean eden bilgelik ırmağı, bu vesile ile Orta Asya'nın bu bereketli topraklarından Anadolu'ya aktı.

Horasan Erleri bu bereketli topraklardan koparak, Anadolu'yu ılık yağmurlarında yıkadılar.

Moğol istilasının, dalga dalga İslam dünyasını kasıp kavurduğu o tufanda Anadolu'ya gelen mana sultanlarından biri de soyu Hazreti Hüseyin'den gelen Hazreti Mevlana'dır.

Onun yaşadığı devir, günümüz İslam Dünyası gibi karışıklıklarla doluydu.

Her gün bir yerler yıkılıyor, insanlar ölüyor, şehirler köyler tahrip ediliyordu. Moğollar, taş üstünde taş bırakmıyorlardı. Mecburi göçler yaşanıyordu. Selçuklu yıkılışın eşiğindeydi.

Yepyeni bir devleti doğuracak olan Anadolu birliği, çoktan dağılma sürecine girmişti.

Nizamiye Medreseleri bile verimsiz hale gelmişti.

İşte tam bu zamanda Mevlana Hazretleri, kanlı coğrafyanın, en hayati ilim ve kültür merkezleri olan Horasan, Bağdat, Mekke, Medine, Şam, Darend, Kayseri, Karaman gibi şehirlere uğrayarak Konya'da karar kılar.

Mevlana'nın gözleri, geceleri uyku nedir bilmez.

Talebesi Molla Hüsameddin acır onun haline.

“Sultanım, günlerden beri uyumuyorsunuz, bari bu gece bir yatak sereyim de biraz istirahat buyurun.” der.

“Peki, ser bakalım.”

Uykusuz bir gece yine sırtını sabaha dayamış, sabah ezanları gecenin karanlığını yırtar yırtar Konya'nın minarelerine yine can vermeye başlamıştır.

Mevlana'yı alıp götürmüştür Aşk...

Hüsameddin Çelebi;

“Bu gece de istirahat etmediniz, bu gece de uyumadınız Sultanım.” der.

“Evladım Hüsameddin! Biz de uyursak, halkı kim uyandırır.”

Horasan ekolünün bilgi ve kültür ortamında yetişen erenlerden bir diğeri ise Hacı Bektaş-ı Veli’dir.

Anadolu’daki İslamlaşma hareketinin en yoğun olarak yaşandığı 13. yüzyılın öne çıkan isimlerinden birisidir o.

Ehl-i Beyt soyundan olan Hacı Bektaş-ı Veli’nin hocası Lokman Perende’dir. Onun da hocası Ahmet Yesevi...

Bir gün, Lokman Perende abdest almak için talebesi Hacı Bektaş’a dışardan su getirmesini ister. Hacı Bektaş, “Hocam, bir nazar etseniz, mektebin içinden su çıksa da dışardan su getirmeye muhtaç olmasak” der.

Hocası Lokman Perende;

“Buna gücüm yetmez, gücün yetiyorsa sen yap.” der.

Hacı Bektaş, el kaldırıp dua eder ve elini yüzüne vurup secdeye gider. Başını secdeden kaldırmadan mektebin ortasından bir pınar akmaya başlar.

Hacı Bektaş’ın bu kerametini gören hocası Lokman Perende, sevinçle “Ya Hünkâr!” der.

Bundan sonra o “Hünkâr Hacı Bektaş” diye anılmaya başlar.

Ahmet Yesevi Hazretleri, Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli’yi;

“Seni, Rum ülkesine saldı, Sulucakarahöyük’ü sana yurt verdik, Rum abdallarına baş yaptık yiğidim.” deyip Anadolu’ya gönderir.

Hünkâr Hacı Bektaş Veli’nin Sulucakarahöyük/Nevşehir Hacıbektaş’ta kurduğu dergâhı, onca sıkıntının arasında insanları ferahlatan bir ışık, her şeyini yitiren insanlar arasında bir umut olur.

Anadolu’nun en önemli ilim ve kültür merkezlerinden biri olan bu dergâhta yetişen gönül erleri, yeni yerlere ve yeni iklimlere salınır.

Anadolu’nun bereketli topraklarından kopan Bektaşi babaları, abdalları, dervişleri; Azerbaycan’dan İtalya’ya, Macaristan’dan, Mısır’a kadar, İslam’ın sevgi ve hoşgörü mesajlarını kimseyi ayırt etmeden herkese ulaştırırlar.

Hacı Bektaş-ı Veli ve onun öğrencileri, devlet-millet bütünleşmesini temin ederler. Osmanlı Devleti'nin himayesinde fütuhât hareketinin aktif müşevvikleri olurlar. Toplumun birlik ve beraberliğini temin ederek milli güce katkıda bulunurlar.

Rumeli fethinin manevi öncüsü olan Sarı Saltık da Yesevi dervişlerindendir.

Seyyid Battal gazi bir gece rüyasında Hazreti Peygamber'i görür.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), ona şöyle der; "Oğlum senin neslinden bir çocuk gelecek, adı Sarı Saltuk olacak, nice ülkeler onun vesilesiyle İslâm ile dolacak."

Sarı Saltuk da rüyasında Seyyid Battal gaziyi görerek, sefer emrini ondan alır.

Balkanlardaki ve Anadolu'daki havra ve kiliselere giderek papaz ve hahamlara İslâm'ı tebliğ eder.

Minbere çıkıp yüksek sesle İncil okuduğunda, Hristiyanlar hep ağlaşır ve "varsa Mesih" bu derler. Tevrat'tan ayetler okur, Yahudileri kendine hayran bırakır. Kendisinin bir Müslüman olduğunu hissettirmeden hak dinin İslâm olduğunu çeşitli yöntemlere başvurarak açıklar.

Bugün İç Anadolu Bölgesine nefes veren Hacı Bayramı Veli, Bursa'mızın gönül mimarı Emir sultan, Diyarbakır'daki Mansur Ata, Merzifon'da medfun bulunan Pir Dede, Bursa'daki Geyikli Baba, Davut Baba... Antalya Elmalı'da Abdal Musa...

İstanbul Unkapanı'nda Horoz Dede, Yozgat'taki Emir-i Çin Osman Dede, Tokat'ta Gıj-gıj Dede, Zile'de Horasanlı Şeyh Nusret, Aksaray'da Pertevi Sultan... Uşakımıza nefes veren Hacım Sultan ve köyümüze nefes veren Sarı Dede gibi, Anadolu topraklarını kandil kandil aydınlatan daha nice gönül erleri hep Ahmet Yesevi'nin dervişlerindendir.

Asalar atılır ve nereye düşerse oraya icazet alan mürid, elinde bir asa, sırtında bir hırka ile düşerdi yollara.

Evliya Çelebi de Ahmet Yesevi neslinden olduğunu Seyahatnamesinde iftiharla söylemektedir.

Türkistan tepelerinden kopan Yesevi rüzgârları, Hazar'ın Azerbaycan

kıyılarından başlayarak Balkanlara kadar yayılan Batı Türkleri arasında, Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan çok önceleri esmeye başlamıştı.

Erken dönemde Orta Asya'da ve sonraki dönemlerde Anadolu'da; bir ilim ve kültür merkezi olan bu dergâhlarda yapılmak istenen şey fütüvvet ruhunu taşıyan nesiller yetiştirmekti.

İşte gençlik ve yiğitlik manalarına gelen Fütüvvette rol-model genç, İmam Ali, rol model kadın, Hazreti Fatıma'dır.

Fütüvvet bayrağı, Hazreti Adem'de saf yüreklilik, Hazreti Nuh'da kurtarıcılık, Hazreti İbrahim'de cömertlik, Hazreti Yusuf'ta iffet ve vefa, Hazreti Harun'da fesahat, Hazreti Musa'da vefa, Hazreti Davut'ta gerçeklik, Hazreti Yakub'da gözü yaşlılık, Hazreti Eyyub'da sabır, Hazreti İsa'da insanlık, Hazreti Muhammed'de (sallallahu aleyhi ve sellem) merhamet olarak dalgalanmıştır.

Hazreti Ali bütün bu üstün vasıfları şahsında taşıyan bir yiğitti.

Hazreti Musa'nın model genci, iki denizin kavuştuğu yere birlikte gittikleri Yuşa bin Nun'du.

Hazreti Musa'nın genç komutanlarından biri olan Yuşa bin Nun'un, bugün İstanbul'da kendi adıyla anılan bir semtte makamı/mezarı bulunmaktadır.

Hazreti Hasan, babasının şehit edilmesinden sonra ilk defa minbere çıktığında; “Ey insanlar! Kuran bu gece nazil oldu, bu gece Kadir gecesidir.

Musa peygamberin genci ve vasisi olan Yuşa bin Nun ve babam bu gece şehit oldu.” diyerek buna vurgu yapmıştı.

Hazreti Ali ve Yuşa bin Nun, gönül verdikleri rehberlerini, bir gölge gibi adım adım takip eden, koruyan, kollayan yiğitlerdi.

Fütüvvet (gençlik ve yiğitlik) bayrağını kıyamete kadar kendi ulviyetinde dalgalandıracak olan Hazreti Ali ve yiğitliğin çelikten sembolü Zülfikar, Uhut'ta doğmuştu.

Uhut'taki bozgun sırasında, müşrikler dalga dalga Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) siperlendiği yere doğru baskınlar düzenliyor, dalganın biri püskürtülüyor, diğeri geliyordu.

Allah'ın aslanı Hazreti Ali, Peygamberini siperleyen 12 sahabe arasında

Zülfikar'ın uzandığı her şeyi kesip biçiyor, yakıp kül ediyordu.

İşte o anlarda yine bir müşrik grubu geliyordu ki Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Ali'nin onlara karşı çıkmasını istedi.

Henüz 25 yaşındaki Hazreti Ali çıktı ve onları dağıttı. Biraz sonra bir başka dalga gelirken onları da Resulullah'ın emriyle dağıttı.

Bu manzara karşısında Cebrail, “Ey Allah'ın Resulü! Bu size karşı yapılan bir yiğitlik ve mertliktir.” dedi.

Allah'ın Resulü; “Ben Ali'denim, Ali de bendendir.” buyurdular.

Cebrail, “Ben de ikinizdenim.” deyince o an göklerden bir ses yankılandı

“La seyfe illa Zülfikar la feta illa Ali/Ali gibi genç, Zülfikar gibi kılıç yoktur.”

Bu sözler, gençlik ve yiğitliğin İmam Ali'nin ulviyetinde bir bayrak gibi dalgalanacağını ve onun kıyamete kadar gelecek imanlı gençliğin rol modeli olacağını göklerden tasdikliydi.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bir keresinde “Ya Ali, Musa'ya göre Harun ne ise bana göre sen O'sun.” buyurmuştu.

Belli ki Hazreti Musa ile Peygamberimiz arasında derin sırlar vardı.

Hazreti Harun, Uhut'un bağrında yatıyordu.

Fütüvvetin temsilcisi Hazreti Ali, Uhut'un bağrından doğmuştu.

Delikanlı mânâsına gelen “fetâ”dan türetilmiş “fütüvvet”, bazılarınca, her türlü fenalığa başkaldırmanın remzi ve ihlâslı ubudiyetin de unvanı sayılmıştır ki Kur'andaki; “Gerçekten onlar Rabbilerine inanmış yiğitlerdir...” ayeti bunun belâğ bir tercümanı ve gürül gürül bir beyânıdır.

Işık Çağı'ndan bu yana birçok kimse fütüvvete dair bir hayli söz söylemiştir: Kimilerine göre o, fakiri hor görmeme, zenginin ağına düşmeme...

Kimilerine göre herkese karşı insaflı olup ama kimseden insaf beklememe...

Kimilerine göre ömür boyu nefsinin amansız düşmanı olarak yaşama...

Kimilerine göre hem bu dünyada hem de öteki âlemde; “milletî! milletî!” veya “ümmeî! ümmeî!” nidalarıyla yakarışa geçip kendini unutma ölçüsünde, arkasından gidenleri düşünme...

Kimilerine göre, Allah'a yönelmeye mâni bütün putları kırıp, her çeşit bâtıla

karşı kıyam etme...

Kimilerine göre de nefsi adına her türlü kötülüğü sineye çekip, Allah'a ait hakların söz konusu olduğu yerde aslanlar gibi kükreme...

Kimilerine göre en küçük şahsi kusurları karşısında dahi ömür boyu inleyip durmasına karşılık, başkalarının en büyük günahlarını görmezlikten gelme; hatta başkalarına velâyet mertebelerinde yer ararken, kendisine sıradan kulluğu bile fazla bulma...

Eziyet edene ikramda bulunma...

Hizmette ön sıralarda, ücrette gerilerde olmaktır.

İşte Hazreti Ali, "Ali gibi yiğit, Zülfikâr gibi de kılıç bulunmaz." sözünün tam temsilcisi idi.

O, tertemiz olarak dünyaya gelmiş, yiğitçe yaşamış, dünyanın kirlerine bulaşmadan da Allah'a ulaşmıştı ki bu hâliyle Hazreti Mûsâ'nın, fütüvvetle alâkalı sorusuna Cenâb-ı Hak'tan aldığı cevaba tıpatıp uyuyordu. Evet Cenâb-ı Hak, Hazreti Musa'nın fütüvvetle alâkalı suâline: "Nefsini Benden tertemiz aldığın gibi, yine Bana tertemiz iâde etmendir." şeklinde cevap vermişti.

Hazreti Ali bir gölge gibi Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sellem) hep takip etmesiyle, biraz sonra kanlı bir suikastın gerçekleşeceği ölüm yatağına hiç tereddüt etmeden uzanıp yatışıyla, Bedir'de kendi hasmını yere serdikten sonra arkadaşının imdadına koşarak daha ilk baştan harbin kaderinde önemli bir rol oynamasıyla, Uhut'ta Peygambere doğru gelen her dalgayı Zülfikar'la yerle bir etmesiyle, kış günü incecik beyaz bir elbise ile dolaşmasıyla, cömertliği, hayası, ilmi ve takvasıyla İslam'ın ve insanlığın rol model bir genci olduğunu göstermişti.

Eflatun'un *Devlet*'inde, Farabi'nin *el-Medinetü'l Fazıla*'sında, Thomas More'un *Cumhuriyet*'inde, Campanella'nın *Güneş Ülkesi*'nde de hayal edilen nesil Hazreti Ali gibi erdemli gençlerdir.

Hep erdemli insan, erdemli şehir... Yani insanların birbirleri ile *huzur ve güven içerisinde* yaşayabildikleri bir dünyanın gençleri...

İnsanlığı, boğuştığı ölüm sularından çekip alacak yiğitler...

Her asrın sahipleri ya da gür seslileri hep İmam Ali gibi kurtarıcı bir gençliği yetiştirmeye çalışmış ve hep o gençliğe seslenmişlerdir.

Asrımızın beyin mimarı Bediüzzaman Hazretleri:

“Ey üç yüz seneden sonraki yüksek asrın arkasında gizlenmiş Saidler, Hamzalar, Ömerler, Osmanlar, Aliler! Sizlere hitap ediyorum... Başınızı kaldırınız, muasırlarım varsın beni dinlemesinler, tarih denilen mazi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgrafla sizin ile konuşuyorum: Ne yapayım, acele ettim, kışta geldim. Sizler cennet asa bir baharda geleceksiniz, şimdi ekilen nur tohumları zemininizde çiçek açacaktır.” sedalarıyla böyle bir gençliğe seslenmektedir.

Mehmet Akif, “Asım’ın Nesli” derken bu gençliği kastetmektedir.

Necip Fazıl “Bir genç arıyorum...” derken kastettiği genç Hz. Ali’dir.

Fethullah Gülen Hocaefendi’nin;

“Genç adam! Bu badirenin bahadırı sensin, yıllardır hayallerde düşlerde beklenensin.” sözleri ile beklediği genç, İmam Ali gibi kendi için değil milleti için yaşayan, alperen ruhlu gençlerdir.

İşte, erken dönemde Orta Asya’da, sonraki dönemlerde Anadolu’daki dergâh ve medreselerde ve ahi ocaklarında yapılmak istenen şey, Ali gibi fütüvvet ruhunu temsil eden yiğitler yetiştirmektir.

Geceleri ruhban, gündüzleri küheylan gençler...

Ruhu bu dergâhlarda yoğrulan gazi dervişlerin rüyalarını süsleyen kahramanlar İmam Ali’dir, Hasan’dır, Hüseyin’dir...

Gülbank-ı Muhammedî okuyarak düşman üzerine yürüyen Yeniçerinin peşinden gittiği büyük komutan yine Hazreti Ali’dir.

Bugün, Nevşehirde Hünkar Hacı Bektaş, Konya’da Mevlana, Ankara’da Hacı Bayram, Bursa’da Emir Sultan gibi maneviyat dünyasının hiç sönmeyen kandilleri, kendi döneminin insanlarını uyandırdıkları gibi, günümüz insanlarını da uyarmasını bilen büyümlü nefeslerdir.

Bu gönül sultanları, Haçlı seferleri ve Moğol istilaları sırasında meydana gelen olumsuz olaylardan çok etkilenen Anadolu’da, birlik ve dirliği yeniden

canlandırmış, dinamizmleri ile bu topraklarda yaşanan kahrın, lütfâ dönüşmesini sağlamışlardır.

Savaşın hayatı kuşattığı bir zaman ve iklimde Anadolu'nun her bir köy ve kasabasına yerleşen bu Hak dostları, kandil kandil Anadolu'yu aydınlatarak, harabelerden akan billur ırmaklar gibi kurak toprakları sulamışlardır.

Anadolu'ya geldiklerinde elde avuçta bir şeyleri yoktu. Lakin gönüllerinde getirmişlerdi bütün varlıklarını.

Onlar, sebil sebil saçmışlardı bütün cevherlerini. Bilgi olarak, sanat olarak, zenaat olarak... Her yanda ıslıl ıslıl medreseler, tekkeler kurmuşlar; şehirlerin maddi yapıları harap olurken manevi yapıları imara durmuştu.

Bu Hak dostları sayesinde, Türkler sadece İslâm'ı kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda bu iki asır içerisinde Haçlılara karşı bütün İslâm âleminin yılmaz savunucuları konumuna yükselmişler ve yüzyıllarca bu ulvî görevi ifa etmişlerdir.

Bu muhteşem gelişmede çok önemli rol oynayan tasvavvuf, Osmanlı'nın toplum yapısının oluşmasına da zemin hazırlamıştır. Onun içindir ki bizler büyük Asya'ya medyunuz. Zira ışığın doğduğu topraklar olan büyük Asya, bizi besleyip büyütmüş ve Anadolu'ya askerliğe göndermiştir.

Shelley, zincirlerini kıran Promete'sinin maşukasına 'Asya' der.

Asya bizim sevdamızdır, sevgilimizdir.

Yakın bir zamanda Demirperde yıkılacak ve binlerce Anadolu alpereni o bereketli topraklara koşacaktır.

Her nimet kendi cinsinden şükür ister. Rabbimiz, bize hidayet ederek ihsanda bulunmuştur, bunu başka şeyle ödeyemeyiz.

Yakın bir zamanda bir vefa borcu olarak günümüzün modern muhacirleri, soylarımızın, sanatlarımızın, medeniyetimizin ve dinimizin beşiği olan o bereketli topraklarda alinyazılarımızın anahtarını aramaya koşacaklardır. Bunu biz görmesek bile bu sohbeti dinleyen şu çocuklar görecektir.

Her sıkıntı bir inşiraha vesiledir.

Büyük patlama ile kâinatın yaratılması haddi zatında bir nefes alan tomurcuk

gibi, çiçek çiçek açma ve neticede varlığa açılmadır.

Kerbela da bir patlama, bir Big-Bang'tır.

Milyonlarca Aliler, Hasanlar, Hüseyinler yeni ikimlerde çiçek çiçek açmıştır.

Yakıtı, Ehl-i Beyt körpelerinin asil kanı olan Kerbela kandilinden, ışığı bütün bir dünyaya yetecek aydınlık doğmuştur.

Bakın şu kadicık bir odanın içinde bile kaç tane Ali, Hüseyin, Hasan var.

Şu küçücük köyde ne kadar Hatice, Fatıma, Zehra, Zeyneb var.

Bizim hemen yanı başımızdaki Sarı Dede gibi, Anadolu'nun hemen her köy ve kasabası, Kerbela'nın kederlerinden tutuşan bir kandil tarafından beklenmektedir.

Her gün dualar okuduğunuz Sarı Dede'nin adına aldanarak onu sarışın biri sanmayın.

Kur'an-ı Kerim'den Müzzemmil Suresi'ni okurken, ayetlerin dehşetinden korktuğu için sararan benzi, hep öyle kaldığından dolayı ona Sarı Dede demişler.

Sarı Dede'nin, zayıf, ufak tefek vücûduna karşın, çok çalışkan olması, temizliği intizamı ile dikkat çekmesi, hele hele büyük küçük herkesi sevmesi, onun önde gelen meziyetlerindenmiş.

Kahvede, şurada burada, ona bir şey sorarlarsa cevap verir, yoksa hep sükut içinde durmuş. Konuştuğunda insanların en çok helal lokmaya dikkat etmelerini ister, Allah'ın insanlardan istediği her şeyi önce kendi yaşarmış. Allah'ı çokça anmayı, halka yumuşak davranmayı, hayvanlara şefkatli olmayı, sabrı tavsiye edermiş.

Köyde bir gün, bir önceki gün öğle üzeri çıkan kar fırtınası, o gün sabah vaktine kadar devam etmiş.

Sokaklar, caddeler diz boyu karla örtülmüş. Daha evvelki yıllarda görülmeyen bir kış geçiriyormuş köylüler.

O gün sabah ezanını yanık sesi ile okuyan Sarı Dede'nin sesi, daha evvel fırtınanın kükremeleriyle uyanmış tüm köylüler tarafından duyulmuşsa da imam dahil hiç kimse camiye gitmeye cesaret edememiş.

Sarı Dede beklemiş, beklemiş, bakmış gelen yok.

Gelmesi gerekenlerin gelmeyişlerinden kendisini sorumlu tutan Sarı Dede, camiden çıkarak, yüzü camiye doğru, arka arkaya, birçok istikamette gelmiş, gitmiş. Yerde bıraktığı ayak izleri, camiye namaz kılmaya gelen birçok insan varmış gibi bir intiba uyandırır arzu etmiş. Güneş doğmadan namazı tek başına kılmış ve sonra her zamanki âdeti üzere en az bir cüz Kur'an okumuş...

Arkasından, ağasının evine hizmete gitmiş...

Bilmiyoruz hangi sene, köye uzun müddet yağmur yağmamış, ekinler başak vermeden sararmaya başlamış. Halk her tarafta yağmur duasına çıkmış. Fakat istenilen yağmur bir türlü yağmamış.

Köylüler, son olarak ulu bir kişinin yattığına inanılan Pazarçamı Tepesi'ne topluca yağmur duasına çıkmışlar. Kurbanlar kesilmiş, kazanlar kaynamış, yoksullar doyurulmuş...

“Ahh yağmur! Neredesin neredesin?” diye inlemiş köylü...

Rahmetin parmak uçları kuyular, kovalar, kırbalar, bakraçlar ve taslar, tın tın ötüyormuş susuzluktan.

Ağası ile hayvanlara ot kesmeye giden Sarı Dede'yi çağırmak kimsenin hatırına gelmemiş. Sarı Dede uzaklardan Pazarçamı'nda toplananları görmüş.

Gökyüzü berrak mı berrakmış, tek bulut yokmuş...

Sarı Dede, dikenlerin, çalılarının, çırpıların arasında, kendi kendine konuşmaya başlamış:

“Ya Rabbi! Sen onların kusuruna bakma, gafildirler, cahildirler ama gene de senin kulundur onlar. Sen onların kusuruna bakma Ya Rabbi, istedikleri yağmurunu veriver.” demiş.

O sırada ona fark ettirmeden dinleyen ağasını unutmuş...

Sarı Dede'nin dudakları her kıpırdadığında, önce bir serinlik, sonra ocak gibi parlak, şeffaf gökyüzünde, yağmur bulutları toplanmaya başlamış.

Gökyüzünü bir anda bir telaş sarmış... Bulutlar oradan oraya koşmaya, gökler, şaha kalkmış küheylanlar gibi kışnemeye başlamış...

Ne gariptir ki bulutlar her yönden kollarını açmış Sarı Dede'nin bulunduğu yere doğru gelmeye başlamış.

Yerden yükselen niyazlara cevap vermiş gökler...

Gözlerden yere düşen damlalara özenerek ağlamaya durmuş bulutlar...

Derken bereketli, feyizli bir yağmur, çiseleyerek yalnız Sarı Dede'nin ve ağasının bulunduğu bölgeye yağmaya durmuş.

Sarı Dede ve ağa köye koşmuşlar. Bulutlar da onları takib etmiş.

Önce damla damla sonra ahırlarından boşanmış atlar gibi doludizgin bir şakırtı, bir gürültü kopmuş ki aman Allah'ım! Kazanlar, kuyular dolmuş, dereler taşmış, dağ taş ıslanmış.

Pazarçamı'nda toplananlar manzarayı görmüşler ama bir mana verememişler.

Ağa, Sarı Dede'ye;

“Bugüne kadar sen ırgat, ben ağa idim. Bugünden sonra sen ağa, ben ırgatım.” demiş. Demesine demiş ama Sarı Dede'nin sarı benzinin biraz daha sararmış olduğunu fark etmiş. Sarı Dede ağasından izin istemiş, ağa bırakmak istememiş, Sarı Dede ısrar etmiş, helalleşip ayrılmışlar.

Cemaatle vedalaşmak için son kez camiye gelmiş Sarı Dede, her zamanki gibi ezan okumuş.

Ezanı duyan camiye koşmuş.

Köylüler imamın ardında saf bağlamış.

Herkes son secdeden doğrulmasına rağmen Sarı Dede uzattıkça uzatmış...

Bir müddet sonra Sarı Dede'nin secdede ruhunu teslim ettiğini fark etmişler ve bir sevgi seli arasında getirip şimdiki bulunduğu yere, Derviş Odasının dibine defnetmişler.”

Derviş Odası'nda gece sessiz bir nehir gibi akıp gidiyordu.

Mehmet Hoca ağlamaklı bir halde; “12 günden beri süren matem akşamları burada son buldu.” dedi.

Emektar soba, söndü, sönecekti. Arada bir, yüreğindeki közlerin devrilmesiyle küçük bir iki gürültü çıkarsa da; son istasyona yaklaşan bir trenin hüznü vardı sesinde.

Sahibinin sesine göre ritmini ayarlayan soylu bir at gibi, 12 gün boyunca

matem akşamlarının sohbet ritmine göre bazen gürül gürül, bazen içten içe yanan, bazen yanan odunların devrilmesiyle yüreği hoplayan soba, sönmeye yüz tutmuştu. Odanın içine derin bir hüznün çökmüştü.

Gün batımıyla başlayan yağmur dinmiş, rüzgâr sakinleşmiş, hava açmış, iyice dolgunlaşan ay, siyah bulutların arasından ara sıra odadakilerin başını okşamaya başlamıştı.

Hacı Kadir'in, Bekir Ağa'nın, Kara Mustafa'nın, Kadı İbrahim'in, Kadı Hasan'ın, Seyyid Ahmet'in, Aziz Amca'nın, Emin Şen'in, babam Süleyman Efendi'nin, Niyazi Dayı'nın, Deli Mehmet'in, Faik Dede'nin yüzlerindeki hüznü vuruyordu ay ışığı.

Derviş Odası, ömründe hiç bu kadar bereketli geceler yaşamamıştı. Herkes duyduklarından, dinlediklerinden çok istifade etmişti. Kerbela'nın kederlerinden tutuşan kandillerin önce Orta Asya topraklarına, oradan da ulana ulana Anadolu'ya gelmesi; o kandillerden biri olan Sarı Dede'nin, Derviş Odası'nın dibinde hala ışığı ile köyümüzü aydınlatması herkesi hayretler içinde bırakmıştı.

Odada kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Sükûtu uyandırmaktan korkan bir sessizlik vardı.

Sessizliği Deli Mehmet bozdu.

“Hocam, hakkınızı helal edin, her gece bizi başka dünyalara alıp götürdünüz, gözümüzü gönlümüzü aydınlattınız. Ne kadar değerli şeyler duyduk, dinledik. Hazreti Ali'nin rol-model genç olduğunu, Hazreti Fatıma'nın kıyamete kadar gelecek kızlarımızın rol modeli olduğunu öğrendik. Genç çiftlerin nikâhlarında neden;

“Allah'ım! Bu evlatlarımıza Hazreti Fatıma'nın ve Hazreti Ali'nin sevgilerini ver.” dediğini öğrendik. Yitik cennetimizi bulduk..”

Deli Mehmet Dayı'dan sonra sözü Emin Şen aldı. Göz pınarları dolmuştu:

“Bu sohbetleri dinledikten sonra kendimi başka türlü hissetmeye başladım, sanki göklerde yıldızların arasında dolaşıyor gibi arınmış ve huzurluyum. Matem geceleri bizlerin birbirimizle kaynaşmamıza vesile oldu. Dağınık ve bölük pörçük olan, yüzer gezer pek çok bilgi, sağlam bir şekilde içimize oturdu. Ben çok istifade ettim. Alevi kardeşlerimizi daha iyi anladım. Birbirimize karşı

yüreğimizin bir yerlerindeki açık gizli buzlanmalar matem akşamları vesilesi ile eridi gitti.”

Mehmet Hoca; “Siz de sağ olun! Kar demeden kış demeden, Derviş Odası’na taşındınız, sabırla beni dinlediniz...”

Bu son sözleri söylerken sesi titremeye başladı Mehmet Hoca’nın. Al al olmuş dolgun yanaklarından sessizce süzülen damlalar, üzerindeki beyaz gömleğine damlıyordu.

Babam Süleyman Efendi; “Hocam! Keşke bu anlattıklarınız, burada yaşadıklarımız, paylaştıklarımız bir köy odasında kalmasaydı, bütün bir dünya bunları duysaydı.” dedi.

Mehmet Hoca; “İnşaallah bir gün içimizdeki çocuklardan biri bu Derviş Odası’nda olanları ve konuşulanları yazar.” dedi.

“Haydi hakkınızı helal edin, ben gidiyorum.”

Odadakilerin hepsi birden ayağa kalktılar. Yaşlı genç herkes eline eğildiyse de hiç kimseye öptürmedi. “Ahirette bunun da hesabı var.” dedi.

Seyfi Karagöz, Şaban Çakal, Halil Akgün, Ferhat Uğur, Ercan Tekin, kardeşim Hasan, ağabeyim Ali ve ben daha çocuk sayılırdık, sıraya girip tek tek elini öptük... Bize itiraz etmedi.

Derviş Odası’nın sakinleri derin bir saygı ve ihtiram içinde uğurladılar Mehmet Hoca’yı.

Önce Hacı Kadir, Kara Mustafa, Bekir Ağa ve Faik Dede çıktılar. Ardından Kadı Hasan’la kardeşi Kadı İbrahim ve oğlu Murat karanlığın içinde kayboldular.

Sonra Aziz Amca, babam, Ali Yüksel ve Niyazi Dayı kalktılar.

Yavaş yavaş boşaldı oda...

Gençler ve çocuklar da çıktılar. Odanın dolmasının da boşalmasında bir adabı vardı.

Odada sadece Deli Mehmet kalmıştı.

Babam, ağabeyim Ali ve kardeşim Hasan’la birlikte evimize doğru giderken Faik Dede’nin evinden kadınların sesi sokağa taşıyordu. Dışarıda sakin bir gece

vardı. Rüzgâr dinmiş, hava iyiden iyiye açmıştı. Günlerden beri ilk defa görünen dolunay olmaya yüz tutmuş ay, köyün toprak evlerini aydınlatıyordu. Kurbağalar, koro halinde gece orkestrasını icra ediyorlardı.

Evimizin sokağına dönerken Derviş Odası'nın camlarda sönen ışığının, dünyanın dört bir yanına taşınmak üzere, çocuk ruhlarımızda yandığını duyuyordum.

Hep Yanımdaydılar

- Lemalar, Bediuzzaman Said Nursi, Ufuk Kitap, 2011
- Sonsuz Nur, Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 2010
- Çöle İnən Nur, Necip Fazıl Kısakürek, Büyük Doğu Yayınları, 2007
- Hazreti Ali, N. Fazıl Kısakürek, Büyük Doğu Yay., 2011
- Hazreti Ali, Prof. Dr. Murat Sarıcık, Nesil, Yay., 2010
- İslam Tarihi, M. Asım Köksal, Şamil Yayınevi, 1987
- Kerbela: Fatıma'nın Gözyaşı, Sadık Yalsızuçanlar, Granada Yayınları, 2012
- Hazreti Fatıma, Mahmut Açıl, Işık Yayınları, 2012
- Çöl ve Deniz, Sibel Eraslan, Timaş Yayınları, 2009
- Aşka Adanmış Bir Ömür, Nurdan Damla, Hayat Yayın Gurubu, 2011
- Hak Muhammed Ali, Prof. Dr. Osman Eğri, Ufuk Kitap, 2011
- Kerbela, Sinan Yağmur Profil 2012
- Kerbela, Prof. Dr Hüseyin Algül, Ensar Yayınları, 2011
- Hazreti Ali, Seyyit S. Nedvi, Timaş Yayınları, 2005
- Allah Yolunda Can Verenler, Şadiye F. Demirtaş, Hayat Ağacı Yayınları, 2008
- Aşkın Şehidi, Ahmet Turgut, Kapı Yayınları, 2012
- Kerbela, Vehbi Bardakçı, Ozan Yayıncılık, 2013
- Hazreti Fatıma, Tefvık Ebu İlm, İnsan Yayınları, 2005
- Aşkın Elçisi, Ahmet Turgut Kapı Yayınları, 2012
- Hoca Ahmet Yesevi, Hayati Bice, İnsan Yayınları, 2011
- Başbuğ Velilerden 33, Necip Fazıl Kısakürek, Büyük Doğu Yay., 2009
- Hazreti Fatıma, Salih Suruç, Timaş Yayınları, 2012
- Canfeda, Sibel Eraslan, Timaş Yay., 2012
- Kırık Mızrab, Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 2004
- Yesrib'de Bahar, Ahmad W. Vincenzo, Ufuk Kitap, 2007
- Gülzar-ı Hasaneyn, Abdülbaki Gölpınarlı, Ataç Yayınları, 2012

Ve Zalim ve İnanmış ve Kerbela, Bekir Yıldız Everest Yay., 2012

Fatimatü'z Zehra'dır, Dr.M. Abduh Yemani, Erkam Yayınları, 2010

Kerbela Mersiyeleri, Prf. Dr. M Aslan / M.Erdoğan, Tunceli Ün. Yay., 2009

Dastan-ı Fatıma, Doç.Dr. M.Mahfuz Söylemez, Türkiye Diyanet Vakfı Yay.,
2007